

Giới thiệu Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!

Là một trong những truyện ngôn tình sắc hay, Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra! Mở màn về nhân vật Tiết Lạc tình cờ xuyên không vào một cuốn tiểu thuyết. Lại vừa vặn là một cuốn tiểu thuyết thị văn siêu sắc điển hình. Bất quá, tại sao cô không phải xuyên không vào nữ chủ xinh đẹp có một giàn mĩ nam bao quanh mà cổ tình lại xuyên vào một nữ phụ? Hơn nữa, đó còn chính là một nữ phụ có kết cục vô cùng thê thảm, bi đát nhất trong lịch sử tiểu thuyết! Là nữ phụ số một điển hình! Tiết Lạc trằm mền lên đầu đau đớn nghĩ, chưa bao giờ cô lại căm ghét tư tưởng ngược nữ phụ của các tác giả như vậy đâu! Tại sao a? Không được! Tiết Lạc muốn vùng lên! Muốn tranh giành mĩ nam! Nữ chủ, mau tránh ra!!! Song, ngoài việc thưởng thức tựa truyện này thì 9 Giác Mộng Xuân Của Nữ Hải Hoa Tặc là tác phẩm cùng loại nổi bật, mời các bạn chiêu mộ.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua Trong Bệnh Viện

Uhm, đau đầu quá!

Tiết Lạc nhắm chặt hai mắt, đưa tay ôm lấy đầu đau như bị một tảng đá lớn đè nặng. Cô nỗ lực hít vào rồi lại thở ra trên dưới mười lần mới dám mở mắt.

Đầu tiên là hé một mắt, sau đó mở luôn mắt còn lại, tiếp theo dĩ nhiên là trợn mắt thật lớn nhìn thật kĩ vào gương nhỏ cầm tay.

Không thể nào!

Trong gương này khắc họa là một thiếu nữ vị thành niên khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi. Gương mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo mĩ lệ không khác gì một tác phẩm nghệ thuật. Mũi cao nhỏ xinh, môi hồng mềm mại, hai mắt đen láy mở to trợn tròn lên càng làm nổi bật vẻ linh hoạt ngây ngô của cô gái mới lớn.

Làn da thiếu nữ này rất trắng, tuy còn có nét hơi tái nhợt của người bệnh, nhưng không khó để nhận ra, bình thường làn da của cô gái vô cùng tốt, sáng bóng, mềm mại. Nếu như không phải trên trán cô gái đang quấn quanh một lớp băng gạc trắng muốt thì có lẽ còn mĩ hơn nhiều. Bất quá không sai, mĩ nhân bệnh tật càng khiến nhiều người thương tiếc.

A, khoan đã!

Tiết Lạc ngắm nghía cô gái trong gương mười phút đồng hồ vẫn cảm thấy có một cái gì không đúng.

Cô gái này xinh đẹp không sai. Nhưng sai chính là ở chỗ Tiết Lạc đang nhìn vào gương, mà trong gương lại không phải là cô. Như vậy thì là chuyện gì xảy ra?

Tiết Lạc hoảng hốt quăng gương cầm tay, lao vào nhà vệ sinh. Cô chạy một mạch đến trước bồn rửa tay, đối diện ộp một chiếc gương hình chữ nhật cỡ vừa.

Trước khi nâng mắt lên, Tiết Lạc thần cầu nguyện mình nhìn thấy chính là gương mặt của mình. Gương mặt của một Tiết Lạc hai mươi bảy tuổi, nhan sắc bình thường, trên gò má còn lưu lại vài vết tàn nhan mới tốt. Chỉ có điều khiến cô thất vọng. Trong gương vẫn là gương mặt vị thành niên xinh đẹp rạng ngời kia.

Tiết Lạc suy sụp xoa nắn mặt, cô gái trong gương cũng xoa nắn mặt. Tiết Lạc trừng mắt, cô gái trong gương cũng trừng mắt.

Tiết Lạc triệt để hoảng loạn!

Cô không biết mình đã bước ra khỏi nhà vệ sinh rồi lại bò lên giường bằng cách nào.

Tiết Lạc chỉ đang cố tập trung tư tưởng nhớ về từng chuyện xảy ra trước khi cô ngã đi trong căn phòng của mình.

Đúng rồi!

Ngày hôm qua, An Li, người bạn cùng phòng đồng thời là một tiểu thuyết gia nghiệp dư tặng cho cô một cuốn tiểu thuyết thị văn siêu sắc do cô ấy tự viết. Nói chung chỉ cần là truyện ngôn tình Tiết Lạc đều không từ chối, tiểu thuyết siêu sắc càng không có lí do không tiếp nhận. Cô chính là một sắc nữ nha!

Nội dung tiểu thuyết An Li viết không tệ. Mô típ cũng giống như bao ngôn tình khác nhưng cách hành văn lại đặc biệt hấp dẫn.

Đúng, là vô cùng hấp dẫn! Hấp dẫn nhất chính là nữ chủ Bạch Liên Hoa xinh đẹp, thánh thiện, đáng yêu trên chộc trũng một giàn mỹ nam, cùng nhau lên giường XXOO quên trời quên đất.

Phải nói An Li không có cái gì giỏi. Giỏi nhất chỉ có viết ngôn tình siêu sắc. Trong đó diễn tả những hành động kích tình hết sức chi li, sống động, khiến người ta đọc qua thì dù là da mặt dày đến mấy cũng muốn đỏ mặt. Khụ.

Nói chung Tiết Lạc đọc đến say mê, yêu thích không buông tay. Thứ duy nhất cô không chấp nhận được trong truyện chính là nhân vật nữ phụ.

An Li xây dựng nhân vật nữ phụ vừa điêu ngoa, kiêu ngạo lại vừa độc ác, háo sắc, ngu si, đần độn cũng thôi đi. Cô ấy ngược nữ phụ thể thâm tới mức chết tức, chết tươi cũng thôi đi. Nhưng vấn đề là tại sao lại đặt tên nữ phụ với tên cô thành cùng một dạng - Tiết Lạc.

Tiết Lạc đọc xong truyện liền quăng sách lên bàn. Tuy cô rất thích đọc truyện do An Li viết, nhưng cô không thể tha thứ An Li dám dùng cái tên tuyệt đẹp của cô đặt cho nữ phụ độc ác. Có muốn đặt cũng phải đặt cho nữ chủ chứ!

Tiết Lạc buồn bực nên bước ra khỏi phòng, xuống lầu uống nước. Và thế là, cô bước hụt cầu thang, lăn hai mươi bảy bậc thang rơi xuống nền nhà đau đến ngất đi.

Chuyện chính là như vậy!

Khi tỉnh lại thì Tiết Lạc đã thấy mình đang ở bệnh viện. Chẳng lẽ An Li trở về thấy cô ngất mới đưa cô vào bệnh viện. Còn mặt mũi cô bị té cầu thang nặng đến mức huy dung nên An Li tiện thể giúp cô làm thẩm mỹ?

Không, không đúng!

An Li nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất keo kiệt, cô ấy mới không chịu bỏ tiền ra cho Tiết Lạc làm thẩm mỹ. Lại nói, giả như thật sự có thẩm mỹ thay đổi gương mặt thì cũng không đến mức bom ngực cho cô chứ?

Tiết Lạc cúi xuống nhìn bộ ngực được che đầy dưới lớp áo bệnh nhân. Không tin được thử đưa tay chọc chọc một chút, rất là mềm mại, không có cảm giác hư không giống như chạm vào ngực giả.

Tiết Lạc thừa nhận cô rất đáng trí, bất cứ chuyện gì cũng có thể quên. Chỉ là, có một chuyện duy nhất cô không quên được. Đó chính là ngực nhỏ cỡ B của mình.

Lại nhìn xuống ngực kia một chút. Cái này hẳn cũng đã là cỡ D đi. Không thể nào cơ thể mình đột nhiên phát triển một lần hai cup đúng không?

Tiết Lạc xâu chuỗi tất cả những sự kiện lại với nhau. Sau đó liền tròn tròn mắt.

Lẽ nào, cô là xuyên qua???

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lăn Đầu Gặp Gỡ Âu Thần Dương.

Tiết Lạc nằm vật ra giường, kéo chiếc chăn mềm mại của bệnh viện phủ lên đầu. Bây giờ đầu óc cô rất loạn, không tài nào bình tĩnh được.

Đúng là Tiết Lạc rất thích đọc tiểu thuyết, tiểu thuyết xuyên không cũng có cày qua không ít bộ. Bất quá đọc tiểu thuyết là một chuyện, còn chính mình tự trải nghiệm vẫn là một chuyện khác.

Tiết Lạc cũng không đến nỗi đại đột tin vào kết cục thập toàn thập mỹ của những tác phẩm ngôn tình. Gì? Cứ xuyên không qua thì không làm hoàng hậu cũng làm công chúa, tệ hơn thì xuyên vào diễn viên có một mầm móng không gian làm giàu?

Có quý mới tin! Những số phận xuyên không thất bại ai dám viết vào tiểu thuyết chứ!

Tuy nhìn qua thân thể này chắc cũng không phải là một người hay làm việc nặng. Da thịt mềm mại thế này hẳn là một tiểu thư con nhà giàu nào đó đi. Chỉ là, số phận như thế nào thì vẫn còn phải chờ xem kì biến.

Tiết Lạc đã tỉnh dậy cả nửa ngày, nhưng từ sáng đến giờ cô vẫn chưa nhìn thấy ai đến thăm thân thể này. Vừa nhìn tình cảnh đã biết chủ nhân thân thể này có mối quan hệ xã hội không mấy tốt đẹp.

Trong phòng bệnh cũng không hề cắm được lấy một bông hoa, đủ thuyết minh trước khi cô tỉnh dậy ở thân thể này cũng không có ai tới.

Bỉ thăm a!

Tiết Lạc cũng không phải là tui thân hay gì gì đó. Cô chỉ là muốn biết một ít thông tin về thân phận này mà thôi!

Thật ra, Tiết Lạc trước khi xuyên qua là một cô nhi. Cô ngồi ngốc ở cô nhi viện mười tám năm cũng chưa từng được ai nhận nuôi.

Đến tận sau này tốt nghiệp đại học, đi làm biên tập cho một tờ tạp chí nghệ thuật cô mới tình cờ biết An Li.

Hai người chính là vừa gặp đã thân, Tiết Lạc còn chuyển về căn hộ nhỏ của An Li để tiện chiều cô lẫn nhau.

Bất quá, An Li là một tiểu thuyết gia, cô ấy thường hay đi đây đi đó để lấy cảm hứng nghệ thuật. Bình thường mười lần cô đổ bệnh thì mất hết chín lần An Li đang ở trong một tour du lịch nào đó chu du tứ hải.

Không ngờ có xuyên qua, Tiết Lạc cũng không tránh được cục diện này!

Tiết Lạc âm thầm thở dài cảm thán một tiếng. Đúng lúc này, cửa phòng "cách" một tiếng mở ra khiến cô đang vui đầu trong chăn cũng giật mình, vội vàng đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh.

Khi thị giác không có điều kiện sử dụng, thính giác lại đặc biệt tinh mẫn. Ví dụ như lúc này, Tiết Lạc có thể nghe được tiếng giày da lép cộp từng bước gõ lên sàn nhà lát gạch men sáng màu.

Tiếng giày da càng lúc càng gần, Tiết Lạc gần như nín thở khi nghe âm thanh một vật gì đó bị quăng xuống đầu tủ, phát ra một vài âm thanh sột soạt vụn vặt.

Yên tĩnh!

Tiết Lạc nhú nhú mày, sao tự nhiên lại im ắng thế này. Cô có thể khẳng định người tới chưa rời đi. Nhưng nếu như ở lại cũng phải phát ra một vài động tĩnh gì đó chứ?

Tiết Lạc nghi hoặc đem chăn kéo xuống, để lộ ra đôi mắt to tròn long lanh, đầu tiên là nhìn nhìn về phía đầu tủ. Tại đây vừa mới xuất hiện một túi giấy có nhãn hiệu đặc trưng của siêu thị Pavivi.

"Cô đang nhìn cái gì?"

"À?"

Tiết Lạc bị âm thanh trầm khàn đánh tỉnh, vội vàng chuyển ánh mắt nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn đến thì Tiết Lạc liền mở to hai mắt, bên trong trực tiếp bắn ra hai quạ tim hồng.

Đẹp trai quá a!

Một người đàn ông mặc veston màu đen hiệu Amarni được cắt may tinh xảo ôm lấy thân hình thon dài, tôn lên vẻ đẹp nam tính bắn ra bốn phía. Tay áo tùy ý xắn lên vài lần, để lộ đôi tay rắn rỏi màu mạch nha đang nằm trong túi quần. Mái tóc màu nâu hạt dẻ tự nhiên rũ xuống cắt tỉa rất gọn gàng, góp phần làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú, ngũ quan góc cạnh chuẩn đến từng mi li.

Tiết Lạc chớp chớp mắt to tròn, rất có một loại xúc động muốn tiến lên sờ thử làn da kia một chút, nhìn thôi đã cảm nhận được rất săn chắc rồi.

Tiết Lạc trước khi xuyên không có làm biên tập trong tạp chí nghệ thuật. Mà vừa vặn còn làm trong mảng thời trang. Dĩ nhiên hàng tuần đều có rất nhiều hình ảnh người mẫu trang phục được gửi đến cho cô lựa chọn.

Thật là chỉ có thể no con mắt mà không tí dinh dưỡng nào!

Lúc này là nữ nam chân chân thực thực đứng trước mặt cô đó nha!

"Cô dù có té cầu thang chết thì bản tính háo sắc vẫn không thể nào thay đổi nhỉ!"

Âu Thần Dương khề hừ một tiếng, đôi mắt nhìn Tiết Lạc ngập tràn mỉa mai đặt ra một câu hỏi với giọng điệu khẳng định.

Vừa rồi vẻ mặt ngốc lảng của Tiết Lạc khi nhìn lên đầu tủ được bao phủ bởi một khí chất rất ngây ngô, tự nhiên khiến Âu Thần Dương suyt chút nữa liền quên bộ mặt thối nát đằng sau gương mặt xinh đẹp mỹ hoặc kia.

Bất quá, khi ánh mắt đó nhìn về phía hắn thì tất cả mọi thứ đều trở về thực tại.

Háo sắc vẫn là háo sắc! Muôn đời không thay đổi!

"Hả?"

Tiết Lạc ngẩn ra, ngây ngốc bật lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thân Phận Là Nữ Phụ Bì Thảm

"Hả?"

Tiết Lạc ngờ ngác bật ra một tiếng. Nói ra xong mặt liền đỏ bừng bừng. Không biết là vì ngại ngùng hay là tức giận, liếc mắt nhìn Âu Thần Dương một cái giống như mang theo lửa nóng.

Tiết Lạc quả thật chưa bao giờ phủ nhận bản thân là sắc nữ. Bất quá đây đúng là lần đầu tiên có người chỉ thẳng vào mặt cô nói như vậy. Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết đây là phúc của chủ nhân thân thể này lưu lại.

Tuy không biết chủ nhân thân thể này là ai nhưng Tiết Lạc có nên cảm tạ cô ta một tiếng, cho cô vừa xuyên qua liên ứng đối cục diện bế tắc này hay không?

"Tiết Lạc, cô trùng cái gì? Lúc này chẳng phải cô nên nói cái gì đó dâm đẳng một chút mới phải!"

Âu Thần Dương nhú nhú chân mày. Hôm nay đến nhìn Tiết Lạc hấn quả thật là không tình nguyện. Lại không nghĩ nhìn đến một Tiết Lạc hoàn toàn bất đồng so với trước đây.

Nếu là Tiết Lạc trước đây, dù bị hấn nói như vậy cũng sẽ không chút si diện mà nói "tôi háo sắc thì sao? Tôi còn muốn lên giường với anh. Như thế mới thật là sắc diễm vô cùng" chứ không phải là ngây ngốc "hả?" một tiếng như Tiết Lạc lúc này.

Âu Thần Dương quanh co cả buổi cuối cùng lại cảm thấy tự giễu. Cho dù là người trước đây hay người bây giờ chẳng phải cũng chỉ là Tiết Lạc. Mà Tiết Lạc thì muốn đòi háo sắc không hơn!

Tiết Lạc bị mắng tức giận muốn giơ chân. Chỉ là cô không dám nhiều chuyện khẩu khí. Khó khăn lắm mới nhìn đến một người có quen biết với thân thể này. Tiết Lạc cũng không muốn cơ hội vụt mất. Ít ra, cô cũng đã biết thân thể này cũng gọi là Tiết Lạc.

Thu hoạch không tồi nha!

"Này, anh gì đó, anh có thể nói cho tôi một chút về Tiết Lạc. Ủm, chính là tôi ấy, như thế nào hay không?"

Tiết Lạc cười tươi như hoa hời. Người ta vẫn nói không ai đánh gương mặt tươi cười không phải sao? Cô cũng không sợ người trước mắt nhìn ra cái gì không đúng. Không phải nói Tiết Lạc này cũng là té cầu thang sao? Té cầu thang không hoá ngọc đã rất may mắn, bị mất trí nhớ cũng không có gì hiếm lạ.

Quả đúng như Tiết Lạc dự đoán. Ngay sau khi cô nói như vậy, người trước mắt liền nheo mày, không tin tưởng nhìn cô, nghi hoặc hỏi.

"Cô mất trí nhớ?"

"Ủm, có lẽ té cầu thang, đập vào chỗ nào đó!"

Tiết Lạc ngay lập tức gạt đầu khẳng định. Giống như còn sợ người trước mắt không tin tưởng, liền nâng tay chạm vào miếng băng gạc trắng muốt quấn vòng quanh trán làm vật chứng xác thực.

Âu Thần Dương đối với việc Tiết Lạc mặc danh kì diệu mất trí nhớ vẫn là không tin tưởng. Mấy hôm trước Thẩm Dật Phàm chẳng phải đã khẳng định đầu của cô ta không bị chấn thương quá nặng, không tỉnh dậy chẳng qua là bị dọa kinh hách thôi sao?

Chẳng lẽ Tiết Lạc giả bộ?

Âu Thần Dương rồi rẫm nghĩ. Nếu nói giữa việc Tiết Lạc mất trí nhớ với Tiết Lạc giả bộ thì hấn vẫn tin tưởng về sau hơn. Nói không chừng cô ta lại muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt với hấn.

Âu Thần Dương nghĩ đến những việc trước đây Tiết Lạc từng làm, cảm thấy điều hấn suy nghĩ nhất định đúng lắm.

Chỉ là tại sao nhìn vẻ mặt của Tiết Lạc lại không giống như là đang giả bộ.

"Cô mất trí nhớ thật?" Âu Thần Dương vẫn rất nghi hoặc.

"Ừm!" Tiết Lạc ứng thanh một tiếng. Đương nhiên không phải mất trí nhớ, nhưng nếu cô nói cô tự nhiên xuyên qua, ai dám tin tưởng. Nói không chừng còn đem cô bỏ vào phòng nghiên cứu làm chuột bạch thí nghiệm.

Tiết Lạc mới không ngu ngốc như vậy.

Âu Thần Dương nhìn biểu hiện của Tiết Lạc cũng dần dần tin tưởng. Chỉ là ngay sau đó, hần lại phá lên cười.

"Chỉ mất trí nhớ? Cô chết mới tốt, không phải cô muốn tự sát sao?"

Hừm? Tự sát?

Tiết Lạc giật mình ngẩn người. Vậy hoá ra Tiết Lạc này không phải vô ý té cầu thang mà là cố tình tự sát sao?

"Ý... Ý của anh là... Là..."

Âu Thần Dương cười bí hiểm kéo một cái ghế dựa, ngồi xuống bên cạnh giường của Tiết Lạc. Biểu hiện của Tiết Lạc đúng là không giống giả bộ. Nhưng nếu cô ta thật sự giả bộ thì hần cũng không khỏi tán phục cô ta diễn xuất rất cao siêu.

"Anh đừng tiếp tục cười như vậy, mau nói cho tôi nghe! Xem như là tôi cầu xin anh đi!"

Tiết Lạc đã gấp muốn hỏng, cô ngồi như một con cún, đáng thương hề hề nhìn Âu Thần Dương.

Lần này lại đến lượt Âu Thần Dương ngẩn người. Đôi mắt óng ánh nước kia là của Tiết Lạc sao?

Trong trí nhớ của Âu Thần Dương, Tiết Lạc là người kiêu căng thành tính. Nhưng cố tình lại nghĩ chính mình rất thanh cao. Đừng nói đến việc cầu xin, ngay cả khóc cô ta còn chưa từng khóc qua!

Mất trí nhớ, con người cũng theo đó thay đổi tính tình sao?

Âu Thần Dương lom lom mắt nhìn Tiết Lạc. Vẫn là không nhận được kể cho cô nghe một số chuyện.

Tiết Lạc nắm bắt đúng cơ hội Âu Thần Dương đối với mình đồng tình. Đem những thắc mắc đều hỏi qua một lượt.

Hỏi xong tất cả, Tiết Lạc thật có một loại xúc động muốn đập đầu vào gối chết đi.

Vì cái gì? Vì cái gì cô xuyên qua lại xuyên thành Tiết Lạc, thiên hạ đệ nhất nữ phụ trong tiểu thuyết đây?

Quả nhiên định luật xuyên không là không thể nào tin tưởng mà!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Thảm Dật Phàm

Tiết Lạc ngồi chồm hổm trên giường, hai tay ôm lấy đầu gối, vè mặt ngu đến không thể nào ngu hơn.

Chung quy, cô vẫn chưa thể nào tiếp nhận sự thật này.

Cô là Tiết Lạc, nhưng Tiết Lạc lại không phải là cô nha.

"Tại sao lại có tình huống cầu huyết như vậy đập xuống trên đầu của mình?"

Tiết Lạc chán nản ngửa mặt lên hét to một tiếng. Cô có thể chấp nhận rằng mình đã xuyên không. Nhưng thế nào lại có thể xuyên không vào Tiết Lạc thiên hạ đệ nhất xú danh của tiểu thuyết chứ.

Tiết Lạc lần đầu tiên cảm thấy quẫn bách, cô vẫn chưa thể chuẩn bị tâm lý để đón nhận sự thật này.

Trong nguyên tác của An Li, Tiết Lạc được nhắc đến không nhiều lắm. Nhưng những khi nhân vật này xuất hiện thì đều là những chi tiết vô cùng đặc sắc. Mà hầu như tất cả đều diễn tả cô ta tính kế leo lên giường quyến rũ các nam chính. Sau đó các nam chính sẽ không chút lưu tình quăng cô ta xuống giường.

Ấn tượng của Tiết Lạc đối với nữ phụ này cũng không nhiều. Tất cả chỉ gói gọn lại trong mấy cụm từ : Háo sắc - Ngu ngốc - Ác độc - Điều ngoa.

Đây đúng là những thiên tính vô cùng phù hợp cho vai trò của một nữ phụ tiêu điểm! Chỉ có kiểu người như vậy mới ngu ngốc đi so găng với nữ chính.

Lại nói theo nguyên tác, cô hẳn là xuyên qua chương một của tiểu thuyết. Nếu như cô nhớ không lầm thì Tiết Lạc trong nguyên tác chạy đến tập đoàn của nam chính số một Âu Thần Dương và tìm đủ mọi cách quyến rũ người này. Chỉ tiếc, phẩm chất của nam chính người ta quá tốt, không những không bị cô ta quyến rũ mà còn túm cổ cô ta giống như túm một con nhái quăng ra ngoài cửa quăng ra ngoài cửa.

Tiết Lạc trong nguyên tác lúc này vô cùng tức giận, máu dồn xuống gót chân, tự nhiên đòi tự sát để níu kéo nam chính, cho rằng như vậy sẽ khiến nam chính thương tiếc cô ta.

Đĩ nhiên, kết quả thất bại là điều không nói cũng biết.

Hành động ngốc xít đó của cô ta, không những làm Âu Thần Dương càng thêm vài phần phiền chán, mà chính bản thân còn bị té cầu thang đến mức sợ hãi ngất xỉu.

Tiết Lạc âm thầm bĩu môi! Một người đến té cầu thang cũng bị dọa sợ. Thật không hiểu cô ta lấy niềm tin ở đâu ra cho rằng mình có thể tự sát.

Mà khoan đã!

Lẽ nào Tiết Lạc trong nguyên tác là vì té cầu thang nên hương tiêu ngọc vãn. Còn thuận lợi tạo điều kiện cho Tiết Lạc là cô xuyên qua?

Không đúng! Trong nguyên tác không có viết như vậy. An Li rõ ràng để cô ta sống vô cùng tốt, sau đó còn làm đủ chuyện lớn mật quyến rũ các nam chính, hành hạ nữ chính nữa mà.

Rốt cuộc là mọi thứ sai ở chỗ nào?

Tiết Lạc như vướng vào một vòng lẩn quẩn, càng suy nghĩ lại càng thấy rối rắm. Lại giống như suy nghĩ đến cái gì đó, cô liền quăng chăn, quăng gối vội vàng chạy ra ngoài.

Tiết Lạc khi té cầu thang là được thư kí của Âu Thần Dương đưa vào bệnh viện. Tiết Lạc vốn là con gái của một chủ tịch tập đoàn lớn, nên để tỏ rõ thiện ý anh ta đã trực tiếp đăng kí phòng bệnh VIP ở tầng bốn cho cô.

Theo ý nghĩ của thư kí, anh ta không còn lạ gì tính cách của vị tiểu thư điều ngoa, đánh đá này. Sợ cô không hài lòng với đãi ngộ sẽ gây ra nhiều chuyện phiền toái, nên chuẩn bị mọi thứ vô cùng chu đáo.

Thực ra, anh ta đã suy nghĩ thừa. cô đối với việc ở phòng bệnh như thế nào cũng không quan trọng. Nhưng việc được sắp xếp ở trên tầng bốn lại vừa vặn dễ dàng thực hiện ý nghĩ táo bạo lúc này của cô.

Tiết Lạc đứng trước cầu thang, neho một mắt nhìn xuống từng bậc, từng bậc cầu thang. Liên tục hít vào thở ra trên dưới năm chục lần.

Cô nghĩ nếu trong nguyên tác Tiết Lạc kia không chết. Đây rất có khả năng chỉ là sự lầm lẫn. Biết đâu, nếu cô té cầu thang thêm một lần nữa thì liền trở về hiện đại, Tiết Lạc nguyên tác thì vẫn là Tiết Lạc nguyên tác thì sao?

Đúng nha!

Tiết Lạc tự gạt gù cảm thán mình thông minh. Chỉ là mỗi lần nhìn những bậc thang này cô lại theo bản năng cảm thấy sợ hãi.

Lỡ như cô té cầu thang không trở về hiện đại mà chấn thương sợ hãi chết luôn thì phải làm thế nào?

Nhưng mà nếu không thử thì chẳng lẽ cô phải sống cuộc đời của Tiết Lạc đầy xú danh này mãi?

Cô vừa nghĩ đến thăm trạng liền không khỏi rung mình. Tiết Lạc nguyên tác cứ thế ra đi cũng thôi đi, nhưng làm thế nào lại để cô thừa kế một đội quân chán ghét mình hùng hậu như vậy?

Này rõ ràng đối với cô thật không công bằng!

Tuy là Tiết Lạc trước đây vẫn luôn cầu mong mình có thể đẹp hơn một chút, ngực lớn một chút, tuổi trẻ một chút, nhà giàu một chút, được ngắm nhiều mỹ nam đẹp một chút. Nhưng nếu bảo cô biến thành Tiết Lạc hội tụ đầy đủ những "một chút" ấy thì cô lại không muốn thế đâu nha!

Nên làm thế nào đây?

Hay là vẫn thôi đi!

Mỗi nữ Tiết Lạc nào đó rất không có chí khí từ bỏ. Dù sao không biết sau khi té xuống cầu thang này có được trở lại hiện đại hay là trực tiếp chết yểu. Cô vẫn chưa đến mức ngu ngốc như vậy!

Chỉ là, đúng lúc Tiết Lạc định xoay người rời đi, thì đằng sau lại bất ngờ vang lên một giọng nói nam tính trầm trầm.

" Cô lại muốn tự sát thêm lần nữa?"

Tiết Lạc bị giọng nói nam tính này dọa hổng. Vốn là đã định quay người trở lại phòng bệnh giờ lại bước hụt một bước, té ngược về phía sau.

Thích! Không!

" Cứu... Cứu tôi..."

Trong lòng cô mạnh mẽ vang lên một hồi chuông cảnh báo nguy hiểm. Cô còn không muốn chết đâu!

Theo bản năng sống còn, Tiết Lạc hét lên một tiếng, tay vươn về phía trước tìm kiếm bất cứ cái gì có thể níu vào được.

Đây rồi!

Tiết Lạc nắm trúng một nhúm vải mềm mại. Ngay sau đó, eo nhỏ nhấn được một bàn tay to lớn rắn chắc ôm lấy kéo ngược trở về.

Cô bị kéo theo quán tính đập mạnh vào một lồng ngực nam tính rộng lớn, vững trãi. Hương bạc hà thanh mát lại phảng phất mùi thuốc khử trùng, xen lẫn hơi thở nam tính thành thực phả vào cánh mũi nhỏ, khiến cô trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Bất quá, trải qua một tình huống nguy hiểm vừa rồi, Tiết Lạc vẫn còn sợ hãi, liền trực tiếp mặt dày gục đầu vào cái phao cứu sinh, tham lam hít thở mùi hương trên người đàn ông này.

Mồ nữ Tiết Lạc nào đó sâu sắc nghĩ, mùi hương thật tốt nha! Cô rất ghét mùi thuốc sát trùng, theo đó cũng bài xích bệnh viện. Chỉ là, mùi thuốc sát trùng trên người đàn ông này lại không khiến cô chán ghét, ngược lại, ừm, có một chút thoải mái.

" Dương nói cô thay đổi, tôi không tin, quả nhiên là không thể tin!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Lẽ Nào Số Phận Lại Không Thoát Khỏi Hai Chữ Nữ Phụ?

" Dương nói cô thay đổi, tôi không tin, quả nhiên không thể tin!"

Tiết Lạc tiếp tục ngẩn người, cô theo bản năng liếc mắt xuống nhìn tấm bảng tên trên ngực áo blouse trắng muốt.

Ba chữ " Thẩm Dật Phàm " được mạ vàng, in nổi trên bảng tên đâm vào mắt làm Tiết Lạc cảm thấy trời đất xung quanh bắt đầu quay cuồng.

Cô rớt cuộc là gặp cái số phận máu chó gì? Tuy ý đi ra ngoài một chút cũng đụng chạm phải nam chính?

Tiết Lạc hít sâu vào một hơi, mặc dù trong lòng có điểm luyến tiếc hương vị trên người đàn ông này. Nhưng cũng chưa đến mức khiến cô vì nó bán mạng đâu.

Tiết Lạc mặt không đổi sắc đẩy người Thẩm Dật Phàm ra một chút, thuận lợi lùi về sau ba bước.

Đến khi chắc chắn mình đã đứng ở một khoảng cách an toàn với anh ta, cô mới dám ngẩng đầu lên len lén ngắm qua một chút.

Phải!

Đây chính là nam chính thứ hai trong tiểu thuyết của An Li - Thẩm Dật Phàm.

Thẩm Dật Phàm trong tiểu thuyết là một bác sĩ. Anh ta sở hữu gương mặt đẹp như thiên sứ, nhưng khí chất có phần thanh lãnh, lạnh lùng. Thái độ ôn hoà mà lại giống như trang bị trên người một khối băng mỏng, ngăn cách người ngoài đến gần.

Đúng theo định luật nam chính, đừng bao giờ nhìn anh ta với tư cách chỉ là một bác sĩ thông thường. Thực ra, anh ta là người đàn ông rất có quyền lực.

Thẩm Dật Phàm chính là truyền nhân đời thứ ba mươi hai của Thẩm gia - một gia tộc vô cùng nổi tiếng, trong hai giới hắc - bạch đạo đều có chỗ đứng vững chắc, căn cơ vô cùng sâu.

Anh ta chính là người đàn ông sinh ra đã ngậm thìa vàng mà lớn lên.

Lại nói, Thẩm Dật Phàm không đi theo con đường gia tộc định sẵn. Anh ta không thừa kế sản nghiệp gia tộc mà quay mòng đi làm bác sĩ, thành tựu trong ngành hết sức đáng ngưỡng mộ nhưng cũng không thể khiến anh nhận được sự ủng hộ từ gia tộc.

Thẩm gia truyền nhân đến đời thứ ba mươi hai, cũng là ba mươi hai đời đơn truyền. Ông nội Thẩm rất không vừa lòng tôn tử nhà mình đi theo y học. Nhưng dù làm gì cũng không thể thay đổi ý chí của cháu trai bảo bối. Cuối cùng cũng chỉ đành bất lực bỏ mặc.

Tiết Lạc đối với nhân vật Thẩm Dật Phàm này hết sức mâu thuẫn. Ừm, cô không thể không thừa nhận anh ta là mẫu đàn ông vô cùng hấp dẫn, thành thực. Khí chất thanh lãnh lạnh lùng của anh ta không những không khiến những cô gái phát chán mà còn khiến đội ngũ hâm mộ xếp từ bệnh viện đến cuối thành phố vẫn không hết.

Tiết Lạc trong nguyên tác cũng là một trong số đó!

Bất quá, lại đúng theo định luật nam chính. Thẩm Dật Phàm đương nhiên chỉ khuynh mộ cho một mình nữ chính.

Là thế này, tính tình nữ chính rất nhu nhược, nhất gan. Khi đi khám bệnh cũng như cũ là tiểu bạch thỏ hay ngượng ngùng. Nàng chính là bị Thẩm Dật Phàm mặt lạnh quát vài lần, quát thế nào quát lên lên đến tận giường vẫn còn quát.

Còn hỏi tại sao Tiết Lạc ghét Thẩm Dật Phàm ấy à? Chính là trong nguyên tác, Tiết Lạc câu tam đáp tứ đều là đội ngũ hậu cung của nữ chính. Vậy theo đúng định luật nữ phụ, Tiết Lạc nguyên tác dĩ nhiên ghét nữ chính tận xương, khắp nơi gây khó dễ cho nữ chính. Thậm chí, cô ta còn dám thuê người cưỡng hiếp nữ chính.

Hành động điên rồ này của cô ta đã khiến đội ngũ hậu cung nữ chính nổi giận. Nhất là Thẩm Dật Phàm, anh ta đã trở về thừa kế sự nghiệp gia tộc, huy động đội ngũ sát thủ truy sát Tiết Lạc.

Trong tiểu thuyết, Tiết Lạc chết trong tay Thẩm Dật Phàm. Chính là bị anh ta ném xuống vực sâu hủy thi diệt tích.

Bây giờ cô chính là Tiết Lạc, Tiết Lạc cũng chính là cô nha! Ai có thể yêu thích một người rất có khả năng sẽ giết mình chứ?

Nếu có thì cũng không phải là cô!

Tiết Lạc âm thầm lau mồ hôi rỉ ra trên trán. Từ khi biết người này là Thẩm Dật Phàm cô thật sự có chút ăn không tiêu, mặt càng lúc càng rã nhiều thêm một ít hắc tuyến.

Thẩm Dật Phàm đan hai tay vào nhau, khoanh lại trước ngực, khó hiểu nhìn những biểu tình thoáng qua trên gương mặt Tiết Lạc. Có ngộ ra, có sợ hãi, có chán ghét, lại có lúc bi thương.

Thật đúng là rất linh động!

Hình như Dương nói đúng, người này có chút không giống Tiết Lạc trước đây. Có lẽ anh nên kiểm tra lại CT não bộ của cô một lần, biết đâu cô ta thật sự tế cầu thang gốc luôn rồi.

Trước đây Thẩm Dật Phàm hết sức ghét Tiết Lạc. Ghét cô tiểu thư chua ngoa, đánh đá vừa ngu ngốc lại còn háo sắc này.

Nói thật, người chú ý đến anh có rất nhiều. Nhưng chưa có ai mặt dày như Tiết Lạc. Gần như ba ngày thì có hai bữa cô ta chạy đến bệnh viện. Mà còn lần nào cũng lên vào phòng làm việc của anh than phiền ngực cô ta đau. Nói xong liền muốn cởi áo.

Thẩm Dật Phàm không phủ nhận Tiết Lạc rất xinh đẹp. Nhưng về mặt háo sắc của cô ta khiến anh thật sự dậy sóng không nổi.

Vậy nên, cô ta rất nhanh được liệt vào nhân vật nguy hiểm số một trong black list của anh.

Thẩm Dật Phàm bình thường rất không tình nguyện nhìn đến Tiết Lạc. Nếu không phải hôm nay tại chỗ này gặp cô ta đang cân đo đong đếm, ngỡ như một giây sau liền nhảy xuống cầu thang tự tử thì anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt cô.

Thẩm Dật Phàm rất ghét phiền toái. Mà Tiết Lạc chính là phiền toái trong phiền toái.

Chỉ là, hôm nay nhìn thấy Tiết Lạc ở đây, không hiểu sao anh có loại xúc động muốn trêu chọc cô.

Sự thật chứng minh, cái miệng luôn nhanh hơn bộ não. Khi anh suy nghĩ muốn nuốt về thì lời nói đã sớm tuôn trào ra ngoài miệng.

"Cô vẫn không bỏ được thói quen kiêu ngạo nhìn chằm chằm vào đàn ông như thế? Ánh mắt đó làm tôi nghĩ cô đang mời tôi lên giường?"

Khoé môi Thẩm Dật Phàm câu lên, giọng nói tràn ngập trào phúng.

Tiết Lạc đen mặt. Tôi nghĩ thế bao giờ? Tôi mời anh lên giường bao giờ?

Cô rất thích đàn ông đẹp nha! Nhưng cô không thích Thẩm Dật Phàm! Lí do thì không cần phải nhắc lại.

Tiết Lạc hí mắt, khoé môi cong lên nụ cười tiếu phi tiếu nhìn Thẩm Dật Phàm. Dưới chân nhẹ chuyển, bước từng bước đến trước mặt anh mới hơi dừng

lại, nhỏ giọng trào phúng lại.

"Thẩm Dật Phàm, không phải anh cũng thích sao? Vừa rồi anh đâu có đẩy tôi ra!"

Nói xong liền nguẩy mông, chạy tốc độ vào phòng bệnh, đóng rầm cửa lại.

Đương nhiên là phải chạy, lỡ như ở lại Thẩm Dật Phàm tức giận, máu dồn xuống gót chân, giết cô thì như thế nào?

Cô còn muốn sống! Còn muốn ngắm trai đẹp đâu!

Thẩm Dật Phàm đứng nguyên tư thế cũ, chưa hề động nhìn hành lang không còn một bóng người. Mùi hương u lan tự nhiên quanh quần bên chớp mũi được anh hít vào một hơi.

Thật dễ chịu!

Xem ra quả nhiên là thay đổi.

Thẩm Dật Phàm cứ đứng như vậy mười năm phút đồng hồ mới rời đi. Suốt thời gian đó, anh không hề hay biết, anh đang cười.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Gặp Cha Mẹ

Sau ngày gặp phải Thẩm Dật Phàm, Tiết Lạc vẫn luôn bị kẹp trong cảm giác tinh thần treo cao, không một phút được lơ lửng.

Cô luôn phải đề cao phòng ngừa việc anh ta sẽ đột ngột lao vào phòng đem cô đi giết người diệt khẩu.

Lúc đó cô không phải chính là kêu trời trời không nghe, gọi đất đất không thấu à nha!

Tiết Lạc nhận ra, từ khi cô tỉnh dậy trong cơ thể này đã bốn ngày, người cô gặp nhiều nhất chính là Thẩm Dật Phàm. Đồng ý rằng anh ta là bác sĩ của bệnh viện này, nhưng có cần chăm sóc cô quá mức đến như vậy không?

Tiết Lạc cứ nghĩ đến ngày anh ta tông cửa vào phòng, không nói không rằng liền lôi cô đi chụp CT não, chụp CT não xong thì ép đi đo đường huyết, đo đường huyết xong lại bắt cô đi kiểm tra tế bào ung thư cổ tử cung..

Ày, không muốn nhớ nữa, vừa nhớ lại liền cảm thấy rùng mình.

Thẩm Dật Phàm anh ta rõ ràng vô lí trắng ra rồi, vậy mà anh ta vẫn có thể đường hoàng néo néo gò má của cô, nghiêm túc nói.

"Cô vẫn là cảm ơn tôi đi. Kiểm tra ung thư cổ tử cung trước có thể khiến cô sau này mang thai dễ hơn nha!"

Biểu tình của Tiết Lạc lúc đó phải nói là vô cùng đặc sắc. Trên trán còn không chịu thua kém, ngay lập tức chảy xuống ba vạch đen.

Tôi bạo chết em trai nhà anh, tôi có mang thai được không liên quan đến anh à? Có liên quan à? Liên quan ... Mới là lạ đó!

Aiz, không muốn nghĩ nữa! Hôm nay anh ta dám đến, cô liền quăng gói vào đầu anh ta cho xem!

Tiết Lạc ôm gối dựa đầu vào thành giường, hai mắt mơ màng kiên định nghĩ. Dù sao cũng đã qua mấy ngày, cô cũng đã dần thích ứng với việc mình xuyên không vào một cuốn tiểu thuyết nữ phụ. Không sao cả, nếu đây là vận mệnh, cô nhất định sẽ thay Tiết Lạc kia sống sao cho thật tốt!

Xem như đầu thai vào một kiếp khác, còn trực tiếp lược bỏ thời kì sơ sinh đến khi trưởng thành cũng không tệ nha!

Đúng lúc Tiết Lạc đang miên man suy nghĩ thì cửa phòng vang lên đánh "cạch" một tiếng bật mở.

Ban đầu, cô vẫn nghĩ đó là Thẩm Dật Phàm dò hơi kia lại kiểm chuyện phiền toái, theo bản năng liền nâng lên cái gối, chờ anh ta vừa ló đầu ra liền chọi vỡ đầu anh ta. Miệng cũng rất có ý thức lên tiếng đuổi người.

"Cút..."

"Lạc Lạc..."

Một tiếng gọi mềm nhũn chứa đựng bi thương vang lên làm những lời Tiết Lạc định thốt ra nghẹn ứ lại trong cổ họng.

Cô ngơ ngác nhìn người phụ nữ trung niên khoảng tầm bốn mươi tuổi, xinh đẹp, dịu dàng trước mắt. Không biết vì cái gì, hai mắt đột nhiên ầng ậc nước, một chữ nghẹn nghẹn phát ra từ cổ họng.

" Mẹ..."

" Lạc Lạc!"

Mẹ Tiết nghe được Tiết Lạc gọi liền khóc ra, vội vàng lao về phía cô, đem cô ôm vào lòng thật chặt. Sau đó lại vội vàng kiểm tra xung quanh người cô một phen.

Tiết Lạc cảm giác được, khi bà đặt tay vào miếng băng gạc trên đầu cô, đôi mắt lại càng thêm đỏ ửng.

" Lạc Lạc, vì sao bị thương cũng không báo về nhà một tiếng? Nếu không phải Dật Phàm gọi cho ba con, con tính giấu diếm luôn phải hay không? Không được, mẹ không cho phép con ở riêng nữa, hôm nay liền giao cho trợ lý Lâm dọn đồ của con về biệt thự. Đừng nói không chịu, mẹ quyết định rồi!"

Tiết Lạc ngẩn người nghe mẹ Tiết trầm đĩnh tiết thiết quyết định. Trong lòng ngoại trừ ngọt ngào ra lại cũng chỉ còn ngọt ngào.

Có trời biết, cô đã muốn có người mẹ như thế này đến mức nào. Chẳng lẽ trời cao thương tình cô, nên mới cho cô nhập hồn vào cơ thể này để đón nhận tình thương chăng?

Mẹ Tiết nói một hồi không thấy Tiết Lạc đáp lại, liền cúi đầu nhìn xuống, thấy cô một bộ dạng ngơ ngẩn liền cảm thấy lo lắng.

" Lạc Lạc, con không muốn à? Không muốn cũng không sao, mẹ chiều con là được, đừng làm mẹ sợ..."

Tiết Lạc bị lời nói đầy quần bách của mẹ Tiết đánh tỉnh, vội vàng lắc đầu nhỏ, nhu thuận dựa đầu vào ngực bà, nói khẽ một tiếng.

" Con nghe mẹ!"

" Ôi, Lạc Lạc..."

Lần này đến lượt mẹ Tiết trừng lớn mắt. Bà ngay từ đầu đã muốn tìm cơ hội khuyên nhủ Tiết Lạc về nhà. Chỉ là, tính tình cô bướng bỉnh có sẵn, nhất định không dễ dàng nghe lời. Lúc mới đến, bà cũng là vì nhìn thấy Tiết Lạc bị thương mới quýnh quáng vội vàng nói ra, thật không nghĩ đến cô sẽ nghe lời dọn về nhà.

Mẹ Tiết chính là cao hứng muốn hồng rồi. Bà liên tục gật gật đầu nói tốt vài tiếng, sau đó lại đem Tiết Lạc ôm vào lòng.

Tiết Lạc vẫn là rất hưởng thụ cái ôm này. Cô liên tục ở trong ngực mẹ Tiết dụi dụi vài cái, lâu lâu còn đánh nấc một tiếng rất không có hình tượng. Chỉ là cả hai người đều không ai để ý.

Không biết mẹ con ôm nhau bao lâu, thì Tiết Lạc đột nhiên nhớ ra một việc rất quan trọng. Cô vội vàng từ trong ngực mẹ Tiết ló đầu ra, ngơ ngác nhìn xung quanh một vòng, lại không nhìn thấy cái gì, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Mẹ Tiết nhìn Tiết Lạc lộ vẻ thất vọng rõ ràng. Trong lòng liền đánh một hồi chuông, yêu thương hỏi.

" Lạc Lạc đang tìm gì?"

" Ba, ba không đến sao?"

Tiết Lạc phụng phịu hỏi, vẻ mặt muốn có bao nhiêu đáng thương liền có bấy nhiêu đáng thương.

" Há?"

Mẹ Tiết trừng lớn mắt nhìn Tiết Lạc, ra vẻ không thể nào tin nổi. Việc này cũng không thể trách bà luống cuống. Vì từ khi Tiết Lạc biết một số chuyện không nên biết đến giờ, con bé luôn bài xích, chống đối ba Tiết.

Hai người là ba con mà ở chung không khác gì oan gia. Chỉ cần nói một vài câu, Tiết Lạc liền vùng vằng ra khỏi nhà. Tình huống như vậy làm sao có chuyện hỏi thăm lẫn nhau?

Tuy mẹ Tiết không biết con gái vì sao đột nhiên quan tâm ba Tiết như vậy. Nhưng trong lòng vẫn là vô cùng cao hứng. Bà có cảm giác, mọi thứ đang muốn thay đổi theo chiều hướng tích cực.

" Ba có đến, ông ấy đang nói chuyện với Dật Phàm về bệnh trạng của con, hẳn là sắp lên tới nơi rồi..."

Lời mẹ Tiết còn chưa kịp nói xong, cửa phòng lại " cạch" một tiếng mở ra...

Chương 7: Cha Con Hoà Thuận.

Người đàn ông vừa đến tuổi mới khoảng trên bốn mươi. Độ tuổi được cho là xuân mẫn nhất của một người đàn ông, được dung hợp bởi độ chín chắn, thành thực đạt đến mức chín muồi.

Bất quá, người đàn ông có vẻ ngoài tuấn tú, phảng phất nét nghiêm nghị thâm trầm này lại như có điều gì đó phiền lòng. Môi luôn mím chặt, chân mày cau lại, từ đầu đến cuối chưa hề có lúc nào buông lỏng.

Tiết Lạc nhìn người đàn ông vừa mới bước vào phòng. Đôi mắt to tròn chớp chớp vài cái. Khoé môi nhẹ nhàng nhấp nháy.

"Ba..."

Ba Tiết vừa bước vào phòng lại nghe được âm thanh nghẹn ngào của cô khiến ông thoáng sững sờ. Chân mày cau lại cũng vì thế mà hơi nhướn lên, đôi mắt nhìn chăm chăm cô như vừa gặp được chuyện vô cùng kì lạ.

Tiết Lạc thấy biểu hiện của ba Tiết cũng ngẩn ra một chút. Sau đó cô lại chợt nhiên hiểu ra, khoé môi không khỏi nhếch lên, cười khổ một tiếng.

Cô làm sao lại có thể quên, trong nguyên tác của An Li, tình cảm giữa Tiết Lạc và ba Tiết đã sớm đạt đến mức nước lửa không dung đây?

Phải nói đến là từ lúc cô ta biết ba Tiết từng có qua lại với một người phụ nữ, còn có một đứa con riêng, tuổi chỉ vừa vặn thua cô ta hai tháng thì quan hệ cha con hai người đã triệt để rạn vỡ.

Nếu đứng trên lập trường của Tiết Lạc nguyên tác, điều này cũng có thể tạm chấp nhận được. Nhưng nếu đứng trên lập trường của cô, cô lại cảm thấy việc đó không đáng.

Tuy rằng người phụ nữ đó là con gái riêng của ông ngoại, đồng nghĩa là em gái cùng cha khác mẹ của mẹ Tiết. Nhưng ba Tiết đối với người phụ nữ đó cũng không có một phần tình yêu. Đến với nhau vội vàng cũng chỉ vì ba Tiết bị gài bẫy thuốc kích dục.

Có lẽ mối liên hệ ba đời đã che mờ mắt Tiết Lạc, khiến cô ta không nhìn thấy tình yêu thương vô bờ của ba Tiết dành cho cô ta. Nhưng cô biết, cô ta thật sự vẫn rất để ý đến người cha này.

Bằng chứng chính là khi nhìn thấy ông, trái tim trong lồng ngực rõ ràng không ngừng đập mạnh tựa như muốn vỡ oà. Đây hẳn là phản ứng của Tiết Lạc nguyên chủ lưu lại đi.

Tiết Lạc đặt tay lên ngực, nhẹ nhàng vỗ về, trong lòng âm thầm mặc niệm.

Cô có thể yên nghỉ! Tôi nhất định sống tốt thân phận của cô, thay cô thực hiện những việc cô không dám làm!

Con tức ngực dần dần tan đi, tia ý thức cuối cùng của nguyên chủ đã hoàn toàn tan biến.

Tiết Lạc âm thầm thở dài.

Thẩm Dật Phàm từ bên ngoài bước vào. Anh nhìn quanh phòng một chút, ngay lập tức phát hiện không khí có chút không bình thường.

Anh hết nhìn Tiết Lạc hai mắt đỏ hoe, lại nhìn ba Tiết sững sờ mang theo chút kích động, phút chốc đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, khoé môi vô thức hơi nâng lên một chút.

Ba Tiết nhìn Tiết Lạc một cái, lại quay đầu, che giấu đi kích động nhìn Thẩm Dật Phàm, trầm giọng hỏi.

"Bác sĩ Thẩm, con bé không bị sao chứ?"

Thẩm Dật Phàm chậm rãi nâng tay lên che miệng ho khan một tiếng, khó xử nhìn ba Tiết, nhưng thần thái vẫn rất nghiêm túc điềm tĩnh trả lời.

"Vừa nãy tôi chưa nói một việc, có lẽ Tiết tiểu thư ngã xuống cầu thang có va chạm gì đó dẫn đến mất trí nhớ, rất nhiều chuyện đã quên!"

Ba Tiết nghe đến Tiết Lạc mất trí nhớ, môi mím lại, sắc mặt trầm xuống vẫn không che giấu được tia lo lắng.

"Có ảnh hưởng gì hay không?"

Thẩm Dật Phàm khoát tay, liếc nhìn Tiết Lạc đang bị mẹ Tiết thăm vấn. Hẳn là bà cũng chưa biết cô mất trí nhớ, cười nói với ba Tiết.

"Đừng lo lắng, não của Tiết tiểu thư vốn không bị tổn thương gì. Có lẽ là vì quá sốc mới gây ra mất trí nhớ tạm thời, cơ bản là không có gì nguy hiểm. Nếu như điều dưỡng tốt, hẳn không lâu sẽ nhớ lại!"

Ba Tiết lúc này mới an tâm, chân mày cau chặt từ từ giãn ra, gật gật đầu với Thẩm Dật Phàm tiến lại gần Tiết Lạc. Từ trên cao nhìn xuống quan sát cô một chút, há miệng mấy lần vẫn không nói ra được lời nào.

Một người đàn ông có vẻ ngoài nghiêm nghị lại hé ra bộ dạng quần bách như vậy quả thật làm người ta có chút không biết nói sao mới phải.

Tiết Lạc sau khi chấn an xong mẹ Tiết, cô đã phải liên tục cam đoan rất nhiều lần là bản thân không hề ảnh hưởng gì mới khiến bà tạm an tĩnh xuống. Thế nhưng, ánh mắt bình thường từ ái lại cứ nhìn chăm chăm cô khiến cô thật khóc không ra nước mắt. Trong lòng lại một phen hồi thẩm mười tám đời dòng họ Thẩm Dật Phàm nhiều chuyện.

Thẩm Dật Phàm thấy con mèo nhỏ liếc trắng anh, khoe môi càng cong lên vài độ. Anh nhún nhún vai làm ra vẻ không có tội, quay người đi ra khỏi phòng.

Tiết Lạc nhìn bóng lưng người khuất khỏi cửa, tức muốn dậm chân mà không làm được gì. Đành ngồi yên một chỗ thờ phì phì, môi mím chặt rất không cam lòng.

"Lạc Lạc, con... Thật mất trí nhớ?"

Ba Tiết giãy giụa một hồi lâu vẫn là không kiềm lòng được hỏi ra. Nói thế nào, trong đời của ông chỉ có hai người phụ nữ quan trọng nhất. Một là vợ, hai là con gái.

Ông biết lý do Tiết Lạc không chịu tha thứ cho ông. Nói cho cùng vẫn là ông sai. Dù là cố ý hay bị hãm hại cũng không che giấu được sự thật ông đã một lần vượt quá giới hạn với Thư Lê, còn có một con gái riêng tuổi chỉ thua Tiết Lạc hai tháng. Đây rõ ràng là bằng chứng ông phản bội vợ con xác thực nhất.

Chỉ là, ông cũng rất đau khổ. Trong lòng ông chỉ có một người vợ là Thu Ngọc, một con gái là Tiết Lạc. Tuyệt đối không chấp nhận được ai khác.

Nhưng, mỗi lần nghĩ đến người vợ hiền lành, sẵn sàng tha thứ cho ông và con gái vốn nhu thuận hiểu chuyện lại khắp nơi chống đối ông, để chọc giận ông mà không tiếc làm hết những chuyện thị phi, ông lại cảm thấy, cuộc sống mình thật thất bại.

Rốt cuộc là, nên làm thế nào mới tốt đây?

Tiết Lạc đang không vui vì Thẩm Dật Phàm, lại bị câu nói của ba Tiết đánh tỉnh. Ngơ ngác quay đầu nhìn ba Tiết, phản xạ có điều kiện gật gật đầu. Gật xong liền thấy bản thân quả nhiên chó táp phải ruồi! A, bậy! Mình làm sao có thể là chó chứ!

Chân mày ba Tiết nhíu lại càng sâu. Dù sao, nghe bác sĩ nói là một chuyện, mà Tiết Lạc đích thân xác nhận lại là một chuyện khác. Theo ông thấy, té cầu thang, còn mất trí nhớ, làm sao có thể không có việc gì. Trong lòng ba Tiết âm thầm xác định, đợi qua một thời gian nhất định đưa cô đi chụp lại CT não mới tốt.

Mẹ Tiết được Tiết Lạc chấn an xong đã an an tĩnh tĩnh ngồi một bên. Chỉ là, nghe hai cha con nói chuyện quá mức nặng nề, liền vội vàng lên tiếng giải vây.

"Ba Lạc Lạc, ông cho trợ lý Lâm đến căn hộ của Lạc Lạc đem hết đồ về đi! Con bé rốt cuộc chịu chuyển về nhà a!"

"Con thật chịu về nhà?"

Ba Tiết miên man suy nghĩ nghe được hai tiếng "về nhà" liền mở bừng hai mắt, nghi hoặc nhìn Tiết Lạc.

"Vâng, ba!"

Tiết Lạc gật gật đầu, lại thấy không đủ đáng tin liền nặn thêm hai chữ, còn nở nụ cười khoe hàm răng trắng. Đương nhiên là phải về nhà nha! Chưa nói đến việc, cô rất mong ước có một mái nhà, có đầy đủ ba, mẹ ở bên cạnh. Cơ bản nhất, cô còn không biết mọi chuyện ở thế giới này thế nào đâu, ở một mình, muốn đào mồ chôn mình sao?

Ba Tiết nhìn Tiết Lạc cam đoan đáng tin như vậy. Trong lòng là ngũ vị tạp trần. Có ngạc nhiên, có nghi hoặc, có chua xót. Nhưng nhiều hơn cả vẫn là vui mừng. Ông sâu sắc cảm nhận được con gái thay đổi, không những không bài xích ông, thậm chí còn có vẻ muốn thân cận ông. Nếu mất trí nhớ có thể khiến tình cảm hai cha con tốt đẹp trở lại, ông tình nguyện để con bé mất trí nhớ vĩnh viễn.

Xem như ông là ích kỉ một lần đi!

Ba Tiết vui mừng, hoàn toàn không có chút nào nghi ngờ. Mà cho dù có nghi ngờ, ông cũng không thể nào tưởng tượng được, trong thân thể con gái mình là một linh hồn đến từ thế kỉ hai mươi mốt.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Phú Hào

Chiếc siêu xe Ferrari đồ xịch trước cổng một căn biệt thự vô cùng sang trọng. Một phụ nữ trung niên tiến lên mở cửa xe, theo sau còn có bốn người mặc trang phục nữ hầu vô cùng lịch sự, tao nhã.

Tiết Lạc từ bên trong nhìn ra đã muốn tròn tròn mắt, vẻ mặt không khỏi có chút gượng gạo.

Cái này... Không phải quá khoa trương đi!

"Lạc Lạc còn ngờ ngẩn cái gì? Mau xuống xe a!"

Mẹ Tiết đề ý thấy con gái ngờ ngẩn, cười cười mắng yêu một câu. Chỉ là sau đó bà chợt nhiên nhớ rất Tiết Lạc mất trí nhớ, hẳn là không quen với đón tiếp kiểu này, sắc mặt liền hiện lên tia đau lòng, thương cảm thật sâu.

Tiết Lạc không biết suy nghĩ trong lòng mẹ Tiết, ngốc nghếch nhe răng ra cười cười, sau đó vội vã nhấc chân xuống xe.

Vừa xuống xe, Tiết Lạc không khỏi thở ra một hơi. Cô cảm thấy vô cùng may mắn vì mình đã đọc rất kỹ nội dung cuốn tiểu thuyết của An Li. Hơn nữa, mấy hôm ở bệnh viện, ngoài cô gắng thích ứng thân phận mới ra, thì cô còn phải nỗ lực nhớ lại từng chi tiết, dù là nhỏ nhất trong truyện.

Việc này thật ra rất là quan trọng nha!

Dù sao Tiết Lạc cũng không phải là người của thế giới này. Nói một cách thẳng thắn là cái gì cô cũng không biết, lợi thế duy nhất chính là cô biết nội dung hướng đi trong tiểu thuyết cùng với tính cách và hoàn cảnh của các nhân vật.

Mặc dù sau khi cô xuyên không, rất có thể sẽ xảy ra hiệu ứng bướm, khiến mọi thứ trong tiểu thuyết cũng thay đổi theo. Nên việc nhớ kỹ tình tiết tiểu thuyết dù không giúp được gì nhiều, thì ít ra, cô sẽ ít đi nhiều bờ ngõ khi đối mặt một tình cảnh hoàn toàn xa lạ.

Tiết Lạc hít sâu vào một hơi, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên và bốn nữ hầu đang cung kính cúi đầu trước mặt mình. Khoé môi của cô hơi cong lên một độ cong nhân nhậ, tạo thành một ý cười như có như không.

Bốn nữ hầu phía sau Tiết Lạc không biết là ai. Trong tiểu thuyết có lẽ chỉ là người qua đường Át, Bính, Giáp nên không được miêu tả qua. Nhưng người phụ nữ trung niên này chắc hẳn là Vân quân gia đi.

Tiết Lạc cũng không biết nhiều về quân gia Vân này. Nhưng cô nhớ được, khi tập đoàn của ba Tiết bị hậu cung nam chính của nữ chính phá sập thì Vân quân gia này vẫn trung thành đi theo ba Tiết và mẹ Tiết, sống một cuộc sống bản hàn. Chỉ là sau này, một tai nạn giao thông bí ẩn xảy ra, cả ba người đều không sống nổi trước khi đến bệnh viện.

Người này, có thể tin được!

Vân quân gia cung kính cúi đầu, thái độ hết sức nghiêm túc khiến người khác không thể nào bắt bẻ được một câu. Nhưng là, mặc dù bà cúi đầu, cũng không có nghĩa là bà không chú ý quan sát mọi thứ xung quanh.

Điều khiến Vân quân gia vô cùng ngạc nhiên, chính là sự xuất hiện của tiểu thư.

Vừa rồi khi trợ lý Lâm chuyển đồ đạc của tiểu thư đến bà đã nghĩ tới một màn đặc sắc sắp xảy ra trong biệt thự.

Bà nghĩ rằng, với tính cách ngang bướng của tiểu thư thì không đời nào cô chịu ngoan ngoãn trở về biệt thự. Cái này hẳn là do phu nhân cường chế thực hiện. Dùng đầu ngón chân bà cũng có thể tưởng tượng tiểu thư sẽ hồ nháo thành cái tình trạng gì.

Chỉ là, mọi thứ dường như không giống như bà suy nghĩ. Tiểu thư không những không nháo mà còn cười tươi như hoa. Gương mặt tinh xảo, mỹ lệ giống như phủ thêm một tầng sức sống trẻ trung, tinh nghịch. Mà hình như vừa này, bà còn trông thấy tiểu thư nháy mắt với lão gia.

Gặp quý a! Tiểu thư nháy mắt với lão gia!

Vân quân gia có tu dưỡng rất tốt. Mặc dù trong đầu vô cùng tò mò và nghi hoặc, nhưng bà vẫn không nói gì, như cũ cung kính cúi đầu. Chỉ là, ánh mắt dò xét chưa bao giờ rời khỏi bóng dáng của Tiết Lạc.

Tiết Lạc dường như cũng cảm nhận được ánh mắt dò xét tinh tường của Vân quân gia chiếu đến. Cô không khỏi có chút không được tự nhiên gượng gạo cười một cái.

Vân quân gia nhận được nụ cười của Tiết Lạc đầu tiên là ngẩn người. Sau đó mới vội vàng thu lại ánh mắt dò xét. Nhìn qua có chút giống như làm việc

xấu bị người khác bắt gặp.

Mẹ Tiết cùng ba Tiết ra khỏi xe, lại vừa vận chạm vào ánh mắt dò xét của Vân quân gia nhìn Tiết Lạc. Khoé môi không khỏi cong lên một nụ cười hiền.

"Vân quân gia, đã sắp xếp phòng cho tiểu thư chưa? A, trợ lý Lâm đã chuyển đồ tới chưa?"

Mẹ Tiết mở lời đánh tan không khí xấu hổ. Vân quân gia âm thầm thở phào một hơi, nghiêm túc nói.

"Phu nhân, phòng cũ đã được chuẩn bị tốt! Đồ của tiểu thư Lâm trợ lý đã chuyển tới hơn một tiếng trước rồi ạ!"

Vân quân gia cúi đầu, khoé môi không khỏi hơi bĩu ra. Chuẩn bị phòng cái gì? Không phải ngày nào phu nhân và lão gia cũng chạy đến lau dọn hay sao? Nền nhà sáng bóng đến mức có thể soi gương, con ruồi đậu trên sàn cũng có thể bị trượt té ạ!

Mẹ Tiết không để ý đến biểu cảm của Vân quân gia, vui vui về về nắm lấy tay Tiết Lạc kéo vào biệt thự. Hành động của mẹ Tiết nhanh đến mức ba Tiết muốn chen vào một chân cũng không thể, đành phải lắc đầu thờ dài, từ từ đi theo phía sau.

Từ ngoài cổng của biệt thự Tiết gia, Tiết Lạc đã thấy đủ hoa lệ. Nhưng càng đi sâu vào bên trong cô càng cảm thấy mình lạc hậu kiến thức như thế nào.

Tiết Lạc thiếu điều tròn tròn mắt, đông nhìn nhìn một chút, tây sờ sờ một chút, vui đến bất nhạc diệc hồ, miệng cũng mở to mãi vẫn không khép lại được.

Kia là hồ cá a! Đây là hoa viên a! Đó là núi giả a! Bên cạnh còn có hồ bơi a! Cái này chính là cuộc sống của tiểu thư tài phiệt trong truyền thuyết a!

Mẹ Tiết đi bên cạnh Tiết Lạc, nhìn biểu hiện thiên chân phần khích của con gái, trong lòng vừa vui vừa buồn. Vui vì con gái có thể thoải mái dễ chịu như thế. Nhưng nghĩ đến đây tất cả là vì mất trí nhớ gây ra, trong lòng lại cảm thấy đau nhói.

Con gái bà thật là tội nghiệp!

Tiết Lạc không biết tới rồi rầm trong lòng mẹ Tiết. Nhưng cho dù cô có biết đi chăng nữa cô cũng chỉ có thể gượng gạo cười chứ không làm được gì. Lẽ nào cô có thể trịnh trọng nói với mẹ Tiết "Phu nhân, con gái yêu quý của bà đã té xuống cầu thang hương tiêu ngọc vấn. Còn tôi là một linh hồn từ thế kỉ hai mươi một nhập nhâm thân xác con gái bà " sao?

Có quý mới tin! Nhà họ Tiết không có ai là quý, họ dĩ nhiên không tin. Nói không chừng còn rước về cho cô một bác sĩ chuyên trị rối loạn thần kinh nữa đó!

Tiết Lạc chạy vòng vòng quanh biệt thự một hồi thì đã mệt bỏ hơi tai. Liên không để ý chút hình tượng ngồi phịch xuống tảng đá được mài nhẵn sáng bóng đến mức có thể soi gương trong hoa viên. Nâng tay lên quạt quạt xua đi những giọt mồ hôi vừa rỉ ra. Trong lòng lại không khỏi cảm thán một chút.

Ban đầu Tiết Lạc không nghĩ mình xuyên không vào người có gia thế tốt như vậy. Trong nguyên tác của An Li, sau này Tiết gia bị các nam chính đánh sập.

Gia cảnh của Tiết gia tốt như vậy, muốn đánh sập Tiết gia, các nam chính còn muốn tốt đến mức độ nào?

Giữa lúc Tiết Lạc đang suy nghĩ vẫn vơ, thì một giọng nói bất thành linh vang lên, đem cô gọi tỉnh.

"Chị!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nữ Chủ Đại Nhân

"Chị..."

Một thứ âm thanh nhào nhẹt, mềm yếu vang lên khiến Tiết Lạc không khỏi rung mình. Cô bị dọa đến mức suýt nữa từ trên tảng đá rơi xuống đất.

Tiết Lạc nâng tay lau mồ hôi trên trán, nhướng mắt lên nhìn xung quanh. Cô dường như phải tận dụng hết khả năng của thị lực mười trên mười mới có thể tìm ra một cô gái nhỏ nhắn đang run lẩy bẩy núp đằng sau núi giả.

Cô gái này nhìn có vẻ trạc tuổi cô, nhưng nhỏ nhắn và yếu đuối hơn rất nhiều. Tóc cô gái dài ngang lưng, xoã tung ra, một vài sợi tóc bị gió thổi bay dính vào gương mặt xinh đẹp tái nhợt, nhể nhại mồ hôi.

Chỉ nhìn sơ qua thôi cũng thấy có một thứ mỉa cảm của một nữ nhân yếu đuối, tội nghiệp!

Tiết Lạc nhìn cô gái nàng một hồi, chân mày không khỏi nhíu lại, ngẫm nghĩ. Hình như vừa nảy mĩ nhân tội nghiệp này gọi cô là "chị" thì phải.

Nếu cô nhớ không lầm, bên trong biệt thự này, người làm đều gọi cô là "tiểu thư". Ba Tiết, mẹ Tiết sẽ gọi cô là "Lạc Lạc". Còn người duy nhất gọi cô là "chị" thì chỉ có một người. Đó chính là nữ chủ đại nhân - Đông Phương Linh.

Sẽ không phải chứ?

Tiết Lạc trợn mắt nhìn Đông Phương Linh, bên trái bên phải đều nhìn qua một lần, thật cẩn thận đánh giá. Nhìn qua nhìn lại xong xuôi, cô quả thật có một loại ham muốn vỗ vỗ đầu mình. Cô quả nhiên đụng phải nữ chủ đại nhân a!

Đông Phương Linh trong tiểu thuyết của An Li là em gái cùng cha khác mẹ với nữ phụ Tiết Lạc. Mẹ của Đông Phương Linh trùng hợp cũng là em gái cùng cha khác khác mẹ với Mẹ Tiết. Hai người đều mang họ Đông Phương.

Mẹ Tiết tên thật là Đông Phương Minh Nguyệt, gả cho đại thiếu gia Tiết gia là Tiết Quốc Phi. Tình cảm hai người vốn rất tốt, sau khi lấy nhau không lâu mẹ Tiết liền mang thai.

Nhưng cũng chính tại thời điểm này, mẹ của Đông Phương Linh, tên là Đông Phương Nguyệt Minh, bà ta đã chú ý đến Tiết Quốc Phi. Sau nhiều lần quyến rũ không thành, bà ta quyết định dùng mị dược để lôi Tiết Quốc Phi lên giường. Kết quả chỉ trong một lần cũng liền mang thai.

Ba Tiết đối với mẹ Tiết vốn là tình cảm chân thành. Ông không bao giờ chấp nhận Đông Phương Nguyệt Minh tiến vào cửa nhà họ Tiết. Kể cả con gái bà ta sinh ra cũng không cho mang họ Tiết mà chỉ có thể mang họ mẹ là Đông Phương, tên chỉ có một chữ Linh.

Sau khi Đông Phương Linh được tám tuổi. Đông Phương Nguyệt Minh đem đứa bé đưa đến nhà họ Tiết, giao cho ba Tiết, còn bản thân tự trở về nhà mẹ đẻ, không tiếp tục dây dưa gì với Tiết gia.

Chỉ là, kể từ khi Đông Phương Linh đến sống tại nhà họ Tiết, sóng gió mới thật sự bắt đầu. Ba Tiết vốn không yêu thương đứa con gái này, mẹ Tiết cũng không thể cho cô ta sắc sắc mặt tốt. Vậy nên, Đông Phương Linh sống tại Tiết gia rất điều thấp, tính tình lại yếu đuối, nhút nhát. Tình cảnh thật sự là vô cùng đáng thương.

Nếu nói người nào ghét Đông Phương Linh nhất, người đó hẳn nhiên phải là Tiết Lạc.

Tiết Lạc sau khi biết ba Tiết có con riêng, liền nhận định ba Tiết phản bội mẹ Tiết. Từ đó, không những tình cảm cha con trở nên bất hoà, mà Tiết Lạc còn đi khắp nơi gây khó dễ cho Đông Phương Linh. Phàm là thứ gì Đông Phương Linh có, Tiết Lạc đều muốn giành.

Nhưng, tâm tính của Tiết Lạc cao, không bao giờ chịu cúi đầu, đồng đánh, đánh đá, thật khiến người ta chán ghét. Trong khi đó, Đông Phương Linh yếu đuối, nhân hậu, lại chính là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Đầu đến cuối cùng, Tiết Lạc quả nhiên thua, không những bản thân chết không toàn thây, mà còn khiến những người hết lòng yêu thương cô như ba Tiết, mẹ Tiết phải gánh chịu hậu quả.

Tiết Lạc khép mi mắt, âm thầm che giấu những xúc cảm nuối tiếc bên trong. Khi mở mắt ra, ánh mắt điềm nhiên chiếu vào gương mặt tái nhợt của Đông Phương Linh.

Đông Phương Linh bị Tiết Lạc nhìn như vậy vô cùng bối rối, bàn tay nắm chiếc khăn lau càng chặt hơn. Cô ta cười yếu ớt, giọng gào mà dè dặt gọi thêm một tiếng, ngữ điệu quan tâm.

"Chị, em nghe nói... Em nghe nói chị... Bị thương, chị... Không sao chứ?"

Tiết Lạc khoanh tay trước ngực, không trả lời câu hỏi của Đông Phương Linh mà nhìn xuống chiếc khăn bị nắm muốn nhàu nát của cô ta, vẻ mặt hiện lên tia hiểu rõ. Nhưng giọng nói vẫn rất thân thiện.

"Cô đang làm cái gì?"

"Em... Em đang... Đang lau dọn!"

"Lau dọn? Ai bắt cô làm?"

Tiết Lạc vẫn thân thiện, nhưng trong giọng nói của cô mơ hồ có một tia áp bách khiến Đông Phương Linh sợ muốn nhảy dựng, khuôn mặt vốn dĩ đã trắng nay lại càng trắng bệch như không hề có một tia máu. Cô ta bối rối nói.

"Là... Là em... Tự muốn làm!"

"Ồ! Vậy... Cố gắng làm cho tốt!"

Tiết Lạc kéo dài giọng, ý vị thâm trường liếc nhìn Đông Phương Linh một cái rồi mới xoay người rời đi tìm mẹ Tiết. Vừa nảy cô đi quá nhanh, dường như mẹ Tiết đã bị bỏ lại đầu đó.

Tiết Lạc cũng không để cuộc gặp gỡ với Đông Phương Linh ở trong lòng. Mặc dù theo như cô thấy, Đông Phương Linh này không đơn giản. Giống như

chuyện dọn dẹp nhà vốn là việc của người giúp việc. Mẹ Tiết dù không thích cô ta, nhưng cũng chưa hề bắt cô ta làm. Thế nhưng, khi cô ta ở bên cạnh các nam chính, lời nói cử chỉ của cô ta rõ ràng ám phúng nhà họ Tiết uly khuất cô ta. Hơn nữa, tai nạn giao thông cuối truyện khiến ba Tiết, mẹ Tiết cùng quân gia Vân mất mạng, Tiết Lạc luôn cảm thấy có liên quan đến cô ta.

Tốt thôi! Tiết Lạc có thể không quan tâm đến nguyên tác như thế nào. Nhưng bây giờ cô ở đây, Đông Phương Linh vẫn là nên ngoan ngoãn một chút.

Muốn đấu với phụ nữ hiện đại hai mươi bảy tuổi đã kinh qua đủ loại tiểu thuyết ngôn tình, Đông Phương Linh vẫn còn quá non.

Đông Phương Linh chờ Tiết Lạc đi khuất, mạnh mẽ đem khăn lau trong tay quăng đi. Gương mặt xinh đẹp vì tức giận mà vụn vỡ, thoát nhìn vô cùng khó coi.

Đông Phương Linh cắn chặt răng, lạnh lùng liếc mắt nhìn tảng đá Tiết Lạc vừa ngồi một cái. Lúc này, cô ta chợt nở nụ cười, gương mặt trở lại đáng vẻ nhu thuận bình thường, cúi đầu nhặt khăn lau lên tiếp tục lau lau.

Biến đổi đột ngột này, thật khiến người khác ngẩn ngơ. Về mặt ác độc vừa rồi và thiên sứ nhu thuận trước mắt là cùng một người sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cuộc Sống Tiểu Thự Phú Hào.

Tiết Lạc đi vào nhà liền được Vân quân gia dẫn lên phòng.

Sau khi Vân quân gia biết tiểu thư bị mất trí nhớ từ miệng của phu nhân, bà luôn luôn dùng ánh mắt đau lòng, thương cảm chiếu về phía cô. Tựa như là muốn nói.

"Ai u, số tiểu thư nhà chúng ta thật khổ a!"

Tiết Lạc trước ánh mắt nhìn chăm chăm của Vân quân gia luôn cảm thấy không được tự nhiên. đành phải cầu mong thật nhanh tới phòng của mình để kiểm soát để Vân quân gia rời đi.

Cái này cũng không thể trách cô a! Ánh mắt của Vân quân gia làm cô có cảm giác mình đang lừa gạt người lớn tuổi. Trong khi cô là một người có đạo đức, nhân phẩm vô cùng tốt, vẫn là không thể chấp nhận bản thân mình đi "lừa gạt" người ta đi!

"Vân quân gia, cháu muốn ngủ một chút! Bác không cần theo cháu đâu! Chúc bác buổi trưa vui vẻ nha!"

Tiết Lạc nở nụ cười toả nắng, cúi đầu lễ phép nói với Vân quân gia. Nhưng không đợi bà nói gì mà trực tiếp vẫy tay đóng cửa phòng lại.

Cô là sợ bà không đồng ý nha! Trong tiểu thuyết, Vân quân gia là một người hết sức có quy củ. Rất nghiêm túc thực hiện những yêu cầu của ba Tiết, mẹ Tiết. Vừa này mẹ Tiết còn dặn "phải đặc biệt chiều cô tiểu thư" đó! Cô mới không muốn bên cạnh mình có người đi theo không rời một bước như vậy đâu!

Vân quân gia đứng trước cửa phòng, nhìn cánh cửa đã đóng mà ngẩn người. Vừa rồi tiểu thư cười thật là dễ thương quá a! So với búp bê còn muốn xinh đẹp hơn! Ôi chu choa, bà phải nhanh chóng khoe tin tức này với lão gia, phu nhân mới được!

Tiết Lạc không hề biết suy nghĩ trong đầu Vân quân gia. Lúc này cô đang bước từng bước nhìn quanh căn phòng mới của mình.

Căn phòng này phải to bằng cái nhà mà cô và An Li ở chung tại thế thế kỉ hai mươi mốt lận.

Phòng được dùng màu kem làm màu nền, được thiết kế sắp xếp vô cùng đẹp mắt.

Đối diện với tầm nhìn của Tiết Lạc là một bộ ghế sofa màu nâu bằng da thật. Trên tường còn có một tấm ảnh gia đình thật lớn. Trong ảnh có ba Tiết, mẹ Tiết và một cô bé khoảng năm hay sáu tuổi gi đó đang cười khoe răng khênh. Quả thật là muốn bao nhiêu đáng yêu liền có bấy nhiêu đáng yêu.

Tiết Lạc vừa nhìn qua đã biết đó là ảnh chụp gia đình lúc Tiết Lạc nguyên tác còn nhỏ. Thời gian đó hẳn là thời gian Đông Phương Linh chưa đến Tiết gia. Vậy nên nụ cười của cô bé này vẫn còn rất đẹp. Ngây ngơ và thiên chân.

Tiết Lạc nhún nhún vai quay người đi, không tiếp tục suy nghĩ đến nữa. Dù sao đó cũng là quá khứ, thứ cô cần quan tâm vẫn là hiện tại cùng tương lai thôi.

Tiết Lạc đi hết trong phòng một lần, không khỏi thán than một tiếng. Phòng này không những lớn mà nội thất còn rất đặc biệt. Tất cả đều là hàng hiệu giá

trị lên tới tiền tỉ đó.

Tiết Lạc ngã người xuống sô pha, nhìn chiếc ti vi màn hình cong, mỏng dính âm trên tường. Lại chạy ra ngoài mở cửa sổ sát đất nhìn xuống bên dưới. Hoá ra, bên dưới phòng cô chính là hoa viên. Từ vị trí này còn có thể nhìn thấy núi già, hồ bơi còn có một đài phun nước ở phía xa.

Này cũng không phải quá mức dụng tâm đi!

Tiết Lạc không khỏi tắc lưỡi, kéo một cái ghế nằm bọc vải bông mềm mại ra, ngã người xuống, mắt hơi híp lại hưởng thụ cảm giác đời sống tiểu thư phú hào.

Ba Tiết, mẹ Tiết quả nhiên rất yêu thương Tiết Lạc. Họ còn cố tình sắp xếp cho cô ta căn phòng có tầm nhìn tuyệt nhất. Thật tiếc là cô ta chưa bao giờ chú ý đến.

Tiết Lạc thở dài một hơi, mở to hai mắt nhìn mái vòm che ở ban con được làm từ thủy tinh bảy màu. Vừa che được nắng vừa ngăn cản tia cực tím. Có cái mái vòm này dù là buổi trưa ra đây nằm cũng không sợ nóng và đen da.

Quả nhiên là vô cùng dụng tâm!

Tiết Lạc đứng dậy, đẩy chiếc ghế nằm sát vào một bên rồi bước vào trong phòng. Cô mở ra một cánh cửa phụ trong phòng. Đúng như cô dự đoán, đây chính là phòng ngủ.

Phòng ngủ cũng là màu kem sữa như phòng ngoài. Trong phòng có một cái giường kingsize đủ chứa cả năm Tiết Lạc ở bên trên lăn lộn lộn cũng còn có thể.

"Oa, thật đẹp quá!"

Tiết Lạc chạy đến tủ gấu bông ở một bên, ấn đo một hồi rồi chọn một con cá heo bằng bông tự nhiên vô cùng mềm mại ôm vào trong ngực. Không những thế bên trong còn có rất nhiều thú bông cùng loại với hình dạng heo, mèo, khỉ, gấu, búp bê Nhật Bản...

Cô thật là hạnh phúc muốn chết!

Tiết Lạc ôm theo gấu bông, nhảy lên giường kingsize. Nệm dày mềm mại đối với hành động của cô hơi lún xuống rồi lại nảy lên nhẹ nhẹ.

Tiết Lạc đem cá heo bông ôm vào trong ngực. Thoả mãn khép mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ. Cho dù ngày mai mặt trời có không mọc nữa cũng không thể ngăn được giấc ngủ của cô lúc này.

Không biết Tiết Lạc đã ngủ bao lâu, nhưng lúc cô tỉnh dậy trời đã vào chiều. Ánh nắng mặt trời chỉ còn lại những tia le lói vô cùng yếu ớt.

Tiết Lạc ngồi dậy, dụi dụi mắt, theo bản năng quơ tìm điện thoại nhìn giờ.

Điện thoại không có trên giường?

Tiết Lạc ngẩn ra, sau đó chợt nhớ đến lúc mình ở bệnh viện không có thấy điện thoại. Nếu như vậy điện thoại hẳn là ở nhà cũ.

Nghe nói trợ lý Lâm gì đó đã thay cô dọn dẹp nhà cũ, đem đồ của cô tới biệt thự. Không biết anh ta để đồ của cô ở đâu.

Tiết Lạc mò mẫm xung quanh một hồi vẫn không tìm ra. Cô đứng chống hông, chân mày nhíu lại bước về phía cửa phụ trong phòng ngủ tìm kiếm.

Một cánh cửa là phòng tắm thật lớn.

Tiết Lạc kéo cửa ra như kiểu cửa các căn phòng Hàn Quốc truyền thống, thò đầu vào bên trong xem xét.

Bên trong có một bồn tắm mát xa rất lớn, cũng có thể sánh với một hồ bơi siêu mini. Bồn tắm mát xa liên kết với một máy nước nóng trên tường. Ngay cạnh còn ốp một cái gương lớn. Phía dưới cái gương có một cái kệ thủy tinh. Trên đó đặt đủ loại tinh dầu dưỡng da, dầu gội, sữa tắm, hương liệu mà cô chưa bao giờ thấy ở hiện đại. Bất quá xuất hiện ở chỗ này hẳn là đồ tốt.

Tiết Lạc cảm vai lộ lên xem thử, nhận ra chữ trên này lần lượt là các thứ tiếng Anh, thái, pháp và ý ngoài ra còn có ba loại chữ cô không nhận ra được.

Tiết Lạc đặt đồ xuống, âm thầm tắc lưỡi một cái rồi bước ra bên ngoài, tiến tới một cánh cửa khác.

Cánh cửa này dẫn đến phòng chọn quần áo.

Đây cũng là cửa kéo như phòng tắm. Bên trong rất rộng, tựa như một khu thương mại mini. Riêng tủ đồ đã có đến mười hai cái. Trong mười hai cái tủ này có đủ loại đồ, có đồ thể thao, đồ mặc thường, đồ ngủ, váy dạ hội, đồng phục học sinh. Ngay cả đồ bơi cũng chiếm riêng một tủ.

Tiết Lạc nhìn những bộ đồ trong tủ thật không khỏi khen Tiết Lạc kia. Cô ta thật sự mặc hết được số đồ này sao? Không, cô ta dám mặc mấy thứ này

ra đường sao?

Tiết Lạc lấy ra vài bộ nhìn xem, nếu không phải dạng trẻ ngực thì chân váy cũng bị xẻ đến bắp đùi. Mặc những thứ này thì che được cái gì? Liên ngay cả đồng phục học sinh cũng bị thiết kế lại, chỉ vừa đủ che qua một chút xú.

Tiết Lạc bắt lực vỗ trán. Được rồi, cô quyết định việc đầu tiên cô cần làm khi ở trong thân xác này chính là cải biến lại tủ quần áo giống như không - phải - cho - người mặc này!

Tiết Lạc gõ gõ vài mẩu cánh cửa tủ, bước sang nhìn những tủ khác. Các tủ khác gồm tủ giày, có đủ loại giày cao gót, giày thể thao, giày bệt còn có xăng đan và dép đi trong nhà.

Tủ trang sức cũng không cần phải nói, vòng cổ, vòng tay, khuyên tai, kẹp tóc, băng đô... Ngoài ra còn vài tủ đồ linh tinh, phụ kiện đi kèm khác.

Tiết Lạc tìm nửa ngày, cuối cùng cũng thấy một cái vali khiêm tốn nằm trong góc. Bên trong có vài mẫu điện thoại. Có ba cái điện thoại có sim và mười một cái điện thoại mới nguyên giống như mua về mà không hề sử dụng. Bên cạnh còn có tám cái sim mới số rất đẹp.

Tiết Lạc nhìn ngắm một hồi, cuối cùng chọn một chiếc điện thoại mới màu trắng và một cái sim có sáu số 0 ở đuôi.

Cô đang bắt đầu cuộc sống từ số 0.

Nhìn đi, đó chính là cuộc sống của tiểu thư phú hào!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kế Hoạch Thay Đổi Hình Tượng

"Ba, mẹ, Lạc Lạc vào được hay không?"

Tiết Lạc gõ cửa, nhỏ nhẹ gọi một tiếng. Chờ đến khi bên trong ứng thanh đồng ý mới ló đầu vào. Trước hết là tặng ba Tiết, mẹ Tiết một nụ cười chào buổi sáng vô cùng rạng rỡ.

"Lạc Lạc, mau đi vào!"

Ba Tiết, mẹ Tiết thấy Tiết Lạc đến tìm liền rất là vui vẻ, mau mắn gọi cô trực tiếp đi vào.

Thử hỏi làm sao có thể không vui đây? Trước đây, muốn nói Tiết Lạc đến tìm bọn họ, trừ phi là trời sập xuống mặt đất a!

Tiết Lạc nghe gọi không nói hai lời liền một bước lại một bước, rào nhanh vào trong phòng.

Hôm nay cô vận một chiếc váy trắng dẹt tay bằng lụa mềm mại. Thân váy được thiết kế dụng tâm ôm sát vào thân hình nhỏ nhắn. Chân váy dài đến đầu gối, tà váy được gấp nếp uốn lượn vô cùng tinh tế càng làm nổi bật vẻ nhí nhảnh, đáng yêu của Tiết Lạc.

Bộ váy nàng chính là thành quả cả buổi sáng cô đã phải trái chọn phải chọn, tìm muốn lời nói mới tìm ra được một món đồ miễn cưỡng có thể dùng cho người mặc.

Bất quá, ngực áo vẫn bị trễ xuống để bại lộ non nửa bộ ngực sữa tròn đầy ra ngoài không khí. Điều này khiến Tiết Lạc rối rắm không thôi. Lại phải tốn thêm một hồi chọn lựa nữa mới chọn được một chiếc áo khoác màu hồng phấn đi kèm.

Cẩn thận đem khoá kéo lên cao, Tiết Lạc đứng trước gương xoay qua, xoay lại một hồi. Chắc chắn chiếc áo khoác vừa vận che đây được khuyết điểm của bộ váy để lại mới an tâm ra khỏi phòng.

Tiết Lạc lúc này đã đi đến một quyết tâm vô cùng mãnh liệt. Chính là phải thay đổi tủ quần áo đủ loại màu sắc trong phòng.

Nếu không, sợ rằng các nam chính chưa đến tìm cô hồi tội, cô đã mệt chết vì tìm quần áo đó!

Mẹ Tiết cẩn thận thắt xong caravard cho ba Tiết. Bà vừa quay đầu liền nhìn thấy Tiết Lạc đang rối rắm xoắn xít ngón tay ngồi trên sofa. Trong lòng lại không khỏi giật mình hoảng hốt, vội vàng đi tới ngồi bên cạnh cô, lo lắng hỏi.

"Lạc Lạc, có phải có chuyện gì hay không? Ai bắt nạt con sao?"

"Ách?" Tiết Lạc ngẩn ra, sau đó đột ngột hiểu hành động của bản thân khiến mẹ Tiết hiểu lầm liền lắc đầu nguây nguây "Không, không có!"

Ba Tiết sau khi lấy một chiếc kẹp tay áo màu vàng kim cẩn thận đính lên, cũng tiến lại sô pha, ngồi xuống.

"Sao nào? Có chuyện khó nói sao?"

Ba Tiết, mẹ Tiết hai người vừa vặn phân chia nhau ngồi hai bên trái, phải của Tiết Lạc. Mà ai cũng mang theo giọng điệu quan tâm lo lắng, càng khiến cô không biết phải nói làm sao.

Tiết Lạc rồi rầm cúi đầu thật thấp, giọng điệu hạ xuống nhỏ xíu như tiếng muỗi vo ve.

"Ba, mẹ, con muốn đi mua quần áo!"

Ba Tiết cùng mẹ Tiết đồng loạt ngẩn ra, khó khăn lắm mới nghe được ý tứ trong lời nói của cô, mặc dù chỉ nghe thấy tiếng được tiếng mất.

Ba Tiết cười từ ái, bàn tay to lớn vuốt lên đầu Tiết Lạc, sáng khoái đáp ứng.

"Được!"

Lần này tới lượt Tiết Lạc ngẩn ra. Cô cứ nghĩ đối với đồng đồ trong phòng, sợ là ba Tiết, mẹ Tiết vừa nghe cô nói muốn mua đồ liền nổi giận nói "phá gia chi nữ" chứ không phải là thoải mái đáp ứng như vậy.

Tiết Lạc quần bách vò vò đầu, chẳng lẽ là cô suy nghĩ quá nhiều?

"Ba, còn một chuyện nữa!"

"Còn sao? Nói thử xem?"

Ba Tiết vẫn hiền hoà cười, mí mắt cũng chưa từng nheo lại. Giống như, chỉ cần chờ Tiết Lạc nói ra liền đáp ứng.

Tiết Lạc giống như được tiếp thêm sức mạnh, hùng hổ ôm lấy cánh tay ba Tiết, cười híp mắt dụi dụi vào lòng ông.

"Ba, không phải ba có một công ty đầu tư sao? Ba đi đầu tư cho điện ảnh đi! Đem số đồ trong tủ con chưa mặc tặng cho họ. Tiền đầu tư thu về cho con một ít là được!"

Tiết Lạc như con cáo nhỏ cười híp mắt lại. Trong đôi mắt đều là giả hoạt không hề che giấu. Cô nói là một ít đấy? Một ít nghe không? Nhưng một ít thu về từ tiền đầu tư điện ảnh liền có thể lên tới hàng chục tỉ đó!

Aiz, ai bảo người ở đây giàu quá làm gì?

Ba Tiết, mẹ Tiết đều cười rộ lên. Ba Tiết vươn ngón tay trỏ, xi nhẹ trên trán Tiết Lạc, mắng yêu.

"Tiểu quỷ linh tinh, tiền mỗi tháng ba gửi vào tài khoản con còn ít sao? Con như thế nào vẫn ham tiền như vậy?"

Tiết Lạc nghe ba Tiết nói liền cười gượng gạo một tiếng. Trong lòng không khỏi công nhận ba Tiết hết sức yêu thương con gái.

Ông đối với Tiết Lạc trong nguyên tắc quả thật chưa bao giờ keo kiệt, cho dù tình cảm hai người trong nhiều năm quả thật không ra gì. Người có lòng kiên trì như ông, thật không nhiều đâu!

Tiết Lạc âm thầm thờ dài một tiếng. Sau lại chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng níu tay ba Tiết, ngại ngùng nói.

"Ba, ba có thể cho con ít tiền không? Con không nhớ mật mã thẻ!"

Tiết Lạc cúi đầu, trong lòng vô cùng cảm thấy bị ai. Về mặt càng trở nên đáng thương hơn.

Cô chính là buồn bực muốn chết còn không được sao? Sáng nay cô nhìn thấy trong ngăn tủ chứa đồ có chín cái thẻ ngân hàng sáng chói. Trong đó sáu cái là ngân hàng nước ngoài như nước A, nước M, nước Y,... Còn lại ba cái là ngân hàng trong nước Z.

Thẻ ngân hàng ở đây không phải là thẻ ngân hàng như tại thế giới kia mà là thẻ ngân hàng điện tử. Bên trên còn có hiển thị số tiền mà trong thẻ đang có.

Tiết Lạc nhìn những số 0 đằng sau được nâng lên cấp lũy thừa thật muốn ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Chỉ là, thời gian trôi qua chưa đầy vài phút cô liền bị một thông tin ập vào đầu đánh tỉnh.

Thế giới này quẹt thẻ cũng cần mã số nha!

Ba Tiết nghe Tiết Lạc nói vậy liền ngẩn ra, sau đó lại theo bản năng nhìn cái trán trơn bóng của cô. Lúc này ông mới nhớ ra, con gái chính mình bị mất trí nhớ.

Ba Tiết đưa bàn tay to lớn vỗ vỗ tay nhỏ của Tiết Lạc, nhẹ giọng nói.

"Được rồi, chuyện thẻ ba sẽ cho trợ lý Lâm đi ngân hàng giải quyết. Quần áo gì đó liền để cậu ấy làm luôn đi. Còn cái này..." Ba Tiết lấy ra một cái thẻ màu bạch kim đặt vào tay Tiết Lạc, chậm rãi nói "Thẻ này ba làm cho con lâu rồi, trên có dấu vân tay của con. Con chỉ cần quẹt thẻ, xác nhận vân tay mà thôi, không cần đến mặt nữa."

Tiết Lạc ngẩn ngơ nhìn cái thẻ trong tay. Cô biết thẻ này là thẻ cao cấp bạch kim vô hạn. Thẻ này muốn làm là phải dùng rất nhiều thứ để đổi, không phải chỉ cần có tiền là được. Mà thứ này, đổi bằng cổ phiếu tập đoàn đó.

Thứ này ba Tiết thật sự cho cô? Còn là làm từ lâu rồi? Ông lẽ nào không biết, nếu cô bị kẻ xấu lợi dụng, mọi tài sản ông vất vả gây dựng xem như mất trắng?

Tiết Lạc thở dài một tiếng, "Tiết Lạc kia " không biết cô ta có biết cô ta có một người ba tuyệt vời như thế này hay không đây?

Thật đáng tiếc a!

Tiết Lạc nắm chặt chiếc thẻ trong tay, bắt đầu vạch ra kế hoạch thay đổi hình tượng nữ phụ. Cô không cần lên làm nữ chính, nhưng tuyệt đối không muốn làm nữ phụ. Cô là muốn bảo vệ gia đình này thật tốt! Ai cũng đừng nghĩ đừng vào!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mua Quần Áo Phong Ba.

Tiết Lạc đứng giữa gara, mắt tròn tròn nhìn một dãy xe trước mặt, lại nhìn xuống chiếc chìa khoá trên tay mình. Cô bắt đầu cảm thấy có một loại rối rắm không thể nào nói được thành lời.

Rốt cuộc trong tám chiếc xe này chiếc nào mới phù hợp với chiếc chìa khoá trong tay của cô đây?

Tiết Lạc lóng ngga lóng ngóng một hồi. Trong lúc vô tình lại ấn nhẹ vào cái nút nổi lên trên mặt chìa khoá.

Một chiếc xe đứng vị trí thứ tư giống như nhận được tín hiệu. Đèn pha đột nhiên sáng lên, chiếu xung quanh gara vài vòng rồi vụt tắt.

Cùng lắm cũng chỉ là chiếu sáng vài vòng. Nhưng đối với Tiết Lạc, đó quả thật là đang buồn ngủ gặp chiếu manh. Cô cười híp mắt lại, vội vàng bước tới bên cạnh chiếc xe.

Tiết Lạc từ bên ngoài nhìn trái nhìn phải, từ trên xuống dưới chiếc xe đều đánh giá qua một hồi. Cô nhận ra đây là dòng xe Audi R8 giống như ở hiện đại.

Trước đây, khi Audi R8 đoạt giải xe có tốc độ nhanh nhất tại trong cuộc triển lãm xe tại Đức thì Tiết Lạc liền có hứng thú tìm hiểu qua loại xe này. Không nghĩ tới bây giờ nó thật sự xuất hiện trước mặt cô nha.

Tiết Lạc mở cửa xe, ngồi lên ghế nệm da thật màu xám bạc êm ái. Cô cẩn thận đặt tay lên vô lăng, chuyển ánh mắt đánh giá toàn bộ xe, quả thật là càng xem càng thích.

Tay nhỏ hơi nâng lên, vuốt lên tấm lót da hồ mềm mại, lại nhìn hai con búp bê Nhật Bản nhỏ nhắn trang trí trong xe. Quả thật là đáng yêu vô cùng!

Tiết Lạc cười đến híp cả mắt. Bảo sao người ta luôn muốn có tiền, chính là vì có tiền mới có chất lượng cuộc sống tốt như vậy đây!

Tiết Lạc khởi động xe, từ từ lái xe rời khỏi gara. Khi ra đến bên ngoài, cô mở điện thoại, bật lên bản đồ xác định vị trí.

Trong nguyên tác truyện của An Li dĩ nhiên sẽ không hướng dẫn đường đi nước bước trong thành phố. Nên bây giờ Tiết Lạc muốn đi đâu cũng phải bật bản đồ để không phải đi lạc. Cô lúc này âm thầm hạ quyết tâm phải đi nhiều một chút, đem những con đường trong thành phố đều thuộc nằm lòng mới tốt.

Khu biệt thự của Tiết gia là nằm tại khu thương nhân của Thành Phố A. Khu này cùng với khu danh viện là hai khu có điều kiện tốt nhất trong thành phố. Khu thương nhân là khu dành cho người có tiền. Còn khu danh viện chính là khu cho những gia tộc có căn cơ sâu, xuất thân từ quân đội. Thảm gia gia tộc chính là ở tại khu vực này.

Từ khu thương nhân đi ra sẽ là trung tâm thành phố A. Thành phố A ở nước Z cũng là thành phố phát triển tốt nhất. Nên tại trung tâm thành phố A cũng là nơi các hoạt động thương nghiệp, thương mại diễn ra sôi động nhất.

Tiết Lạc theo như trên bản đồ chọn được một salon thời trang. Nghe nói salon thời trang này rất nổi tiếng. Phục vụ thật vô cùng chuyên nghiệp, hơn nữa,

nhà thiết kế thời trang Iris trong giới có danh tiếng vô cùng tốt. Nghe nói anh ta còn từng đoạt giải vàng trong một liveshow thời trang được tổ chức tại kinh đô nước M.

Iris?

Tiết Lạc âm thầm lặp lại cái tên này. Không hiểu sao cô lại có cảm giác bản thân đối với cái tên này có một chút quen thuộc. Nhưng tại sao lại cảm thấy quen thuộc thì chính cô cũng không tài nào làm rõ.

Chẳng lẽ lại là người quen của Tiết Lạc kia sao? Cũng không hợp lí! Cô chưa từng thấy qua cái tên này trong nguyên tác của An Li nha!

Tiết Lạc mang theo tâm trạng khó hiểu dừng xe tại gara của Salon. Sau đó trực tiếp tiến vào thang máy, bấm số một.

Tầng trệt là nơi Salon tiếp khách. Nếu không thông qua tầng trệt không thể đi lên các tầng trên. Vì salon thời trang này chủ yếu là phục vụ cho những người có tiền, nên muốn vào nhất định phải có thẻ hội viên.

Tiết Lạc không biết trước đây Tiết Lạc kia đã đến đây lần nào hay chưa, nên rất có khả năng cô phải lập ra một thẻ hội viên mới có thể đi vào.

Tiết Lạc cào cào tóc những lọn tóc mềm mại màu nâu hạt dẻ rũ xuống mi mắt. Chính cô cũng cảm thấy mọi chuyện tương đối phiền toái. Nhưng mà, cô biết thân phận của cô bây giờ thật sự không thể xuê xoa. Cho dù không nghĩ cho cô cũng phải nghĩ đến mặt mũi ba Tiết trong giới kinh thương chứ? Chẳng lẽ cô có thể mặc quần bò áo phông hàng shaff đi dự tiệc rượu à?

Tiết Lạc vừa bĩu môi với suy nghĩ của mình thì thang máy đã "zing" một tiếng mở ra. Cô điềm nhiên bước ra ngoài, đi thẳng vào bên trong salon thời trang.

Khi Tiết Lạc vào gần đến cửa. Từ đằng xa, cô đã nhìn thấy nữ hai nhân viên đứng trước cửa salon. Bọn họ dường như có nhiệm vụ tiếp đón và hướng dẫn khách hàng. Bất quá, cô luôn cảm thấy hai nữ nhân viên này nhìn thấy cô sắc mặt quả thật có chút khác lạ.

Sao vậy nhỉ?

Tiết Lạc hơi chợn mi, nhử mày nhìn hai nữ nhân viên. Cô bắt đầu có cảm giác không hài lòng với cách phục vụ thiếu chuyên nghiệp này rồi. Cho dù có ghét khách hàng cũng không thể trưng ra vẻ mặt như gắp quỷ như vậy chứ?

Tiết Lạc đan hai bàn tay vào nhau, khoanh lại trước, mỉm cười nghiêng đầu nhìn hai nữ nhân viên nhàn nhạt hỏi.

"Không tiếp đón tôi à?"

Hai nữ nhân viên mím môi, rõ ràng có chút không hài lòng. Nhưng một trong hai người vẫn tiến lên, giọng gao cười nhìn cô.

"Xin chào Tiết tiểu thư! Mời cô đi theo tôi!"

Tiết Lạc chỉ nhìn nữ nhân viên mà không động. Đây rõ ràng là hành động có ý đồ làm khó. Nữ nhân viên cúi đầu, ở góc độ mọi người không thấy bĩu bĩu môi bất mãn.

Chỉ là, đúng lúc này, một bàn tay nhỏ bé mềm mại đột ngột nắm lấy cằm nữ nhân viên nâng mặt cô ta lên. Tiết Lạc tuy chiều cao chỉ ngang bằng nữ nhân viên, nhưng lúc này cô rất có khí thế, như một nữ vương quyền lực.

Tiết Lạc đưa mặt về phía trước, tại vị trí cách nữ nhân viên khoảng mười xen-ti-mét thì dừng lại. Chân mày hơi cong lên, nghiêng đầu qua, ánh mắt mang theo cười cợt vô cùng châm chọc.

Đèn flash nháy lên ba lần, hoàn toàn ghi lại vẻ mặt bĩu môi đầy bất mãn của nữ nhân viên vì giật mình mà không kịp thu lại. Đợi đến khi cô ta phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng thì Tiết Lạc đã sớm chụp được hơn mười tấm ảnh rõ nét tựa như kỹ thuật số.

Tiết Lạc buông tay đặt dưới cằm nữ nhân viên ra, híp mắt nhìn những tấm ảnh trong điện thoại rồi quơ quơ trước mặt cô ta, khoe môi nhếch lên nụ cười.

"Biết không? Nụ cười của cô đón tiếp tôi rất xấu! Khi đi làm quản lí không dạy cô cách cười à?"

Tiết Lạc nở nụ cười, ánh mắt toả sáng, tay nhỏ vỗ vỗ lên mặt cô ta, làm ra vẻ có thiện ý nói.

"Cô, trở về nhà đứng trước gương luyện tập lại cho tốt! Quả thật là vô cùng khó xem!"

Tiết Lạc nói xong liền lùi bước, chuyển ánh mắt nhìn nữ nhân viên còn lại đang tròn mắt nhìn mình, thản nhiên nói.

"Không biết tôi đã vào được chưa?"

"A, được! Được! Tiết tiểu thư, mời cô đi theo tôi!"

Người ta nói cái gì gọi là đẳng cấp giết gà dọa khỉ? Cứ nhìn nữ nhân viên tươi cười sáng chói đón tiếp Tiết Lạc liền thấy vô cùng rõ ràng.

Tiết Lạc nhún vai, cũng không nhìn nữ nhân viên bị cô chinh thêm một lần, liền bước theo nữ nhân viên kia đi vào trong salon thời trang.

Tiết Lạc cũng không phải người khó tính. Nhưng cô tuyệt đối không phải quả hồng mềm cho người ta muốn bóp thì bóp. Cô biết trước đây Tiết Lạc kiêu căng, tuý húng, lâu ngày mọi người đều đối với cô ta sinh ra bất mãn. Nhưng bây giờ khác rồi, cô mới chính là Tiết Lạc, mà Tiết Lạc này, tuyệt đối không để người khác đề lên đầu mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đăng Đồ Tử?

"Tiết tiểu thư, chính là nơi này!"

Nữ nhân viên mặc dù vẫn còn e dè với hành động vừa nãy của Tiết Lạc. Nhưng vẫn rất chuyên nghiệp đưa cô qua từng khu, vừa đi vừa nói vài câu giao tiếp nho nhỏ về thời trang. Nói chung, thái độ này so với lúc ban đầu quả thật là tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Tiết Lạc cũng không phải người nhỏ nhen, chỉ cần người khác đối với cô thức thời. Cô sẽ không tiếp tục so đo. Vậy nên, cô không hề keo kiệt nở nụ cười, lịch sự nói tiếng cảm ơn nữ nhân viên.

Nữ nhân viên nhìn Tiết Lạc cười, trạng thái đầu tiên là ngẩn người, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô không chớp mắt. lát sau, lại ngại ngùng cúi đầu, hai gò má đỏ lên, hai tay vì bối rối mà chà sát nhau.

Người ngoài nhìn vào, có khi còn tưởng nữ nhân viên này đối với Tiết Lạc động xuân tâm thiếu nữ. Chỉ là không phải như vậy, nữ nhân viên này đang thẩm mắng chính mình.

Quả nhiên lời đồn đại là không thể tin a! Chẳng phải nói Tiết gia tiểu thư dám đăng không chịu nổi, chua ngoa, đánh đá không ra gì sao? Đều là nói dối hết!

Nhìn xem, Tiết gia tiểu thư nhà người ta chính là lịch sự, đáng yêu muốn chết. Nơi nào có bóng dáng của người dám đăng không chịu nổi, chua ngoa, đánh đá không ra gì đó?

Nữ nhân viên trong lòng đem những lời đồn trước đây lướt qua một lần. Càng so sánh càng thấy không đúng, càng thấy không đúng lại càng thấy khinh bỉ chính mình. Ai lại đi tin vào miệng lưỡi thiên hạ đâu?

Nữ nhân viên trong lòng soạn ra một lời xin lỗi Tiết Lạc, còn âm thầm thề phải tiếp đãi cô thật tốt. Rõ ràng là cô ấy đã quên hành động lúc trước của Tiết Lạc, vui vẻ, niềm nở tiếp đón cô.

Tiết Lạc nhìn vẻ mặt nữ nhân viên thay đổi với tần suất liên tục thì cảm thấy hết sức khó hiểu. Nhưng cô cũng không có dư tình lực phân tích xem trong đầu nữ nhân viên này đang suy nghĩ đến cái gì.

Mà giả nếu như cô biết, có thể cô sẽ cười to ba tiếng, trịnh trọng nói.

"Tiểu thư, trước đây tôi thật sự là con người như thế đấy!" cho mà xem. Bất quá "người như thế" cũng không phải là cô. Mà là Tiết Lạc kia a!

Tiết Lạc cười nhẹ một tiếng, quay đầu, bắt đầu sự nghiệp chọn quần áo cao cả. Chỉ là vừa quay đầu, cô liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho ngẩn người.

Tiết Lạc giật giật khoé môi, chỉ tay vào những dãy quần áo, lắp bắp hỏi.

"Đó... Đó thật là những kiểu đồ tôi hay chọn à?"

"Chẳng lẽ không phải?"

Nữ nhân viên ngơ ngác đàn mặt ra, cô ta nhớ rất rõ mọi người đều nói Tiết gia tiểu thư rất thích gian hàng này nha!

Tiết Lạc cúi đầu, vỗ trán rồi đầy hắc tuyến, chợt nhiên lại nghĩ đến tủ đồ trong nhà mình. Cô cứ nghĩ những món đồ kia đã đủ ghê gớm, không nghĩ tới Tiết Lạc trước đây còn có sở thích biến thái hơn thế nữa.

Tiết Lạc hé mắt ra, nhìn chăm chăm những dãy đồ phía trước. Có đồ nữ hầu, vải may áo mỏng như cánh ve, cái này che được gì? So với không mặc còn muốn nóng bỏng hơn. Còn váy, ngắn đến mức cô khi ước lượng trên cơ thể mình không biết có che được qua mông mấy phần, đã vậy còn xoè ra. Còn nữa, kia là gì? Là đồ nữ sinh Nhật Bản, nhưng khi so với đồ nữ hầu, sợ là kẻ tám lạng người nửa cân, bất phân thắng bại a!

Chưa hết, còn kia, kia, kia và kia nữa.

Mẹ nó! Đây chính là đồ tình thú! Đồ tình thú đó!

"Tiết tiểu thư?"

Nữ nhân viên nhìn về mặt Tiết Lạc tối sầm, e dè thử gọi cô một tiếng.

Tiết tiểu thư, này là như thế nào?

Nữ nhân viên rối rắm, chuyển ánh mắt nhìn từng dãy quần áo. Mặt liền nhanh chóng đỏ lên, vội vàng cúi đầu xuống thật không dám tiếp tục nhìn loạn.

Tiết Lạc hít thở sâu vài lần, quay đầu nhìn nữ nhân viên đang cúi đầu, giọng gao nói.

"Tôi... Không thích những thứ này, cô có thể đưa tôi đi gian hàng khác, ừm, ý tôi là quần áo dành cho thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi, thanh lịch, trẻ trung ấy! Được chứ?"

"Vâng, dĩ nhiên được!"

Nữ nhân viên gạt đầu như giả vờ, nhanh chóng đi trước dẫn đường, ánh mắt cũng không hề nhìn về phía gian hàng kia nhiều hơn một lần.

Tiết Lạc nhìn thấy vẻ mặt nữ nhân viên như vậy, trong lòng thầm cảm thấy cô gái này thật ngây thơ. Thời đại này tìm được những cô gái ngây thơ như vậy quả thật hiếm có.

Nói thật, cô đối với đồ tình thú không phản cảm. Không phải chỉ là đồ tình thú thôi sao? Nhiều người cũng phải dựa vào đồ tình thú để trợ hứng đó thôi.

Khi còn là Tiết Lạc hai mươi bảy tuổi, đến ngày sinh nhật, An Li vẫn hay tặng cô một bộ đồ tình thú để cầu mong cô sớm ngày thoát khỏi kiếp... Lão xử nữ.

Bất quá, bảo cô mặc loại đồ này, chẳng bằng, giết chết cô đi!

Tiết Lạc vò vò tóc, vừa đi theo nữ nhân viên vừa hỏi thăm An Li một lần. Thật không hiểu nổi, liệu có phải cô ấy đem ý tưởng biến thái đó quăng vào nhân vật cùng tên của cô để thoả mãn suy nghĩ đó hay không?

Tiết Lạc nghĩ đến điều này, trong lòng không khỏi thở dài một hơi. An Li, cậu thật là bệnh hoạn!

Nữ nhân viên đưa Tiết Lạc đến một khu khác. Sau khi đi lòng vòng qua các gian hàng cuối cùng cô ấy cũng dừng lại. Quay đầu, mỉm cười nói với cô.

"Tiết tiểu thư, đây chính là khu phù hợp nhất với tiêu chuẩn của cô. Cô có thể tùy ý chọn lựa, hoặc tham khảo trên tấm bảng trước mỗi gian hàng. Trên đó đã ghi đầy đủ thông tin về mặt hàng. Nhưng cô có thể yên tâm, mặt hàng tại salon của chúng tôi luôn là những mặt hàng có thương hiệu nổi tiếng, và trải qua sàng lọc tỉ mỉ mới đưa ra trưng bày, hẳn sẽ không làm cô hối hận!"

"Được, cảm ơn cô! Cô có thể đi làm việc của mình, tôi lựa xong liền xuống lầu một thanh toán!"

Tiết Lạc đã nhìn qua các mặt hàng này, cảm thấy rất vừa lòng. Nên cũng không muốn gây phiền phức cho nữ nhân viên nữa. Và lại, cô cũng không có thói quen bản thân làm gì đó có ai khác nhìn mình chăm chăm.

"Vâng! Tiết tiểu thư, cô cứ tùy ý lựa chọn, phòng thay đồ ở đằng kia!"

Tiết Lạc hướng nữ nhân viên gật đầu tỏ ý đã hiểu. Cô đợi đến khi nữ nhân viên xa mới bắt đầu dạo qua từng gian hàng.

Gian hàng này là gian hàng vip, bình thường cũng có rất nhiều khách đến. Nhưng không hiểu sao, hôm nay lại đặc biệt vắng lặng.

Tiết Lạc dạo qua một hồi, chọn được hơn mười bộ đồ để thay đổi. Đồ ở đây rất đẹp, đều là những nhãn hàng có tiếng tăm trong giới. Cô quả thật là càng xem càng thích, nhưng cũng không thể một lần mua về quá nhiều. Thời trang chính là không ngừng thay đổi, cô vẫn còn không biết ngày mai lại đổi thành cái dạng gì đâu.

Tiết Lạc ôm đống đồ cô vừa lựa được, hớn hờ xăm xăm tiến về phòng thay đồ.

Cô cởi bỏ áo khoác, thay bộ váy hở hang, bắt đầu mặc thử bộ đồ mới. Là quần lửng trắng hiệu chiffon, áo sơ mi cùng loại màu vàng nhạt thiết kế ôm gọn vòng eo vô cùng tinh tế. Không những tôn lên vóc dáng, mà còn thể hiện được vẻ năng động trẻ trung đúng tuổi.

Tiết Lạc vui vẻ cài từng cúc áo, đúng lúc này, cửa phòng thay đồ lại bật mở, cô bị rơi vào vòng tay của một người đàn ông xa lạ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cổ Nguyên Phong.

Vòng tay rắn chắc hữu lực của người đàn ông đem Tiết Lạc ôm ghì vào trong ngực. Cổ Nguyên Phong cúi đầu, ở bên tai cô lưu lại từng đợt khí nóng.

Cổ Nguyên Phong cao hơn Tiết Lạc hẳn một cái đầu. Nên từ vị trí của anh cúi xuống, thứ đầu tiên nhìn thấy hiển nhiên là gò ngực cao vút được bao bọc quanh áo ngực ren màu hồng gần như trong suốt. Người nhìn thấy cảnh này, chỉ cần là đàn ông có tâm sinh lý bình thường thì không thể nào tránh khỏi phát sinh ham muốn nguyên thủy.

Cổ Nguyên Phong vốn là người có tâm sinh lý bình thường. Nhưng, anh lại không phải người đàn ông bình thường.

Đôi mắt của Cổ Nguyên Phong là đặc trưng của người lai, có màu xanh ngọc nhẹ nhẹ. Lúc này, đôi mắt đó sâu thăm thẳm. Người ngoài nhìn vào liền có cảm giác bị lọt vào đại dương bao la vô tận.

Ánh mắt của Cổ Nguyên Phong nhìn Tiết Lạc lúc này, cũng không có một tia ham muốn tình dục. Ngược lại còn có một chút khinh thường, chán ghét đọng lại ở đuôi mắt mà anh không buồn che giấu.

Cổ Nguyên Phong cúi đầu, bàn tay to lớn vươn ra phủ ở trên gò ngực mềm mại, xoa nhẹ xuống, theo quy luật khẽ bóp một cái. Ánh mắt cũng không mang theo xúc cảm gì, giọng nói nam tính cũng không nhiễm tới một tia trầm khàn, ngược lại càng ngọt ngào tựa như rượu vang champagne sóng sánh va chạm thành ly phát ra vài tiếng vang thanh thủy vụn vặt.

"Cô..."

Cổ Nguyên Phong ngân dài một tiếng, ở bên tai Tiết Lạc chầm chọc.

"... Cô hoá ra là kẻ trai gái đều ăn, khẩu vị không phải nhẹ bình thường đâu... Ừ..."

Cổ Nguyên Phong còn chưa nói xong đã bị một lực từ bên trên nện xuống mũi chân khiến anh phải cắn răng hừ một tiếng. Đau đến mức gập người lại, theo quán tính thu hồi bàn tay đang phủ trên gò bồng đảo mềm mại.

Tiết Lạc nhanh nhẹn cài lại cúc áo. Xoay người trừng mắt nhìn kẻ đang bị đau đến gập người, túm lấy cổ áo kéo lên.

Cô dí mặt vào sát mặt Cổ Nguyên Phong, gầm lên.

"Khốn kiếp! Bà sống tới giờ này vẫn chưa có người từ trên người bà ăn được một phần đậu hũ. Cờ người cũng xứng?"

Cổ Nguyên Phong ngăn người nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gang tấc, đang trừng lớn mắt nhìn anh. Ánh mắt lộ ra vẻ lưu lạc.

Người trước mặt này là ai vậy?

Cổ Nguyên Phong lần đầu tiên không khỏi đánh giá lại người trước mắt mình. Vẫn là gương mặt đó, không thay đổi chút nào. Nhưng khí chất lại khác hẳn. Cứ giống như vừa đổi sang một linh hồn khác.

Cổ Nguyên Phong cúi đầu, nhìn bàn tay trắng nõn nhỏ xinh như ngó sen đang túm trên cổ áo sơ mi trắng của anh để lại từng gợn nếp nhăn không khỏi âm thầm khen một câu.

Sức lực mạnh thật!

Cổ Nguyên Phong cười khẽ một tiếng, đột nhiên có cảm giác chưa bao giờ hiểu Tiết Lạc. Giờ phút này quả thật thấy rất thú vị. Anh cũng không để tâm đến cổ chiếc áo được cắt may tinh tế đang bị cô nắm chặt trong bàn tay, liền đứng thẳng lại.

Ban đầu, Cổ Nguyên Phong đứng khom lưng, Tiết Lạc nắm cổ áo anh rất vừa vặn. Nhưng lúc này anh đứng thẳng, cô ngược lại bị anh kéo lên theo.

Cổ Nguyên Phong thuận thế Tiết Lạc bị kéo về phía trước, vươn bàn tay đặt ở sau lưng cô kéo ngược về phía mình. Tư thế này so với tư thế ngực chạm lưng rõ ràng càng thêm thân thiết.

Tiết Lạc ở trong lòng Cổ Nguyên Phong rung mình một cái. Cô theo bản năng cảm thấy người đàn ông trước mặt này không phải nguy hiểm bình thường.

Ý thức này khiến Tiết Lạc hoảng, đôi mắt đen láy tròn xoe loạn chuyển, thân thể cũng theo bản năng muốn gãy giữa.

Cổ Nguyên Phong hí mắt nhìn Tiết Lạc trong lòng anh cuống quýt giữa giữa như con mèo nhỏ nổi giận khi bị nhốt trong lồng kính cảm thấy hết sức lạ lẫm.

Cổ Nguyên Phong không khỏi so sánh với Tiết Lạc nửa tháng trước còn đến đây quậy phá, mặc đồ tình thú mỏng tanh treo lên trên giường của anh rồi giật mình nhận ra hai người như hai người hoàn toàn không có liên quan gì với nhau.

Tiết Lạc giãy giụa một hồi phát hiện ra cô không thể nào thoát khỏi đôi tay mảnh khảnh nhưng vô cùng rắn chắc này. Đôi mắt đảo loạn, nâng chân tính đạp lên chân Cố Nguyên Phong như lúc đầu.

Cố Nguyên Phong như đoán trước được Tiết Lạc tính toán tiểu âm mưu gì, đôi mắt xanh biển mị lên một đường cong nhàn nhạt.

Anh xoay người, đem cô mạnh mẽ áp trên tường, gương mặt tuần tú đầy quyền rũ của người đàn ông mang hai dòng máu dính sát bên tai cô, trầm giọng nói.

"Cố ai nói với cô không nên dùng một chiêu hai lần trên cùng một người sao?"

Tiết Lạc trừng mắt nhìn Cố Nguyên Phong. Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một hồi lâu thì vẫn là cô phải đầu hàng trước.

Biết làm sao được, người ta lúc này đang chiếm thế thượng phong a!

Tiết Lạc giật giạt ngón tay, lúc này mới có thời gian nhìn kĩ người trước mắt.

Anh ta là một người lai hai dòng máu, nổi bật nhất trên gương mặt tuần tú tà mị là đôi mắt màu xanh biển nhàn nhạt. Vóc người cao ráo mảnh khảnh tưởng như yếu ớt thật ra lại ẩn chứa sức mạnh khiến người khác không thể chống cự. Bất quá, đây là phòng thay đồ nữ, diện tích tương đối nhỏ hẹp, người đàn ông thân hình thon dài chiếm mất một diện tích lớn bên trong dù nhìn kiểu gì vẫn thấy không thích hợp.

"Buông ra trước đã!"

Tiết Lạc cúi đầu, rất không cam lòng lên tiếng. Cô trước đây là trẻ mồ côi, cũng có học qua một vài thủ pháp tự vệ cơ bản. Nhưng lúc này cả tay và chân đều bị người ta dùng thân hình cao lớn kiềm chế, rõ ràng là không thể thi triển cái gì.

Đôi mắt to tròn linh động chớp chớp, mượn cơ hội cúi đầu, từ vị trí người ta nhìn không thấy, hung hăng khinh bỉ Cố Nguyên Phong một hồi.

Là đàn ông thì hay lắm sao?

Cố Nguyên Phong hí mắt, mặc dù nhìn không thấy vẻ mặt của Tiết Lạc nhưng anh vẫn có cảm giác cô đang mắng chửi mình. Đôi mắt xanh biển loe loé tia hứng thú, cúi đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói.

"Nửa tháng không gặp..." Cố Nguyên Phong dừng lại một chút, nhìn sâu vào đôi mắt to tròn khê chớp động "Cô thay đổi?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Gặp Lại Âu Thần Dương.

Tiết Lạc lái xe trở về nhà. Vừa đi vừa âm thầm nể nang mười tám đời tổ tông của Cố Nguyên Phong.

Cô thật không chấp nhận được, bản thân mình sống đến hai bảy năm, lần đầu tiên bị người ta ăn đậu hủ. Hơn nữa, người ăn đậu hủ của cô kia lại còn là một tên tuổi còn nhỏ hơn cô tận khoảng ba, bốn tuổi.

Được rồi! Cô thừa nhận, tuy rằng thân thể này mới vừa tròn mười tám tuổi, nhưng linh hồn chân chính bên trong lại là một người con gái đã sống được đến năm hai mươi bảy tuổi. Là hai mươi bảy tuổi đó có được không? Cái người kia căn bản chỉ có thể đáng tuổi em út mà thôi!

Tiết Lạc vừa nghĩ đến người kia, ánh mắt liền co rút lại một chút. Cô không hề nghĩ đến, người kia lại là Iris - nhà thiết kế của salon thời trang Wall.

Cô lại càng không thể ngờ rằng, Iris mà cô cảm thấy có chút quen thuộc kia, vừa vặn có cái tên gọi khác là Cố Nguyên Phong.

Mà cái tên Cố Nguyên Phong này cô đã nghe qua. Không, không những nghe qua mà còn là đọc qua không ít lần. Cái tên này, Không chút sai biệt thì chính là nam chính thứ ba trong tiểu thuyết của An Li.

Bất quá, trong tiểu thuyết chưa bao giờ nhắc đến Cố Nguyên Phong có cái tên Iris. Những thông tin liên quan đến người này đều được nhắc đến rất mơ hồ. An Li chỉ nói anh ta chính là một nhà thiết kế thời trang có danh tiếng, ngoài ra, mọi thứ đều là trống rỗng. Thậm chí còn không hề đề cập đến anh ta có một salon thời trang Wall. Chính cô cũng không xác định được đây có phải là dụng ý của An Li hay là không.

Tiết Lạc vươn hai tay lên ôm lấy đầu trong lúc chờ đèn đỏ chuyển sang đèn xanh. Trong lòng vừa cảm thấy uất ức lại còn có chút khó chịu không thể nói nên lời.

Cố Nguyên Phong?

Tiết Lạc nghĩ đến nhân vật Cố Nguyên Phong trong tác phẩm của An Li. Càng nghĩ lại càng thấy đầu óc loạn thành một đoàn, dù cố gắng gỡ thế nào cũng không thể dứt ra.

Nếu có ai đó hỏi Tiết Lạc, trong tiểu thuyết kia của An Li, cô ấn tượng nhất với nhân vật nào? Thì cô nhất định sẽ không chút giấu diếm mà trả lời ba chữ Cố Nguyên Phong.

Bất quá, ấn tượng đó tuyệt đối cũng không phải loại ấn tượng tốt đẹp gì, mà thực tế chính là một ám ảnh không hơn không kém.

Cố Nguyên Phong trong tiểu thuyết của An Li trên thực tế là một kẻ biến thái. Anh ta là một người duy nhất có liên hệ với cả hai người nữ chính Đông Phương Linh cùng nữ phụ Tiết Lạc.

Tính cách nhân vật này so với những gì An Li đề cập tới thân phận anh ta lại càng thêm trừu tượng. Muốn biết rõ thì còn phải xem xét mối quan hệ của anh ta với hai dòng nữ nổi bật nhất trong tiểu thuyết.

Đầu tiên là đối với nữ phụ Tiết Lạc, người mà luôn luôn tính kế muốn trèo lên trên giường mình, Cố Nguyên Phong cho dù khinh thường nhưng thái độ lại hết sức nửa vời.

Anh ta không ngay lập tức thể hiện chán ghét Tiết Lạc, thậm chí còn cùng cô ta chơi đùa dù không bao giờ làm đến bước cuối cùng.

Khi Tiết Lạc đọc những đoạn An Li viết về Cố Nguyên Phong cùng nữ phụ, cô đều không khỏi trút thở dài.

Tính ra, nữ phụ trong tác phẩm vô cùng đáng thương vì muốn trả thù nữ chính, cô ta không chuyện gì không làm. Thậm chí là cả chuyện tranh giành đàn ông cũng bắt nguồn từ nguyên nhân này.

Người duy nhất nữ phụ muốn trèo lên giường mà không có liên quan đến nữ chính chỉ có một người. Người này, dĩ nhiên là Cố Nguyên Phong.

Nói một cách chính xác, khi cô ấy biết Cố Nguyên Phong, anh ta vẫn chưa gặp Đông Phương Linh.

Chỉ là tận sau này, khi Cố Nguyên Phong vô tình bị uống phải rượu chứa mị dược, trong lúc cần gấp người giải thuốc, anh ta đã kéo đại một cô gái đến khách sạn.

Mà cô gái đó lại không phải ai khác chính là nữ chính Đông Phương Linh.

Từ đó về sau, dây dưa giữa Đông Phương Linh và Cố Nguyên Phong mới thật sự bắt đầu.

Khi biết chuyện giữa nữ chính cùng Cố Nguyên Phong, nữ phụ mới thật sự phát điên. Có thể nói, cô ta đối với các nam chính khác dù có tồn tại một tia tình cảm thì đó cũng là tình cảm tạo ra trên cơ sở thù hận. Chỉ duy Cố Nguyên Phong là rung động thật tâm trước đó.

Lại nói, cũng chính chi tiết này đẩy nữ phụ Tiết Lạc vào con đường chết không toàn thây.

Nữ phụ vì Cố Nguyên Phong lần đầu tiên có ý muốn diệt trừ nữ chính. Lại cũng chính lần đầu tiên có loại suy nghĩ này đẩy Tiết gia vào hoàn cảnh nước sôi, lửa bỏng. Bản thân lại còn chết đi vô cùng thảm thương.

Theo như Tiết Lạc thấy, Cố Nguyên Phong không xứng đáng để nữ phụ yêu, lại càng không xứng đáng để cô ta vì anh ta trả giá. Bởi vì cơ bản mà nói, Cố Nguyên Phong không hề có tình yêu.

Ngay cả khi anh ta cùng nữ chính dây dưa, trái tim anh ta cũng chưa từng lưu lại hình bóng của nữ chính. Nếu có, cũng chỉ là một chút hình ảnh kích tình vụn vặt không đáng nhắc tới.

Người như vậy, thật sự xứng đáng để một cô gái vì anh ta mà chết sao?

Dĩ nhiên không đáng!

Tiết Lạc ôm đầu, mặt mày dựa vào vô lăng. Tại sao dù cô đã đến thế giới này, Tiết Lạc nữ phụ nguyên bản cũng đã mất đi, nhưng cô vẫn không thể nào tránh thoát được mối liên hệ với các nam chính?

Thậm chí, mối liên hệ dây chuyền này càng lúc càng trở nên rắc rối. Dường như cô chỉ cần đặt chân ra ngoài, thì các nam chính liền sẽ xuất hiện, bủa vây lấy cô, khinh thường cô, cợt nhả cô, trêu đùa cô...

Tiết Lạc kia đã không còn, cô cũng không muốn dây dưa với các nam chính. Dù bọn họ so với siêu sao thế giới thực của cô càng thêm mỹ, đẹp đến mức yêu dị và không giống với lẽ thường. Nhưng cô vẫn theo bản năng muốn trốn tránh bọn họ. Đơn giản là vì, cô chán ghét phiền toái. Tất cả bọn họ đều là đám người nguy hiểm và đem đến cho cô muôn vàn loại rắc rối, phiền toái.

Bởi lẽ, dù có thay đổi linh hồn, nhưng cô vẫn là Tiết Lạc. Tiết Lạc không chết, Tiết Lạc còn sống. Chỉ là, Tiết Lạc đó không còn là Tiết Lạc ngày xưa mà thôi.

Đó phải chăng chính là lí do, dù cô muốn trốn tránh, các nam chính cũng sẽ không tha thứ cho cô, ác cảm với cô. Và cho dù cô có nói bản thân đã mất đi trí nhớ, cô cũng không thể chối bỏ được trước đây, cô đã từng dây dưa không dứt với bọn họ.

Tiết Lạc càng suy nghĩ, cô càng thấy đau đầu. Cảm giác đầu óc đau nhức quay cuồng khiến cô vô cùng khó chịu, không ngừng đem đầu nện thỉnh thoảng vào vô lăng.

Đúng vào lúc này, bên ngoài cửa xe vang lên âm thanh bình bịch vì bị người không ngừng đập mạnh vào. Loại tác động ngồng cuồng này khiến cửa kính dù tốt vẫn tạo ra một loạt tiếng động lộp bộp vụn vặt.

Tiết Lạc không nghe được người bên ngoài nói gì, cô cũng không nhớ bản thân mở cửa như thế nào. Chỉ biết rằng, sau khi cửa mở ra, cô rơi vào một vòng tay rất ấm.

Là Âu Thần Dương!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Xao Động

Tiết Lạc nằm trong vòng tay rộng rãi của Âu Thần Dương đầu tiên là cảm thấy ấm áp. Nhưng sau đó rất nhanh thì cô lại có cảm giác khó thở.

Cô trợn trừng mắt nhìn anh, cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Cô thật nghi ngờ anh muốn dùng cái ôm này bóp chết cô.

"Âu Thần Dương, anh... Đang làm gì?"

Tiết Lạc há miệng, vươn cái tay nhỏ bé chống lên ngực Âu Thần Dương, muốn anh tránh xa cô ra một chút. Đồng thời, cũng cố gắng cất lên giọng nói khàn khàn, mong muốn đánh tỉnh người đàn ông có sức lực lớn này.

Bàn tay Âu Thần Dương vòng trên cổ Tiết Lạc cứng lại, anh ngăn người cúi đầu nhìn gương mặt đỏ bừng vì khó thở của cô, sắc mặt nhanh chóng phủ một tầng tối tăm. Lúc này anh mới ý thức được, vừa nãy, anh đã không tiết chế được, dùng lực quá mạnh thít vào cần cổ non mềm của cô.

Âu Thần Dương nói tay ra, ngón tay thon dài lơ đãng chạm vào một vòng đỏ bừng vừa bị lưu lại trên cần cổ tinh tế trắng nõn thường ngày. Trong lòng tự nhiên xuất hiện một cảm giác thương tiếc mà chính anh cũng không ý thức được.

"Âu Thần Dương!"

Tiết Lạc thoáng run rẩy khi bị Âu Thần Dương chạm vào. Cô có thể cảm nhận sâu sắc vết chai cầm bút trên ngón tay anh, chạm vào da thịt lưu lại xúc cảm nhồn nhột, lại nóng ran.

Gương mặt Tiết Lạc nhanh chóng đỏ bừng, không khỏi cất cao giọng gọi Âu Thần Dương một lần nữa. Âm thanh vang lên này vừa vặn lôi kéo anh từ trong cảm xúc không rõ ràng ngoài.

Âu Thần Dương bị gọi liền tỉnh táo lại, nhanh chóng buông Tiết Lạc ra. Anh đứng thẳng dậy, một tay cho vào túi quần, một tay lại nâng lên che miệng khẽ ho khan, ngượng ngịu nói.

"Tôi, ừm, chỉ muốn lay tỉnh cô!"

Lần này đến lượt Tiết Lạc ngăn ra. Nhưng ngẫm lại vẫn thấy anh nói đúng. Anh quả thực đã lay tỉnh cô.

Tiết Lạc không nhận ra có điều gì bất thường, dĩ nhiên cô cũng bỏ lỡ một tia xao động thoáng qua trong đáy mắt Âu Thần Dương, nhỏ giọng nói.

"Cảm ơn!"

"Trước rời khỏi đây rồi nói!"

Âu Thần Dương phát tay, anh đi vòng qua, thật tự nhiên ngồi vào ghế lái phụ. Anh hơi hất mặt về đằng sau, mái tóc màu nâu hạt dẻ rũ xuống đuôi mắt càng tạo ra vẻ mỉa mai nam tính.

Tiết Lạc mím môi, nương theo hành động của Âu Thần Dương nhìn về phía sau, quả nhiên nhìn thấy được một hàng xe dài đang bấm còi inh ỏi đằng sau. Thậm chí còn có người bước xuống muốn tiến lên cùng cô nói chuyện.

Tiết Lạc bị tình thế này dọa hoảng rồi, không kịp suy nghĩ gì vội vàng khởi động xe chạy đi. Vừa đi còn thầm mắng bản thân mình quá không biết đề ý. Dĩ nhiên, cô đã sớm ném việc bị Âu Thần Dương ôm ra sau đầu.

Âu Thần Dương khoanh tay ngồi tại ghế lái phụ, khoé mắt hơi híp lại. Anh dùng tia dư quang kín đáo liếc nhìn Tiết Lạc dùng một tay lái xe, một tay cào

cào tóc khiến mái tóc mềm mại của cô nhanh chóng rối bù lên không khác gì một con mèo xù lông.

Quả thật là rất dễ thương!

Âu Thần Dương nhìn Tiết Lạc chăm chăm, cũng chẳng nhận ra bản thân chưa nhìn ai lâu như vậy bao giờ. Nhất là, người anh đang nhìn, lại chính là người mới vài ngày trước còn phải hao tổn tâm tư suy tính làm thế nào mới có thể đạp cô ra khỏi cửa.

Tiết Lạc cũng hồn nhiên không biết Âu Thần Dương đang nhìn cô, bởi ánh mắt của cô thò thò khắc khắc còn phải xoay chuyển, hết nhìn đường, lại nhìn vị trí trên bản đồ để xác định phương hướng.

Lâu lâu, Tiết Lạc cũng liếc Âu Thần Dương, trong lòng cắn răng trách cứ anh không giúp cô nhìn đường.

Âu Thần Dương đứng vào những lúc Tiết Lạc liếc nhìn anh lại chuẩn xác hạ rèm mi, đem dư quang nơi ánh mắt thu về. Anh cũng cảm thấy ánh mắt ai oán của cô nhìn anh rất thú vị. Nên mặc dù hiểu rõ hàm ý trong ánh mắt của cô anh vẫn giả vờ như không biết.

Ừm, để cô nhìn anh thêm vài lần nữa cũng là chuyện không tồi đâu!

Tiết Lạc dĩ nhiên phát hiện Âu Thần Dương cố tình không quan tâm đến cô, liền trợn trắng mắt liếc anh một cái, quyết định không cầu cứu anh nữa. Đồng thời, vẫn là rẽ vào một sân vận động rộng lớn, mạnh mẽ phanh xe lại.

Tiết Lạc nhào người, quay ngoắt mặt nhìn chăm chăm Âu Thần Dương, lạnh lùng nói.

" Xuống xe!"

" Không thích!"

Âu Thần Dương nhần chân mày, thần nhiên từ chối. Anh có chút cảm giác không quen thuộc. Phải nói rằng kể từ khi Tiết Lạc mất trí nhớ, anh cảm nhận rõ ràng tính tình cô thay đổi.

Tiết Lạc trở nên lạnh lùng hơn, hành động trong vô thức cũng dễ thương vô cùng. Quan trọng nhất là, cô không còn quan tâm đến anh. Chính xác là đã năm ngày nay không thấy cô đến làm phiền trước cổng tập đoàn.

Thay đổi này của Tiết Lạc khiến Âu Thần Dương ứng phó không kịp. Không hiểu sao trong lòng có chút cảm giác trống trải, thậm chí là buồn bực.

Đã mấy hôm nay, nhân viên trong tập đoàn P & D đều biết tâm trạng tổng giám đốc không tốt. Nhưng tất cả mọi người đều quy lỗi cho việc kí kết hợp đồng đầu tư liên bang thất bại chứ không thể nghĩ ra nguyên nhân sâu xa nào khác.

Trên thực tế, chính Âu Thần Dương cũng không biết anh buồn bực vì cái gì.

Những thay đổi trong cuộc sống của Âu Thần Dương, Tiết Lạc không biết. Mà nói trắng ra chính là cô không quan tâm. Lúc này, cô chỉ cảm thấy nhứt đầu vì ai đó ngồi lì ở trên xe cô không chịu đi.

" Anh rốt cuộc phát bệnh cái gì?"

Tiết Lạc day day mi tâm, cuối cùng vẫn đầu hàng, nhún nhường hỏi Âu Thần Dương. Trong lòng lại thực muốn một cước đạp anh ta xuống xe theo một đường hypebol đủ đẹp.

" Cô đổi số điện thoại?"

Âu Thần Dương nheo mắt hỏi.

" Ừm!"

Tiết Lạc hờ hững gật gật đầu. Lại thấy Âu Thần Dương, thần nhiên nói.

" Để lại cho tôi số điện thoại!"

" Tại sao?"

Tiết Lạc nhìn nhìn bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng trước mặt mình, động cũng không thêm động, khó hiểu hỏi.

Âu Thần Dương quay đầu đi, không nhìn Tiết Lạc, tại nơi cô không thấy được vẻ mặt của anh, đề thấp giọng nói.

" Trước đây cô làm phiền tôi rất nhiều!"

" Cho nên?"

" Cô nợ tôi! Khi nào cần cô trả nợ, tôi sẽ liên lạc!"

Âu Thần Dương nói đúng lí hợp tình. Tiết Lạc cũng không nhận ra có chỗ nào không hợp lí, liền để lại cho anh số điện thoại. Cô cũng không hề hay biết, hành động vô tâm ngày hôm nay khiến tương lai cô có một cái đuôi nhỏ, muốn đuổi cũng đuổi không được. Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thảm Dật Phàm Vô Sĩ

Một đoạn thời gian sau khi Tiết Lạc đưa số điện thoại cho Âu Thần Dương, ban đầu quả thật rất yên tĩnh. Nhưng qua đến mấy ngày sau thì cô lại nhận ra bản thân mình gây ra đại họa.

Anh ta tùy thời vẫn nhắn tin tìm cô làm phiền đầu!

Tiết Lạc buồn bực quăng điện thoại lên giường. Nghĩ thật muốn đem tên của Âu Thần Dương lưu vào black list. Nhưng lại ngại anh ta quẩn lấy cô hỏi nguyên do. Cuối cùng vẫn là đem số anh ta lỗi ra ngoài.

Tiết Lạc sầu não vò vò tóc. Mái tóc nâu hạt dẻ tự nhiên được uốn lọn ti mi đã sớm bị cô hành hạ đến mức rối bù xù, thật không nhìn ra hình thù gì nữa.

Cô càng nghĩ lại càng thấy không đúng. Theo như cô nhớ, tính cách của Âu Thần Dương trong tiểu thuyết là người rất nghiêm nghị, ôn trọng chứ không phải trẻ con không có dinh dưỡng như vậy.

Lẽ nào, chỉ vì cô xuyên không, hiệu ứng bướm cũng làm mọi thứ triệt để thay đổi theo rồi sao?

Tiết Lạc ngán ngẩm đem suy nghĩ lẩn quẩn quăng ra sau đầu, đồng thời cũng quăng điện thoại ra xa. Quyết định để mằm mồng Âu Thần Dương vừa sinh sôi trong đầu tự sinh tự diệt.

Cô kéo mấy vi tính xách tay đặt trên ghế sofa bằng da mềm mại. Còn bản thân tùy ý ngồi trên nền nhà lạnh băng. Ngón tay nhỏ lướt lướt chuột tiến vào vài trang mạng xã hội.

Tại thế giới này không có Facebook, không có Zalo,... Nhưng bù lại thì có rất nhiều trang Vichat và mạng xã hội tương tự khác nhau rất phát triển.

Trước đây, Tiết Lạc kia dùng hết tâm lực để nghĩ kế chọc giận ba Tiết, cũng như tìm cách leo lên giường các nam chính. Về cơ bản là cô ta không có thời gian tham gia mạng xã hội.

Thế nên, từ ngày Tiết Lạc đến sống trong thân xác này, cô mới chính thức lập nick Vichat và một vài trang mạng xã hội có tiếng. Vừa là để chia sẻ, cập nhật tin tức, vừa xem như một kiểu giao lưu kết bạn, giết bớt thời gian.

Tiết Lạc quả thật thấy bản thân mình quá rảnh rỗi. Đáng ra, cô muốn đi học hơn là nằm ở nhà lướt mạng xã hội. Nhưng vì cô mới xuất viện, ba Tiết cùng mẹ Tiết đều lo lắng cô chưa khỏe hẳn liền kiên quyết không cho cô đi học, tạm thời ở nhà tự kỉ một thời gian.

Cô chậm chậm di chuyển ngón tay búp măng trắng hồng, mềm mại nhỏ xinh trên chuột cảm ứng. Lâu lâu sẽ chăm vào một vài tin tức mà cô quan tâm.

Lúc này, ngón tay chợt dừng lại trên một tin tức. Ngắm nghĩ một hồi vẫn quyết định click vào.

Trang Tiết Lạc đang xem là một tờ báo Online rất nổi tiếng gọi là "Người Thành Đạt". Trên nền chữ trắng có vài mẫu hoa văn chìm nhợt nhạt làm nổi bật lên một dòng chữ đỏ chói in hoa vô cùng vĩ đại.

"BÁC SĨ THẨM DẬT PHẠM VÀ CÔNG TRÌNH NGHIÊN CỨU KHÁNG THỂ TẾ BÀO UNG THƯ"

Tiết Lạc lướt lướt ngón tay qua lại, đọc sơ qua nội dung bài báo. Về cơ bản chính là Thẩm Dật Phàm thành công nghiên cứu kháng thể tế bào ung thư để chữa bệnh ung thư giai đoạn đầu mà không cần phẫu thuật. Tiếp đến là một dãy dài lời khen ngợi anh ta là lương y như từ mẫu, tài năng gì gì đó.

Cô càng đọc càng thấy nổi da gà rần rần trên da. Nói anh ta tài năng? Là thật! Nhưng nói anh ta lương y như từ mẫu, bác ái bao dung? Xin nhờ! Trong nguyên tác anh ta là người giết chết cô đó.

Chấp nhất với một nữ tử chân yếu tay mềm lại còn tự nhận bác ái, bao dung. Đây thì có gì khác kĩ nữ đòi lập bàn thờ trình tiết đầu!

Tiết Lạc vừa nhếch môi cười nhạt, còn chưa kịp bình luận một câu Thẩm Dật Phàm vô sĩ thì cửa bên ngoài đã bị người ta đẩy vào khiến cô bị giật mình không nhẹ, nheo mắt quay đầu nhìn về phía cửa.

Đồng Phương Linh cầm trên tay máy hút bụi, gương mặt tái nhợt tựa như không còn một giọt máu, kinh hãi nhìn Tiết Lạc. Tay cô ta vừa vịn đặt trên tay nắm cửa càng khiến cô cau mày.

"Không ai nói với cô vào phòng người khác cần phải gõ cửa à? Tôi nhớ chúng ta chưa thân thiết đến mức tự nhiên như vậy!"

Tiết Lạc không nổi giận la hét, nhưng giọng nói lạnh lùng cũng đủ thuyết minh cô đang rất không hài lòng. Không ai thích một người đến phép lịch sự tối thiểu cũng không có. Nhất là bản thân đối với người đó đã sớm không có hảo cảm.

Tiết Lạc cũng vậy.

"Chị..."

Đồng Phương Linh nắm chặt cây lau nhà. Đầu cúi thật thấp, bờ vai run rẩy phụ trợ cho làn da trắng nhợt cùng thân hình lung lay sắp đổ của cô ta càng khiến cô ta giống như chịu ủy khuất nào đó vô cùng oan ức, muốn minh oan mà không nói nên lời.

Tiết Lạc trừng mắt nhìn Đồng Phương Linh. Không khỏi khen thầm cô ta đáng kịch quá siêu phàm. Cô tự nhận cô không hề nói gì sai khi phán xét cách làm của Đồng Phương Linh. Nên cô rất không thích vẻ mặt như bị bắt nạt kia của cô ta.

Tiết Lạc xoa xoa mi tâm, đứng dậy phui lại vấy, ngồi lên sofa, nheo mắt lại, nhàn nhạt nói.

"Tự cô ngắm lại xem tôi nói đúng hay sai. Trong phòng tôi vừa gắn camera quan sát, cô có cần tôi để cô xem lại hoàn cảnh vừa rồi hay không?"

Tiết Lạc cúi đầu, điểm điểm ngón tay về phía góc phòng. Nơi đó có một camera kỹ thuật mới âm trong tường. Camera có tổng cộng sáu ống quay, nên mọi phương hướng đều không thể thoát khỏi tầm ngắm này.

Đồng Phương Linh run rẩy ngẩng đầu nhìn camera, đồng tử co rút hơi thoáng hiện vẻ bối rối. Cô ta lại cúi đầu. Tại vị trí Tiết Lạc không nhìn thấy, đôi mắt âm độc hung hăng mắng cô một lần.

Một phút trôi qua, Đồng Phương Linh vẫn yếu ớt đứng đó, nhỏ giọng nói một câu. Rất thông minh không hề đề cập lại vấn đề vừa rồi.

"Chị, Dật ca ca đã tới!"

Dật ca ca? Thâm Dật Phàm?

"Anh ta đến làm gì?"

Tiết Lạc trợn trắng mắt, đứng bật dậy, mạnh mẽ ngẩng đầu lên. Chân mày khẽ nhíu hiện ra vẻ không tình nguyện lảng lảng nhìn Đồng Phương Linh.

Đồng Phương Linh rũ hạ mi mắt. Không tiếng động che đi kinh ngạc cùng không hiểu trong đáy mắt. Cô ta quả thật không hiểu, càng lúc Tiết Lạc càng làm cô ta không thể nắm bắt được.

Đáng lẽ, khi cô ta mở cửa vào phòng, Tiết Lạc phải nổi giận đùng đùng, để lộ ra vẻ mặt xấu xí ra chứ không phải điềm tĩnh giảng dạy đạo lý sống.

Đáng lẽ khi cô ta gọi Dật ca ca, Tiết Lạc phải hung ác nghiêm cấm cô gọi như vậy chứ không phải thể hiện vẻ mặt phiền chán kia.

...

Tiết Lạc thấy Đồng Phương Linh không trả lời mình cũng không buồn bực, cô lần nữa ngồi phịch xuống sofa, thản nhiên nói.

"Đuổi người, đóng cửa, thả chó!"

Chỉ là, Đồng Phương Linh đang kinh ngạc còn chưa kịp trả lời gì, thì một giọng nói không mẫn không nhạt đã sớm cắt ngang.

"Không cần đuổi, tôi đã lên tới đây rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chỉnh Đồng Phương Linh

"Không cần đuổi! Tôi đã lên tới đây rồi!"

Giọng nói đàn ông âm trầm đột ngột vang lên không những dọa cho Tiết Lạc sợ hãi nhảy dựng lên, mà còn khiến Đồng Phương Linh vô cùng lo lắng.

Đồng Phương Linh cúi đầu, che giấu trông mắt mơ hồ đảo loạn. Hàm răng trắng cắn lên khoé môi anh đào mềm mại nhỏ bé. Trong lòng từ đầu cuối vẫn là quần bách cùng lo lắng không yên.

Nói chung, Đồng Phương Linh lo lắng cũng có cái lí của cô ta.

Bình thường, trước mặt Thẩm Dật Phàm cô ta luôn bày ra dáng vẻ yếu đuối, mở miệng đều là một câu bác sĩ Thẩm, hai câu bác sĩ Thẩm. Thế nhưng, khi đứng trước mặt Tiết Lạc lại thẳng thắn hùng hồn gọi ba tiếng Dật ca ca vô cùng thân thiết.

Tình cảnh này đập vào những người có mắt cũng đều phán đoán cô ta có nhị tâm gây rối. Chứ không phải là người yếu đuối, ngây ngô như ngày thường vẫn thể hiện.

Đây không phải là vạch mặt chuột của cô ta sao?

Lại nói, Đồng Phương Linh lúc vào phòng cô tình không gõ cửa, đây là muốn chọc Tiết Lạc tức giận. Nếu trong tình cảnh ấy Tiết Lạc nổi điên thì có lí cũng thành vô lí. Cô ta sẽ trở thành người cuối cùng được lợi.

Bất quá, đằng này ngược lại, Tiết Lạc không những không tức giận mà còn nghiêm túc răn dạy. Cái này chẳng phải là cô ta lấy đá đập chân mình sao?

Không những tặng Tiết Lạc tiếng thom nghiêm túc chững chạc, mà bản thân còn đuối lí bị vu là không hiểu chuyện!

Đồng Phương Linh cắn cắn môi, bàn tay nắm chặt đến phát đau. Cô ta lúc này rất muốn hỏi Thẩm Dật Phàm tới đây từ bao giờ nhưng lời nói vẫn nghẹn ứ trong cổ họng, dù thế nào cũng không thốt ra được. Cuối cùng vẫn tự ép bản thân cúi đầu, che đi gương mặt vì quần bách mà vận vẹo vô cùng xấu xí.

Thẩm Dật Phàm từ đầu đến cuối không nhìn Đồng Phương Linh. Anh khoanh tay tựa người vào cửa, nghiêm túc nhìn cái đầu nhỏ ai đó đang cúi xuống, bà vai thì không khống chế được run run. Thoạt nhìn qua có vẻ đáng thương vô cùng.

Hôm nay khi anh vừa đến bệnh viện đã gặp ba Tiết cùng mẹ Tiết. Nghe nói hai người muốn công tác đến nước M làm một bài khảo sát thị trường. Hai người này đến chính là muốn nhờ anh đến kiểm tra cho con gái yêu của bọn họ có để lại di chứng gì hay không.

Ban đầu nhìn thấy ba Tiết, mẹ Tiết Thẩm Dật Phàm hết sức bất ngờ. Phải nói rằng từ ngày Tiết Lạc xuất viện, cũng không ai đến làm phiền. Điều này làm anh suýt nữa quên mất mình từng có một bệnh nhân là cô.

Lại nói, tuy ở bệnh viện Tiết Lạc rất ngoan ngoãn. Sau khi xuất viện cũng không hướng anh trêu đùa tiểu tâm tư như trước đây. Nhưng trong thâm tâm anh cơ bản là không thể có nhận thức tốt về cô.

Thẩm Dật Phàm nhớ lại, lần đầu tiên anh gặp Tiết Lạc thì năm đó cô mới mười ba tuổi. Là trong một bữa tiệc thường niên của cửa Đồng Phương thị.

Hôm ấy, chính mắt anh nhìn thấy cô đã cầm một bát súp ném vào người của một phụ nữ trung niên.

Lúc đó, ấn tượng đầu tiên của Thẩm Dật Phàm đối với vị tiểu thư có vẻ ngoài cao quý xinh đẹp này chính là chanh chua, ngổ ngáo. Bời lẽ, người bị cô ném súp lên, không phải ai khác mà chính là người lễ ra cô phải gọi là dì.

Tiếp theo đó ba năm sau, Thẩm Dật Phàm một lần vô tình nhìn thấy Đồng Phương Linh bị treo chân trên đường. Là một bác sĩ, anh liền có lòng hảo tâm đưa cô ta về nhà.

Đây cũng là lần thứ hai anh gặp lại Tiết Lạc. Cô bây giờ đã lớn - mười sáu tuổi, thân thể bắt đầu trở mã, trở nên xinh đẹp hơn xưa không biết bao nhiêu lần.

Chỉ là anh không thể nào tưởng tượng được, anh bị người con gái này quấy nhiễu hai năm trời. Cô luôn luôn tìm cách để có thể leo lên giường của anh.

Ấn tượng thứ hai của anh về Tiết Lạc, đó là một người dám dâng hết thuốc chữa.

Thẩm Dật Phàm mỉm môi, anh vốn không định đến. Nhưng là đến rồi, anh không nghĩ, còn có thể nhìn thấy một màn khó tin như vậy.

Thứ nhất là tính cách của Tiết Lạc. Thứ hai lại chính là bộ mặt khác của Đồng Phương Linh.

Thẩm Dật Phàm không thích Đồng Phương Linh, nhưng ít ra cũng không ghét cô ta như Tiết Lạc.

Mối quan hệ giữa anh với cô ta có thể xem là hoà nhã.

Vậy nên, ấn tượng của anh với cô ta cũng không nhiều. Chỉ thấy cô ta quá mức mềm mại, yếu đuối, đến nói chuyện cũng đều run rẩy. Đàm ra, bình thường anh tiếp xúc với cô ta cũng tương đối dịu dàng.

Đến tận hôm nay, Thẩm Dật Phàm mới có một cảm thụ khác. Đồng Phương Linh rõ ràng là muốn đi trêu chọc phiền toái, cố tình muốn khiến Tiết Lạc tức giận. Có khi, cô ta còn không biết Tiết Lạc đã thay đổi.

Xem ra, người này anh phải xem xét lại. Tốt nhất từ nay tránh xa cô ta ra một chút. Trong ngoài bất nhất, hạng người này anh tuyệt đối không thích.

Thẩm Dật Phàm trong lòng loạn chuyển nhận định. Ánh mắt chuyển sang nhìn Tiết Lạc lại bao hàm nhiều hơn một tia hứng thú.

Như đã nói, trước đây anh vô cùng chán ghét cô. Ngay cả khi cô vào bệnh viện, hé lộ ra một tính cách khác cũng không khiến anh đối với cô lập tức có hảo cảm. Thậm chí còn cho rằng, cô muốn dùng chiêu lật mềm buộc chặt kia.

Bất quá, bây giờ Thẩm Dật Phàm liền biết bản thân mình nghĩ lầm. Hứng thú muốn trêu chọc con mèo nhỏ này càng lúc càng tăng lên rồi.

Thẩm Dật Phàm nghĩ như vậy, đôi mắt mị lên thành một đường cong tiêu chuẩn, khoé môi khẽ nhếch lên, mang theo một ý trêu chọc.

"Không có gì muốn nói với tôi à?"

Nói em gái anh!

Tiết Lạc trong đầu nâng cao ngón tay giữa. Hung hăng mắng Thẩm Dật Phàm một lần. Thẩm nghĩ bản thân tại sao phải sợ hãi anh ta. Anh ta không phải cũng là người sao?

Mặc dù trong tiểu thuyết anh ta giết Tiết Lạc. Nhưng cô cũng không phải Tiết Lạc đó. Cô mới không phải một quả hồng mềm, hờ ra liền sợ hãi anh ta.

Tiết Lạc suy nghĩ thấu đáo, mạnh mẽ đem đầu ngẩng lên nhìn Thẩm Dật Phàm. Vừa vặn lại cùng lúc đối đầu với ánh mắt hứng thú và châm chọc của anh. Hoà bạo trong lòng liền tăng, tiện tay tóm cái gối dựa mềm mại trên sofa, hướng thẳng gương mặt tuần tú nhỏ nhắn, đạo đức giả quăng qua.

Thẩm Dật Phàm nghĩ cũng không nghĩ Tiết Lạc lại nóng tính như vậy. Anh vươn tay, dễ dàng tóm lấy vật thể lạ đang bay tới. Cảm nhận mức độ mềm mại trong tay, lòng cũng dịu hẳn.

Thẩm Dật Phàm quay đầu, nhìn Đông Phương Linh làm người thừa đứng một bên, đang gắt gao nhìn chăm chăm hai người.

Cô ta thấy anh nhìn tới, đôi mắt liền hiện ra bối rối, cuống quýt thu về. Khoé môi run run còn chưa kịp nói câu nào đã bị giọng nói lạnh lùng của anh cắt ngang.

"Tôi đến khám bệnh cho Tiết tiểu thư. Trong thời gian đó, tôi không muốn có mặt người ngoài. Cô hiểu chứ? Đông Phương tiểu thư?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Đùa Giỡn

"Anh rút cuộc đến đây làm cái gì?"

Tiết Lạc ngồi phịch xuống sofa. Từ tốn nâng tay lên nhìn các móng tay được cắt sửa tỉ mỉ cũng không nguyện ý nhìn Thẩm Dật Phàm nhiều hơn một lần.

"Tôi không phải nói rồi sao. Tôi đến khám bệnh cho cô. Là ba mẹ cô nhờ cậy!"

Thẩm Dật Phàm vừa nói vừa thả chậm bước đi, ưu nhã đi vào phòng. Lại thật tự nhiên ngồi xuống ghế sofa. Kéo gần hoảng cách từ chỗ Tiết Lạc đến chỗ anh cũng không quá ba gang tay. Lúc này mới hơi nhướng mắt, châm chọc.

"Cô đúng là không có phép lịch sự. Khách đến nhà không bưng trà rót nước cũng thôi. Nhưng chẳng lẽ có thể không mời ngồi!"

Mời em gái anh!

Tiết Lạc hung hăng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Thẩm Dật Phàm mang theo một tia khinh thường.

"Anh là khách sao? Làm gì có khách nào đến nhà liền vào thẳng phòng riêng khuê nữ nhà người ta? Anh chẳng lẽ muốn tôi báo cảnh sát tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp?"

Thẩm Dật Phàm nhún vai. Không những không giận mà còn cười. Hứng thú nhìn gương mặt vì tức giận mà đỏ bừng lên tựa như quả táo đỏ chín mọng lại nổi lên ý tứ muốn trêu chọc.

"Tôi chỉ muốn trả thù. Trước kia cô vào phòng làm việc của tôi đều cởi sạch đồ, nằm thẳng trên giường lớn. Ừm, rất gọi tình!"

Thẩm Dật Phàm vừa nói vừa chuyển ánh mắt nhìn Tiết Lạc từ trên xuống dưới. Cuối cùng liền dừng mắt tại bộ ngực no đủ cỡ D được bao bọc trong lớp áo ngủ rộng thùng thình.

Ánh mắt càn rỡ, không nhiễm một tia tình dục nhưng lại cho người khác cảm giác anh đang muốn xé toạc lớp áo bên ngoài để lộ quang cảnh tươi đẹp bên trong.

Tiết Lạc bị Thẩm Dật Phàm nhìn có chút ngại. Liền vươn tay đẩy đầu anh ra, thuận tiện dời đi lực chú ý của anh đang đặt lên chỗ mà lẽ ra anh không nên nhìn.

Thú thực mà nói, cô không ngại ánh nhìn của anh ta. Đừng nói đến cô là sắc nữ tôi luyện lâu năm của xã hội thế kỉ. Có loại ánh mắt nào chưa nhìn qua. Mà ngay cả lấy trên phương diện chủ nhân thân thể trước kia cũng không ngại. Cô ta coi đồ bao nhiêu lần. Chẳng lẽ còn sợ bị người nhìn thấy?

Bất quá, Tiết Lạc ghét nhất làm ăn thua lỗ. Bảo cô để Thẩm Dật Phàm chiếm tiện nghi? Chuyện này rất dễ. Chỉ cần anh ta coi sạch đồ làm gà khoả thân đi vòng quanh phòng vài lần, cô liền có thể cân nhắc nha.

Nghĩ đến ý tưởng như vậy, đôi mắt Tiết Lạc liền loé sáng. Nhanh chóng quay đầu nhìn Thẩm Dật Phàm. Ánh mắt cũng đánh giá anh ta từ trên xuống dưới, một điểm cũng không bỏ sót.

Cô vừa nhìn, vừa không khỏi thầm than Thẩm Dật Phàm túi da thật tốt. Nhìn xem, gương mặt tuấn tú, nhu hoà, ngũ quan còn sắc sảo, góc cạnh. Lại nói, dáng người cũng rất tuyệt, vô cùng cân xứng, đôi chân thon dài, rắn chắc. Anh ta hôm nay còn mặc áo sơ mi trắng cũng quần tây trang, thoải mái mà vẫn lịch sự. Nhìn kiểu nào cũng thấy giống mẫu nam sạch sẽ, quý khí trong phim Hàn Quốc.

Nếu như anh ta ở chỗ này coi đồ... Khụ khụ

" Cô đừng nhìn say mê như vậy? Nước miếng chảy ròng ròng rồi kia!"

Thẩm Dật Phàm rút ra khăn tay, lau lên khoé môi Tiết Lạc cơ bản không có giọt nước nào rồi nhanh chóng thu khăn tay vào trong túi áo. Ánh mắt ngập tràn hứng thú vẫn nhìn chăm chăm vào cô như cũ.

Trước đây, Tiết Lạc cũng hay nhìn chăm chăm anh như vậy. Nhưng ánh của cô rất phức tạp. Có khi dâm đãng vô sỉ, có khi lại mang theo ý vị không rõ. Nói chung, anh cực kì không thích loại ánh mắt như vậy.

Thế nhưng, bây giờ lại có chút khác biệt. Ánh nhìn của cô thẳng thắn mà càn rỡ. Nhưng lại không có dấu hiệu nhúng chàm mà tựa tựa như một cô bé đang ngắm nhìn thần tượng, hay một cái gì đó đem đến cho cô muôn vàn thích thú. Loại ánh mắt như vậy đủ để thoả mãn hư vinh của một người đàn ông. Còn đối với Thẩm Dật Phàm, ánh mắt đó xứng đáng để anh nghiên cứu.

Nghiên cứu cái gì? Dĩ nhiên là nghiên cứu chủ nhân của ánh mắt kia đâu!

Tiết Lạc bị Thẩm Dật Phàm cắt ngang. Trong lòng có chút bức bối bủi bủi môi mồm. Nhưng vì lợi ích lớn, chúng ta phải bỏ qua những hiềm khích nhỏ. Nghĩ vậy, cô liền ngồi thẳng, nghiêm túc nói.

" Khụ, nếu anh thật muốn trả thù có phải hay không cũng nên... Ân?"

Con mèo nhỏ lém lỉnh này, còn dám tính kế?

Thẩm Dật Phàm trong lòng cười ha ha không ngừng. Nhưng ngoài mặt không cười. Nghiêm túc nheo nheo mắt hỏi.

" Cô thật sự muốn như vậy?"

Ngón tay của Thẩm Dật Phàm đặt lên cúc áo sơ mi trắng, không nhanh không chậm mở ra hai cúc để lộ ra vòm ngực không nói là tinh trắng nhưng quả thật hết sức vững trãi.

Tiết Lạc nhìn chăm chăm, hai mắt đã loé lên hai trái tim đang nhảy loạn. Cô âm thầm chép chép miệng, bàn tay nhỏ bé bắt đầu di chuyển loạn trên sofa, không dấu vết tìm điện thoại.

Tiết Lạc lúc này chỉ chờ Thẩm Dật Phàm coi hết đồ liền chụp hình lại, ghép vào ảnh thật bự. Để xem anh ta trước mặt cô sau này còn dám hống hách hay không?

Tiết Lạc sung sướng tưởng tượng đến viễn cảnh hạnh phúc sau này Thẩm Dật Phàm vì cô bùng trà rót nước thì bật cười ha ha vài tiếng.

Ai có nghĩ, cười còn chưa kịp đã tỉnh mộng rồi!

Thẩm Dật Phàm coi hai cúc áo liền dừng lại. Hạ tay xuống, không mặn không nhạt thản nhiên nói.

" Trời nóng quá!"

Tiết Lạc lần này ngại thật. Ánh mắt chuyển hướng nhìn lên máy điều hoà lắp đặt trên tường, bình thường mở 24 / 24.

Mợ nó, anh quả thực vì nóng mới muốn coi cúc áo sao? Này rõ ràng là muốn trêu đùa cô mà!

Tiết Lạc rên hừ hừ qua kẽ răng, quay mặt đi không thèm nhìn Thẩm Dật Phàm. Trong lòng vô cùng tiếc nuối kế hoạch ảnh bìa của mình chưa kịp thực hiện đã phả sản, khóc không ra nước mắt.

"Này, giận à?"

Thẩm Dật Phàm hươ hươ tay trước mặt Tiết Lạc. Lại bị cô không lưu tình đẩy ra. Trong lòng có chút không biết làm sao.

Anh nhìn cô quay lưng lại với mình, cúi đầu nghịch điện thoại. Nhìn thế này có vẻ là giận thật. Đầu óc xoay chuyển một hồi cũng không biết cách làm sao cho cô hết giận. Cuối cùng đành ho khan vài tiếng, muốn lôi kéo chú ý của cô, trầm giọng nói.

"Không phải cô muốn đi học sao? Tôi có thể thay cô nói với ba mẹ cô rằng tình trạng của cô lúc này rất tốt!"

"Thật như thế à?"

Tiết Lạc vốn là giận. Nhưng mỗi câu Thẩm Dật Phàm quăng ra quả nhiên vô cùng hấp dẫn. Mổ cá con nào đó cứ như vậy không tiếng động mắc bẫy.

Hai người trong phòng trao đổi hơn nửa tiếng, cuối cùng đạt thành hiệp nghị. Thẩm Dật Phàm cũng vui vui về về trở về bệnh viện. Cả ngày hôm đó các bác sĩ trong bệnh viện đều biết tâm tình của bác sĩ Thẩm đặc biệt tốt.

Tình trạng này kéo dài cả tháng sau. Dĩ nhiên, đó là chuyện sau này. Mà Tiết Lạc thì tuyệt đối không hay biết gì, cô đang sung sướng chuẩn bị đến trường, căn bản là không dư tình lực để ý đến tâm tình Thẩm Dật Phàm.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đi Học

"Lạc Lạc, con thật sự có thể đi học rồi sao?"

Mẹ Tiết một bên vừa cắt thịt hun khói cho vào đĩa của Tiết Lạc. Một bên lại dùng ánh mắt quan tâm hỏi cô. Sâu trong đôi mắt bình yên dịu dàng thường ngày cũng là tràn đầy lo lắng không yên.

Ba Tiết ngồi bên cạnh mẹ Tiết, nâng tách cà phê nhấp vào một ngụm. Đồng dạng cũng dùng ánh mắt như thế nhìn Tiết Lạc. Ý tứ trong ánh mắt không cần nói cũng hiểu rõ.

Tiết Lạc đem bơ phết lên bánh mì. Trong lòng cảm thấy ngọt ngào như ăn mật. Cô rụt rụt vai, le lưỡi nhỏ ra làm thành bộ dáng đáng yêu, đơn thuần. Tien thể còn nhếch lên lún đồng tiền. Thái độ lấy lòng vô cùng rõ ràng.

"Con thật muốn đi học mà! Sau này con còn muốn giúp đỡ gánh nặng cho ba nữa cơ. Phải như vậy ba mới có thời gian cùng với mẹ hưởng thụ cuộc sống hai người đâu!"

Khụ khụ...

Ba Tiết vừa nghe Tiết Lạc hồ ngôn loạn ngữ liền nhanh chóng đặt tách cà phê xuống. Nâng tay che miệng ho khan hai tiếng. Bất quá, ánh mắt ông nhìn con gái nhà mình đặc biệt từ ái, ẩn ẩn còn bao hàm tia tán thưởng không hề che giấu. Đồng dạng cũng không tiếc lời khen ngợi.

"Có chí khí! Tốt lắm!"

Ba Tiết vừa nói, vừa không tiếng động nắm lấy bàn tay của mẹ Tiết vì quần bách mà đang nắm chặt đặt dưới bàn. Trong một thoáng liền khiến gương mặt bà đỏ ửng như quả gấc chín. Không cam lòng quay sang liếc mắt với Tiết Lạc một cái.

Tiết Lạc so vai bày ra vẻ mặt thật vô tội. Cô cúi đầu gấp thịt hun khói cùng dưa leo, cà chua đặt lên bánh mì, lại còn không giữ ý tứ cắn xuống một miếng thật to, thỏa mãn nhai nuốt.

Hành động tự nhiên của Tiết Lạc rõ ràng là triệt để đem ánh nhìn không một tia uy hiếp nào của mẹ Tiết ném vào khoảng không. Thật giống như nắm đấm lớn đánh vào gối bông mềm, tình cảnh này càng làm bà bối rối đến dậm dậm chân.

Hình ảnh gia đình hạnh phúc tươi đẹp như thế này thật sự là một bức tranh đẹp khiến người ta không nỡ lòng nào phá hoại. Bất quá, trong căn phòng này vẫn có một người rất không vui lòng.

Đồng Phương Linh hơi ngẩng đầu nhìn qua, sau đó lại nhanh chóng cúi thấp đầu. Bàn tay đặt dưới bàn đã sớm nắm chặt để lộ khớp xương thoát nhìn cực

kì ghê người.

Ánh mắt cô ta cúi thấp, tại vị trí không ai để ý hung hăng nguyên rủa Tiết Lạc một phen. Hận cô vì sao lại thay đổi! Hận cô chiếm đi sự chú ý của Dật ca ca thường ngày đối với cô ta ôm nhu dịu dàng! Càng hận là cô chỉ cần nói vài câu nói ngọt liền có thể đem tâm của ba Tiết cùng mẹ Tiết buộc chặt.

Đông Phương Linh thật sự không cam lòng. Cô ta ở Tiết gia nhu thuận, hiểu chuyện, đã bao lâu làm trâu làm ngựa, nỗ lực hiếu thuận với ba Tiết, mẹ Tiết. Nhưng cô ta nhận được gì? Ba Tiết, mẹ Tiết từ đầu đến cuối đều không xem cô là con gái. Vẫn luôn nhớ thương đến Tiết Lạc chưa ngoa, đánh đá sớm đã dọn nhà ở riêng. Căn bản là chưa từng đem cô ta đặt vào trong mắt.

Đông Phương Linh không phải thân sinh của mẹ Tiết. Bà không thương cô ta, cô ta liền nhận mệnh. Nhưng cô ta không phải con gái ba Tiết sao? Vì có gì đối xử lại khác biệt nhau một trời một vực như vậy đây?

Đông Phương Linh trong lòng thông hận rít gào, đôi mắt cũng đã sớm bị bao quát trong một mảnh âm độc. Chỉ là, khi cảm xúc bắn loạn qua đi, sắc mặt cô ta trong nháy mắt hồi phục. Trở về bộ dáng nhu thuận, bình tĩnh, ngoan ngoãn cúi đầu nhắm mắt bữa sáng. Kỳ thật giống như những tình cảm vừa rồi vốn chưa từng phát sinh qua.

Tiết Lạc nâng cốc sữa tươi, nhấp một ngụm lớn. Dư quang nơi khoé mắt lơ đãng khoá chặt Đông Phương Linh. Khoé môi không khỏi từ từ cong lên tạo thành một nụ cười nhạt nhẽo, ần ần còn mang theo chút ý vị thâm trường.

Đừng tưởng vừa rồi cô ta cúi đầu, cô sẽ nhìn không ra tâm tình cô ta thay đổi. Tiết Lạc ở hiện đại là cô nhi, sống cuộc sống người tranh ta đoạt nhiều năm như vậy. Có bao nhiêu loại người cô chưa thấy qua đâu!

Điện hình như Đông Phương Linh, loại hình trong ngoài bất nhất, trêu chọc nhân tâm này cô cũng gặp qua không ít. Về căn bản là không tìm thấy nửa điểm hảo cảm

Cô ta không cam lòng? Rất tốt! Nhưng cô ta cũng đừng nghĩ đến đánh chủ ý lên Tiết gia. Cô ta làm nữ chính của cô ta, cô liền không cần. Chỉ là cô ta dám đụng đến điểm mấu chốt của cô, cho dù là đào ba thước đất, cô cũng phải lôi đầu cô ta ra, bắt cô ta phải trả giá.

Đông Phương Linh, cô nên biết điều mà ngoan ngoãn!

Tiết Lạc một hơi uống hết ly sữa xem như dùng xong bữa sáng. Nữ hầu đứng phía sau nắm bắt chính xác thời gian liền tiến lên bưng nước để cô rửa tay súc miệng.

Tiết Lạc thực hiện tròn trịa mọi thứ, liền xách ba lô đeo lên vai. Nhẹ nhàng chỉnh lại đồng phục vừa được đưa tới hôm qua. Sau đó liền mau mắn tiến lại hôn nhẹ lên má ba Tiết, mẹ Tiết rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tiết Lạc chạy ra xa cũng không quên hướng ba Tiết, mẹ Tiết vẫy vẫy tay. Vô cùng nhu thuận gật gật đầu đáp ứng trước lời dặn dò cẩn thận của mẹ Tiết rồi mới quay đầu đi thẳng.

Đùa! Nếu cô không ngoan ngoãn chưa chắc đã được thả ra ngoài đâu. Nếu là Tiết Lạc trước kia sợ là đã sớm hùng hổ bỏ khỏi nhà. Còn cô, cô làm không được.

Tiết Lạc vừa đi xong thì Đông Phương Linh đã đứng dậy. Bất quá không có ai ân cần với cô ta như làm với Tiết Lạc.

Đông Phương Linh cúi đầu, che giấu ánh mắt âm trầm thật sâu. Bước chân bình tĩnh bước vào nhà vệ sinh, súc miệng rửa tay thật cẩn thận rồi mới đi ra ngoài.

Cô ta ôm cái ba lô sùn cũ, khoác lên vai chuẩn bị đi học. Trước khi đi, cũng không quên chào ba Tiết cùng mẹ Tiết. Nhưng đáp lại cô ta cùng lắm chỉ là một vài tiếng ừ hừ lấy lệ chứ không nhiệt tình như đối với Tiết Lạc.

Nếu như Tiết Lạc có ở đây mà nhìn thấy vẻ mặt của Đông Phương Linh lúc này hẳn là bội phục muốn chết. Sống hai mặt như vậy không mệt sao? Cô nhìn cũng thấy mệt a!

Bất quá Tiết Lạc cũng không hề hay biết gì. Cô đang chạy vào gara, chào hỏi Audi R8 yêu quý. Không nhanh không chậm mở cửa xe, khởi động máy, từ từ chuyển động ra ngoài.

Khi vừa ra khỏi gara, Tiết Lạc liếc mắt liền nhận ra gara Đông Phương Linh đang đứng bên đường. Vẻ mặt vô cùng khó xử, cứ liên tục mở miệng muốn nói lại thôi.

Tiết Lạc mệt mỏi vuốt trán. Tình cảnh này cô muốn giả bộ như không nhìn thấy cũng khó. Trong lòng âm thầm thở dài một hơi, đạp phanh xe, hạ kính nhìn Đông Phương Linh. Không nặn không nhạt hỏi.

" Chuyện gì vậy?"

" Chị!"

Đông Phương Linh run lên một cái. Hình như là bị giật mình, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn cô. Cô ta cúi đầu, cất giọng nhỏ xiu như muỗi vo ve.

"Chị có thể cho em đi nhờ xe được hay không?"

Tiết Lạc vừa nghe liền nhú mày. Không dấu vết liếc nhìn xe đạp dựng ở vách tường. Xích xe không biết từ lúc nào đã buông lỏng thông gần chạm xuống mặt đất thì hơi loé lên một chút.

Tiết Lạc cong môi, nhìn nhìn bàn tay dính dầu nhớt dù đã cẩn thận lau đi nhưng vẫn để lại vết đen mờ mờ thì quay đầu đi không tiếp tục nhìn Đông Phương Linh nữa. Thản nhiên nói.

"Lên xe!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thăm Dò

"Tay của cô là vì ráp sên nên mới bẩn như vậy sao?"

Tiết Lạc đột ngột cất tiếng hỏi. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vết nhớt dính trên mu bàn tay của Đông Phương Linh như cũ.

Đông Phương Linh vừa nghe Tiết Lạc nói liền giật mình, vội vàng giơ bàn tay lên nhìn.

Lúc này mới nhận ra bản thân vừa rồi lau chùi kĩ càng như vậy mà vẫn sót lại dấu vết nhớt nhột nhột. Trong lòng đã sớm nghiến răng nhưng ngoài mặt vẫn gượng gạo nhu thuận cười, cúi đầu nhẹ nhàng nói.

"Vâng!"

Tiết Lạc gật gù đầu, xoay người đưa cho Đông Phương Linh hộp khăn giấy. Đôi mắt cô loe loé lướt mắt nhìn vết nhớt đầy hàm ý rồi mới quay đầu đi khỏi động xe.

Tiết Lạc nhìn qua gương chiếu hậu, nhìn Đông Phương Linh đang nhẹ nhàng chà lau tay. Tuy từ đầu đến cuối cô đều không nói gì. Nhưng trong lòng quá thật rất xem thường cô ta.

Tiết Lạc không biết trước đây Tiết Lạc kia sống như thế nào. Nhưng xem ra Đông Phương Linh rất khinh thường trí thông minh của cô.

Theo cô được biết, loại xe mà Đông Phương Linh đang dùng là loại xe dành cho phái nữ. Bình thường rất hi hữu mới xuất hiện trật sên. Nhưng dù có trật sên, ráp lại cũng tương đối dễ dàng.

Tay Đông Phương Linh dính dầu nhớt, sợ là không phải vì ráp sên mà là bởi vì tháo sên đi!

Tiết Lạc nhếch nhếch khoé môi mông tạo nên một nụ cười nhột nhột. Trong lòng đã đoán chắc ý đồ của Đông Phương Linh hẳn là muốn thăm dò cô. Nhưng vẫn không nói gì, thong thả điều khiển xe chờ đợi cô ta mở lời.

Quả nhiên, Đông Phương Linh lau tay xong liền ngừng đầu. Ánh mắt kín đáo nhìn nhìn lại thật cẩn thận đánh giá Tiết Lạc một phen. Cô ta liên tục mím mím môi, vẻ mặt vô cùng quần bách nhưng cuối cùng vẫn là không nhận được hỏi nhỏ.

"Chị... Chị mất trí nhớ, là thật sao?"

"Tại sao lại hỏi như vậy?"

Tiết Lạc không vội trả lời, neho neho mày tựa tiểu phi tiểu nhìn Đông Phương Linh. Tay thì vẫn thật linh hoạt bẻ vô lăng đi qua một ngã khác.

Đông Phương Linh bị Tiết Lạc hỏi ngược lại liền á khẩu. Đôi mắt to tròn phút chốc bị phủ quanh bởi một tầng nước mắt. Vẻ mặt điềm đạm đáng yêu này quả nhiên muốn bao nhiêu uỷ khuất liền lập tức có bấy nhiêu uỷ khuất.

Tiết Lạc bật cười, ánh mắt nhìn Đông Phương Linh càng thêm hèn mọn cùng châm chọc. Giọng điệu nhàn nhạt hỏi.

"Cô mong muốn tôi như thế nào? Mất trí nhớ hay sẽ không mất trí nhớ đây? Hừm?"

"Em dĩ nhiên hi vọng chị không mất trí nhớ!"

Đông Phương Linh không kịp suy nghĩ đã bật thốt lên. Người bình thường nghe thấy còn tưởng hai người có tình cảm vô cùng tốt đẹp. Chỉ có người

trong cuộc như Tiết Lạc mới hiểu cô ta mong chờ cô không mất trí nhớ thật ra còn có nguyên nhân sâu xa khác.

Nguyên nhân sâu xa này lẽ dĩ nhiên là bởi vì từ khi Tiết Lạc "mất trí nhớ" tính tình liền thay đổi. Vô tình đã đoạt hết nổi bật mà Đông Phương Linh cố gắng gây dựng.

Lại nói, xưa kia cô ta ở Tiết gia mọi nơi châm ngòi, cố gắng làm cho quan hệ giữa Tiết Lạc với ba Tiết, mẹ Tiết càng ngày càng tệ.

Lí do duy nhất chính là tính tình của Tiết Lạc chưa ngoa, đánh đá còn thêm bướng bỉnh không chịu nổi. Bình thường nhất quyết không chịu hoà thuận cùng ba Tiết, thuận tiện để cô ta chui chỗ trống. Chỉ là, cô ta không biết, trong nguyên tác, dù cô ta cố gắng thế nào cũng không thể đánh đổ kiên trì của ba Tiết, mẹ Tiết.

Có khi, chính vì nguyên nhân này, ở cuối truyện cô ta không những chiếm hết gia sản Tiết gia mà còn ngoan tâm đẩy ba Tiết cùng mẹ Tiết vào con đường chết. Trùng hợp còn lấy luôn mạng của quân gia trung thành, đối với cô ta ngay từ đầu đều một mực thành kiến.

Tiết Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi, bàn tay nắm trên vô lăng lại càng ngày càng chặt. May mắn là cô đang ở đây, thời gian cũng còn kịp, cô nhất định sẽ không để chuyện xấu xảy ra vượt qua khỏi tính toán của cô.

"Ồ, hoá ra là như vậy! Nhưng tiếc quá, dù cô mong muốn thế nào thì tôi cũng mất trí nhớ rồi! Chuyện này... Không thể thay đổi!"

Tiết Lạc đem bốn chữ sau cùng nhấn mạnh. Cũng không tiếp tục nhìn Đông Phương Linh nữa. Cô trực tiếp quay đầu, mở radio, mạnh mẽ ngăn chặn cô ta tiếp tục thăm dò.

Đông Phương Linh bị âm thanh radio chói tai chặn lời. Gương mặt xinh đẹp nhu thuận hơi chút nhăn nhúm, thoát nhìn vô cùng khó coi.

Bất quá, Đông Phương Linh cũng thật nhanh đổi mặt, nhu nhu thuận thuận cúi đầu ôm ba lô, không tiếp tục thăm dò Tiết Lạc nữa.

Tiết Lạc khoé môi cười nhạt. Cô thật tế cũng rất lười đối phó với kiểu người như Đông Phương Linh. Thấy cô ta thức thời không tiếp tục truy xét, bên tai thoải mái thì trong lòng cũng không phiền, thân nhiên quay đầu đi chuyên tâm lái xe.

Thật mong mỗi Đông Phương Linh bao giờ cũng thức thời như vậy đi!

Không phải bận tâm ứng phó Đông Phương Linh, Tiết Lạc lái xe cũng ổn định hơn hẳn. Không đầy hai mươi phút, xe đã đi vào bãi đỗ xe bên cạnh trường.

Trường mà Tiết Lạc cùng Đông Phương Linh đang theo học có tên là Thánh Anh. Là một trường quý tộc dành cho con nhà giàu cùng một số gia tộc có nền tảng sâu trên nền chính trị nước Z.

Thánh Anh không hổ danh là trường quý tộc. Trường được kiến trúc theo kiểu Châu Âu ở hiện đại. Kiến trúc sư thiết kế cũng là một kiến trúc sư vô cùng nổi tiếng trong ngành.

Trong trường có chín mươi chín phần trăm học sinh là học sinh quý tộc. Một phần trăm còn lại là học sinh thành tích cao được nhận học bổng.

Thánh Anh là một ngôi trường mà hàng triệu học sinh gia đình thông thường phấn đấu để được trở thành Học sinh nhận học bổng. Bởi lẽ, khi vào trường, không những được học tập trong môi trường tiên tiến nhất. Ngoài ra còn được tiếp xúc với tầng lớp quý tộc. Tạo điều kiện thay đổi cuộc sống sau này.

Đáng tiếc, môi trường học tập mà người ta phải tranh đấu trầy da tróc vẩy để đi vào. Trong mắt Tiết Lạc trước kia lại không bằng hạt cát.

Trên thực tế, Tiết Lạc kia vốn không quan tâm đến việc đi học. Thậm chí số lần đến trường của cô ta quả thật hiếm hoi đếm không đủ mười đầu ngón tay.

Lí do cô ta vẫn không trực tiếp xin nghỉ học chính là vì ở đây có sự xuất hiện của nam chính thứ tư - Diêu Nhật Hàn.

Thật không biết, Tiết Lạc cô có thể an an phận phận học ở đây cho đến khi ra trường hay là không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bị Nói Xấu.

Trường Trung Học Phổ Thông Thánh Anh có tổng cộng ba khối. Mỗi khối chia làm bốn ban A, B, C, D cùng một ban nghệ thuật chung dành cho cả ba khối.

Tiết Lạc năm nay học năm cuối ban A. Và Đông Phương Linh cũng cùng học với cô - năm cuối ban A.

Vì đây là lần đầu tiên Tiết Lạc đến trường. Nên có rất nhiều thứ vẫn còn không hiểu. Bởi vậy cho dù cô cảm thấy Đông Phương Linh là một tai hoạ ngầm, không có bao nhiêu tốt đẹp nhưng vẫn phải uỵnh khuất đi cùng cô ta vào trường.

Thánh Anh là trường quý tộc, diện tích cũng rất rộng. Nên trong trường cũng có một tuyến bus độc lập chuyên di chuyển xung quanh trường.

Ban A năm cuối nằm ở phía Đông Bắc. Từ cổng trường đến đó cũng khá xa nên Đông Phương Linh đưa Tiết Lạc đến bến xe bus. Cô ta còn giúp cô mua vé, thái độ muốn bao nhiêu nhiệt tình liền có bấy nhiêu nhiệt tình.

"Chị, Thánh Anh có tổng cộng hai mươi tuyến xe bus. Trong đó tuyến số một, hai, ba là tuyến xe di chuyển của giáo viên năm nhất, năm hai và năm cuối. Tuyến bốn, năm, sáu là tuyến của học sinh. Tuyến bảy, tám là tuyến của sân nghệ thuật chung. Tuyến chín, mười, mười một là sân thể dục ba năm. Tuyến mười hai là hồ bơi, tuyến mười ba là sân bóng rổ. Tuyến mười bốn là tuyến văn phòng. Tuyến mười lăm là kí túc xá. Các tuyến còn lại là câu lạc bộ!"

"Ừm, đã biết!"

Tiết Lạc hướng về phía Đông Phương Linh gật nhẹ đầu. Cô nghĩ chuyện này cô ta cũng không dám lừa cô.

Bản thân cô ta đã che giấu lâu như vậy. Nếu như bây giờ cô ta cố tình hướng dẫn sai lệch thì không phải làm gián tiếp chiêu cáo thiên hạ từ trước đến nay đều là cô ta giả vờ sao?

Tiết Lạc tin tưởng Đông Phương Linh không ngốc. Nên dù cô đối với cô ta ngày phòng, đêm phòng cũng không cần thiết phòng cô ta lúc này.

Nói chung, hiện giờ cô ta vẫn còn đáng tin tưởng!

Đông Phương Linh thấy Tiết Lạc không thể hiện thái độ cũng không muốn nói nữa. Cô ta lấy vở bài tập ra, ngoan ngoãn học bài.

Tiết Lạc khép hờ mắt, cô hơi đổi tư thế dựa vào thành ghế. Cô có cảm giác trong xe bus có một vài ánh mắt không có thiện ý chiếu về phía cô.

Tuy không biết những người kia có thân phận thế nào. Nhưng Tiết Lạc đoán có lẽ là bạn học cùng lớp.

Cô nhớ trong tiểu thuyết của An Li có viết, quan hệ của Tiết Lạc và bạn học trong lớp rất tệ.

Không nói đến bọn họ đều là người có gia thế tốt. Bình thường cũng không nguyện ý kết bạn với thiên hạ đệ nhất xú danh vừa ngu ngốc và háo sắc như Tiết Lạc.

Mà chỉ cần nghĩ đến thái độ điệu thấp, luôn giả trang Bạch Liên Hoa yếu đuối của Đông Phương Linh cũng đã khiến mọi người nhìn "người luôn bắt nạt kẻ yếu" như cô không thuận mắt.

Tiết Lạc nhếch khoé môi thành một độ cong nhàn nhạt. Cô vẫn giữ tư thế khép hờ mắt như cũ nhưng tri giác đã sớm bay đến bên người những phần tử đối với cô không thiện ý kia.

Cụ thể là tại ghế ngồi thứ nhất, thứ hai có hai nữ sinh đang chụm đầu vào nhau, nhỏ giọng bàn luận. Còn bàn luận về cái gì thì dĩ nhiên là Tiết Lạc - người năm bữa, mười thì hiếm hoi lắm mới đến trường một lần.

Hai nữ sinh đều rất xinh đẹp. Một nữ sinh có mái tóc màu nâu đỏ, uốn lộn kiểu cách buông xoã ra vai. Cô ta mặc đồng phục của học sinh năm cuối, nhưng có được biến tấu quá ở nếp vẩy thành một đường tua rua thoát nhìn qua mềm mại hơn hẳn. Xem ra cũng là một người rất có mắt thẩm mỹ.

Nữ sinh này tên là Chu Tầm Tầm. Đúng là nữ sinh ban A, năm cuối cùng học với Tiết Lạc và Đông Phương Linh. Lúc này cô ta đang nói chuyện với bạn thân cùng lớp Diệp Anh Túc.

"Sao hôm nay cô ta lại đến trường?"

Chu Tầm Tầm cắn cắn môi mỏng, giọng nói mang theo âm sắc chua lè cùng chán ghét không hề che giấu. Vì cô ta nói chuyện không nhỏ nên toàn bộ đều rơi vào tai Tiết Lạc cùng nhiều người khác.

Không khí trong xe nháy mắt yên tĩnh.

Diệp Anh Túc nhướng mày. Cô ta hơi quay đầu nhìn về ghế cuối. Tận mắt nhìn thấy Tiết Lạc đang nhắm mắt. Tai cũng đeo headphone mới nhỏ giọng trả lời.

"Có lẽ là đến gặp Nhật Hàn!"

"Lại vì Nhật Hàn?" Chu Tầm Tầm trở mặt, đan tay vào nhau khoanh lại trước ngực. Khoé môi bĩu ra hàm tiếu khinh thường "Cô ta mặt cũng đủ dày đi!"

" Yên tâm! Nhật Hàn có bao giờ đến trường những ngày cô ta đi học đâu!"

Diệp Anh Túc cười nhạt. Cũng không quên vỗ vỗ tay trấn an Chu Tầm Tầm.

Chu Tầm Tầm nhướn mày tựa hồ có điều suy nghĩ. Liên cũng gật gật đầu đồng tình. Sau đó không tiếp tục nói gì nữa.

Tiết Lạc vẫn giữ trạng thái nhắm mắt nhưng khoé môi từ sớm đã run rẩy, co rúm thành một đoàn. Trong lòng cô bây giờ không ngừng niệm tên Diêu Nhật Hàn. Âm thầm hồi tưởng tám đời tổ tông của cậu ta một lần.

Thật đúng là sức hấp dẫn của nam chính luôn đạt tới trình độ level max a!

Không kể nam chính, chỉ nói nữ chính được nhắc đến luôn là hình tượng thánh mẫu Bạch Liên Hoa, nhân hậu, thiện lương, đơn thuần lại còn siêu cấp đáng yêu.

Nam chính, nữ chính là trời sinh một cặp, tiếng thơm trăm bề. Vô tình còn kéo thêm một đội ngũ tiện nữ, tra nam làm thành một đoàn đá kê chân hùng hậu, đông đúc. Triệt để làm nổi bật hình tượng của nam chính, nữ chính vạn người say mê.

Cứ như những tiện nữ, tra nam thì chỉ có đường chết không kịp ngáp. Nếu không phải là bị nam chính nữ chính hành hạ đến chết thì cũng là bị nước bọt của nhân vật quần chúng đi ngang qua phun đến khi chết đuối.

Tiết Lạc cô không phải là được trải nghiệm trực tiếp hay sao?

Thối nam chính! Thối nữ chính!

Tiết Lạc âm thầm rên hừ hừ hai tiếng. Trong lòng hung hăng đưa Diêu Nhật Hàn thành một đối tượng của danh sách không nên thân cận.

Cho người làm nam chính của người. Còn ta tuyệt đối không ham muốn làm nữ phụ!

Đông Phương Linh từ lúc lên xe đã cúi đầu học bài kia cũng không thể nào không nghe đến vài lời bình luận không hay ho hướng về Tiết Lạc. Cô ta hơi nghiêng đầu nhìn Tiết Lạc đang khép mắt, cũng không nhận ra cô đang giả vờ ngủ. Khoé môi từ từ cong lên thành một nụ cười tràn ngập giễu cợt.

Đông Phương Linh thu nụ cười kia lại rất nhanh, sau lại chăm chỉ cúi đầu học bài của mình. Bởi vậy cô ta không hề hay biết, khi cô ta vừa cúi đầu thì người lẽ ra đang ngủ lại mở mắt, sắc mặt vô cùng tỉnh táo làm gì có vẻ mơ hồ của người vừa tỉnh dậy, lạnh lùng nhìn cô ta...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chỗ Ngồi

Tiết Lạc cuối cùng cũng có thể vào đến lớp học. Trong lớp đã có sẵn không ít người. Mỗi người đều đang làm việc riêng, cũng không có một ai nâng mắt chú ý đến cô một chút.

Này là xem cô thành bao gao tàng hình rồi có phải hay không?

Tiết Lạc nâng tay vò vò tóc. Cô cũng không quá để tâm đến đãi ngộ của mọi người với cô. Có khi như vậy còn làm cô thoải mái dễ thở hơn.

Chỉ là Tiết Lạc bây giờ có một vấn đề hết sức nan giải. Đó là cô không biết cô ngồi ở vị trí nào. Hay nói đúng hơn là Tiết Lạc trước kia ngồi ở vị trí nào.

Nguyên tác tiểu thuyết của An Li cô đều ghi nhớ rất kỹ. Nhưng trong đó quả thực chưa bao giờ đề cập đến chỗ ngồi của Tiết Lạc. Bởi vì phần lớn thời gian cô ta đến trường đều sẽ chạy theo đuổi Diêu Nhật Hàn chứ làm gì có thời gian đến lớp học.

Cũng thật phục cô ta làm sao mỗi năm đều lên lớp như vậy! Có phải là chơi tiềm quy tắc hay không a!

" Chỗ ngồi của tôi là ở đâu vậy!"

Tiết Lạc quay sang nhìn Đông Phương Linh thân nhiên hỏi. Cô nghĩ rằng dù cô không ưa cô ta nhưng ở đây bây giờ trừ cô ta ra, một người cô cũng không có nhận thức.

Tiết Lạc cũng không muốn mất thời gian đi làm quen người mới. Đó là chưa kể tới khả năng bọn họ có nguyện ý muốn cùng cô kết bạn hay là không.

Dù trong lòng quả thật vô cùng không muốn nhưng Tiết Lạc lại không thể nào không thừa nhận. Danh tiếng của nguyên chủ thân thể này trước tia thói thật sự. Tiếng xấu truyền xa ngàn dặm, nếu bây giờ có ai nói muốn làm thân với cô. Cô sẽ không giật mình... Mới là lạ.

Không thể gởi gắm hi vọng vào người khác. Vậy thì cô cứ hỏi Đông Phương Linh đi thôi. Xem như tính tình của cô ta, chuyện này nhất định không lừa dối cô.

Nếu không hình tượng hiền lương thực đức, thánh mẫu Bạch Liên Hoa của cô ta sẽ còn lại gì nữa chứ?

Đông Phương Linh nghe Tiết Lạc hỏi liền hơi cúi đầu xuống. Đôi mắt xinh đẹp đảo loạn, nhanh chóng loé lên một quang mang tính kế khiến người khác không dễ phát giác.

Lần này ngay cả Tiết Lạc cũng không nhận ra, vẫn điềm tĩnh chờ cô ta trả lời.

Đông Phương Linh ngẩng đầu, đôi mắt tựa như phủ một tầng hơi nước mỏng tang. Thoạt nhìn yếu đuối, nhu hoà, thiên chân vô tà. Cô ta nhỏ giọng trả lời.

"Chị, là đây ba, bàn cuối!"

Tiết Lạc gật đầu, chuyển mắt nhìn bàn cuối còn trống. Cô cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp xách ba lô về nơi mà Đông Phương Linh đã chỉ, thả ba lô, thật tự nhiên ngồi xuống ghế.

Sự thật chứng minh, Tiết Lạc đánh giá thấp khả năng của Đông Phương Linh. Cô ta quả thật đả cô một cái.

Không khí xung quanh lớp học kể từ lúc Tiết Lạc nhấc chân bước đi đã bắt đầu thay đổi. Ban đầu là chỉ có chút đặc quánh, cứng đờ. Nhưng sau khi cô ngồi xuống thì bắt đầu nổ oanh.

Mọi người trong lớp đều nhìn chằm chằm Tiết Lạc. Trong đó cũng có Diệp Anh Túc và Chu Tầm Tầm đến trước. Lúc này ánh mắt hai người nhìn cô đặc biệt lợi hại. Tất cả đều là chán ghét cùng khinh thường.

"Thấy không? Nhìn vẻ mặt của cô ta. Lúc nào đến lớp cũng ngồi vào ghế của Nhật Hàn. Cũng vì vậy mà Nhật Hàn không dám đến lớp luôn rồi!"

"Đúng a! Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Vừa rồi tôi còn nghĩ tại sao cô ta đến lớp. Hoá ra là vẫn không buông được ý đồ với Nhật Hàn!"

"Da mặt dày!"

"Dâm đảng!"

"Đù vô sỉ!"

"... "

Tiết Lạc nghe những lời bàn tán bay đầy phòng học. Lại còn không kiêng kị cố ý nói lớn. Rõ ràng là muốn nhét đầy tai cô thì có chút khó chịu khiêu mi. Chân mày cũng vì thế mà nhíu lại thành một đường.

Quả nhiên là không thể đánh giá nữ chủ thánh mẫu này theo cách thông thường mà.

Tiết Lạc ưu nhã đứng dậy. Cô chuyển ánh mắt nhìn Đông Phương Linh một mực cúi đầu ở phía xa, khoé môi khẽ nhếch, độ cong vừa đủ cơ hồ tựa có tựa không. Nhàn nhạt nói.

"Đông Phương Linh, có phải cô nên cho tôi một lời giải thích hay không? Ân?"

Tiết Lạc cười cười đứng đó. Khí chất bức người lúc này ngoài ý muốn toả ra đem những lời bàn luận đang không ngừng vang lên đều đánh lui trở về. Mọi người không thể nào không trợn mắt, có chút không thể tin được nhìn cô.

Làm thế nào lại có cảm giác người kia quả thật khác xa người trước đây họ biết đây. Cả đám người âm thầm rung mình, xoa xoa da tay. Không gian thoáng chốc im lặng xuống dưới.

Đông Phương Linh nghe Tiết Lạc nói thế cũng không tránh được bản thân run lên một cái. Lúc này cô ta tự dung có một loại cảm giác vô cùng hối hận. Hối hận vì đã muốn lôi kéo tiếng xấu lên người Tiết Lạc.

Trong lòng Đông Phương Linh hối hận không thôi. Nhưng làm gì có ai lên thuyền rồi lại leo xuống, phóng lao thì nhất định phải theo lao thôi.

"Chị, trước đây chị đến trường đều ngồi chỗ đó!"

Đông Phương Linh nắm chặt tay, run giọng nhỏ nhẹ nói. Thân thể còn rất phối hợp co rút lại. Thoạt nhìn đáng thương vô cùng.

Tiết Lạc hí mắt, không khỏi có đôi lời khen tặng với khả năng diễn xuất của Đông Phương Linh. Nếu không phải cô từ sớm đã phát giác bộ mặt thật của cô ta, thật khó có thể xác định có hay không bị lừa.

Nữ chính, quả nhiên cao tay a!

Tiết Lạc nhếch môi, nháy mắt đã có phương án, thân nhiên cười nhẹ hướng về phía Đông Phương Linh, dịu dàng nói.

"Vậy trước kia chỗ chính xác tôi phải ngồi là chỗ nào. Cô cho tôi biết có được không. Vừa qua đầu tôi có bị va đập, nhiều thứ không nhớ rõ hẳn cô cũng biết mà!"

Tiết Lạc nói quả thật dịu dàng không một kẻ hồ. Chỉ có điều lòng cô lạnh như băng. Đông Phương Linh đi nước cờ này một phần muốn đem ghen ghét của mọi người hướng về cô. Một phần lại muốn làm cô tức giận xấu mặt, tăng danh tiếng của cô ta.

Cô là kẻ ngốc mới có thể để Đông Phương Linh đạt thành ước nguyện.

Muốn đấu với cô, Đông Phương Linh vẫn còn quá non. Cô làm biên tập cho tuần báo giải trí, gặp qua không ít người mẫu siêu sao, dù không có bao nhiêu danh tiếng. Nhưng lâu dần cô cũng giỏi nhất chính là thay đổi nét mặt.

Muốn cùng cô diễn, cô liền phụng bồi! Cũng không phải chỉ mình cô ta có hai mặt, cô cũng có, chẳng qua cô khinh thường không muốn làm thôi!

Quả nhiên Đông Phương Linh nghe xong sắc mặt cứng đờ, khoé môi mấp máy chỉ vào một chỗ, nói không ra lời.

Tiết Lạc mỉm cười, đắc ý ôm cặp quay đầu đi. Vừa quay đầu đi sắc mặt nhu hoà dịu dàng liền lạnh lùng.

Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Diêu Nhật Hàn.

Tiết Lạc nhân giờ giải lao len lén chuẩn khôì lớp học, một thân một mình chuẩn ra hoa viên.

Hoa viên Thánh Anh rất đẹp, có rất nhiều loại hoa. Trong đó cũng có nhiều loại cô nhận biết. Vì vẻ ngoài tương tự với hoa của hiện đại. Thế nhưng đa số thì cô cũng không rõ. Chỉ thấy tất cả chúng đều rất xinh đẹp.

Cái này gọi là muôn hoa khoe sắc cũng không hề sai!

Tiết Lạc quăng mình ngồi xuống ghế đá. Không nhân không chân duỗi thẳng hai chân. Lúc này cô mới có thể thoải mái thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Tiết Lạc thật sự rất thích đi học. Trước khi cô đến thế giới này vốn là một cô nhĩ. Cuộc sống đầy đủ hay thiếu thốn hầu hết dựa vào trợ cấp của chính phủ và quyền góp từ thiện.

Những đứa trẻ như Tiết Lạc về cơ bản là không có thời gian thành thoi. Trong khi những đứa trẻ có cha có mẹ ngoài giờ học còn có ít thời gian giải trí. Những đứa trẻ trong cô nhĩ viện ngoài giờ học còn làm việc vặt trong viện. Thời gian còn lại phải ra ngoài bán vé số, đánh giày rất cực khổ.

Vì cuộc sống như vậy, có nhiều đứa trẻ vì thế bước sai con đường. Một số lại càng có nhiều động lực để cố gắng học tập, mong muốn thay đổi cuộc đời.

Tiết Lạc chính là thuộc loại thứ hai.

Chỉ là, khi cô bắt đầu học đại học, khoa cô chọn là quản trị kinh doanh. Nhưng lúc tốt nghiệp cô lại không có cơ hội làm việc này. Đổi lại là làm biên tập viên cho một tuần báo thời trang nhỏ.

Bây giờ Tiết Lạc được đến thế giới này, cô có đầy đủ điều kiện để thực hiện ước mơ của cô. Cô muốn làm một nữ doanh nhân thành đạt. Tự mình thay đổi chiều hướng số phận của bản thân.

Ước mơ thì thật lớn lao, nhưng đến khi thực hiện...

Aiz...

Tiết Lạc thở dài, vung chân đá mạnh hòn đá dưới chân. Nghĩ đến bản thân mình đang bắt đầu học lại những kiến thức của trung học phổ thông cô lại cảm thấy phi thường nhưic đầu.

Tiết Lạc trước đây là một học sinh xuất sắc, trí nhớ cũng rất tốt. Ở hiện đại cô đã hai mươi bảy tuổi. Bây giờ lại học lại những kiến thức của tuổi mười tám

Cho dù bản thân Tiết Lạc đã trải qua nhiều năm như vậy, tuy có quên đi một ít. Nhưng về căn bản vẫn nhớ rất rõ. Kiến thức ở thế giới này cũng thế giới kia lại tương tự.

Bắt cô học như đang bị lưu ban như thế này, cô chỉ cảm thấy rất buồn ngủ. Hai mắt đều muốn nhắm lại hết rồi!

Tiết Lạc nâng tay che miệng ưu nhã ngáp một cái. Cô cúi đầu gục lên thành ghế đá thầm nhắc bản thân mình chỉ nghỉ ngơi một chút. Thật không nghĩ đến nghỉ ngơi một chút là hơn một tiếng đồng hồ.

"Nhật Hàn, em rất thích anh! Em muốn làm bạn gái của anh!"

Giọng nữ thật dịu dàng e thẹn vang lên. Tuy giọng nói không to, lại mềm mại nhỏ nhẹ. Nhưng trong không gian yên tĩnh vắng lặng này quả thật vô cùng nổi bật.

Tiết Lạc chính là bị giọng nói này đánh tỉnh.

Cô ngẩng đầu, đôi mắt vẫn lim dim nhấp nhem vì buồn ngủ. Ngủ không đủ là cô không chú ý hình tượng ngáp một cái.

Tiết Lạc nâng tay dụi dụi mắt, tỉnh còn lại nhìn thấy một màn vô cùng đặc sắc đang diễn ra trước mặt.

Một nữ sinh mặc đồng phục của khối năm hai. Gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp. Mái tóc xoăn xoăn uốn lộn rất dễ thương phủ trên đầu vai, đáng yêu tựa như búp bê.

Thân hình nữ sinh cũng vô cùng tiêu chuẩn. Chỗ nào nên lồi thì lồi, chỗ nào nên lõm thì lõm. Lồi lõm hết sức cân bằng thật phù hợp với câu...

Ngực tấn công, mộng phòng thủ...

Khụ khụ...

Tiết Lạc tự vỗ đầu mình, suy nghĩ cái gì vậy. Thật không có duyên dáng. Nếu nói ngực tấn công, mộng phòng thủ không phải bản thân cô cũng như vậy hay sao? Nói người ta cũng quá oan uổng rồi!

"Bạn gái?"

Giọng nam trầm ấm lại vang lên cắt ngang suy nghĩ của Tiết Lạc. Giọng nói này không ôn nhu như Thẩm Dật Phàm, cũng không nghiêm nghị như Âu Thần Dương. Lại càng không phong lưu tình tứ như Cố Nguyên Phong.

Giọng nói này đầy ma lực tựa như tiếng đàn Violin réo rắt, âm trầm. Phảng phất mang theo vài tia tà mị, thờ ơ.

Thật sự là một giọng nói hay!

Tiết Lạc hí mắt cảm thụ giọng nói tựa như đang thưởng thức rượu vang. Cô còn không nhận được nâng mắt lên. Thật muốn nhìn xem người như thế nào lại có thể có một chất giọng hay đến như vậy.

Nam sinh này mặc đồng phục của học sinh năm cuối. Dáng người cao lớn, mặc dù tương đối mảnh khảnh nhưng lại không hề có cảm giác người này yếu đuối. Gương mặt cũng thật tuấn tú, ngũ quan góc cạnh như chạm khắc lại giống đã phủ lên một tầng băng mỏng. Khoé môi hơi nhếch, ý cười trên môi mang theo một hơi thở tà mị, lạnh lùng.

Thật là một nam sinh có sức hấp dẫn!

Tiết Lạc đối với nữ nam xinh đẹp đều rất ủng hộ. Chỉ cần được ngắm miễn phí, đối với đôi mắt của cô có lợi mà người ta cũng có mất đi miếng thịt nào đâu.

Làm ăn có lợi mà không thất đức vẫn là điều cô thích nhất. Chưa gì mà bản tính nữ doanh nhân đã bộc lộ vô cùng rõ ràng.

Nam sinh cùng nữ sinh trước mặt dường như không hay biết có người đang nhìn. Cô gái vẫn thật e thẹn nắm góc váy, đầu cúi xuống thật thấp, hai gò má mềm mại ửng đỏ như hai quả táo chín hoàn toàn tiết lộ tâm tình khẩn trương của cô gái khi nghe nam sinh nói ra hai chữ kia.

Xem ra cô gái này thích nam sinh muốn chết rồi!

Tiết Lạc rất bình tĩnh xem kịch, trong đầu còn âm thầm hăng say thêm một vài lời bình luận phù hợp hoàn cảnh. Lúc này cô bắt đầu tò mò muốn biết thái độ nam sinh kia như thế nào.

Nữ sinh này rất xinh đẹp, lại thích nam sinh như vậy. Cậu ta đồng ý thì cũng không phải làm ăn lỗ vốn nha.

Nam sinh thoáng chẹn mị, tay nhẹ nhàng cho vào túi quần, vô cùng thản nhiên nâng mắt nhìn nữ sinh. Âm dương quái khí thốt ra vài chữ.

" Cô... Xứng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không Có Hứng Thú?

" Cô xứng sao?"

Giọng nói nam sinh hơi hột vang lên vô tình khiến Tiết Lạc mắc nghẹn, suýt nữa nuốt luôn cả lưỡi xuống bụng.

Cô lúc này không thể nào không nâng mắt đánh giá nam sinh thêm vài lần. Quả thật là rất tuần tú, nhưng có phải là quá cuồng vọng rồi hay không?

Tiết Lạc buồn bực cùng khinh thường khẽ cắn răng rên hừ hừ hai tiếng. Rõ ràng là đã không có thiện cảm đối với nam sinh trước mắt.

Cô từ nhỏ đã sống rất dễ chịu. Bình thường cũng rất hoà nhã với mọi người. Nhưng cô lại tuyệt đối không thích loại người cuồng vọng khinh miệt nữ giới như thế này.

" Cô xứng sao?"

Lời nói như vậy quả thật là trêu chọc lòng người mà!

Tiết Lạc híp lại đôi mắt xinh đẹp, chán ghét không muốn dừng trên mặt nam sinh nữa mà chuyển qua nhìn nữ sinh đáng yêu bên cạnh.

Quả nhiên không ngoài dự liệu nhìn thấy gương mặt xinh đẹp đỏ hồng. Đôi mắt hạnh đào mở to phấp một màng hơi nước mỏng manh rồi ôm mặt quay lưng chạy đi.

Tiết Lạc nhìn theo bóng dáng nhỏ xinh chạy xa. Trong lòng không khỏi lắc đầu thở dài một hơi.

Nam nhân thôi mà, trên đời này cũng không thiếu gì nam nhân, có cần phải khóc dừ dội như vậy không? Thật sự là tốn nước mắt muốn chết!

" Xem kịch đủ chưa?"

" Ách..."

Tiết Lạc đang ngồi yên một chỗ nhìn theo nữ sinh đi xa lại bất ngờ bị giọng nói âm trầm dọa người đầy từ tính kia gọi giật trở về.

Cô ngơ ngác quay đầu nhìn lại. Không nghĩ tới nhìn thấy nam sinh tuần tú vừa nãy đứng cách cô tận hai mươi bước chân bây giờ đã ở ngay trước mặt. Mi tâm lúc này đều không khỏi co rụt đôi chút.

Hai người bốn mắt đối nhau, không gian tĩnh lặng đến nghẹt thở, cả hai đều không nói lời nào yên lặng phỏng đoán đối phương.

Qua một hồi lâu, lại vẫn là nam sinh mở lời trước. Cậu ta nhếch khoé môi, thấp thoáng có thể nhận ra nụ cười nhợt nhạt, lãnh tĩnh. Giọng nói thốt ra cũng có một chút cợt nhả khó có thể che giấu.

" Cô lại đến tỏ tình? Ân?"

Tò... Tò tình? Tò tình em gái người!

Tiết Lạc hung hăng trợn mắt nhìn nam sinh tuần tú vừa thốt ra lời nói giết người không thấy máu này. Ánh mắt dò từ trên mặt cậu ta xuống ngực áo, đọc dòng chữ trên băng tên.

Diêu Nhật Hàn!

Diêu Nhật Hàn? Tên rất quen! Cái tên này là... Nam chính thứ tư?

Đôi mắt của Tiết Lạc sau khi đọc băng tên, đầu tiên chính là mơ màng, ánh mắt phủ thêm một tầng sương mỏng không rõ. Sau đó mới mạnh mẽ nổ oanh một tiếng. Mạnh mẽ đem đầu óc cô san phẳng thành bình địa.

Dựa vào! Tình huống cầu huyết gì vậy? Tùy tiện ra ngoài một chút lại lần nữa đập trúng đồng phân rồi? Ách, không phải, là nam chính a!

Diêu Nhật Hàn đứng khoanh tay nhìn toàn bộ biểu tình không ngừng biến hoá trên gương mặt nhỏ nhắn của Tiết Lạc. Ánh mắt có hơi chút loe loe lên

một tia sáng mỏng tang, yếu ớt. Khoé môi lại vẫn như cũ điểm lên một nụ cười nhợt nhạt không đổi.

Diêu Nhật Hàn lúc này không báo trước đột ngột cúi xuống. Dùng hai ngón tay linh hoạt chuẩn xác bắt được cái cằm thon gọn nhắn nhụ của Tiết Lạc.

Cậu ta hơi cúi đầu, tại vị trí cách gương mặt Tiết Lạc khoảng chừng mười xen ti mét liền dừng lại. Đôi mắt màu hổ phách nhìn thật sâu vào đôi mắt đang không ngừng trừng lớn của Tiết Lạc, ẩn ẩn còn mang theo một tầng nghiên cứu tìm tòi.

"Cậu làm gì?"

Tiết Lạc nhú chân mày, chớp mắt khó hiểu nghi hoặc nhìn Diêu Nhật Hàn. Răng trắng nhỏ xinh cắn nhẹ lên bờ môi hồng nhuận đầy đặn, nỗ lực ức chế hai gò má đang có xu hướng muốn đỏ lên.

"Cô hôm nay rất khác..."

Diêu Nhật Hàn mím môi nói. Ánh mắt nhìn Tiết Lạc càng thêm thâm trầm. Cậu thoáng dừng lại một chút, chuyển mắt qua nhìn hai gò má đỏ hồng như hai rặng mây đỏ liền hơi loé sáng một chút.

Tiết Lạc cắn răng dần lòng không nói thẳng vào mặt Diêu Nhật Hàn. Cô làm sao có thể không khác? Không khác mới là lạ. Cô đã không còn là Tiết Lạc kia rồi nha!

Tiết Lạc loạn đảo đôi mắt xinh đẹp. Lại không hề chú ý đến Diêu Nhật Hàn bất ngờ nghiêng đầu. Tại vị trí vành tai tinh tế vẫn cảm liền dừng lại. Như có như không phả vào đó từng đợt hơi thở nóng bỏng. Nhân nhật mở miệng.

"Bất quá, vẫn là nhàm chán như cũ!"

Tiết Lạc khe khẽ rung mình vì hơi thở nam tính kề sát bên cạnh. Hai bàn tay đặt hờ hững trên gấu váy cũng vô thức nắm chặt hơn. Gương mặt xinh đẹp đã đỏ nay lại càng đỏ hơn toả ra một tầng quyến rũ trên choker lòng người.

Tiết Lạc rụt rụt cổ. Song lại nghe thấy giọng nói trầm lắng của Diêu Nhật Hàn mang theo bảy phần khinh miệt ba phần bốn cợt thì tròn mắt lập tức tối lại.

Cô nhú nhẹ chân mày nghe lời nói phút chốc thôi đi toàn bộ cảm giác ngược ngạo ban đầu. Đầu nhỏ lúc này hơi nâng lên, vẻ mặt thay đổi trở về trạng thái nghiêm túc nhân nhật. Khoé môi cũng vô thức cong lên thành một ý cười như có như không.

Tiết Lạc thả lỏng hai bàn tay, không nhanh không chậm nghiêng đầu thoát khỏi không chế của Diêu Nhật Hàn. Tay nhỏ khẽ nâng lên, ở trên gương mặt tuần tử không tí vết của cậu ta vô nhẹ ba cái. Ánh mắt miệt thị hoàn hảo quăng trở lại không một chút thay đổi. Cười nhật nói.

"Biết không? Diêu Nhật Hàn! Đàn ông chị đây đã nhìn thấy nhiều, cũng không thiếu người xinh đẹp hơn em. Em ấy à? Vẫn còn quá non, chị nhìn hứng thú đây không nổi!"

Tiết Lạc vừa nói xong lời đó thì cũng là lúc chuông báo giờ học buổi chiều vang lên. Cô cúi đầu cười khẽ một tiếng, lực tay chợt gia tăng mạnh mẽ đem Diêu Nhật Hàn đẩy ra.

Tiết Lạc không mất thời gian nhìn biểu cảm trên mặt Diêu Nhật Hàn. Môi vẫn cười nhưng ánh mắt lại là một mảnh thanh minh lạnh lùng như nước hồ ngày đông.

Tiết Lạc rút ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng lau cằm, lơ đãng xẹt qua vành tai rồi mới cẩn thận lau lại từng ngón tai vừa tiếp xúc với Diêu Nhật Hàn. Lúc này mới đem khăn tay hoàn chỉnh thả vào tay cậu ta, lạnh tanh nói.

"Giữ lấy làm kỉ niệm, để biết rằng không phải ai cũng là người dễ chọc!"

Diêu Nhật Hàn cứ đứng như vậy ngẩn người nhìn theo bóng lưng đã khuất bóng hồi lâu. Đáy mắt của cậu thoáng co rụt khi cúi xuống nhìn chiếc khăn tay trắng muốt không điểm một hoạ tiết đang toả ra mùi hương nhân nhật như hoa nhài.

Diêu Nhật Hàn mím môi, đem khăn tay tính ném vào thùng rác bên cạnh. Nhưng không biết là suy nghĩ đến cái gì đó lại thu về, gấp thật gọn gàng cho vào trong túi.

Mùi hương nhân nhật vẫn quấn quanh chớp mũi...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Dạ Tiệc.

" Mẹ, cái này là..."

Tiết Lạc vừa đi học về đến nhà thì bị mẹ Tiết hồ hởi kéo lên phòng thử đồ. Về mặt bà lúc này thân thân bí bí lấy ra hơn mười bộ váy dạ tiệc đủ loại màu sắc. Thiết kế tinh xảo đến từng đường cắt may khiến cô không khỏi có chút cảm giác choáng ngợp. Không nhận được nâng tay chỉ vào đồng quần áo, nấp mấy khoé môi để lộ ra bộ dạng vô cùng nghi hoặc.

Mẹ Tiết cười híp mắt hạnh phúc, cũng không lập tức trả lời thắc mắc của cô. Ngược lại nâng tay nhắc bộ váy màu đỏ tươi tựa như màu máu lên, hào hứngướm thử trên người Tiết Lạc.

Tiết Lạc co gập khoé môi. Cô cúi đầu xuống nhìn bộ váy mẹ Tiết hết lời xuýt xoa ca ngợi. Trên đầu lập tức chảy xuống ba vệt hắc tuyến.

Bộ váy này là loại váy dạ hội. Chất vải tơ tằm tự nhiên được dệt tay vô cùng mềm mại. Váy bó sát, vừa vặn có thể ôm lấy từng đường cong quyến rũ tinh tế của cơ thể.

Tiết Lạc không khỏi liên tưởng đến lúc bản thân mình mặc lên bộ váy này. Sắc mặt vốn đã tối lại càng thêm âm đạm.

Cô không biết gu thẩm mỹ trước đây của nguyên chủ thân thể này táo bạo đến mức nào. Nhưng cô quả thật không chịu được gu thẩm mỹ loại này.

Tiết Lạc tuy trước kia đã hai mươi bảy tuổi, cũng đã thuộc hàng quý phụ rồi. Nhưng thân thể này chỉ mới mười tám. Tiềm chất vẫn còn non nớt cùng ngây ngô.

Nếu như gượng ép mặc vào lễ phục quá quyến rũ. Không những không thể làm nổi bật vẻ đẹp nội tại, mà còn làm bên ngoài thô kệch, dung tục không chịu nổi.

Tiết Lạc thờ dài một tiếng. Ánh mắt đảo xuống phần ngực áo trễ xuống phơi bày non nửa bộ ngực sữa cùng đường xẻ từ chân váy đến giữa bắp đùi rồi đem bộ váy thả xuống chỗ cũ. Cô không tin mẹ Tiết không nhận ra cô đối với loại đồ này không thích hợp. Mà là bà cố tình chọn lựa dựa theo sở thích của cô.

Có lẽ trước đây nguyên chủ thân thể này quá cố chấp. Khó khăn lắm mới có thời gian gia đình hoà thuận vui vẻ với nhau nên mẹ Tiết vẫn luôn cố gắng hoà thuận làm cô vui lòng.

Tuy rằng quãng thời gian vừa qua Tiết Lạc thể hiện vô cùng hoàn hảo. Nhưng trong cách nghĩ của mẹ Tiết thì bản chất là điều không thể nào thay đổi.

Chỉ là, bà không hề biết con gái bà đã sớm không còn là nguyên chủ mà thôi!

Tiết Lạc trước đôi mắt nhìn chăm chú của mẹ Tiết. Từ trong đồng lễ phục lấy ra một bộ màu trắng vô cùng tinh tế. Chất vải vẫn là tơ tằm dệt tay mềm mại. Nhưng không hề hang như bộ đồ đỏ tươi vừa rồi. Ngược lại còn mềm mại đáng yêu, rất hợp với lứa tuổi của cô.

Đường may bó sát ôm lấy vòng eo mảnh khảnh. Thoạt nhìn quyến rũ nhưng vẫn không mất đi phần tế nhị, e ấp.

Chân váy uốn thành từng nếp bông bênh như một đoá hoa tuyết dập diu rủ xuống gót chân. Mỗi bước đi sẽ khiến đoá hoa lên xuống nhẹ nhàng nổi bật đáng người linh động, thoải mái.

Điều Tiết Lạc thích nhất ở thiết kế này chính là đơn giản mà không đơn điệu. Thoạt nhìn thì cảm thấy tương đối bảo thủ nhưng lại không mất đi sự cao quý.

Lại nói, vẻ đẹp của thân thể này có thiên hướng cổ điển mỹ hoặc nên lựa chọn này đúng là tốt nhất, tựa như tiên nữ giáng trần vậy.

Tiết Lạc híp mắt thích thú nhìn điểm nhấn là mười lăm viên rubi màu xanh dương đính ở trên cổ áo. Cô ngẩng đầu nhìn mẹ Tiết thật vui vẻ nói.

" Mẹ, con muốn cái này!"

Mẹ Tiết tận mắt nhìn Tiết Lạc chọn bộ đồ kia không khỏi hơi mở to mắt mang theo ngạc nhiên thoáng qua. Sau đó liền không ngừng gật đầu khen tốt vài tiếng.

Trong lòng lúc này đặc biệt chép miệng, âm thầm cảm khái.

Con gái quả nhiên thay đổi a!

" Mẹ, có dạ hội sao?"

" Ừm! Hôm nay Tiết thị có dạ tiệc thường niên! Con gái, nhất định phải xinh đẹp mới được!"

Mẹ Tiết thu lại những bộ váy còn lại, quả quyết đưa hết cho Vân quản gia đem đi trả lại. Bà cảm thấy con gái thay đổi rất tốt, cũng không cần phải dùng những loại đồ như thế này nữa!

Con gái bà vốn đã xinh đẹp, thẩm mỹ hiện tại lại càng thanh lịch đáng yêu. Quả thật là điều bà cầu được ước thấy đi!

Tiết Lạc nghe nói đến dạ tiệc thường niên thì hơi nheo mắt lại. Não bộ ngay lập tức hoạt động đưa ra những thông tin liên quan tới dạ tiệc thường niên của Tiết thị trong tiểu thuyết nhưng lại không tìm ra được gì.

Nếu như đây là một chi tiết ngoài tiểu thuyết thì quả thật là đáng lo. Vì cô không biết cái gì đang chờ đợi bản thân mình.

Theo như Tiết Lạc biết, Đông Phương Linh mặc dù bình thường giả trang đơn giản yếu đuối. Nhưng cô ta lại đặc biệt chú ý đến những bữa tiệc đến từ giai cấp thượng lưu như thế này.

Cũng không thể trách được, ai bảo tình huống như vậy là cơ hội để thể hiện hình tượng tốt nhất trước mặt các nam chính đây?

Tiết Lạc cười nhạt một tiếng. Bình thường trong những tình huống như thế này Đông Phương Linh luôn thể hiện rất tốt. Hình tượng vừa xinh đẹp, thông tuệ lại hiền lành.

Mà để làm nổi bật những tính cách đó chỉ có thể là tìm kiếm ra được một viên đá kê chân đủ nổi bật. Có thể đủ cho cô ta nhún một cái liền bay lên một tầng cao mới.

Không thể không nói, Tiết Lạc trước đối với lĩnh vực làm đá kê chân hoàn thành luôn vô cùng xuất sắc. Nên Đông Phương Linh thường rất ưu tiên cho cô.

Sự thật là từ trước tới nay cô ta luôn rất thành công. Nhưng bây giờ cô sớm không còn Tiết Lạc kia. Bảo cô làm đá kê chân cho cô ta? Đừng có vọng tưởng!

"Mẹ, mẹ có chuẩn bị đồ cho Đông Phương Linh không?"

"Dĩ nhiên có!"

Mẹ Tiết nghe Tiết Lạc hỏi có hơi ngần ra nhưng vẫn không nhanh không chậm gật đầu trả lời. Tuy rằng bà không thích Đông Phương Minh Nguyệt lập mưu với chồng mình. Nhưng Đông Phương Linh vô tội, bà dù không thích cũng sẽ không gây khó khăn cho cô ta.

Tiết Lạc nghe vậy cũng rất hài lòng gật gật đầu. Nụ cười trên môi xinh đẹp từ từ hé lộ đầy ẩn ý. Cô từ trước đến nay đều rất có nguyên tắc. Người không phạm ta, ta không phạm người. Người đã phạm ta, liền đừng trách ta độc ác.

Tiết Lạc cũng không ngây thơ tin rằng Đông Phương Linh vì cô thay đổi mà thông minh không đụng vào cô. Cô ta sinh ra làm nữ chính vốn là tiểu cường đánh mãi không chết. Cô vẫn còn muốn chờ xem cô ta muốn làm ra chuyện tốt gì đây!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Lâm Quân Thần

Một chiếc xe BMW sang trọng dừng trước cổng khách sạn. Ngay lập tức liền có hai người đứng trực bên ngoài tiến lên thay người trong xe mở cửa.

Tiết Lạc tao nhã mỉm cười lịch sự gật nhẹ đầu, nhắc chân bước xuống xe. Sau đó cô mới quay đầu, đỡ tay mẹ Tiết, khoác tay bà cùng đi vào bên trong.

Đông Phương Linh đợi hai người đã đi xa mới e dè xuống xe. Cô ta cúi xuống nhìn bộ váy dạ hội màu trắng tinh tế của mình, lại nhìn về phía Tiết Lạc. Ánh mắt sắc bén trừng trừng nhìn cái bóng trắng nhỏ nhắn yếu kiêu đã dần đi xa khuất tầm mắt. Ngay lập tức ai hơn ai thua liền bộc lộ vô cùng rõ ràng.

Vì cái gì chứ?

Đông Phương Linh cắn chặt hàm răng trắng nhỏ xinh lên bờ môi hồng nhạt. Trong lòng vô cùng không cam. Không phải Tiết Lạc thích nhất những loại đồ màu sắc lòe loẹt sặc sỡ sao? Vì lý gì hôm nay lại dùng dạ phục màu trắng?

Này không phải là muốn đánh thẳng vào mặt mũi của cô ta sao?

Đông Phương Linh nắm chặt tay. Tâm trạng rối như tơ vò càng lúc càng khó chịu. Trong một thoáng liền đem hết tất cả mọi tội lỗi đổ lên đầu Tiết Lạc.

Không phải bình thường Tiết Lạc thường vận những bộ đồ màu sắc sặc sỡ lại hở hang thô tục không chịu nổi. Còn Đông Phương Linh luôn chọn màu trắng, thoạt nhìn vô cùng yếu đuối e dè. Khiến cho người khác vừa nhìn đã dâng lên ý tưởng muốn bảo vệ.

Hôm nay lại khen ngược, Đông Phương Linh như cũ yếu đuối trong dạ phục màu trắng. Thế nhưng Tiết Lạc đồng dạng màu sắc rõ ràng có khí thế hơn hẳn. Vừa giống như điềm đạm, đáng yêu, một mặt lại thanh nhã động lòng người. Tổng thể còn toát ra một loại khí chất cao quý, quyến rũ khiến người ta không thể nào rời mắt.

Đem Tiết Lạc hiện giờ đi so với Đông Phương Linh, cô ta rõ ràng không thể dành được nửa điểm lợi thế. Không những vậy còn giống như bị làm thành lá xanh bên cạnh hoa sen tĩnh đế. Chính là làm nền để người ta khoe sắc.

Thực hận!

Đông Phương Linh hừ khê một tiếng, chờ Tiết Lạc đi thật xa mới bắt đầu bước vào. Nếu là trước đây, cô ta nhất định kiên trì đi theo Tiết Lạc. Có cô ta làm nền cô nhất định có thể rạng rỡ. Nhưng là hôm nay thì tuyệt đối không được.

Tiết Lạc lúc này không hề hay biết Đông Phương Linh đang mạnh mẽ chỉ trích bản thân. Cô đang thực vui vẻ cùng mẹ Tiết đi vào sảnh tiệc. Bị mẹ Tiết kéo đi vòng vòng giới thiệu với hàng loạt mệnh phụ phu nhân khác nhau.

Thật sự là mệt đến mức không kịp thở mà!

"Mẹ, dừng lại có được hay không? Con đã mệt lắm rồi a!"

Tiết Lạc vội vàng kéo tay mẹ Tiết, đau khổ cầu xin khi thấy bà vẫn còn muốn kéo cô đi giới thiệu với một nhóm phu nhân khác. Vẻ mặt đáng thương mếu máo chọc người thương tiếc lập tức bày ra, công kích tâm hồn yếu đuối của mẹ Tiết.

"Mệt rồi?"

Mẹ Tiết nghe Tiết Lạc nói liền ngẩn người. Vội vàng quay đầu chăm chú nhìn con gái. Quả nhiên nhìn thấy vẻ mặt đáng thương của cô, trong lòng liền run lên một hồi.

Sao bà có thể quên Lạc Lạc chẳng qua vừa mới xuất viện đây? Chắc hẳn là vì sức khỏe còn quá yếu nên mới như vậy đi.

"Con không sao chứ? Mệt mỗi ở đâu? Có chỗ nào đặc biệt khó chịu hay không?"

Mẹ Tiết quay Tiết Lạc vòng vòng, không ngừng hỏi han tình trạng sức khỏe khiến cô không thể nào không vươn tay ngăn bà lại. Vội vàng nói.

"Con không sao! Chỉ là hơi nhức đầu thôi! Mẹ hãy để con lại góc bên kia nghỉ ngơi liền tốt a!"

"Thật chỉ nhức đầu thôi?"

Mẹ Tiết nheo mắt hoài nghi nhìn Tiết Lạc. Bà thật lo lắng cô có chỗ không khỏe mà cố tình giấu đi. Như vậy quả thật là vô cùng không tốt a!

Tiết Lạc thấy mẹ Tiết có vẻ hoài nghi liền không để ý liên tục gật mạnh đầu. Triệt để xác định bản thân mình thật sự không có vấn đề nhường bà yên lòng.

Mẹ Tiết nhận được khẳng định từ Tiết Lạc cũng yên tâm một phần. Sau đó liền tặc lưỡi, tiếc rẻ thở dài nói.

"Vốn là định đưa con đi giới thiệu với các quý phu nhân bên kia. Nếu tìm đến cho con một mối hôn sự thì thật tốt rồi!"

Tiết Lạc nghe mẹ Tiết nói mới vỡ lẽ hành động kì quái hôm nay của bà. Khoé môi theo đó liền không khỏi run rẩy từng hồi, gượng gạo nói.

"Mẹ, còn còn nhỏ..."

"Không nhỏ!"

Mẹ Tiết trầm đĩnh tiệt thiết phủ định. Không những thế còn bồi thêm một câu.

"Con không thấy những phu nhân đó đều thực thích con hay sao?"

"Ách?"

Tiết Lạc nghẹn lời mím mím môi. Không khỏi nhớ đến vẻ mặt đặc sắc của các quý mệnh phụ phu nhân vừa rồi. Trên mặt bọn họ ngoại trừ lúc đầu có chút ngạc nhiên ra thì rất nhanh liền thay thế bằng gượng gạo lấy lệ, ần ần bên trong còn có một chút trào phúng cùng khinh thường nhàn nhạt.

Từ đầu đến cuối rõ ràng làm gì có chỗ nào "thực thích" cô nha?

Thật ra cũng không thể trách họ đối với cô có định kiến. Dù sao trước kia Tiết Lạc nguyên chủ đã đi rất nhiều tiệc rượu. Cô ta là loại người như thế nào trong mắt mọi người đều đã rõ ràng nhất thanh nhị sở. Làm gì có chuyện bọn họ vì cô hôm nay đột nhiên lễ phép, thanh nhã mà liền đem quang tất cả nhận thức trước kia?

Những phu nhân ở đây sợ là đã sớm thành tinh, nào có chuyện dễ lừa lọc qua ả như vậy? Còn không biết xem xét bản thân mình nặng mấy gam đầu.

Tiết Lạc thở hắt ra một tiếng. Khó khăn lắm mới dụ được mẹ Tiết đi ra ngoài xã giao với các phu nhân khác. Để cô tùy tiện chạy vào một góc ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, lười không muốn động dậy nữa rồi.

Tiết Lạc trước đây là tổng biên tập cho một tuần báo thời trang nên rất kỹ lưỡng trong việc ăn mặc.

Cô cũng thường xuyên đi giày cao gót nhưng phần lớn thời gian làm việc trong phòng nên để thoải mái cô đều cởi giày ra. Chỉ khi nào đi thị sát hoặc kiểm tra tiến độ ảnh chụp hàng tuần mới đeo vào. Nhìn chung thời gian đeo giày cao gót cũng không có nhiều lắm.

Chỉ là hôm nay thì khó rồi. Để phù hợp với bộ dạ phục cô đang mặc. Mẹ Tiết đặc biệt chuẩn bị một đôi giày thủy tinh gót nhọn cao đến bảy phân. Tuy thiết kế tinh tế, xinh đẹp nhưng đi nhiều thì chân rất dễ bị sưng phồng lên vô cùng đau đớn.

Tiết Lạc len lén nhắc chân khỏi giày để đôi chân được thoải mái để chịu một chút. Cô quả thật rất phục những yển yển oanh oanh ở trong này. Đi giày cao gót cao mười hai phân mà có thể lượn qua lượn lại lâu như vậy? Thật sự là không mệt mỏi chút nào hay sao đây?

"Phiền cô để cho tôi một ly cocktail! Cảm ơn!"

Tiết Lạc nhìn một nữ phục vụ đi ngang qua. Liền chọn lấy một ly cocktail màu xanh lục bích rất xinh đẹp. Ngồi yên một chỗ nhân nhi từng chút một, vừa thích ý nhìn tuần nam nữ qua qua lại lại trước mắt xã giao lẫn nhau. Biểu hiện vô cùng thoải mái rồi.

"Tiết tiểu thư, chủ tịch cho mời cô!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Đối Đầu

"Tiết tiểu thư, chủ tịch cho mời cô!"

Âm thanh bắt ngờ vang lên thu hút sự chú ý của Tiết Lạc, cũng khiến cô có một chút giật mình ngẩng đầu lên.

Trước mặt Tiết Lạc lúc này là một người đàn ông có thân hình cao ráo, khí chất trầm ổn, nghiêm túc. Khuôn mặt tuấn tú như ngọc khắc đi kèm cặp kính khiến anh ta càng thêm nho nhã mấy phần.

Bộ vest đang mặc trên người anh ta là Armani, một thương hiệu vô cùng có tiếng, thiết kế cùng cắt may tinh tế ôm lấy thân hình rắn rỏi, thon dài làm nổi bật lên khí thế của một quý ông thành đạt.

Tiết Lạc đánh giá xong liền thu lại ánh mắt. Cô nhíu nhíu chân mày vò vò mái tóc màu nâu hạt dẻ uốn lượn rủ trên vai, điềm nhiên hỏi.

"Anh là ai?"

Lâm Quân Thần hơi nhíu mày, vẻ mặt lúc nào cũng nghiêm túc phả ra hơi thở lạnh lùng, xa cách khiến người ta không dám đến gần. Khi đứng trước mặt Tiết Lạc, hơi thở đó dường như còn nặng thêm mấy phần. Nhất là khi cô đưa mắt đánh giá anh vừa rồi.

Vì Lâm Quân Thần rất cao. Nên từ vị trí của anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của cô mà không thể hoàn toàn nhìn thấy vẻ mặt bình thần của cô khi tiếp xúc với anh so với trước đây khác xa một trời một vực.

Bản thân Lâm Quân Thần rất chán ghét đối với Tiết Lạc. Nhưng anh không để lộ ra ngoài. Gương mặt băng giá ngàn năm không đổi từ tốn nâng lên khoe môi nói.

"Tiết tiểu thư, Tiết chủ tịch đang đợi! Tiểu thư không cần đùa cợt!"

"Tại sao tôi phải tin anh là người của ba tôi nhỉ? Lỡ anh muốn lừa tôi ra ngoài rồi đem tôi bắt cóc đi mất thì phải làm sao bây giờ?"

Tiết Lạc vẫn lười biếng, cô hoàn toàn không có ý định muốn đứng dậy. Nâng tay đem chất lỏng màu lục bích trút hết vào miệng. Đôi mắt theo đó liền nhíu lại vì độ cồn bắt ngờ xộc lên mũi. Là ai nói Cocktail rất dễ uống vậy, khó uống muốn chết!

"Tiết tiểu thư?"

Lâm Quân Thần nhíu chặt chân mày. Từ lâu anh đã quen với những chiêu trò làm khó cùng mặt dày của Tiết Lạc. Nhưng cũng chưa lần nào bị cô bỏ

mặc sang một bên như vậy. Trong một thoáng chỉ có thể đứng yên một chỗ khó hiểu nhìn cô.

Lẽ nào cô đang chơi trò lật mềm buộc chặt?

Lâm Quân Thần suy đoán đến khả năng này, chân mày đã nhíu càng nhíu. Giữa hai đuôi mắt còn phảng phất một tầng ý tứ khinh thường vô cùng rõ ràng.

Tiết Lạc đứng lúc này ngẩng đầu lên. Cô cũng vừa vận bắt gặp vẻ mặt này của Lâm Quân Thần liền hơi ngẩn người.

Thực ra cô từ sớm đã biết người này là người của ba Tiết. Tuy rằng không xác định được thân phận của anh nhưng cũng biết chẳng có ai đại dốt đi vào trung tâm bữa tiệc lừa gạt người ta cả.

Tiết Lạc không muốn đi theo không phải là muốn thị uy hay gây ấn tượng. Chỉ là nếu như ba Tiết muốn gặp cô, chắc chắn không phải lúc bàn chuyện làm ăn.

Nếu như ông cũng giống mẹ Tiết, gấp gấp muốn đem cô bán ra ngoài tựa như thịt lợn ế thì không phải cô rất bị thương sao?

"Anh là Lâm Quân Thần?"

Tiết Lạc xỏ chân vào đôi giày thủy tinh. Ngẩng đầu thần nhiên nhìn vào đôi mắt Lâm Quân Thần. Ánh mắt thanh minh phảng phất chút lạnh lùng của cô khiến anh hơi khó chịu, cũng không trả lời. Dùng sự trầm mặc thay thế.

Tiết Lạc cười khê một tiếng, đứng thẳng dậy, không mặn không nhạt nói.

"Dẫn đường!"

"Tiết tiểu thư!"

Lâm Quân Thần bắt đầu có chút khó chịu bởi thái độ bài xích của Tiết Lạc. Anh đứng yên tại chỗ, không vui nhìn cô. Cho dù nhiệm vụ của anh ở chỗ này thật sự chỉ có dẫn đường, nhưng thái độ cuồng ngạo cùng lời nói vô phép tắc của cô vẫn khiến anh không thể buông xuống mặt mũi.

"Chuyện gì? Anh đang trách tôi không lễ phép à? Tôi cũng đang muốn nói với anh một câu y như vậy. Anh biết không, ánh mắt của anh tuyệt đối không lễ phép. Ánh mắt khinh thường đó là gì vậy? Đó không phải là ánh mắt của một quý ông lịch thiệp nên có. Tôi thật thất vọng, tôi đã ăn mất cái gì của anh à?"

Lâm Quân Thần ngẩn ra trước lời lẽ sắc bén của Tiết Lạc. Từ trước đến nay anh không hề biết cô là người hiểu lý lẽ như vậy. Ánh mắt khinh thường mà cô nói không phải là ánh mắt anh luôn nhìn cô sao?

Tiết Lạc cười lạnh một tiếng, quay người rời đi. Cô giữ tay của một phục vụ yêu cầu cô ta đưa cô đi gặp ba Tiết. Trong trường hợp này phục vụ quả thật rất hữu dụng.

Từ đầu đến cuối Tiết Lạc cũng không nhìn Lâm Quân Thần thêm một lần. Cũng không thể trách cô đối xử với anh ta hà khắc như vậy. Cơ bản là do chính anh ta tạo nghiệt thôi.

Tiết Lạc vừa đi theo người phục vụ, vừa suy nghĩ đến tình tiết trong tiểu thuyết của An Li. Lâm Quân Thần kia chính là nam chính cuối cùng của bộ truyện.

Lâm Quân Thần vốn là trẻ mồ côi. Ba Tiết trong một lần tham dự một hoạt động từ thiện tại cô nhi viện đã vô tình gặp anh.

Trong tiểu thuyết miêu tả khá rõ. Lâm Quân Thần mặc dù còn nhỏ, nhưng khí chất trên người đã bắt đầu hình thành khiến anh nổi bật lên giữa đám trẻ mồ côi thò lò trạc tuổi trong cô nhi viện.

Ánh mắt Lâm Quân Thần rất sáng, lại vô cùng thông minh đã khiến ba Tiết chú ý và quyết định tài trợ cho anh điều kiện đi học. Cho tới năm anh ta hai mươi hai tuổi lấy được bằng tiến sĩ MBA của Harvard mới trở về nước, làm trợ lý dưới trướng của ba Tiết.

Có lẽ Tiết thị phát triển đến mức này cũng một phần nhờ vào tài năng quản lý của Lâm Quân Thần. Anh đã thay ba Tiết gánh vác rất nhiều việc. Những chiến lược của anh khiến Tiết thị bước mỗi bước đều vô cùng vững trãi và đánh một dấu ấn sâu sắc trong nền kinh tế nội địa và quốc tế.

Chỉ là cuối cùng Lâm Quân Thần không khác những nam chính khác. Anh sa vào lưới tình của nữ chính Đông Phương Linh. Khi Tiết thị bị các nam chính chung tay lật đổ, anh chính là người đứng ra nắm giữ Tiết thị.

Hành động của Lâm Quân Thần không khác gì đánh một đòn đau lên người ba Tiết. Là một bước đệm khiến ông triệt để mất hết tất cả. Nếu lúc đó anh có một chút nhân tính đứng ra bảo vệ ba Tiết, có lẽ, gia đình cô cũng không rơi vào kết cục bi thảm chết ngay trên đường trong một vụ tai nạn giao thông vô số kẻ hồ.

Người vô ơn vậy, lẽ nào không đáng hận sao?

Lâm Quân Thần đứng yên một chỗ nhìn bóng dáng trắng nhỏ đi xa. Anh thoáng hạ mắt xuống, cũng bước theo bước chân cô. Anh cũng không vì những thay đổi đột ngột của Tiết Lạc mà buông bỏ những nhận thức trước đây đối với cô. Trong mắt anh, cô đúng là người phụ nữ hết thuốc chữa.

Chương 29: Âu Thần Dương

Tiết Lạc đi theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ. Không bao lâu liền nhìn thấy được ba Tiết.

Ba Tiết lúc này đang nâng ly rượu vang đỏ, chậm rãi nhấp một ngụm, thật hoà hảo nói chuyện cùng đối tác.

Tiết Lạc đi lại, thể nhưng vừa vận nhìn thấy bóng lưng người kia. Nhìn từ góc độ nào cũng cảm thấy hết sức quen mắt nhưng nhất thời lại không nhớ ra gặp gỡ ở nơi nào.

"Ba!"

Tiết Lạc nhu nhu kiều kiều gọi khẽ một tiếng. Ngay lập tức lời ba Tiết dậy từ cuộc xã giao, vẫy tay hoà ái gọi cô tiến lại.

Tiết Lạc ngọt ngào cười một tiếng. Không làm ba Tiết thất vọng ngay lập tức nhào tới, ý định chính là nắm gọn không lòng ông làm nũng một phen. Cô hồn nhiên không biết, có một người nào đó ngồi đây đã sớm đen mặt.

Âu Thần Dương tối mắt nhìn chằm chằm Tiết Lạc ngây ngô. Không nói hai lời liền vươn tay đem tay nhỏ bé của cô kéo mạnh về phía mình. Khoé môi không chịu thua kém khế quát.

"Thật không có ý tứ!"

"Ách!"

Tiết Lạc bị kéo lại đột ngột có phản chơi vơi. Bước đi dưới chân không vững khiến cô nghiêng người về phía sau, nặng nề đổ ập lên lồng ngực nam tính cường tráng phả ra mùi bạc hà dịu dịu đặc thù.

Thật khó khăn ổn định lại chỗ đứng, Tiết Lạc không thể tin được ngoáy ngoáy tai. Hình như vừa rồi cô vừa nghe thấy giọng nói của Âu Thần Dương trên đỉnh đầu mình. Đây không phải là bản thân cô hoang tưởng ra đấy chứ?

"Cô đang ngơ ngẩn cái gì?"

Âu Thần Dương đứng ở phía sau. Mặt mày vốn đang đen sì sì lại nhìn thấy hành động ngốc nghếch của cô, tự nhiên lại cảm thấy đáng yêu. Khoé môi thoáng cong cong, giọng nói cũng ngậm theo một vài ý cười trên choker. Ân ân còn có một tia sùng nịnh mà bản thân anh cũng không nhận ra.

Tiết Lạc bị nói đến âu sầu rụt rụt vai nhỏ bé, dùng sức đem đầu nhỏ nâng lên, vừa vận đối diện với gương mặt tuấn tú đầy suất khí của Âu Thần Dương, chớp mắt vài cái.

Âu Thần Dương bên này nhìn gương mặt nhỏ nhắn phóng đại trước mắt liền hút khí một hơi. Anh từ trước đã biết Tiết Lạc rất xinh đẹp, thể nhưng lại chưa bao giờ dừng tâm nhìn kĩ cô. Đến tận bây giờ vô tình ý thức lại phát hiện người này có vẻ đẹp thật khiến người khác hít thở không thông đâu.

"Ngốc luôn rồi sao?"

Âu Thần Dương nâng tay lên, ở trên gò má bầu bĩnh của Tiết Lạc bẹo nhẹ một cái. Cảm giác chạm vào làn da thiếu nữ quả nhiên vô cùng tốt đẹp, bóng loáng, mịn màng, khoảng cách gần có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ thật nhỏ nhưng lại không có một điểm lỗ chân lông. Làn da trắng hồng như vậy lại không hề đánh phấn, chỉ có đôi môi mới tô một chút son hồng hồng nổi bật đường nét căng đầy quyến rũ.

Đây chính là muốn dụ dỗ người khác phạm tội có phải hay không?

Âu Thần Dương trong lòng ảo não, còn ở bên kia Tiết Lạc bị bẹo má nhảy mắt liền tỉnh lại. Cô không hề nể mặt ở đầu gối anh mạnh mẽ đá một cái, nặng nhò.

"Anh đang phát điên cái gì?"

Âu Thần Dương bất ngờ bị tập kích dĩ nhiên không kịp tránh. Đầu gối hứng chịu một cước khiến anh đau suốt chút liền nhảy lên. Mèo hoang này, từ lúc tỉnh dậy liền trở nên bạo lực như vậy sao?

Tiết Lạc hừ hừ hai tiếng, hèn mọn nguyệt Âu Thần Dương mặt nhăn mày nhíu cúi người ôm đầu gối đau đớn. Nếu không phải cô nể mặt ba Tiết đang ở đây, xuống chân biết nặng biết nhẹ thì sợ rằng chân này của anh đã muốn bỏ đi rồi.

"Lạc Lạc!"

Ba Tiết từ trong kinh ngạc hoàn hồn trở lại. Bản thân ông không ngờ con gái lại mạnh mẽ như thế. Phải biết rằng trước đây cô vẫn thật thích Âu Thần Dương đâu. Quả nhiên mất trí nhớ không tệ a!

Ba Tiết liếc mắt nhìn Âu Thần Dương. Về mặt rõ ràng đạo mạo nhưng thật tế là vui sướng khi người gặp họa. Tâm tình vô cùng phấn chấn.

Đừng tưởng ba Tiết không biết trước đây Âu Thần Dương như thế nào đối đãi với con gái nhà mình. Rõ ràng chính là khinh thường cùng chán ghét thật sâu đâu.

Bây giờ khen ngược. Con gái vùng lên, tốt nhất đem Âu Thần Dương ngược từ từ. Đồi tất cả khi nhục trước đây toàn bộ đều quăng trở về. Vừa vặn tuyên cáo cho mọi người biết con gái Tiết gia chính là dạng người không dễ chọc.

Ba Tiết không phúc hậu nghĩ rồi lại nghĩ. Ông cảm giác như vậy thật tốt lắm. Hoàn toàn không hề để tâm đến hợp đồng giá trị hàng tỉ đô la định kí cùng Âu thị.

Đây chẳng phải là điển hình người yêu con gái hơn mạng hay sao!

"Ba, ba gọi con sao?"

Tiết Lạc lại gần ba Tiết, ngọt ngào nói một câu. Vừa vặn còn cắt ngang qua dòng suy tưởng của ông.

Ba Tiết nhẹ nhàng cười, điểm điểm cái trán của Tiết Lạc, yêu thương nói.

"Còn không phải muốn cứu con một mạng hay sao. Hôm nay nghe nói mẹ con muốn đem con đi giới thiệu với các vị phu nhân liền muốn đem con kéo về phía này. Con gái ba ngàn tốt vạn tốt, làm gì đến phiên bọn họ nhìn ngắm. Nếu muốn cũng là nhà mình tuyển rề!"

Ba Tiết khi khải dâng trào nói. Lời này khiến cho Tiết Lạc muốn bung ngón tay cái lên khích lệ ông một phen. Ba ba uy vũ quả nhiên không tầm thường. Vì con gái nhà mình kén rề thế nhưng cũng có thể nghĩ ra như vậy.

Tiết Lạc hí híp mắt hạnh xinh đẹp. Đột nhiên nhớ tới một vài bộ phim cổ trang cô từng xem trên truyền hình. Một vị hoàng đế cầm hàng ngàn danh hoa mỹ nhân, trái chọn phải chọn, tuyển ra một bầy tú nữ.

Nếu đề cô kén rề, có khi cũng nên cân nhắc đến phương pháp này. Đãi ngộ của hoàng đế, dân chúng bình thường như cô cũng có thể tùy thời sử dụng a!

Âu Thần Dương bên cạnh xoa bóp đầu gối đau nhức. Vừa ngẩng đầu lại nghe thấy ba Tiết nói năng hùng hồn như vậy. Trong đầu không ý thức được lặp lại hai từ.

Kén rề?

Ánh mắt mắt tự chủ đảo qua nhìn Tiết Lạc một chút. Trên nhìn, dưới nhìn, phải nhìn, trái nhìn. Cảm thấy ba Tiết nói thế nhưng vô cùng hợp lí.

Tiết gia kén rề? Anh nếu muốn đăng kí một chân, có khi phải chuẩn bị từ bây giờ...

Tiết Lạc cùng ba Tiết hăng say nói chuyện. Lẽ dĩ nhiên không hề hay biết Âu Thần Dương đang triển khai một phen tính toán. Đợi đến khi cô ý thức được, thì mèo hoang đã sớm rơi vào hang sói. Trốn không được, đập không ra a...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đông Phương Linh Ghen Tị.

"Lạc Lạc, không phải con nên đi cùng trợ lí Lâm sao? Cậu ta vì sao không có ở đây!"

Ba Tiết nói chuyện một hồi đột nhiên nhú chân mày. Không ngừng phóng ánh mắt qua xung quanh nhìn xem, mở miệng hỏi.

Tiết Lạc nghe thấy ba Tiết hỏi đầu tiên là ngăn người. Sau đó mới nhớ ra trợ lí Lâm mà ông đang nói không phải ai khác mà chính là Lâm Quân Thần. Sắc mặt theo đó cũng hơi trầm xuống.

Tiết Lạc lúc này rất muốn nói thẳng với ba Tiết về con người thật của Lâm Quân Thần, nhưng cuối cùng lời vẫn nghẹn lại trong cổ họng, làm thế nào cũng

không nói ra được.

Trước không cần nói đến địa vị của anh ta trong lòng ba Tiết không khác nào cánh tay phải. Từ năm năm trước anh ta đã thay ba Tiết quản lý rất nhiều sự vụ quan trọng của Tiết thị. Mà yếu điểm nhất là cô vốn không hề có chứng cứ anh ta phản bội ba Tiết.

Nếu bây giờ cô nói ra, không khéo ba mẹ Tiết lại nghĩ cô bị hoang tưởng hậu chấn thương cũng không chừng.

Tiết Lạc khó chịu hừ hừ hai tiếng đầy bất mãn. Tuy ý liếc mắt một cái, thế nhưng vừa vận nhãn thấy Lâm Quân Thần đang từng bước lại gần. Không những thế, bên cạnh anh ta còn xuất hiện thêm một người con gái...

Đông Phương Linh...

Ba Tiết rất nhanh phát hiện Tiết Lạc trầm mặc, nhũn mảy. Đột nhiên cảm giác có chỗ nào không đúng, liền nương theo ánh mắt cô nhìn sang.

Khi ánh mắt của ông chạm tới Lâm Quân Thần thì liền hơi loé lên ánh sáng. Nhưng đến khi nhìn đến người đi bên cạnh anh ta cũng không khỏi nheo mày thành một đường, biểu lộ rõ ràng không hài lòng.

Tuy nói Đông Phương Linh từ sớm đã đến sinh sống ở Tiết gia. Chung quy cũng bị liên kết của một tia huyết mạch tình thân. Thế nhưng ba Tiết từ đầu đến cuối đối với đứa con gái luôn biểu hiện nhu thuận, chịu khó này không dậy nổi cảm tình.

"Ba!"

Đông Phương Linh đứng trước mặt ba Tiết, nhỏ giọng yêu kiều gọi khẽ một tiếng. Âm thanh như muỗi kêu nhưng lại khiến người ta dậy lên ý tứ muốn phùng vào trong lòng bảo vệ.

Tiết Lạc nhíu nhíu chân mày nhìn Đông Phương Linh. Cô cảm thấy cô ta đang cố tình muốn làm khó ba Tiết. Nếu giờ phút này ông đối với cô ta lạnh nhạt thì không khỏi khiến mọi người cho rằng ông làm người vô cùng khắc nghiệt.

Nước cờ này, quả thật cao tay đi!

Tiết Lạc cười nhạt một tiếng, tiểu ý trong mắt vô cùng nồng đậm. Thế nhưng vẻ mặt lại vô cùng dịu dàng. Bước chân khẽ động nhích lên phía trước, nhẹ nhàng nói.

"Linh Linh, em sao vậy? Bị ai làm ủy khuất sao?"

Đông Phương Linh giật mình run lên lên một cái. Không ngăn được đầu theo quán tính ngẩng lên, chăm chăm nhìn Tiết Lạc hoà ái trước mắt có điểm không thể nào tin nổi.

"A! Vẻ mặt tự nhiên thế này, cũng không có nước mắt. Xem ra yến tiệc rất tốt. Linh Linh, em thật khiến chị và ba lo lắng đấy. Nếu lần nào em cũng giống như ủy khuất thế này thì khi em bị ủy khuất thật ai sẽ tin tưởng em nữa đây!"

Tiết Lạc nhàn nhạt cười nói. Giọng điệu dịu dàng của cô khiến người xung quanh một loạt ngẩn người. Ân ân bên trong còn muốn ám phúng Đông Phương Linh giả tạo.

Đông Phương Linh mím môi. Trong lòng cảm thấy hận Tiết Lạc vô cùng. Nước mắt theo hai hốc mắt chảy ra, meo meo kêu lên.

"Em không ủy khuất! Thật không ủy khuất!"

"Dĩ nhiên chị biết em không ủy khuất. Nhưng em đừng khóc như vậy, sẽ khiến người ta nghĩ chúng tôi bắt nạt em đấy!"

Tiết Lạc cao giọng nói. Cố tình muốn xung quanh bọn họ đều có thể nghe thấy. Trên tay cũng không rảnh rang, rút ra chiếc khăn mùi xoa lau đi nước mắt ồ ạt chảy ra hai bên gò má của Đông Phương Linh.

Đông Phương Linh bị Tiết Lạc hành động thân thiết như vậy làm hoảng hồn. Trong ấn tượng của cô ta thì cô luôn luôn là một dạng người cường thế, kiêu ngạo. Bây giờ đột ngột thay đổi như vậy mười phần đều không phải chuyện tốt.

Tiết Lạc cảm nhận được Đông Phương Linh run rẩy. Một tay nâng lên nắm lại bả vai cô ta, gương mặt xinh đẹp cúi xuống, nhỏ giọng chỉ đầu hai người nghe thấy.

"Đông Phương Linh, cô lại muốn đâm tôi lần thứ hai sao? Làm như vậy cô tuyệt đối không có chỗ tốt. Tin không? Vừa rồi tất cả mọi người đều đã nhận thấy bộ mặt thôi nạt của cô. Nếu muốn thì nhìn xung quanh một chút. Xem vẻ mặt Âu Thần Dương và Lâm Quân Thần nhìn cô như thế nào!"

Tiết Lạc nói xong liền buông tay ra, đem khăn mùi xoa gấp gọn lại ưu nhã quăng vào thùng rác gần đó. Còn thức thời lui về phía sau khoanh tay lại xem kịch vui.

Đông Phương Linh không bị Tiết Lạc đe ép nữa liền ngẩng đầu. Vừa vận nhãn thấy Âu Thần Dương treo một nụ cười trào phúng ở trên môi. Lâm Quân Thần thì hơi nhướn mày lên một chút, ánh mắt chăm chú nhìn giống như muốn bóc trần một lớp bộ mặt của cô ta khiến cô ta hoảng hồn.

Âu Thần Dương thấy Đông Phương Linh mê man nhìn anh như vậy cũng không nói gì. Ánh mắt đảo một cái liền chạm vào gương mặt xinh đẹp đang đứng khoanh tay tại một bên chờ xem kịch vui không khỏi cảm thấy buồn cười. Trong đầu còn liên tưởng đến bộ mặt của mèo hoang trộm cá xong lại lười biếng liếm liếm mép, một bộ dạng tiểu nhân đắc chí không hơn không kém. Cô như vậy cố tình lại càng muốn xinh đẹp linh động hơn trước kia nhiều lần.

Đây là muốn chọc người ta yêu thương có phải hay không?

Lâm Quân Thần không giống như Âu Thần Dương. Anh ta nhìn Đông Phương Linh cùng Tiết Lạc vẻ mặt thật phức tạp. Tuy nói biểu hiện của Tiết Lạc từ trước đến nay luôn khiến người ta chán ghét, cô đột nhiên biểu hiện như vậy khiến anh ta cảm thấy không tự nhiên, nhưng lại không đủ để anh ta đối với cô lưu lại hảo cảm. Chỉ là Đông Phương Linh luôn dịu dàng mềm yếu ở Tiết gia luôn bị bắt nạt khiến anh có nhiều đồng tình. Đơn giản là thấy cô ta với bản thân khi còn nhỏ có nhiều điểm giống nhau mới hình thành. Cố tình lại cho anh ta nhận ra mọi chuyện dường như không có đơn giản như anh vẫn nghĩ.

Đông Phương Linh bị đá kích sâu sắc bởi vẻ mặt của hai người Âu Thần Dương cùng Lâm Quân Thần. Nhất thời nước mắt đã được Tiết Lạc cẩn thận lau sạch lại lần nữa chảy ra khiến cô ta quay người chạy ra khỏi sảnh tiệc.

Tiết Lạc nhìn theo bóng Đông Phương Linh chạy xa dần. Đôi mắt hạnh xinh đẹp đều híp lại. Cô nâng hai bàn tay trắng nõn phủi vào nhau, quay đầu ôm lấy cánh tay ba Tiết cùng ông rời khỏi.

Tiết Lạc đối với Đông Phương Linh lúc này tuyệt đối không để dư một tia thương hại. Tuy rằng lúc đầu cũng đồng cảm một chút với thân phận cùng hoàn cảnh lạnh bạc tình thân kia. Nhưng cô ta đã đi sai đường.

Một người cho dù có ngàn vạn đáng thương. Nhưng một khi hành động của người đó gây ảnh hưởng đến cô và những người cô quan tâm, cô không ngại cho cô ta nhiều hơn một lần trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Mượn Rượu Làm Loạn

"Bác, để cháu thay bác đưa Lạc Lạc về!"

Âu Thần Dương liếc mắt nhìn con mèo hoang nhỏ mềm yếu gục đầu vào lồng ngực bản thân rất thích thời vron tay ôm lấy eo nhỏ mềm mại của cô. Một mặt lại làm ra vẻ bất đắc dĩ nhìn ba Tiết cùng mẹ Tiết đang bị xoay vòng vòng quanh các cuộc xã giao.

Ba Tiết khó khăn thoát khỏi một vài đối tác quan trọng của Tiết thị. Đôi mắt chạm vào Tiết Lạc đã say bí tỉ không còn biết trời đất gì kia lại là một trận đau lòng.

Nếu không phải hôm nay là bữa tiệc của Tiết thị, ông dù thế nào cũng phải bỏ qua để lo cho con gái..

Aiz.. Aiz..

"Vậy phiền cháu vậy!"

"Dạ! Không vấn đề gì!"

Âu Thần Dương lễ độ cười, khom lưng bốn mươi lăm độ tiêu chuẩn tiễn ba Tiết đi vào. Sau đó mới có thời gian quan tâm con mèo nhỏ lười biếng thích ăn trộm cá trong lồng.

"Lạc Lạc, em nói xem, vì sao mắt trí nhớ lại khiến em dễ thương như thế này hả?"

"U..."

Tiết Lạc trong con say mơ mơ hồ hồ rên khẽ một tiếng. Nhưng đến mí mắt cũng không muốn mở ra, bệt bệt môi hồng tiếp tục dụi thật sâu vào lòng Âu Thần Dương.

Âu Thần Dương cười khỏ một tiếng, làm ra vẻ cực kì bất đắc dĩ. Chỉ là, trong lòng lại đặc biệt hưởng thụ.

Từ sau khi Tiết Lạc mất trí nhớ, cô luôn tỏ ra mạnh mẽ, kiên cường. Cũng rất thông minh và có chủ kiến. Hôm nay lại mê neho như vậy, quả thật là khiến người ta vừa yêu vừa hận mà.

Ân, cảm giác nhìn được nhưng ăn không được... Vô cùng khó chịu...

Âu Thần Dương nghiêng người, đem Tiết Lạc bế ngang lên đôi tay rắn chắc khoẻ mạnh, một bước lại một bước ra khỏi khách sạn.

Bên ngoài đã là đêm muộn, không khí vô cùng lạnh lẽo khiến Tiết Lạc dụi đầu trong ngực Âu Thần Dương cũng phải rùng mình một cái. Nhất thời cô cũng tỉnh táo lên không ít.

Tiết Lạc nâng đầu nhỏ, mở to đôi mắt xinh đẹp, mơ mơ hồ hồ nhìn xung quanh giống như vẫn chưa thể ý thức được bản thân mình đang ở chỗ nào.

"Sao? Thế nào lại ngỡ ngàng rồi!"

Âu Thần Dương nín cười. Trong giọng nói nhiều hơn một tia sùng nịnh đối với Tiết Lạc.

"Anh... Ừm... Là ai?"

Tiết Lạc lười biếng nâng lên bàn tay nhỏ. Ở trên mặt Âu Thần Dương vuốt nhẹ một cái. Cảm nhận da thịt ấm nóng nhưng tinh mịn lại có chút không đủ, lại hung hăng bẹo một cái. Than thở.

"Da thật tốt nha!"

Âu Thần Dương bị Tiết Lạc trêu chọc có chút dở khóc dở cười. Tiểu sắc nữ này thế nhưng ngựa quen đường cũ, say đến mức không còn tỉnh táo vậy mà vẫn không quên ăn của anh nhiều hơn một cân đậu hũ.

"Em có thích tôi không?"

"Thích... Thật đẹp trai nha!"

Tiết Lạc ngây ngô gật đầu. Trên tay vẫn không quên sờ loạn một hồi.

Bàn tay nhỏ bé mềm mại lạnh lạnh trượt xuống hầu kết, như gặp được món đồ chơi yêu thích. Tại nơi đó vẽ vòng vòng vài đường.

Âu Thần Dương thở ra một hơi nặng nề, gương mặt tuần tú nháy mắt đỏ lên lợi hại. Anh vội vả thả Tiết Lạc xuống đất, nâng tay nắm lấy bàn tay không an phận của cô giữ lấy thật chặt, không dám cho cô tiếp tục đốt lửa.

Tiết Lạc bị Âu Thần Dương giữ lại cảm thấy mất hứng. Cô bĩu bĩu môi mòng hừ một tiếng trong cổ họng. Buồn bực nâng tay đẩy anh ra.

Chỉ là Tiết Lạc dù sao cũng là thiếu nữ, sức khoẻ so với nam nhân đã là không thể so sánh. Lại nói cô lại uống rượu, hơi sức từ sớm đã thoát ly không còn.

Vậy nên Tiết Lạc không những không thể đẩy được Âu Thần Dương, mà còn đốt thêm cho anh một mối lửa lớn. Đã vậy, còn ghét bỏ lầm bầm vài tiếng.

"Chán ghét... Chán ghét... Bắt nạt người ta... Chán... Ghét..."

"Ngoan... Anh không bắt nạt em!"

Âu Thần Dương cười khổ một tiếng. Trong lòng oan ức nhưng không dám phát tác, ngược lại còn phải nhún nhường dỗ dành cô.

"Anh không cho tôi chơi... Không thích anh nữa..."

"Cái đó không phải là đồ chơi..."

Âu Thần Dương có khổ mà không thể nói. Chợt nghĩ đến cảm giác bàn tay mềm mại lạnh lạnh của Tiết Lạc khi chạm vào hầu kết của anh. Quả thật là đốt lên trong người anh một trận lửa nóng, vừa sung sướng, vừa khó chịu đến cực điểm.

Nếu không phải anh không muốn lợi dụng lúc Tiết Lạc say rượu làm chuyện không phải với cô. Nói gì thì nói, cô vẫn còn nhỏ. Anh cũng không phải cảm thú đến mức đó!

Mèo hoang nhỏ, em đã thấy em làm khổ tôi chưa?

"Để tôi đưa em về, có được không?"

"Không muốn, ghét anh..."

"Ngoan nào..."

Âu Thần Dương vừa phải hỗ trợ Tiết Lạc đứng vững, vừa phải ngăn chặn cô làm loạn. Mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt thi nhau nhỏ xuống. Tận lúc anh sắp không kiên trì nổi mới nhìn thấy chiếc BMW vừa trở tới.

Đem ánh mắt lợi hại liếc nhìn Tiểu Trần ngồi trong xe. Âu Thần Dương mở cửa sau, cẩn cẩn thận thận bế Tiết Lạc vào ngồi thật ngay ngắn. Trong đầu bắt đầu suy tính đến việc có hay không nên đổi người lái xe.

Tiểu Trần nhìn thấy vẻ mặt thối hơn trứng ung của Âu Thần Dương ngược ngược sờ sờ mũi. E dè hỏi.

"Thiếu gia, trở về biệt thự hay đến công ty ạ!"

Hừ!

Tiểu Trần bị Âu Thần Dương lạnh lùng hừ một tiếng khiến cho sống lưng cương cứng. Trong đầu cảm thấy khổ không thể nói, thật không biết mình chọc giận tổ tông này từ bao giờ.

Không phải mọi khi mình vẫn hỏi như vậy hay sao?

Tiểu Trần mím môi tự hỏi. Nhưng vẫn không tìm được câu trả lời. Không khí trong xe càng lúc càng gượng gạo.

"Đến khu Thương gia, biệt thự Tinh Huyền!"

"... Vâng..."

Tiểu Trần rên nhỏ một tiếng. Anh rất nhanh học khôn không nên động chạm đến hồ thuốc nổ lúc này. Vẫn là chuyên chú làm việc là tốt nhất.

"Anh dữ tợn cái gì? Mặt lạnh để cho ai xem? Xấu muốn chết! Hừ!"

Tiết Lạc bị Âu Thần Dương giữ chặt rất khó chịu. Đăm ra nhìn anh càng lúc càng không thuận mắt, hé miệng liền mắng một tiếng. Mắng xong còn không thoả mãn hừ một tiếng từ trong cổ họng.

Tiểu Trần nghiêm túc lái xe đằng trước bị ba câu nhát gừng của Tiết Lạc khiến cho rùng mình, run lên một cái. Anh nhìn sắc mặt đen của thiếu gia lại âm thầm mặc niệm cho vị tiểu thư kia một tiếng.

Tiểu Trần đã chuẩn bị tinh thần dừng xe, nhìn xem thiếu gia quăng vị tiểu thư không biết điều kia ra ngoài.

Chỉ là...

"Ừ, tôi xấu... Tôi xấu. Ngoan ngoan một chút! Tôi đưa em về nhà!"

Tiểu Trần "... "

Nhất định là nhìn lầm rồi! Nhìn lầm rồi! Không phải, là bị dối người rồi! Thiếu gia tuyệt đối không phải là người đang dụ dỗ, sủng nịnh như anh trai hàng xóm thế kia... Nhất định là bị dối người rồi...

"Nhìn cái gì? Lái xe!"

Âu Thần Dương đột nhiên ngừng đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn Tiểu Trần đang nhìn qua gương chiếu hậu khiến anh rùng mình. Tiếp tục nghiêm túc lái xe, một khắc cũng không dám nhìn loạn.

Hoá ra không phải thiếu gia bị dối mà là không đúng đối tượng a!

Tiểu Trần khóc không ra nước mắt. Cùng là con người, tại sao lại có thể phân biệt đối xử như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Bất Chấp

"Thiếu gia, đã tới biệt thự Tinh Huyền!"

Tiểu Trần cẩn thận cho xe dừng lại. Quay đầu nhỏ giọng nhắc nhở Âu Thần Dương vẫn một mực bất động ở phía sau. Tại góc độ không ai nhìn thấy lại âm thầm lau mồ hôi vương đầy trên trán.

Từ khách sạn về đến khu thương gia bình thường lái xe không dùng quá ba mươi phút. Thế nhưng Âu Thần Dương lại lệnh cho Tiểu Trần lái xe với tốc độ chậm nhất có thể.

Còn nói cái gì không muốn cho Tiết tiểu thư khó chịu? Buồn cười muốn chết! Nói thẳng ra là muốn ăn đậu hủ của người ta thì không phải tốt lắm sao?

Tiểu Trần âm thầm khinh bỉ Âu Thần Dương vài tiếng. Thế nhưng trên mặt lại càng phát ra kính cẩn. Tuyệt đối không để lộ bất cứ một biểu cảm dư thừa nào, lần nữa nhỏ giọng hô một tiếng.

"Thiếu gia..."

"Ừm..."

Âu Thần Dương khó chịu nhíu mày nhìn tiểu nhân nhi mềm mại vốn đang gục đầu trong ngực anh ngủ say sưa lại bị âm thanh của Tiểu Trần đánh thức liền khẽ rên một tiếng tựa như con mèo nhỏ lười biếng. Lúc này suy nghĩ muốn đòi tài xế trong anh lại càng muốn mãnh liệt hơn.

Vì lí gì mà Tiểu Trần ngày thường tính tề, thông minh hôm nay đột nhiên thiếu tâm nhãn như vậy đây? Thật là không biết thức thời! Hừ!

Tiểu Trần phía trên bị tiếng hừ phát ra từ cổ họng của Âu Thần Dương lại một lần nữa bị dọa cho giật mình. Thật sự không biết tại sao bản thân năm lần bảy lượt đắc tội cổ thuốc nổ này.

Nếu như để anh biết nguyên do Âu Thần Dương tức giận. Thì anh nhất định hét thật to một tiếng, thiếu gia, anh thật không uy vũ a!

Tiết Lạc bĩu nhẹ môi mỏng, hé ra đôi mắt còn nhập nhèm vì giấc ngủ, mơ hồ nhìn Âu Thần Dương. Đôi mắt xinh đẹp cứ thế đặt trên sườn mặt của anh chớp chớp vài cái, cứ như thể không hề biết anh là ai vậy.

"Bé con, tôi bế em vào nhà! như thế nào?"

"Anh là... Âu Thần Dương?"

"Àn?"

Tiết Lạc nhíu nhíu mày, đến khi xác định chính xác người trước mặt đúng là Âu Thần Dương liền hừ một tiếng, không nói hai lời vươn tay mạnh mẽ đẩy anh ra, vừa vặn giải thoát cho eo nhỏ liên tục bị anh ấn đầu hủ.

Tiết Lạc buồn bực mở cửa, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo ra ngoài. Cô nhắc chân đá một cái vào cửa xe như cố tình muốn cào ra từ chiếc xe một lớp sơn, hậm hực nói.

"Âu thối! Mau trở về... Tôi... Tôi mới không cần anh đưa tôi về... Nam chính xấu xa... Chán ghét! Có Đông Phương Linh còn muốn đùa tôi... Tôi mới không có gốc... Anh không được xuống xe... Mau... Trở về đi..."

Nam chính?

Đông Phương Linh?

Lần này đến lượt Âu Thần Dương nhíu mày. Anh ngay lập tức cảm thấy trong lời nói lộn xộn thông tin của cô có cái gì đó không đúng.

Âu Thần Dương nghi ngờ Đông Phương Linh đã nói gì không nên nói với tiểu mèo hoang của anh. Sắc mặt anh tuân theo đó nháy mắt trầm xuống thành màu đen.

Nghĩ như vậy, Âu Thần Dương liền muốn mở cửa xe đi ra giải thích với Tiết Lạc. Mèo hoang nhỏ nhà anh ngày thơ như vậy, khả năng là lại bị Bạch Liên Hoa kia lừa đi rồi.

Thế nhưng, Âu Thần Dương còn chưa kịp động. Tiết Lạc bên ngoài giống như đã sớm biết ý định của anh. Cô thô bạo đá thêm một cái vào cửa xe, hung hăng đe dọa anh trở về sau đó liền quay người xiêu xiêu vẹo vẹo lấy chìa khoá mở cửa vào nhà. Thậm chí đến một ánh mắt cũng không thèm để lại cho anh.

Âu Thần Dương thở dài, trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng. Anh ngồi trong xe chờ cho đèn nhà cô bật sáng mới yên tâm quay đầu đi. Lạnh tanh ra lệnh cho Tiểu Trần.

"Lái xe! Về biệt thự!"

Tiểu Trần thấy sắc mặt Âu Thần Dương âm trầm khó xem như vậy cũng không dám hỏi nhiều. Quay đầu lại khởi động xe dùng tốc độ bình thường rời đi.

Âu Thần Dương đan hai cánh tay vào nhau khoanh lại trước ngực. Nghĩ đến những lời nói vừa rồi của Tiết Lạc, tâm trạng trở nên càng lúc càng tệ.

Đông Phương Linh, cô thế nhưng có gan càng lúc càng lớn! Mong là cô sống tốt, đừng để tôi có cơ hội bố trí một chút không hay ho gì đó dành cho cô!

Tiết Lạc sau khi vào nhà vẫn còn rất mơ màng. Đầu óc vẫn mơ mơ hồ hồ quay quay vòng vòng khiến cô khó chịu vô cùng.

Trước đây Tiết Lạc làm tổng biên tập tuần báo thời trang cũng có thể coi là dấn thân vào một nửa showbiz. Vì công việc cô vẫn thường xuất hiện trong các bữa xã giao. Uống rượu là điều không thể tránh khỏi.

Kiếp trước, tửu lượng của cô là được tạo nên từ các bữa xã giao như vậy. Thế nhưng khiến cô quên mất cô đã không còn là Tiết Lạc trước đây. Độ miễn dịch với rượu là bằng không.

Bởi vậy mới làm cho cô cùng lắm chỉ uống duy nhất một ly cocktail cũng đã say bí tỉ đến tận bây giờ.

Chết tiệt! Lần sau cô thề không đụng vào rượu!

"Á..."

Tiết Lạc đang muốn đi lên cầu thang thì đằng sau có một lực tay mạnh mẽ kéo cô lại khiến cô giật mình chói với ngã ngồi xuống đất.

Cảm giác đau đớn do tiếp đất tự do khiến một nửa thần trí còn đang đi du lịch bên ngoài nhảy mất đều hội tụ trở về. Say rượu theo đó cũng tan đi phần nữa.

Tiết Lạc nhú mày nắm lấy thanh vịn cầu thang dùng sức nâng thân thể còn thoát lực đứng thẳng lại. Tuy ý phui phui vạt vấy, lúc này mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn nguyên do gây chuyện.

Đông Phương Linh bặm môi đứng trước mặt Tiết Lạc. Hai gò má đỏ hồng đến mức nhỏ ra máu, đôi mắt cũng mờ hồ phủ lên một tầng hơi nước. Diễn hình cho biểu tình của một người say rượu.

Tiết Lạc ngẩng đầu nhìn quanh, xác định xung quanh không còn một ai mới chuyển mắt trở lại nhìn Đông Phương Linh, trào phúng cười.

"Sao hả? Không giả bộ nổi nữa? Hay là... Mượn rượu làm loạn... Ân?"

"Cô... Hồ ly tinh... Cô... Tại sao lúc nào cũng là cô? Tại sao cô có thể cướp đi mọi thứ của tôi như vậy? Từ tình thương của cha... Đến Thảm ca ca, Dương ca ca, cô còn chia cắt Thần ca ca của tôi... Cô... Hồ ly tinh... Tôi căm thù cô..."

Đông Phương Linh tóm lấy khuỷu tay của Tiết Lạc. Cô ta vừa khóc lóc vừa lay mạnh khiến đầu óc cô vốn đã choáng váng càng trở nên khó chịu, thiếu kiên nhẫn vùng tay đẩy cô ta ra.

Tiết Lạc vốn chỉ đẩy rất nhẹ. Thế nhưng vẫn khiến Đông Phương Linh không đứng vững ngã phịch xuống đất.

Tiết Lạc khề thờ dài, day day trán đau nhức. Buồn bực tiến lên một bước muốn đem Đông Phương Linh nâng dậy.

Dù sao cô ta cũng đang say rượu! Tốt nhất là không chấp đi!

"Buông tôi ra... Hồ ly tinh... Cô với mẹ cô đều là hồ ly tinh... Bà cô cũng là hồ ly tinh... Biết không, bà cô vô cùng đáng thương... Vợ đầu thì sao chứ? Không phải cũng không được ông ngoại yêu thương sao? Ngay cả bà ngoại tôi mất đi, bà ta vẫn không chiếm được... Ha ha, hồ ly tinh... Ba người các người đều là hồ ly tinh... Hồ ly tinh đáng thương..."

"Đông - Phương - Linh!"

Bàn tay Tiết Lạc vốn định đỡ Đông Phương Linh nhất thời lại biến thành kháp tay cô ta vô cùng mạnh mẽ. Lạnh lùng đem tên của cô ta gấn từng tiếng một, đôi mắt xinh đẹp vằn lên tia đỏ.

"Tôi đã nói "Thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa cô lại cứ muốn đâm đầu vào" nghĩa là sao hả? Đáng ra, tôi còn muốn đầu với cô lâu dài. Nhưng cô cứ năm lần bảy lượt chạm tới điểm mấu chốt của tôi... Cô coi trọng Âu Thần Dương, Thẩm Dật Phàm, Lâm Quân Thần hay là Điều Nhật Hân? Coi trọng bọn họ đến thế sao? Tốt lắm! Tôi muốn xem, khi cô từng bước, từng bước dần dần mất đi tất cả bọn họ, cô sẽ như thế nào? Bắt đầu là ai đây? Âu Thần Dương? Trước hết liền lấy anh ta mài dao đi..."

Tiết Lạc đẩy Đông Phương Linh ra, đứng dậy rời khỏi nhà. Bước chân dù không đứng vững nhưng cô vẫn không thể nào dừng lại.

Đông Phương Linh... Không phải cô nói tôi là hồ ly tinh sao? Tôi cũng muốn cho cô xem, hồ ly tinh chân chính là như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Dạo Đầu.

Âu Thần Dương đi ra khỏi phòng tắm. Anh tùy ý khoác áo choàng tắm bước ra ngoài.

Mái tóc đen bóng khoẻ mạnh của anh vẫn còn hơi ướt chậm rãi nhỏ từng giọt từng giọt xuống áo choàng tắm. Một vài giọt còn chảy theo gò má chảy xuống cổ tạo ra một cảnh sắc vô cùng quyến rũ mà cũng không mất đi vẻ nam tính.

Âu Thần Dương xỏ chân vào dép đi trong nhà, bước quảy rượu trong phòng khách. Uu nhã rót ra một ly rượu Whisky, thêm một lát chanh, bỏ vào hai viên đá lắc nhẹ.

Âu Thần Dương nâng ly rượu lên nhấp một ngụm. Cảm giác đằm đằm ngọt ngọt thơm lừng cùng mát lạnh của đá hoà quyện vào nhau khiến anh vô cùng thoải mái.

Vừa nhâm nhi ly rượu vừa nghĩ đến dáng vẻ uống say vừa rồi của Tiết Lạc. Khoé môi Âu Thần Dương hiem hơi lắm mới nở một nụ cười tự nhiên câu lên thành một độ cong hoàn mỹ.

Lạc Lạc... Con mèo nhỏ thích ăn trộm này... Thế nhưng trộm đi tìm của anh. Giờ phút này nếu như cô dám vỗ mông chạy lấy người, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho em!

Kính coong...

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên làm Âu Thần Dương nhúm mày. Anh không khỏi quay đầu nhìn chiếc đồng hồ cổ vẫn đang lóc cóc treo trên tường.

Giờ đã gần một giờ sáng, rốt cuộc là ai đến vào giờ này?

Âu Thần Dương đặt ly rượu xuống, mang theo tâm trạng nghi hoặc từng bước tiến ra ngoài cửa, vẫn cẩn thận híp mắt nhìn qua mắt mèo một lần. Chỉ thấy có một bóng dáng nhỏ bé mặc váy dạ hội trắng thuần. Cả người cô dựa hoàn toàn vào cây cột màu nâu đối diện trông cực kì bất mắt.

Giữa lúc Âu Thần Dương còn đang cố gắng phân biệt người ngoài cửa trong cái ánh sáng lờ mờ hắt xuống từ cột đèn ngoài hành lang, thì thân hình nhỏ bé đó đột nhiên quay lại, để lộ gương mặt xinh đẹp tái nhợt vì lạnh.

Âu Thần Dương trừng lớn mắt, sống lưng run lên một cái mang theo một tia khó có thể tin. Hành động trên tay lại không chút nào chậm trễ mở ra từng lớp khoá bảo vệ.

"Lạc Lạc... Sao em lại đến đây? Có biết bên ngoài lạnh đến thế nào hay không?"

Âu Thần Dương gập ba bước làm hai bước tiến đến gần thân hình kiều nhỏ, vươn đôi tay rắn chắc đem cô ôm vào lòng, khẽ thấp giọng mắng một tiếng.

Tiết Lạc mơ mơ màng màng mở to đôi mắt còn phủ một tầng hơi nước, yên lặng chớp chớp nhìn Âu Thần Dương. Đôi tay nhỏ bé mềm mại nâng lên ôm lấy khuôn mặt tuấn tú góc cạnh của anh ngây ngô cười một tiếng, meo meo kêu.

"Dương..."

Âu Thần Dương bị tiếng nói mềm mại, ôn nhu của Tiết Lạc làm cho lòng mềm nhũn. Anh mở miệng định nói một câu gì đó nhưng cô lại bất ngờ vùng vằng thoát khỏi vòng ôm của anh. Đôi chân nhón lên, chuẩn xác dăng lên đôi môi đỏ mọng phảng phất hơi lạnh dán vào bạc môi ấm nóng của anh.

Âu Thần Dương bị hết bất ngờ này đến bất ngờ khác khiến anh phút chốc không thể nào theo kịp. Nhất thời lại cứ đứng sững như vậy để mặc cô dùng chiếc lưỡi thơm tho nhỏ nhắn miêu tả khoẻ môi anh.

Tiết Lạc liếm nhẹ khoé môi của Âu Thần Dương. Cô giống như chưa cảm thấy đủ nên vươn cái lưỡi nhỏ nhắn tiến sâu hơn vào bên trong, cố gắng dùng kĩ thuật trúc trắc tách ra hàm răng của anh, cùng dây dưa với lưỡi nam tính bên trong khoang miệng anh.

Cứ như vậy vài giây, Tiết Lạc cuối cùng cũng nhận ra Âu Thần Dương từ đầu đến cuối vẫn một mực bất động. Đáy mắt phủ một tầng sương của cô biến trở về màu đen kịt u tối, còn phảng phất phủ lên một tầng nước mắt, uly uly khuất khuất than một tiếng.

"Hoá ra là anh không muốn..."

Tiết Lạc buồn bực đẩy Âu Thần Dương ra. Cô chuyển bước chân xiêu xiêu vẹo vẹo quay người định bỏ đi. Nhưng đúng lúc này Âu Thần Dương lại vươn tay, mạnh mẽ kéo cô vào lòng một lần nữa. Đôi tay còn lại vòng qua vững vàng ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Âu Thần Dương cúi đầu, đáy mắt đen sâu thăm thẳm nhìn gương mặt vừa tái đi vì lạnh, nhưng hai gò má vẫn phỉếm hồng. Lúc này anh mới để ý đến trên người cô đầy mùi rượu. Mùi này nặng nề hơn hẳn lúc anh đưa cô trở về.

Âu Thần Dương nhúm chặt chân mày. Tuy rằng mùi rượu trên người cô không chút nào khiến cho anh chán ghét, ngược lại còn có chút yêu thích. Nhưng là quan trọng nhất là, vì cái gì cô lại uống rượu nhiều như vậy.

Lúc đó anh rõ ràng đã thấy cô vào nhà mới rồi đi, mà giờ này ba Tiết, mẹ Tiết xã giao sẽ chưa thể trở về. Người khiến cô như thế này, lẽ nào lại là Đông Phương Linh.

Chết tiệt!

Âu Thần Dương nắm chặt nắm tay, tâm trạng khó chịu liên tục dâng lên theo cấp số nhân. Nghĩ đến chính Đông Phương Linh làm tiểu mèo hoang của anh khó chịu anh liền có loại xúc động muốn giết cô ta.

" Buông tôi ra... Buông... Ghét anh..."

Đúng lúc anh đang vô cùng tức giận, thân thể mềm mại trong lòng lại thoáng động. Tiểu mèo hoang thể nhưng nhưng bầu môi đỏ mọng, quyến rũ người trộm hương như thế này.

Âu Thần Dương cười sùng sình, nâng tay giữ lấy chiếc cằm nhọn xinh xắn của cô. Từ đáy mắt đến khoé môi đều tỏa ra một tia sáng đầy giáo hoạt.

" Em trộm hương xong, lại tính phỉu mộng bỏ chạy như vậy sao?"

Âu Thần Dương vừa dứt lời thì cúi đầu, dán lên đôi môi đỏ mọng của cô. Cảm giác được đôi môi mềm mại của cô dẫn theo tư vị ngọt ngào khiến anh khẽ thở ra một tiếng. Chiếc lưỡi vươn ra liếm nhẹ bờ môi của cô rồi trực tiếp xâm lược vào bên trong.

Tiết Lạc dường như vẫn còn buồn bực, cổ chấp cắn chặt hàm răng. Âu Thần Dương cười khẽ một tiếng từ trong cổ họng, bắt đầu mở ra trò chơi mèo vờn chuột, từ từ vờn cô vào tròng.

" A..."

Âu Thần Dương bất ngờ cắn nhẹ bờ môi của Tiết Lạc. Tuy rằng cắn không mạnh nhưng vẫn khiến cô giật mình hét nhỏ một tiếng.

Âu Thần Dương nhân đúng cơ hội này vươn chiếc lưỡi vào trong. Thành công công thành đoạt đất. Chiếc lưỡi nam tính cùng với chiếc lưỡi thơm tho của cô cùng nhau quấn quýt với nhau. Cảm giác ngọt ngào đúng như anh vẫn tưởng tượng khiến anh thoải mái thở ra một tiếng.

Tiết Lạc cảm thấy thân mình mềm nhũn, thuận theo nhắm mắt lại để mặc anh cùng cô tiến hành nụ hôn kiểu pháp vô cùng nóng bỏng.

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô...

Âu Thần Dương vui sướng với ngọt ngào mà cô đem lại, càng lúc càng cảm thấy không đủ. Nụ hôn cũng theo đó càng lúc càng sâu.

Tiết Lạc cũng bị nhiệt tình của anh châm ngòi. Cô cảm thấy toàn thân mình không ngừng nóng lên.

Tiết Lạc mở to đôi mắt, trong đôi mắt xinh đẹp phủ một tầng sương mù mờ nhạt. Bàn tay nhỏ bé nâng lên, luồn vào trong áo choàng tắm của anh, nhẹ nhàng vờn về điểm đỏ trước ngực anh.

Hành động hoàn toàn theo cảm tính của Tiết Lạc lại khiến Âu Thần Dương thở dốc một hơi. Anh vội vã rời ra khỏi đôi môi ngọt ngào, nắm lấy bàn tay đang làm loạn của cô, chất giọng khàn khàn rên một tiếng.

" Đừng..."

" Tại sao?"

Tiết Lạc ngây ngốc hỏi.

" Em... Có biết em... Đang làm cái gì không?"

Âu Thần Dương khàn giọng hỏi, giọng nói bị đứt quãng vì phải nỗ lực ngăn chặn trận lửa ở bên dưới khiến cho vùng nam tính dội lên vô cùng trường đau. Trong lòng còn không ngừng kêu khổ, tiểu mèo hoang này đúng là khắc tinh của anh...

" Biết nha..."

" Làm gì? Em biết gì chứ?"

" Làm... Làm tình..."

Tiết Lạc ngại ngần nói, khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt đỏ lên. Lại bị cô cố tình che giấu bằng cách nhón chân lên liếm lấy hầu kết không ngừng lên xuống của anh.

Trong đầu Âu Thần Dương nổ oanh một tiếng. Mặc dù vẫn luôn nói thầm rằng cô đang say, cô cũng lắm chiêu là mượn rượu làm loạn thôi. Thế nhưng là một người đàn ông, đứng trước mặt người phụ nữ mình yêu cố tình khiêu khích, thì dù có là Liễu Hạ Huệ sợ rằng cũng khó lòng ngồi yên.

Âu Thần Dương đè chặt ngọn lửa đang không ngừng đốt lí trí của mình. Cố gắng duy trì một tia thanh tỉnh cuối cùng khàn giọng nói.

" Lạc Lạc... Em phải nhận định rõ... Nếu làm... Em không thể hối hận..."

" Nếu em hối hận anh sẽ dừng lại sao?"

Tiết Lạc ngậy ngó hời lại, nhón chân cắn lên vành tai mẫn cảm của anh.

Đáy mắt Âu Thần Dương đã u tối đến cực điểm, đỏ đậm đầy dục vọng. Anh thờ dài, hà hơi vào tai cô.

" Dĩ nhiên là không! Em phạm tội ăn cắp! Đã bị bắt!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Anh Là Người Đầu Tiên...(

Âu Thần Dương vươn tay ôm lấy eo nhỏ của Tiết Lạc, dìu cô bước vào trong phòng. Anh tùy ý dùng chân đá lên cánh cửa, cũng để mặc nó va vào bản lề vang lên đánh ầm một tiếng.

Tiết Lạc trong lúc mơ mơ màng màng cứ như vậy bị đặt xuống đệm kingsize mềm mại. Ngay lập tức lại bị Âu Thần Dương đè người xuống.

Cô ngơ ngác vươn tay ôm lấy cổ anh, khoé môi từ từ nhếch lên nụ cười ngậy ngó.

Vừa rồi Tiết Lạc cùng Âu Thần Dương đã trải qua một màn hôn nhau nóng bỏng. Thế nên khoé môi cô lúc này hơi sưng lên. Sắc môi vốn dĩ đỏ tươi càng thêm bóng loáng toả ra loại hơi thở vô cùng tiên diệu.

Tròng mắt Âu Thần Dương càng ngày càng u tối, phảng phất một tia dục vọng vô cùng nặng nề. Bây giờ thì dù là lí trí gì đó hay định lực cao thâm đi chăng nữa cũng đã sớm bị anh quăng lên chín tầng mây.

Âu Thần Dương không chút suy nghĩ cúi đầu dán lên đôi môi đầy đặn mềm mại. Chiếc lưỡi cũng không hề rảnh rỗi tiếng vào khoang miệng của cô. Thật hung hăng hút vào hết tất cả ngọt ngào.

Tuy rằng mới vừa rồi đã thử qua tư vị ngọt ngào của cô. Nhưng lần nữa thử lại vẫn khiến anh thỏa mãn rên một tiếng ậm ừ trong cổ họng.

Anh muốn cô chính là không khi nào là đủ cả!

Nụ hôn của Âu Thần Dương rất chuyên nghiệp, anh hôn rất sâu, rất say sưa. Lâu lâu Tiết Lạc cũng sẽ dùng chiếc lưỡi của cô trúc trắc đáp lại anh. Chỉ một hành động nhỏ của cô như vậy có thể khiến đầu óc anh bùng nổ một trận hoả lớn. Dưới thân lại càng lúc càng nóng, cảm giác trướng đau khiến anh vô cùng khó chịu.

Âu Thần Dương buông đôi môi mềm của Tiết Lạc thờ dốc một hơi. Anh nhìn kẻ gây ra hoạ một cái, vừa vặn lại thấy cô đang nhìn anh ngậy ngó cười cười.

Tốt lắm! Em đi phóng hoả xong mà vẫn có thể điềm nhiên như vậy. Để xem, tôi sẽ dạy dỗ em như thế nào?

Âu Thần Dương tà ác cười một tiếng. Anh cúi xuống, lần này đáp không phải bờ môi mà là vành tai tròn đầy, mẫn cảm.

Âu Thần Dương nhẹ nhàng cắn xuống một cái, còn cố tình day day nhẹ nhẹ di chuyển dần dần lên phía trên.

" A... Ừ..."

Tiết Lạc cảm thấy trên tai vừa nhột, vừa ngứa. Ngoài ra còn có một cảm giác khiến cô không rõ đó là cái gì. Chỉ biết nó khiến trong lòng cô cuộn lên một đợt sóng, kích thích cô rên rỉ một tiếng.

Tiếng rên rỉ nhỏ như tiếng mèo meo meo kêu lên, vô cùng yếu đuối khiến Âu Thần Dương có một cảm giác thành tựu từ trước đến nay chưa từng có. Anh nâng tay ôm lấy gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay ấm nóng vẽ một vòng từ trên trán xuống gò má xuống cổ, đi qua xương quai xanh quyến rũ rồi dừng lại ở cái khoá dạ phục ở bên hông cô, không một giây chân chờ liền kéo xuống, nhưng lại chưa hoàn toàn đem dạ phục cởi ra.

Âu Thần Dương cúi xuống, môi nóng bỏng chạm vào xương quai xanh gọi cảm liên hôn lên. Bên tai lần nữa vang lên tiếng rên rỉ mất hồn của cô.

" Dương... Em... Em nóng..."

" Ngoan nào, phấn khích còn tại đẳng sau!"

Âu Thần Dương đối với Tiết Lạc quả thật kiên nhẫn. Anh nhìn gương mặt xinh đẹp lúc này đang đỏ bừng một mảnh tựa hồ đã sắp nở ra máu. Đôi mắt cũng mê loạn phủ lên một tầng tình dục mơ hồ.

Âu Thần Dương rất muốn ngay lúc này thoả mãn Tiết Lạc. Nhưng lại chưa thể, anh biết cô vẫn chưa sẵn sàng, vẫn còn cần anh đến chăm lữa.

"Ngoan, một chút nữa thôi sẽ thoả mãn em!"

Âu Thần Dương vừa đỡ dành Tiết Lạc vừa đẩy dạ phục của cô xuống. Khi dạ phục hoàn toàn kéo ra. Anh không khỏi hít vào một hơi thật sâu. Tiểu nhân nhi này thể nhưng lại là vu vật tuyệt vời đến như vậy. Chưa nói đến làn da trắng nõn không tì vết của cô, bộ ngực cao vút đầy đặn cùng đôi chân thon dài này cũng đủ khiến đàn ông điên cuồng.

Chết tiệt! Âu Thần Dương có một loại xúc động muốn đem tiểu mèo hoang của anh giấu đi! Tốt nhất là giấu ở nơi nào đó thật xa, để đàn ông cả thế giới này đều không thể nhìn thấy.

"Hừ... Chán ghét..."

Tiết Lạc bị Âu Thần Dương cởi ra dạ phục. Trên người cô chỉ còn áo ngực cùng áo lót ren trắng nõn. Thế nhưng anh lại không hề có động tĩnh gì thêm khiến cô khó chịu vặn vẹo người.

Âu Thần Dương cười khàn một tiếng, vươn tay vỗ vào mông nhỏ tròn đầy của Tiết Lạc, lại nhanh chóng di chuyển lên phía trên, gọn gàng cởi ra nút áo ngực của cô. Áo ngực cũng bị Âu Thần Dương quăng luôn ra ngoài.

Không có áo ngực đè nén, đôi con thỏ đều vui sướng nảy lên một cái. Thật giống như là muốn cảm tạ Âu Thần Dương trả cho chúng tự do.

Ánh mắt Âu Thần Dương càng lúc càng sâu lắng, anh vươn tay bắt được một con thỏ, nhẹ nhàng xoa nắn. Tận mắt nhìn thấy con thỏ nhỏ này bị nhào nặn ra đủ loại hình dáng nữ cảm trong bàn tay mình khiến anh càng có một loại cảm giác thành tựu.

"A... Ừm... A... Dương... Ừm... Ừm như vậy..."

"Ừm là sao? Em không thích?"

Âu Thần Dương khàn giọng ghé vào tai Tiết Lạc nhỏ giọng hỏi. Động tác trên tay vẫn không chút nào lệch mất tiết tấu.

"Không... A... Không phải..."

"Ngoan, em rất thật thà!"

Âu Thần Dương sùng nịnh bẹo má Tiết Lạc một cái. Cúi đầu lại ngậm lên đoá hồng mai trên ngực của cô vang lên âm thanh chặc chặc đầy dâm mỹ.

Vừa rồi dưới sự kích thích của tay anh đã khiến hai đoá hồng mai dựng thẳng lên vô cùng cứng rắn. Lần này chúng lại giống như được tưới nước. Hai đoá hồng mai động nước quả thật là vô cùng tiên diễm tươi đẹp.

Âu Thần Dương chăm sóc tốt hai con thỏ, cứ như vậy di chuyển hôn dần xuống bên dưới. Tại chiếc rốn nhỏ nhắn vẽ qua một vòng. Nhột nhột ướt át làm Tiết Lạc rên rỉ không ngớt, vừa thống khổ lại vừa vui thích, mâu thuẫn vô cùng.

"Dương... Em... Ừ... Khó chịu..."

"Ngoan... chưa phải lúc! Một chút nữa..."

Âu Thần Dương cười khò một tiếng. Tiểu mèo hoang khó chịu lẽ nào anh lại không khó chịu sao. Nếu không phải cô chưa có sẵn sàng..

Âu Thần Dương thờ dốc một tiếng, vươn tay đem quần lót ren nhỏ bao lấy vùng đất bí ẩn nhất xuống. Lọt vào mắt anh đầu tiên là một mảnh cỏ um tùm mềm mại, uốn vòng ôm lấy dòng suối nhỏ không ngừng rỉ ra nước suối lỏng lạnh.

Không có quần lót cản lại, từng giọt thủy triều cứ như vậy chảy ra, dọc theo mảng cỏ xanh um chảy xuống giường nệm làm bên dưới bị thấm ướt một mảnh.

Âu Thần Dương nhìn cảnh này hoả khí trong cơ thể càng muốn bốc cao. Côn thật ử dưới quần lót đội lên càng mảnh liệt, trường đau chứng tỏ nó lại lớn thêm một vòng, hung hăng muốn thoát khỏi ràng buộc này khám phá vùng đất mới.

Âu Thần Dương nín thở, kẹp chặt dưới chân, cố gắng không làm bản thân quá mức kích động. Anh cúi đầu xuống nhìn từng giọt thủy triều chảy qua mép suối hồng hồng, mềm mại bí ẩn. Từ đó khơi dậy trong anh một ý muốn tìm tòi.

Âu Thần Dương vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng tách ra hai mép thịt phấn nộn. Động tác nhỏ này vô tình lại khiến thủy triều càng tuôn ra dữ dội. Đa phần là dính hết lên hai ngón tay anh, cuối cùng chảy xuống nệm ướt đầm. Vật nhỏ này sao lại mãi cảm như vậy đây?

Âu Thần Dương đưa ngón tay trở vào, thử thăm dò bên trong nộn thịt. Cơ thể Tiết Lạc cảm nhận có dị vật đi vào liền phản ứng có điều kiện mút vào thật chặt, khiến ngón tay anh di chuyển cũng thật khó khăn.

Lúc này Âu Thần Dương quả thật là thấy vô cùng may mắn vì bản thân kiên trì. Nếu ngay cả ngón tay của anh cô cũng không tiếp nhận nổi thì làm sao chịu được côn thật nóng bỏng, to lớn đây.

Âu Thần Dương cứ như vậy để mặc vách tường thịt nít chặt ngón tay anh. Sau đó mới từng chút từng chút đi chuyển chậm chậm lên xuống theo một tiết tấu vừa phải.

"Ừ... A... Ừm..."

Tiết Lạc cất giọng rên rỉ một tiếng, trong cơ thể tiết ra càng lúc càng nhiều dịch mật, chủ động giúp ngón tay của Âu Thần Dương di chuyển dễ dàng hơn, cũng thuận lợi giúp anh đưa vào ngón tay thứ hai, rồi thêm ngón tay thứ ba.

"Dương... Em nóng... Muốn..."

"Em muốn cái gì?"

Âu Thần Dương cười một tiếng, khàn giọng hỏi. Anh biết cô đã chuẩn bị sẵn. Nhưng vẫn không làm tới bước cuối cùng, trước hết, vẫn là muốn cô thừa nhận.

"Muốn... Muốn anh..."

"Tốt! Em đừng có nghĩ hời hợt..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Điên Cuồng

"Tốt! Em đừng có nghĩ hời hợt..."

Âu Thần Dương khiêu mi cười. Giọng nói trầm ấm, nam tính bình thường bị dục vọng làm cho trở nên khàn khàn càng gọi lên mỹ cảm khiến người ta không nhìn được say mê, đắm chìm vào giữa biển tình xuân sắc của anh.

"A..."

Tiết Lạc khẽ rên rỉ một tiếng. Cô hé ra đôi mắt mơ hồ nhìn anh rút nhanh áo choàng tẩm trên người. Tốc độ khiến người khác không kịp bụng mắt kia, hồi thần đã thấy một khối thân hình kiện mã, rắn rỏi, khỏe mạnh ở ngay trước mắt.

Tiết Lạc nằm trên giường âm thầm nuốt nước bọt một cái. Bình thường cô nhìn thấy Âu Thần Dương không ít lần. Bề ngoài, anh thoát nhìn có vẻ gầy yếu, làn da cũng trắng, cử chỉ lại tao nhã, cao quý.

Nhìn anh như vậy ai có nghĩ cỡi ra hết lại quyền rũ như vậy chứ. Quả thật là kích thích người khác muốn phun máu mũi mà.

Tiết Lạc trước đây dù thật sự là một sắc nữ chính hiệu đi chăng nữa. Nhưng cô chung quy cũng chưa từng nhìn thấy đàn ông cỡi sạch bao giờ. Lần đầu tiên nhìn thấy dĩ nhiên không tránh khỏi ngại ngùng nhắm tịt mắt lại. Hai gò má cũng rất hợp thời dâng lên hai rặng mây đỏ khả nghi câu hồn.

Âu Thần Dương nhìn về mặt ngại ngùng của cô đến xuất thần. Trái tim dưới lồng ngực cứ nhiên hung hăng đập lên rộn ràng khiến anh đều phải cúi đầu ảo não một phen.

Anh quả thật yêu chết bộ dáng của mèo hoang nhỏ này rồi. Từng cử chỉ, từng cái nhăn mày đến những hành động vụn vặt trong lúc vô tình của cô... Cô sinh ra quả thật là muốn làm khắc tinh của anh.

Âu Thần Dương tiến về phía giường kinh sai. Anh ép hai tay chặn ngang người cô. Đầu gối chèn vào giữa hai chân thon dài mềm mại, ngăn lại hành động ngượng ngùng khép lại của cô.

Âu Thần Dương đặt nam tính tại ngay huyết khẩu của cô ma sát nhẹ nhàng. Nhưng lại thủy chung không chịu đi vào.

Tiết Lạc bị anh đùa giỡn đã sớm không chịu nổi. Cô khó chịu vặn vẹo vòng eo nhỏ. Mở to đôi mắt mơ hồ phủ đầy sương mù, ứ khuất kêu lên một tiếng.

"Dương..."

Âu Thần Dương sùng sục cười cười. Anh cúi đầu hôn lên môi đỏ mọng của cô. Dưới thân cũng theo đó đột ngột tràn xuống. Thẳng tắp xò xuyên vào hoa huyết.

"Ừm... A..."

Thân thể Tiết Lạc đột ngột đau đớn, cảm giác giống như bị xé ra làm hai nửa. Đau đớn khiến cô muốn mở miệng la lớn. Chỉ là, cô từ sớm đã bị Âu Thần Dương đè chặt môi không thể nào hé miệng được, chỉ có thể phát ra những âm thanh vụn vặt dưới cổ họng. Đôi mắt mờ to phủ đầy nước mắt, ồ ạt chảy xuống gò má mềm mại.

Bản thân Âu Thần Dương cũng bị hoàn cảnh trước mắt làm cho không biết làm sao mới tốt. Anh nâng lên thân thể, ánh mắt chuẩn xác nhìn vào vị trí tiếp xúc thân mật của hai người. Nơi đó có một dòng máu len lỏi nhỏ thành từng giọt xuống giường nệm. Rực rỡ tiên diễm còn hơn cả hoa mẫu đơn đang nở rộ trên mặt đệm king size trắng nõn.

"Lạc Lạc... Em còn... Còn..."

Tâm tình Âu Thần Dương lúc này quả thật vô cùng vui sướng. Từ khi Tiết Lạc thay đổi, lại biết bản thân mình thích cô. Anh liền xác nhận phải chấp nhận hết tất cả những chuyện quá khứ của cô.

Mặc kệ trước đây cô như thế nào dâm dăng. Đối với những đàn ông khác trên hoa, gheo nguyệt, anh đều có thể chấp nhận.

Chỉ là, anh không ngờ rằng cô thể nhưng còn là xử nữ. Đây quả thật là một món quà kinh hi lớn dành cho anh.

"Đau... Đau quá... Đi ra... Không muốn nữa, người xấu a?..."

Tiết Lạc không bị Âu Thần Dương bịt chặt miệng nữa liền vừa khóc nức nở vừa không ngừng vịn vịn thân thể lui về phía sau. Rõ ràng là muốn tránh thoát tiếp xúc với anh. Khoé miệng cũng không nhân rồi hung hăng lên án anh một trận.

"Lạc Lạc... Đừng... Đừng động..."

Hành động của Tiết Lạc nháy mắt kéo Âu Thần Dương ra khỏi tâm tình kích động. Anh nặng nề thở ra một hơi, vội vàng vờn tay giữa lấy hai bả vai của cô, khàn giọng gấp gáp nói.

Tiết Lạc bị giọng nói đầy thống khổ lại tựa hồ có phần cầu xin của anh khiến cho ngẩn người. Đến lúc chân chính cảm nhận được dị vật vui trong cơ thể mình lớn ra thêm một vòng thì quả thật không còn dám động dấy. Chỉ có thể đáng thương hể hể trừng mắt nhìn anh.

Âu Thần Dương cảm nhận được Tiết Lạc thành thật liền thờ phào ra một hơi. Vách tường nộn thịt bên trong không ngừng co bóp khiến anh vừa đau đớn vừa vui sướng. Mặc dù rất muốn vui càng sâu vào thân thể cô nhưng lại không thể không khắc chế lại.

"Lạc Lạc, nghe lời anh... Thả lỏng ra..."

Âu Thần Dương khắc chế bản thân mình, cúi đầu ở bên vành tai miễn cảm của Tiết Lạc liếm nhẹ. Giọng nói trầm khàn như ma chú dẫn dắt cô từng chút một.

Đôi môi ấm nóng từ vành tai hôn dọc theo gò má, rơi xuống cổ, đến xương quai xanh, cuối cùng lại dừng trên bộ ngực sữa mềm mại lưu lại từng dấu hôn đỏ hồng.

Tiết Lạc bị Âu Thần Dương kích thích thoáng thả lỏng thân mình. Cô theo bản năng nâng eo, vô tình làm ra hành động phối hợp khiến ai đó vô cùng vui mừng.

Âu Thần Dương bắt đầu nhích lên từng chút một. Vách tường nộn thịt dường như đã dần quen với dị vật của anh. Yêu dịch tiết ra càng lúc càng nhiều, mở đường cho anh tiến sâu vào bên trong.

"Ư... A... Dương..."

Tiết Lạc sau khi quen dần với cảm giác đau đớn ban đầu, thì trong người cô bắt đầu cảm nhận được một trận sáng khoái cùng chờ mong mơ hồ. Cô thể nhưng bất mãn với hành động chậm rì của anh, không khỏi buồn bực rên rì một tiếng.

Âu Thần Dương cười khẽ một tiếng, anh hơi lùi về phía sau, khiến cơn thịt từ từ rút lui khỏi nộn thịt.

Tiết Lạc cảm nhận được dị vật nóng bỏng từ từ rời khỏi cơ thể. Trong lòng sâu sắc cảm thấy một khoảng hư không vô cùng khó chịu. Thế nhưng, cô còn chưa kịp nức nở một tiếng thì anh lại bất ngờ đâm vào bên trong. Không còn câu nệ rút ra, đâm vào mấy lần. Tốc độ lại càng lúc càng nhanh.

"A... Ư... A..."

Tiết Lạc hé miệng rên rì ra tiếng. Rất biết phối hợp cong lên eo nhỏ, đón nhận từng đợt sóng triều mãnh liệt do anh mang lại.

"Dương... Dương... A... Ừm..."

"Bảo bối... Ngoan... Ừm..."

Âu Thần Dương cũng không kiềm lòng được rên rì một tiếng. Dưới thân lại càng mãnh liệt ra vào, hoà quyện cùng yêu dịch ồ ạt tiết ra từ cơ thể cô tạo ra những âm thanh vô cùng dâm mỹ. Tiếng da thịt va chạm vào nhau, tiếng cơn thịt dây dưa cùng dịch mật quả thật khiến người ta mặt đỏ tai hồng không dám nhìn thẳng.

Âu Thần Dương vươn tay ôm lấy Tiết Lạc mềm nhũn trên giường, chuyển cô sang ghế sofa bọc da thật màu xám bạc. Gấp hai chân cô lại thành hình chữ M. Dưới thân vẫn không quên luật động ra ra vào vào.

Từ vị trí này anh có thể thấy rõ mồn một nơi tiếp xúc thân mật của hai người. Mép nộn thịt xung lên, hồng hồng ôm lấy côn thịt to lớn. Theo từng động tác ra ra vào vào của anh đều mãnh liệt co rút, tựa như cánh hoa bị người ta vùi dập, yếu đuối đong đưa.

Âu Thần Dương dán sát cơ thể vào người Tiết Lạc, quay đầu liếm nhẹ lên gò má mềm mại của cô. Hai tay ôm lấy eo nhỏ mềm mại, giúp đỡ cô phối hợp với anh vô cùng hoà hợp.

Hai người cứ như vậy chuyển hết từ vị trí này đến vị trí khác trong phòng. Từ bồn tắm, đến bệ cửa sổ, thậm chí đi vào cả phòng bếp.

Âu Thần Dương đặt Tiết Lạc lên kệ bếp, tùy ý để hai chân cô yếu ớt buông thõng xuống. Anh đem yêu dịch tiết ra từ nơi tiếp xúc thân mật của hai người từng chút từng chút bôi lên cơ thể cô.

Yêu dịch trơn bóng dính trên cơ thể kích thích Tiết Lạc rung mình, bên dưới co rút càng thêm mãnh liệt.

" Ần... Dương... Đứng... Dừng lại..."

Âu Thần Dương thờ dốc một tiếng, nghe âm thanh cô mềm mại cầu xin bị anh bất ngờ tấn công làm cho đứt quãng. Mặt dày xuyên tạc ý tứ của cô.

" Theo ý em... Không - Dừng - Lại..."

" A... Không..."

Âu Thần Dương lần này dứt khoát dán môi lên môi Tiết Lạc. Đem lời từ chối của cô nuốt vào không để thoát một dư âm.

Anh sẽ dừng lại sao? Dĩ nhiên không thể!

Dưới thân côn thịt loạn động mãnh liệt, hoa huyết cũng nương theo tiết tấu của anh co bóp run rẩy, đã gần đạt đến độ cao trào.

Âu Thần Dương yêu thích không buông tay, di chuyển môi liếm hết yêu dịch anh đã bôi trên cơ thể cô. Bản thân anh cũng đã đạt đến cao trào, run rẩy rút côn thịt ra ngoài, đem tinh dịch nóng bỏng bắn toàn bộ lên bụng nhỏ mềm mại.

Tiết Lạc cũng theo đó oanh oanh liệt liệt ngắt đi, gục đầu lên trên vai anh mê mết ngủ say.

Âu Thần Dương thấy Tiết Lạc ngắt xiu. Anh cúi đầu nhìn côn thịt lần nữa có dấu hiệu bành trướng của bản thân thờ dài một tiếng. Vẫn là buông tha cho việc ép buộc cô.

Dù sao đây cũng là lần đầu, cô thoải mái anh ba lần đã là quá sức chịu đựng. Thời gian còn dài, anh với cô cũng không cần gấp gáp.

Âu Thần Dương kéo lấy khăn giấy anh trên bàn nhà bếp, từng chút lau đi tinh dịch dính trên người cô. Sau đó cẩn thận như ôm trân bảo bước vào phòng tắm. Thay hai người tẩy rửa sạch sẽ.

Khi Âu Thần Dương ôm Tiết Lạc hoàn hảo bước ra khỏi bồn tắm thì bầu trời bên ngoài đã bắt đầu xuất hiện tia sáng mờ nhạt. Anh tỉ mỉ vén mái tóc cô qua một bên, để cô dựa đầu vào vai mình, ôm lấy thân thể mềm mại ngọt ngào. Lúc này mới thoải mái nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Đôi Mắt

Ừm... Đau đầu quá!

Tiết Lạc nhíu nhíu chân mày, một môi mở hai mắt ra. Đôi mắt to tròn chớp chớp liên tục nhìn trần nhà trắng muốt cùng đèn chùm pha lê tối màu vô cùng bắt mắt.

Cô ôm lấy chăn mềm, quay người tiếp tục vui đầu ngủ say.

Mình đang mơ! Mình hẳn là đang mơ đi!

Tiết Lạc lầm bầm vài tiếng trong lòng giống như niệm ma chú. Lúc này, những cảnh cá nước thân mật vô cùng tiên diễm lại đột ngột ủa về trong đầu cô khiến cô không khỏi rung mình một cái.

Nếu như là mơ, tại sao lại có thể chân thật như vậy đây? Cô cùng với Âu Thần Dương, làm sao có thể chứ! Là mơ, chắc chắn chỉ là mơ!

Cốc cốc...

" Ai vậy? "

" Là anh!"

Anh? Anh nào?

Tiết Lạc ngẩn người tự hỏi, cuối cùng lại giật mình bật người dậy. Lần này tuyệt đối là tỉnh hẳn. Đôi mắt to tròn tròn lớn nhìn cửa gỗ, tựa như muốn xuyên thấu qua nó nhìn trực tiếp người đang đứng đằng sau cánh cửa.

Tiết Lạc lúc này hoảng thật rồi. Cô vừa rồi rõ ràng nghe được giọng nói của Âu Thần Dương. Nhưng là tại sao cô lại ở trong nhà anh ta? Lẽ nào, những gì đêm qua mơ thấy... Thật sự không phải là mơ?

A a a a a a.... ..

" Lạc Lạc, em đã tỉnh chưa? Anh vào nhé!"

Giọng nói trầm ấm của Âu Thần Dương bên ngoài lại lần nữa vang lên. Cửa gỗ phát ra tiếng kêu lạch cạch, chứng tỏ người bên ngoài đã chuẩn bị mở cửa.

Tiết Lạc trong tình thế cấp bách rõ ràng hoảng loạn. Cô không kịp suy nghĩ cái gì, vội vàng đem chăn trùm lên đầu, từ từ tụt lại xuống giường, nằm im lìm ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Âu Thần Dương mở cửa bước vào. Tiếng dép đi trong nhà lệt xệt trên sàn gỗ cao cấp làm thân hình nhỏ nhỏ gom thành một cục trên giường càng thêm cương cứng.

Tiết Lạc nằm trong chăn mở to mắt, cảm nhận rõ ràng tiếng kim loại chạm vào mặt sàn gỗ. Nệm mềm bên cạnh bất ngờ lún xuống, bên cạnh còn có nhiều hơn một hơi thở nam tính nhàn nhạt.

Âu Thần Dương nhìn chần ép chặt thành một cục trên giường. Khoé môi từ từ câu lên thành một mặt ý cười, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên cục nhỏ nhỏ cộm lên trên giường.

" Em tỉnh rồi đúng không? Làm sao lại không ngồi dậy vậy?"

Tiết Lạc ở bên trong giường mím mím môi, hàm răng trắng nõn cắn cắn lên khoé môi hồng. Đôi mắt tròn vo loạn đảo vòng vòng. Cuối cùng vẫn quyết định kéo chăn ra một chút, chỉ để lộ đôi mắt to tròn tròn tròn nhìn anh.

Âu Thần Dương hôm nay vận áo sơ mi trắng, tay áo xắn lên cao để lộ ra đôi tay rắn chắc nổi bật chiếc đồng hồ Gucci trên cổ tay. Quần tay đen cùng áo sơ mi cắt may vừa vặn ôm lấy cơ thể nam tính rắn rỏi. Giương mặt tuấn tú, góc cạnh ti lệ hoàn mỹ, cùng khoé môi hơi nhếch, đôi mắt đen sâu không thấy đáy thấp thoáng xẹt qua một đạo tia sáng thoát nhìn càng thêm hút hồn.

" Sao lại ngốc như vậy? Há? Mau, kéo chăn ra, em muốn ngạt thở chết hay sao?"

" Tôi qua... Chuyện đó... Ừm..."

" Ân, như thế nào?"

Âu Thần Dương cười nhẹ, đáy mắt càng phát quang sáng rỡ giống như nhớ về một điều gì đó khiến tâm trạng anh trở nên vô cùng tốt. Khi ánh mắt đó nhìn về phía cô lại là vô tận dịu dàng cùng sùng nịnh khiến cô nằm trên giường run lên một cái. Trên đôi gò má trắng nõm mềm mại phảng phất nổi lên hai mặt đỏ hồng mê người.

Tiết Lạc cắn cắn môi đỏ mọng vẫn còn hơi sưng vì một đêm điên cuồng. Cô quả thật vô cùng ảo não. Nhớ tới bản thân hôm qua thế nhưng chỉ vài câu nói khích bác của Đông Phương Linh liền kích động đi tìm Âu Thần Dương làm loạn. Trên đường đi còn sợ chính mình không đủ can đảm liền mua thêm hai ly rượu nặng để uống. Cứ thế liền đưa dē vào miệng cọp rồi.

Cô đây là quả thật càng sống càng không có tiền đồ rồi có phải hay không?

Thôi! Tất cả đều bỏ qua đi. Bây giờ chuyện quan trọng nhất vẫn là giải thích với Âu Thần Dương như thế nào thôi..

" Âu tổng... Ha ha, hôm qua tôi say quá, chuyện gì cũng không nhớ nổi. Anh nói xem, sao tôi lại có thể say như vậy chứ? Ha ha..."

Âu Thần Dương càng nghe Tiết Lạc nói. Chân mày cũng theo đó càng nhíu càng chặt. Sắc mặt cũng tối dần thành màu đen, âm tình bất định liếc về phía cô một cái, nhàn nhạt hỏi.

" Cho nên?"

Anh giận quá hoá cười. Âm điệu phát ra lại vô cùng nhẹ nhàng. Tựa hồ như chỉ là tùy ý nói đến. Nhưng thật ra là tiểu ý tàng đao. Giống như chỉ cần Tiết Lạc nói một câu khiến anh không vừa ý liền sẽ vung đao chém chết cô.

Tiết Lạc thấy vậy không nhịn được nuốt nước bọt, thân thể càng có xu hướng muốn trốn vào trong chăn. Chỉ có thể thật nhỏ giọng cẩn thận lựa lời đáp lại.

" Ý tôi là... Anh đem chuyện ngày hôm qua quên đi. Tôi tuyệt đối không bắt anh chịu trách nhiệm!"

" Em thật sự làm muốn như vậy? Ân?"

Âu Thần Dương đan hai tay khoanh vào nhau đặt tại trước ngực. Chân mày hơi nhướn lên, nhẹ bẫng học ra một câu.

Tiết Lạc vội vàng gật gật đầu. Đôi mắt to tròn mở to hé lộ ra một tia hài lòng.

" Lạc Lạc! Em ăn xong thoải mái rồi liền muốn chùi mép vỗ mông đi rồi?"

" Ách?"

Tiết Lạc bị lời nói của Âu Thần Dương chọc cho ngẩn người. Cái đầu nhỏ hơi nghiêng qua một bên, đôi mắt càng mở càng to.

Vừa nãy cô vừa nói anh không cần phải chịu trách nhiệm. Nhưng sao trong lời nói của anh lại giống như đang đòi cô chịu trách nhiệm như vậy?

Cái này... Vẫn là cô nghĩ nhiều đi!

" Nếu... Nếu như vậy, tôi trả tiền cho anh thì thế nào?"

" Tiết Lạc, em thế nhưng xem tôi là trai bao? Ăn bánh trả tiền?"

Âu Thần Dương hừ lạnh một tiếng. Đem tên của cô gắn ra từng chữ. Cự nhiên bức mỡ mèo hoang nào đó nằm trên giường co thành một cục, meo mào nói.

" Thế bây giờ tôi phải làm như thế nào đây?"

" Làm như thế nào! Đương nhiên là em đối với tôi chịu trách nhiệm rồi!"

Âu Thần Dương nhất gừng đem kết quả nói ra. Tiết Lạc lại vẫn ngơ ngác, mơ mơ hồ hồ lặp lại.

" Trách nhiệm? Như thế nào chịu trách nhiệm!"

" Chịu trách nhiệm đương nhiên là... Em phải lấy tôi!"

Âu Thần Dương đắc ý cười cười. Đôi mắt dán chặt lên người cô không ngừng phát ra ánh sáng.

" Không được! Còn có Đông Phương Linh, theo đúng như kịch..."

" Kịch cái gì? Tôi với Đông Phương Linh hoàn toàn không có gì!"

Âu Thần Dương phụng phịu cắt ngang qua. Càng nghĩ càng bức bối, không biết Đông Phương Linh kia làm thế nào tẩy não tiểu mèo hoang nhà anh.

Tiết Lạc thấy vẻ mặt anh thối như người ta thiếu nợ anh một tỷ USD liền thức thối đem những từ chưa kịp nói đều nuốt trở về. Cô cũng không thể nói với anh rằng anh chính là nhân vật trong tiểu thuyết mà nữ chính không ai khác chính là Đông Phương Linh đi.

Vẫn là không nói tốt lắm!

" Vậy thì... Ân... Tôi vẫn còn nhỏ... Chỉ mới mười tám tuổi, tôi còn chưa học đại học..." Quan trọng nhất là chưa ngắm nhìn đủ nữ nam đâu!

Tiết Lạc đem một nửa về cuối giữ lại, rất thức thời đem những lý do không thể nào phản bác chặn họng Âu Thần Dương.

Cô cũng không có nói dối, cô quả thật là vẫn còn rất nhỏ. Ở kiếp trước cô hai mươi bảy tuổi thế nhưng vẫn chưa yêu đương bao giờ đâu...

Mười tám tuổi, quả thật quá nhỏ!

Âu Thần Dương giống như đã bị ý kiến của cô thuyết phục. Anh nhẹ nhàng gật gật đầu. Chỉ có điều anh cũng không để cô có thời gian cao hứng, liền đem cô khoá lại giữa hai tay. Cười đến xuân phong đắc ý, tà tà nói.

" Lạc Lạc, em quả thật còn nhỏ... Nhưng không sao, anh chờ được... Trước hết, chúng ta bắt đầu kết giao đi!"

Chương 37: Về Nhà.

"Lạc Lạc, em quả thật còn nhỏ... Nhưng không sao, anh chờ được... Trước hết, chúng ta bắt đầu kết giao đi!"

"Này... Cái này..."

Tiết Lạc phút chốc đỏ mặt, hai mắt trừng lớn nhìn Âu Thần Dương mặt dày vô sỉ không nỡ chớp mắt. Lúc này, cô là đang bị anh gắt gao bao quanh trong vòng tay. Cảm giác áp bách mơ hồ khiến cô không dám thở mạnh. Thoạt nhìn qua, quả thật vô cùng đáng thương.

Âu Thần Dương nghiêng đầu quan sát từng biểu cảm trên gương mặt thiếu nữ xinh đẹp, cùng đôi mắt to tròn linh động làm loạn đảo quanh. Nhìn kiểu gì cũng thấy rất đáng yêu. Nhất là khi nhận thấy hai gò má mềm mại có xu hướng ửng lên sắc hồng khả nghi, lại không nhìn được nhớ tới vẻ mặt cô động tình vô cùng câu nhân đêm hôm qua. Vừa nghĩ tới điều này, bên dưới thể nhưng không chịu thua kém phản ứng đứng lên. Đôi mắt anh nhìn cô cũng càng sâu thêm vài phần, cúi đầu cẩn thận lên thuy tại mẫn cảm, trừu chọc nói.

"Hay là... Chúng ta làm tiếp chuyện đêm qua một lần nữa cũng tốt lắm!"

Tiết Lạc cảm thấy bên tai truyền đến cảm giác nhột nhột, đinh đĩnh khiến cả người đều trở nên vô lực mềm nhũn xuống. Đôi mắt to tròn tròn tránh phảng phất một tầng sợ hãi yếu ớt xoay đầu né tránh trận tê dại ập đến bất ngờ. Đáng thương hề hề meo meo vài tiếng.

"Tôi đau... Vẫn thật đau!"

Âu Thần Dương bị giọng nói yếu ớt gõ vào lòng ngực. Nháy mắt đã thổi bay toàn bộ dự vọng vừa dấy lên. Anh mím mím môi, chân mày cũng nhíu lại. Mặc dù có chút không cam lòng nhưng vẫn thuận theo đứng thẳng lên.

Âu Thần Dương né tránh ánh mắt đáng thương của Tiết Lạc. Anh nâng tay che miệng khẽ ho khan một tiếng, khàn giọng nói với Tiết Lạc.

"Anh đã nấu sẵn cháo cho em. Em trước ăn sáng đi. Ăn xong anh đưa em về nhà!"

Lời vừa nói xong cũng không đợi cô trả lời, lại phải tắt tả chạy đi. Đến tận lúc phòng tắm cuối hành lang vang lên tiếng đóng cửa cùng âm thanh xả nước ồ ồ thì thân thể nhỏ nhỏ trên giường mới giật mình hồi thần lại.

Hừ! Gấp gáp vậy làm cái gì chứ? Cô cũng không có ăn thịt anh!

Tiết Lạc bủn rủn môi buồn bực một trận. Chỉ là cô cũng không duy trì được khó chịu như vậy bao lâu. Rất nhanh liền bị tô cháo thịt bò băm nhuyễn được tô điểm bởi vài cọng ngò thơm hấp dẫn. Cái bụng nhỏ theo đó cũng không có tiền đồ ọt ọt kêu to vài tiếng.

Bất quá... Đồ của cô đang ở đâu đây?

Tiết Lạc nằm im thiu thiu trên giường, không dám rời khỏi cái chăn. Cô biết bây giờ cô so với trẻ sơ sinh quả thật không sai biệt lắm. Quần áo mặc ngày hôm qua trải qua một đêm dày vò còn không biết có còn mảnh vụn nào hay không a!

Thối Âu Thần Dương! Còn nghĩ muốn tôi chịu trách nhiệm! Trách nhiệm em gái anh!

Tiết Lạc vừa làm bầm mắng chửi Âu Thần Dương một trận tiếp một trận. Cô cẩn thận đem chăn mềm quấn quanh cơ thể, cố gắng lê cơ thể đau nhức tưởng như bị người ta xé rách ngồi dậy, ngoan ngoãn ăn hết bữa ăn sáng.

Cũng không biết là Âu Thần Dương nấu ăn ngon hay là cô bây giờ đang quá đói. Một tô cháo to nhanh chóng bị càn quét, trong vài phút đã gọn gàng nằm trong bụng nhỏ của cô.

Tiết Lạc ăn no xong thật ưu nhã uống một ngụm nước. Cô thoải mái chống tay về phía sau, ngẩng mặt lên trời không chút thực nữ ợ to một tiếng. Bàn tay nhỏ bé nâng lên xoa nhẹ bụng nhỏ vì ăn no quá nên có chút nở ra. Gương mặt xinh đẹp cứ như vậy ửng đỏ lên một chút.

Tiết Lạc, cô quả thật không có tiền đồ!

Tiết Lạc ăn xong không bao lâu thì Âu Thần Dương mở cửa bước vào phòng. Cũng không biết có phải cô suy nghĩ nhiều hay không nhưng cô vẫn cảm thấy anh có chút thiếu tự nhiên. Từ đầu đến cuối đều không dám nhìn thẳng vào cô. Người không biết nhìn thấy cảnh này có khi còn tưởng cô cường bạo anh đâu.

Âu Thần Dương này, thật biết lừa gạt người khác nha!

Tiết Lạc nhỏ giọng hừ một tiếng. Bên ngoài lại không dám biểu hiện một tia bất mãn. Trên mặt phải nói là muốn có bao nhiêu xu nịnh liền có bấy nhiêu xu nịnh đi.

Người ta vẫn nói " Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu ". Lời ấy chính là không sai. Bây giờ cô còn đang ở trong nhà Âu Thần Dương, phải nỗ lực xun xoe để anh ta hài lòng phóng cô về nhà. Nếu để anh ta bực mình đem cô đi bán luôn thì không biết sẽ xui xẻo như thế nào đâu.

Vẫn là cô thông minh a!

" Em đang nghĩ đến cái gì?"

Âu Thần Dương ho khan một tiếng. Cuối cùng cũng có can đảm quay đầu nhìn Tiết Lạc. Chỉ là vừa vận bát gặp cô cúi đầu trầm tư tựa hồ như đang đấu tranh dữ dội lắm liền không khỏi buồn cười, tiến lên bẹo nhẹ gò má mềm mại, tiện thể đánh thức cô.

Tiết Lạc trong lòng rất bất mãn Âu Thần Dương giữ chặt gò má cô không chịu buông tay. Nhưng vẫn thức thời không nói ra, tận lực hướng anh cười ngọt ngào, mềm mại nói.

" Dương đại ca! Tôi có thể về nhà được hay chưa?"

" Dĩ nhiên! Anh đưa em về!"

Tay của Âu Thần Dương vẫn không buông gò má của Tiết Lạc, cảm nhận xúc cảm mềm mại truyền đến khiến anh yêu thích không buông tay. Nghe cô hỏi chẳng qua cũng là tùy ý trả lời.

" Cái đó... "

Tiết Lạc lại ngượng ngùng, há miệng muốn nói nhưng lại không biết phải nói như thế nào. Về mặt biểu hiện càng thêm vô tội, đáng thương.

" Như thế nào? Không muốn về nhà nữa?"

Không muốn em gái anh!

Tiết Lạc ngẩng đầu, chống lại mắt phượng đã muốn nheo lại thành đường chỉ của Âu Thần Dương. Nỗ lực khắc chế bản thân điềm tĩnh. Từ tốn áp ứng nói.

" Ý tôi là... Quần áo của tôi... Ân, đem qua... Giờ ở chỗ nào rồi?"

" Đã bỏ rồi!"

Âu Thần Dương trầm đình tiết thiết nói. Thật là không để lại cho Tiết Lạc đường sống. Cô tròn to mắt, tức giận nháy mắt bùng phát, lớn giọng nói.

" Anh bỏ rồi? Vậy tôi phải làm thế nào?"

" Đã chuẩn bị sẵn cho em! Mau mặc vào!"

Âu Thần Dương vẫn giữ nguyên bộ mặt đáng đánh đòn. Tuy ý vươn tay quăng một đồng lưng nhưng lên người cô. Về mặt thể nhưng hiện ra chút đắc ý, cứ như muốn tuyên cáo với mọi người anh là người đàn ông tỉ mỉ tốt đẹp nhất thế giới vậy.

" Anh... Anh nói... Tôi... Tôi mặc cái này?"

" Đương nhiên!"

Mười lăm phút sau.

" Lạc Lạc, em ở trong đó ngủ sao? Mau ra đây!"

" ... "

" Lạc Lạc..."

" ... "

" Lạc Lạc... Em mà không ra tôi sẽ đập cửa đi vào!"

Lạch cạch...

Cửa phòng tắm rồi cuộc cũng chịu mở ra. Tiết Lạc thật muốn đem đầu nhỏ chôn sâu vào hai lòng bàn tay. Bất quá điều đó là vô kế khả thi. Bởi vì hai bàn tay nhỏ bé đang bận... Nhắc hai cái ống quần...

Âu Thần Dương đang đứng khoanh tay hằm hừ trước cửa phòng tắm nhìn thấy Tiết Lạc bước ra đầu tiên là ngẩn người. Sau khi hồi thần lại không nhận được ôm bụng cười ra tiếng.

Tiết Lạc tức muốn giơ chân, nghĩ giờ tay đánh vào gương mặt tuần tú của Âu Thần Dương. Nhưng cô vừa buông tay, hai ống quần liền rũ xuống, lệt xệt dưới mặt đất một đoạn quá gang tay khiến cô không thể nào không tiếp tục vron tay nhắc hai ống quần. Há miệng hung hăng mắng anh.

"Âu Thần Dương... Anh muốn chết có phải không?"

Khụ khụ

Âu Thần Dương vất vờ nhin cười. Nhanh chóng trang thành vẻ mặt đứng đắn liếc nhìn Tiết Lạc. Hàm hồ nói.

"Đẹp Lắm!"

Tiết Lạc trừng mắt nhìn Âu Thần Dương. Bĩu môi khinh thường không buồn trả lời. Nghĩ đến Âu Thần Dương đưa cho cô chính là đồ của anh ta, sắc mặt lại nhanh chóng rã đầy hắc tuyến.

Chưa nói đến Âu Thần Dương vốn cao hơn cô những một cái đầu rưỡi. Áo sơ mi trắng mặc vào người đã gần dài đến đầu gối. Còn quần thể thao màu đỏ cũng so với người cô quá một gang tay.

Tiết Lạc mặc vào thứ đồ này, nhìn từ góc độ nào cũng chỉ có thể hình dung bằng hai chữ...

... Dị hợm...

"Em có thể không mặc! Ân, không mặc càng đẹp!"

"Âu - Thần - Dương! Tôi muốn về nhà!"

Tiết Lạc đem từng tiếng gần đi ra. Ánh mắt đều đã biến thành chậu lửa. Âu Thần Dương hiếm gặp lúc thức thời ngậm miệng lại.

"Được! Được! Về nha a!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Vở Kịch Gia Đình.

Chiếc siêu xe Ferrari vừa dừng lại trước cửa căn biệt thự Tinh Huyền. Tiết Lạc đã không chờ được vội vàng muốn nhảy xuống xe.

Chỉ là cô dù nhanh, nhưng Âu Thần Dương còn muốn nhanh hơn cô. Anh ta chuẩn xác vron móng vuốt sói, tóm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô. Đôi mắt lấp lánh một mặt ý cười, nghiêng đầu dùng giọng điệu cực kì chân thành nói.

"Lạc Lạc, em nhớ phải suy nghĩ vấn đề của anh!"

Tiết Lạc cảm thấy bàn tay nhỏ bé bị Âu Thần Dương nắm trúng như phải bỏng. Nhưng cũng chỉ có thể hừ hừ hai tiếng đáp lại anh.

"Sao không trả lời? Hừm?"

Âu Thần Dương dường như rất không hài lòng với thái độ tùy ý, có lệ của cô. Sắc mặt thoáng cái liền trầm xuống, giọng nói cũng tăng thêm mấy phần tà ác khiến mồ mào hoang nào đó cong mình như tôm luộc, run run rẩy rẩy một hồi.

Người đàn ông này ấy à, bề ngoài thì thật là khiêm tốn, đĩnh đạc. Nhưng thực tế bên trong không khác gì một đứa bé. Không những thù dai mà còn thích tỏ ra nguy hiểm.

Này cho anh giả trang hoàn mĩ! Anh biết giả thành sói, lẽ nào tôi lại không biết đội lốt cừu?

Trong đầu Tiết Lạc loạn chuyển một hồi. Cuối cùng vẫn ngoan ngoãn trung ra một bộ mặt ngây thơ, gật gật cái đầu nhỏ tựa như gà mổ thóc.

"Vâng, vâng. Dương gia gia, con hứa sẽ suy nghĩ kĩ! Suy nghĩ thật là kĩ a!"

Tiết Lạc vừa nói vừa nhân lúc Âu Thần Dương thoáng buông lỏng liền rút tay ra, vội vàng mở cửa xe, liền thoáng chạy nhanh vào nhà. Tốc độ so với sóc còn muốn nhanh hơn mấy phần. Tựa như ở trong xe có ai đó hù cô sợ muốn chết vậy.

Tiết Lạc ngựa quen đường cũ luôn luôn lách lách băng qua hoa viên. Gấp gáp lao vào trong nhà.

Về tới nhà, việc đầu tiên cô nghĩ tới là gì? Ân, chính là thay đồ! Đúng vậy! Phải thay bộ đồ quái dị chết tiệt này ra!

Chỉ là, mọi việc cũng không đơn giản qua cửa như vậy. Ở bên trong vẫn còn có một thiên la địa võng sắp sẵn chờ cô đâu!

"Lạc Lạc... Con đi đâu giờ này mới về?"

"Ách?"

Giọng nói uy nghiêm, hùng hậu của ba Tiết vang lên bên tai khiến bàn tay đang bám chặt thanh chắn cầu thang của Tiết Lạc tê rần. Cô cũng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn quay đầu lại, một bước lại một bước trở về phòng khách.

Phòng khách Tiết gia bình thường tụ tập lại đều rất vui vẻ. Bình thường Tiết Lạc vẫn ngồi trong đó cùng ba mẹ Tiết kể vài chuyện thú vị. Đa phần đều là những câu chuyện vui hoặc truyện biếm họa cô biết ở kiếp trước.

Nhưng là hôm nay không như vậy.

Ba Tiết cùng mẹ Tiết phân chia nhau ngồi trên hai chiếc ghế salon. Đông Phương Linh thì đứng đằng sau hai người. Sắc mặt ai nấy đều một dạng trầm mặc.

Bất quá, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết chuyện khiến Đông Phương Linh trầm mặc so với chuyện của ba Tiết, mẹ Tiết là khác nhau một trời một vực.

Tiết Lạc run run rẩy rẩy tiến lại, đầu nhỏ từ đầu đến cuối đều không dám ngẩng lên. Một bộ dạng đều thuyết minh về biết lỗi vô cùng chân thành. Giờ phút này chỉ thiếu cô chảy ra hai dòng nước mắt liền hội ngộ đủ tình chân ý thiết nha.

"Lạc Lạc, con làm sao lại..." Ăn mặc kì cục như vậy?

Mẹ Tiết thấy con gái xuất hiện trong bộ quần áo lộm thuộm thì bị dọa cho giật mình. Ba Tiết cũng hoảng hốt. Ông vừa rồi không có để ý tới, nhưng là...

Aiz... Giờ phút này tất cả những bức bối gì đó đều đã sớm ném ra sau đầu rồi. Con gái a! Trân bảo a!

Tiết Lạc vốn còn tưởng phải nghe mắng một trận. Cũng không có suy nghĩ đến tình thế trong nháy mắt đã xoay chuyển như vậy.

Mồ mào hoang nhỏ bé bị ba Tiết cùng mẹ Tiết nhào tới ôm, sau lại bị xoay xoay vài vòng qua qua lại lại khiến đầu óc còn chưa tỉnh hẳn của Tiết Lạc rất nhanh quay cuồng.

Thân thể thì cực độ mệt mỏi. Nhưng trong lòng Tiết Lạc lại ấm áp muốn chết. Nước mắt ứa khuất không một tiếng động ứa ra.

Mồ mào hoang khóc đến thống thiết nhào vào lòng ba Tiết cùng mẹ Tiết oa oa khóc to. Khiến lòng hai người bọn họ nháy mắt mềm nhũn, yêu thương vỗ về lưng cô.

"Ngonan, Lạc Lạc ngoan, không khóc. Nói cho mẹ biết ai bắt nạt con. Mẹ bảo ba trả thù cho con nha!"

Ba Tiết gạt mạnh đầu, tuyệt đối đồng tình với lời nói của mẹ Tiết.

Thật ra, ông vốn là không phải giận vì Tiết Lạc đi qua đêm không về. Trước đây, cô ra ngoài ở riêng. Đời sống riêng tư bề bộn như thế nào cũng không phải là ông không biết. Chỉ là ông cũng chưa từng hà khắc với cô. Theo ông, cho dù trời có sụp xuống thì cũng có ông thay cô chống một đầu.

Chỉ là, từ ngày Tiết Lạc mất trí nhớ trở về nhà. Cô không những trở nên ngoan ngoãn hơn mà còn mỗi ngày đem một vài chuyện thú vị ra kể khiến mọi người ai nấy đều cười vang vui vẻ. Địa vị của Tiết Lạc cũng theo đó nâng lên so với bề bộn còn muốn quý hơn rất nhiều. Cô đi đêm không về, ông chính là sợ tiện nghi cho người đàn ông nào đó. Như vậy là tuyệt đối không được a!

Tiết Lạc thút thút sụt sùi một hồi. Tâm tình rất nhanh đã khá lên rất nhiều. Thế nhưng vẫn lười biếng không muốn nâng đầu lên, ngược lại ở trong lòng ngực mẹ Tiết rồi ba Tiết cọ cọ vài cái làm nũng. Động tác nghịch ngợm của mồ mào hoang nháy mắt đã có hiệu quả, ba Tiết, mẹ Tiết cứ như vậy bị chọc cho cười vang không ngừng.

Đông Phương Linh nhưu mây nhìn tình huống chuyển biến. Trong lòng đã có chút không thoải mái. Cô ta híp lại mắt hạnh, thật sâu nhìn bộ đồ quái dị rộng thùng thình trên người Tiết Lạc. Đấy mắt liền loé lên một đạo tia sáng, cúi đầu làm như vô tình nói.

"Bộ đồ chị đang mặc hình như là đồ đàn ông..."

"Đồ đàn ông?"

Ba Tiết, mẹ Tiết vô thức lặp lại một tiếng. Cả hai người đồng loạt cúi đầu nhìn bộ đồ trên người Tiết Lạc. Nhận ra đó quả thật là đồ đàn ông liền trừng lớn mắt, lại liên tưởng đến cô đã một đêm không về. Khả năng ngôn ngữ trở nên lắp bắp.

"Lạc... Lạc Lạc... Con... Đêm qua..."

Tiết Lạc âm thầm cắn môi liếc nhìn Đông Phương Linh chỉ sợ thiên hạ không loạn đằng kia. Chỉ có điều cô ta vẫn luôn cúi đầu, làm như hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt của cô.

Tiết Lạc mím mím môi, cũng lười phải bận tâm Đông Phương Linh. Cô cũng không phải là ngày đầu kiến thức bụng dạ của cô ta. Trước chỉ cần giải thích tốt với ba Tiết, mẹ Tiết là được rồi.

Quan trọng là giải thích cái gì mới tốt đây, cô cũng không thể nói cô say rượu đến nhà Âu Thần Dương cùng anh ta chơi trò "trẻ em sinh đôi" đi?

"Hôm qua cháu đưa Lạc Lạc trở về. Vì cô ấy quá say có nôn một chút. Tháng nàng quá lạnh, cháu sợ cô ấy bị cảm mới đưa cô ấy về nhà cháu. Sau vì cô ấy quá mệt mỏi nên cháu cũng đành phải để cô ấy ở lại nhà cháu ngủ qua đêm! Cháu thật vô cùng xin lỗi!"

Giữa lúc Tiết Lạc đang bối rối không biết phải trả lời như thế nào thì một giọng nói nam tính dịu dàng từ ngoài cửa lại vang lên. Câu nói thành công hấp dẫn tất cả mọi người đồng loạt nhìn ra ngoài.

Âu Thần Dương đi theo Vân quân gia tiến vào biệt thự, không biết đã đứng từ lúc nào. Nhưng anh ngắn gọn nói vài câu thôi lại có thể giải đáp hết thắc mắc trong lòng ba Tiết cùng mẹ Tiết.

Chỉ là, Tiết Lạc nghe thế nào cũng cảm thấy trong lời nói của anh ta có gì đó rất ám muội. Cái gì đưa về nhà, cái gì mệt quá ngủ say... Aiz, vẫn là cô suy nghĩ nhiều đi!

Đông Phương Linh cũng giống như Tiết Lạc nghe ra trong lời nói của Âu Thần Dương điểm không bình thường. Đơn giản là đêm qua cô ta tận mắt chứng kiến Tiết Lạc về nhà. Dù lúc đó đã chéch choáng nhưng ấn tượng vẫn rất rõ ràng.

Đông Phương Linh nhú mày thật sâu. Lại nhìn bộ quần áo trên người Tiết Lạc. Lúc này mới để ý tới vừa vặn rất phù hợp với vóc dáng của Âu Thần Dương. Lẽ nào...

Đông Phương Linh ý thức được điểm này liền trừng lớn mắt. Vốn là muốn mở miệng hung hăng vạch trần Tiết Lạc. Thế nhưng, cô ta vừa ngẩng đầu lại bị ánh mắt lạnh như băng của Âu Thần Dương hù dọa, lời muốn nói toàn bộ đều nuốt trở về. Đôi mắt mang theo cực độ uỷ khuất rũ xuống, trong lòng cũng có một tia thù hận không ngừng nhen nhóm..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Đổi Chỗ

Tiết Lạc nằm bò ra bàn, mặt mũi làm gương mặt vốn xinh đẹp của cô không ngừng xuống sắc. Thậm chí sáng nay còn phát hiện một cái mụn oanh oanh liệt liệt mọc ngay trên chóp mũi.

Đã từ mấy ngày nay, hầu như học sinh lớp ban A năm cuối không ai không biết Tiết tiểu thư ngu ngốc, vô tri, lười biếng muôn vàn tiếng xấu đột nhiên đổi tính.

Bọn họ cũng biết cô đang có chuyện vô cùng phiền não. Bằng chứng là ai đó đang nằm vật vã kia đã thờ dài lần thứ năm mươi mốt trong một ngày.

Aiz.. Aiz.. Aiz..

"Lạc Lạc, cậu rốt cuộc bị làm sao thế hả?"

Huỳnh Thiên Trúc ngồi bên cạnh Tiết Lạc từ rất sớm đã bị cô tra tấn đến sắp không chịu được. Cuối cùng cũng không thể không giơ tay gõ mạnh lên bàn, dùng đôi mắt to tròn lên án trừng trừng nhìn cô.

Tiết Lạc bị tiếng vang do Huỳnh Thiên Trúc gây nên hù dọa sợ đến mức giật nảy mình. Không kịp suy nghĩ gì vội vàng ngồi thẳng lưng, hai tay ôm ngực, vẻ mặt uỷ khuất cùng vô tội khiến cho lòng người nào đó ngay tức khắc mềm nhũn đi xuống.

"Trúc Trúc ... "

Giọng nói vô cùng đáng thương.

"... "

Huỳnh Thiên Trúc buồn bực nín thở. Cô lúc này chính là cảm thấy mình thật không có một chút tiền đồ.

Rõ ràng muốn thừa cơ hội mắng Tiết Lạc vài câu. Thế nhưng còn chưa kịp thi triển công phu lại bị con mèo hoang này cứ nhiên dằm dằm mĩ nhân kể dụ dỗ cô.

Đã vậy còn là thành công hết lần này đến lần khác.

Bắt lực a... Bì ai a...

" Cậu mấy ngày nay rốt cuộc nổi điên cái gì? Nhiều ngày lên lớp tâm hồn cứ treo trên mây thì thôi đi, bài cũng không buồn chép. Đã vậy còn hơi một chút là đồ mặt, sau đó lại liên tục thờ dài. Nay, nếu như hôm nay cậu không đem chuyện nói cho rõ, tớ nhất định xé xác cậu!"

Huỳnh Thiên Trúc làm ra vẻ mặt mầu dạ xoa lạnh lưng hừ hừ hai tiếng như thể đang mài vuốt chuẩn bị xé xác Tiết Lạc thật. Hành động này của cô khiến cho những người ngồi xung quanh đều suýt nữa là bị dọa đến mức chết ngất.

Tiết Lạc ngây ngô nhìn Huỳnh Thiên Trúc, đôi mắt to tròn nhu thuận chớp chớp. Sau đó...

" Á... Cậu đang làm gì? Mau buông ra! Buông ra!"

Huỳnh Thiên Trúc đột ngột nhảy dựng, ngoác miệng la lên oai oái. Đầu nhỏ liên tục xoay qua xoay lại, mong muốn tránh thoát khỏi ma trảo của Tiết Lạc đang bẹo nhẹ gò má mềm mại.

Mồ mèo hoang nào đó lúc này ngượng ngùng đem tay về, ngây ngốc sờ sờ mũi. Đôi mắt mở to liên tục chớp chớp nhìn đôi má phúng phính của Huỳnh Thiên Trúc đã vô thanh vô thức nổi lên một mặt đỏ ửng.

Cái này cũng không thể trách cô xúc động quá đáng. Chỉ là, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, đều sẽ làm cô vô thức nhớ về An Li.

Tiết Lạc lần đầu tiên gặp Huỳnh Thiên Trúc là vào ngày thứ hai khi cô đến trường. Tại đầu bàn trống không bên cạnh chỗ ngồi của cô ngày hôm qua lại đột nhiên xuất hiện nhiều thêm một người.

Cô gái mặc đồng phục của học sinh năm cuối, ngồi quay lưng về phía Tiết Lạc nhìn ra ngoài cửa sổ. Sự chuyên chú của cô ấy làm xung quanh dường như nhấm vào một màu sắc trầm tĩnh nhưng lại vô cùng tươi đẹp.

Thật sự là làm cho người khác khôngỡ phá rồi.

Chỉ là, khi cô ấy quay đầu lại. Gương mặt quay ngược với ánh sáng vừa quen thuộc vừa xa lạ khiến cho Tiết Lạc không thể không giật mình hồ hởi hai tiếng.

" An Li?"

Đúng vậy! Cô gái trước mặt so với An Li mà Tiết Lạc quen biết giống nhau đến chín phần. Một phần còn lại chính là gương mặt của cô ấy vẫn còn khá non nớt cùng làn da trắng mịn, thoát nhìn nồn nà, không khác gì trứng gà vừa mới bóc. Trong khi đó An Li mà cô biết lại là một phụ nữ hai mươi tám tuổi thành thục, trưởng thành còn làn da vì suốt năm bốn ba du lịch mà có phần rám nắng khoẻ mạnh.

Cho dù giữa hai người vẫn còn tồn tại đôi chút khác biệt như vậy. Thế nhưng cũng không thể khiến cho Tiết Lạc đối với cô ấy đánh mất cảm giác quen thuộc. Thậm chí làm cô mãnh liệt nổi lên một suy nghĩ không mấy khả thi...

Nguyên do khiến cô xuyên không vào thế giới này rất có thể là có liên quan đến cô gái trước mặt. Bởi vì cô xuyên không vào tiểu thuyết của An Li. Mà cô gái này tương lai sẽ chính là một An Li thứ hai...

" Nay ... Nay, tớ cũng không nói tớ sẽ đánh cậu, cậu đừng nhìn tớ như vậy có được hay không?"

Huỳnh Thiên Trúc vốn đang định mạnh mẽ dạy dỗ Tiết Lạc một phen. Nhưng không nghĩ đến lại phát hiện ra cô đang nhìn bản thân mình đến ngẩn người. Trong lòng cứ nhiên dâng lên một chút tự trách.

Aiz...

Cô làm sao lại có thể so đo với Tiết Lạc đây? Con mèo hoang này áy à, chỉ được cái lớn xác thôi. Nhưng là tâm tính lại vô cùng trẻ con.

Trước đây ai là người nói Tiết Lạc chính là thiên hạ đệ nhất xú danh? Cái gì mà không còn thuốc chữa? Dựa vào, người ta còn đáng yêu muốn chết đâu!

Tiết Lạc bị giọng nói Huỳnh Thiên Trúc bất ngờ vang lên cắt ngang suy nghĩ. Mặc dù cũng biết là cô ấy đang hiểu lầm. Nhưng là cũng không có đại đột chày đi thanh minh.

Hiểu lầm cũng rất tốt! Ít nhất cô tạm thời không có bị cô ấy dạy dỗ a! Trước cứ được tới lúc nào liền hay lúc ấy đi!

" Nay! Bài kiểm tra toán vừa rồi cậu làm thế nào?"

Tiết Lạc cùng Huỳnh Thiên Trúc nói qua nói lại một hồi. Chủ đề lại đột nhiên chuyển qua bài kiểm tra vào cuối tuần trước.

Huỳnh Thiên Trúc quay quay cái bút bi. Cùng lắm chỉ là lơ đãng hỏi đến nhưng lại khiến mỡ mè hoang nào đó ngồi bên nhanh chóng rung mình một cái.

Tâm trạng Tiết Lạc vừa mới có thể thoải mái một chút lại bị câu hỏi kia làm cho tiêu ngủ trở lại. Không nói hai lời liền gục mặt xuống bàn.

"A... A ... A... Chết chắc rồi!"

"Này, làm sao vậy?"

Huỳnh Thiên Trúc bị vẻ mặt ủ dột của Tiết Lạc làm cho một trận không hiểu tại sao. Chân mày xinh đẹp nhíu lại nhỏ giọng hỏi.

"Tớ không làm được bài!"

Tiết Lạc meo meo than thở vài tiếng. Cô thật là bi ai a!

Ngày trước khi đi học, cô học cái gì cũng khá. Nhưng chỉ duy nhất môn toán là học hoài không vào. Giờ đến thế giới này, cô vẫn như cũ bị xếp vào dạng ngu lâu dốt bền. Thật không biết người khác học toán thấy như thế nào, cô học ngoại trừ thấy buồn ngủ ra thì cũng chỉ thấy buồn ngủ...

Buồn ngủ, buồn ngủ, buồn ngủ...

Huỳnh Thiên Trúc nghe Tiết Lạc ca thán một trận. Chân mày cũng theo đó nhíu lại thành một đường. Ánh mắt chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa, giọng điệu mang theo một đạo thương cảm.

"Chúc mừng cậu trúng số độc đắc! Tớ đã thấy giáo viên chủ nhiệm hằm hằm đi về phía này!"

"Tiết Lạc, em là có gì bất mãn với tôi có phải hay không?"

Mỹ nữ váy đỏ ngồi trên ghế dựa xoay qua xoay lại cây bút bi. Đôi mắt lợi hại từ đầu đến cuối chưa bao giờ rời mắt khỏi Tiết Lạc đang cúi đầu thật thấp. Thản nhiên nghe cô meo meo nói thật nhỏ.

"Em không có..."

"Không có? Tôi đã xem qua bảng điểm những môn khác của em! Quả thật là vô cùng tốt. Nếu không phải nghe chính miệng các đồng nghiệp hết lời khen về biểu hiện gần đây của em, chính tôi cũng không tin."

Mỹ nữ váy đỏ mở lời bằng một câu chào hàng cách vấn đề một khoảng xa làm cho Tiết Lạc ngẩn người không hiểu tại sao. Vừa lúc này lại nghe được lời nói tiếp theo.

"Đành rằng trước đây em học... Rất đều, tôi sẽ không nói. Nhưng bây giờ lại có một môn lệch hẳn. Cho nên..."

Mỹ nữ váy đỏ lần nữa ngừng lại, quét mắt qua Tiết Lạc trầm giọng hừ hừ phun ra ba chữ.

"... Đổi chỗ đi!"

"..."

Đợi đến khi Tiết Lạc lê lét thân mình ra khỏi phòng giáo vụ đã là mười lăm phút sau. Huỳnh Thiên Trúc nhìn thấy cô liền nhảy lon ton tiến lại, thật tự nhiên quàng vai lên cổ của cô, cười hi hi nói.

"Làm sao vậy? Lão xử nữ nói cái gì?"

Huỳnh Thiên Trúc nhìn gò má mềm mại của Tiết Lạc mắt khí sắc như bông hoa héo rũ, buồn bực vươn tay捏 một cái. Chỉ là thấy bạn thân vẫn mặt ủ mày chau lại không nỡ liền thu tay trở về, lo lắng hỏi.

Tiết Lạc nhìn Huỳnh Thiên Trúc, mặt mếu máo, buồn bã nói.

"Cô bảo... Đổi chỗ!"

"Không được... Tớ thì làm sao bây giờ?"

Huỳnh Thiên Trúc kém điểm nhảy dựng, oang oang hét to. Tiết Lạc lại càng thêm buồn bực. Cô dĩ nhiên cũng không muốn nha. Thứ nhất là cô với Huỳnh Thiên Trúc bây giờ đã vô cùng thân thiết. Thứ hai... Cô phải đổi chỗ... Ngồi cạnh cư nhiên là...

Nhìn đến vẻ mặt Tiết Lạc thập phần quái dị. Huỳnh Thiên Trúc không khỏi ho khan một tiếng. Không nhịn được tò mò, ấp úng hỏi.

"Này, cậu ... Ủm, đổi đi chỗ nào?"

"Bên cạnh Diêu Nhật Hàn!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Ngày Đầu Tiên Đổi Chỗ.

Hôm nay là ngày đổi chỗ, Tiết Lạc cố tình đi sớm hơn một tiếng so với ngày thường. Mục đích chính là muốn đến sớm hơn Diêu Nhật Hàn một bước.

Bởi vì theo cô thấy, với tính cách cố chấp của cậu ta, sợ là không bao giờ đồng ý cho cô ngồi cùng một bàn.

Chỉ là, vì cái gì cô đã cẩn thận như vậy, cứ nhiên vẫn để người ta hẫng trước tay trên đây!

Tiết Lạc mở to đôi mắt to tròn. Buồn bực nhũu chặt chân mày, hai bờ môi khề mím, vô cùng khó xử nhìn ai đó đang nằm không khác gì con cá chết.

Diêu Nhật Hàn nằm sải người trên ghế, một tay nâng lên che mắt, một tay đặt ở trên bụng. Gương mặt tuấn tú cứ như vậy bị che đi phân nửa chỉ lộ ra cánh mũi cao vừa phải cùng đường nét đôi môi phớt hồng vẫn không mất đi phần cương nghị.

Thân hình cao ngất thon dài nằm trên chiếc ghế đôi dành cho hai người ngồi vẫn có phần quá khổ. Nên một chân cậu ta duỗi thẳng, gác hờ hững lên chiếc ghế đơn. Còn một chân lại tùy ý thả rơi trên mặt đất.

Tư thế nằm bừa bãi như vậy đặt ở trên người khác, ngàn lần đều sẽ khiến người ta gai mắt. Nhưng khi đặt trên người Diêu Nhật Hàn, không nghĩ đến càng thoát ra phần khí chất phong lưu, phóng khoáng. Hơn nữa còn là vô cùng quyến rũ, khiến bất kì phái nữ nào nhìn thấy đều không khỏi đỏ mặt.

Đáng tiếc, trước đây Tiết Lạc đối với Diêu Nhật Hàn vẫn còn tồn tại một phen hiềm khích. Nên nhìn thấy cảnh này cũng tự nhiên mặt không đỏ, tím không đập. Có chăng cũng là buồn bực con cá chết này quá giáo hoạt. Thế nhưng từ sớm đã cẩn thận giăng trước thiên la địa võng, chuẩn bị đón đầu cô.

Tiết Lạc hừ lạnh một tiếng. Đôi mắt to tròn nhẹ nhàng khép lại. Khoé môi cũng theo đó từ từ nâng lên thành một độ cong nhàn nhạt.

Diêu Nhật Hàn, xuống đất nằm đi...

"A..."

Diêu Nhật Hàn căn bản là chỉ giả vờ ngủ. Dù nâng tay lên che mắt nhưng vẫn cố tình lưu lại một khe hở, dùng dư quang nơi khoé mắt quan sát về mặt uất ức mà vẫn không thể làm gì của Tiết Lạc.

Chỉ là, cậu tuyệt đối không nghĩ đến, con mèo hoang luôn luôn giờ nanh múa vuốt này lại có thể ngoan độc như vậy. Cứ nhiên còn dám đưa chân không lưu tình đạp cậu xuống đất.

Hành động đột ngột của cô làm cậu dù đã chuẩn bị trước cũng không tài nào thoát khỏi khốn cảnh... Tiếp xúc thân mật với mặt đất...

Diêu Nhật Hàn lồm cồm bò dậy từ mặt đất. Bộ đồng phục được cắt may tỉ mỉ vô cùng vừa vặn với thân hình cao lớn anh tuấn nháy mắt trở nên xộc xệch một cách đáng thương. Đôi mắt phượng hẹp dài mở to trừng trừng nhìn tội phạm gây sự nhưng vẫn không chút yếu thế quăng cái túi màu hồng lên bàn, dùng tư thế tự nhiên nhất ngồi xuống ghế.

"Tiết - Lạc! Cô..."

"A? Bạn học Diêu, bạn học đến lớp thật sớm nha! Tôi hôm nay đặc biệt đến sớm để dành ghế cho bạn học Diêu! Này, nhanh ngồi xuống đi!"

Tiết Lạc mở to đôi mắt vô tội nhìn Diêu Nhật Hàn đang cắn răng gằn tên của cô thành từng tiếng nặng nề. Cứ như thế, người vừa rồi ưu nhã nâng chân đạp cậu xuống ghế hoàn toàn không có chút liên quan gì với cô vậy.

Diêu Nhật Hàn bị Tiết Lạc chặn lời trước làm những lời vừa mới chuẩn bị buông ra đến nơi đều phải nuốt trở về cổ họng. Trong lòng buồn bực bất cam hừ nhẹ một tiếng, cũng không thèm chỉnh lại quần áo mà trực tiếp ngồi xuống ghế.

Tiết Lạc hí mắt nhìn Diêu Nhật Hàn. Cô cũng không thể nào không bội phục khả năng nắm được bỏ được của con cá chết này.

Nếu là người bình thường, bị đạp xuống từ trên ghế có thể nào không giận sao? Dĩ nhiên là không đi!

" Thế nào? Đẹp trai lắm đúng không?"

Điều Nhật Hàn nghiêng người chống tay xuống bàn quay sang nhìn Tiết Lạc. Tiện thể còn phóng về phía cô một đạo mị nhãn quyền rũ chết người khiến cho té bào thần kinh thô của cô đều run lên bần bật.

Cậu từ từ đứng dậy, dáng người cao ngất cùng hơi thở nam tính gần như bao phủ trọn vẹn thân hình nhỏ bé của Tiết Lạc. Cô không tự chủ ho khan một tiếng, quay mặt sang chỗ khác, hai gò má cứ như vậy đỏ lên.

Tiết Lạc cũng không phải đỏ mặt vì Điều Nhật Hàn. Mà là cảm giác đứng dưới bóng dáng nam tính cao lớn của cậu ta làm cô vô thức nghĩ đến Âu Thần Dương.

Kể từ ngày hôm đó cô với anh ta cũng không gặp lại. Không phải là anh ta không tìm cô mà cô đều phải tận dụng mọi thời cơ trốn biệt.

Người đàn ông nào không có mối nói cũ. Cô và anh ta cùng lắm chỉ là bè nước gặp nhau. Không chừng quá vài ngày, người đàn ông đó đã quăng cô ra sau đầu cũng nên.

Chỉ là, tại sao nhìn thấy Điều Nhật Hàn lại liên tưởng đến Âu Thần Dương? Lẽ ra cô phải sớm quên anh ta đi mới phải!

Aiz.. Aiz.. Cô nhất định là bị bệnh rồi! Chiều nay nhất định phải đến bệnh viện!

" Tiết Lạc!"

" Nha?"

Âm thanh phóng đại ngay bên cạnh vành tai mẫn cảm khiến cho Tiết Lạc rùng mình một cái. Thân thể nhỏ bé không tự chủ co rụt lại, hai tay bung vành tai, đôi mắt to tròn uy khuất nhìn chằm chằm Điều Nhật Hàn.

Điều Nhật Hàn bị ánh mắt nhu thuận như con mèo nhỏ của cô làm cho ngẩn người. Kể từ lúc trong đầu cậu bắt đầu có nhận thức về một Tiết Lạc hoàn toàn khác so với trước đây, quả thật chưa từng thấy cô nhìn anh với ánh mắt như vậy.

Điều Nhật Hàn không khỏi nhớ tới những lần Tiết Lạc nhe nanh giờ vuốt như con mèo hoang phòng bị bên cạnh cá chết, khoé môi liền không khỏi nhếch lên thành một nụ cười.

Tiết Lạc này so với Tiết Lạc trước đây quả thật hợp khẩu vị của cậu nhiều lắm! Nhiều lúc chỉ cần nhìn gương mặt của cô trong lòng liền dâng lên ý tưởng muốn chọc ghẹo.

Điều Nhật Hàn tuyệt đối sẽ không nói với cô, việc cô bị đổi chỗ cậu từ sớm đã biết trước. Thậm chí, người đề xuất với giáo viên chủ nhiệm không ai khác cũng chính là cậu.

Ngay cả ngày hôm nay trực chờ ở đây cũng là có dự tính sẵn. Cậu chính là tính toán trước tính tình của con mèo hoang nhỏ này nên mới dậy từ lúc năm giờ sáng chuẩn bị đến trường. Cần thận giăng ra thiên la địa võng đón đầu cô.

Chỉ đáng tiếc, cậu thể nhưng tính sai một bước. Mèo hoang nhỏ này không biết từ lúc nào đã luyện thành bộ dáng không tìm không phôi, thể nhưng còn có thể nhẫn tâm đạp cậu xuống đất.

Cô như vậy làm sao lấy chồng đây? Thử nghĩ đến cô ở phía trên đạp chồng xuống giường, còn không phải gây họa lớn rồi hay sao?

" Cậu phát điên cái gì? Ngồi gần như vậy! Tính sàm sỡ sao?"

Tiết Lạc nhanh chóng nhận ra Điều Nhật Hàn thất thần. Liền nhân cơ hội đem cái đầu cá chết của cậu đẩy ra thật xa.

Điều Nhật Hàn hừ một tiếng, vờn ngón tay trở xi nhẹ vào đầu Tiết Lạc. Đáy mắt nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, lại nhìn từ trái qua phải một lượt, xì mũi khinh thường nói.

" Cô có cái gì đáng để sàm sỡ đây! Cứ cho là gương mặt có thể không xinh đẹp đi! Nhưng ít ra cũng phải có dáng người. Cô gầy như vậy, ôm trong tay dĩ nhiên không tạo được mỹ cảm!"

" Điều - Nhật - Hàn!"

Tiết Lạc cắn răng trừng mắt nhìn Điều Nhật Hàn. Trong lòng có một loại xúc động muốn banh mắt của cậu ra xem bên trong có phải hay không đã bị hỏng hóc chỗ nào đó hay không?

Cô thừa nhận mỗi người có một quan niệm cái đẹp khác nhau. Cứ cho rằng cậu ta có tư tưởng vận vẹo hơn người bình thường. Nhưng còn dáng người? Cô dù gì cũng gọi là có trên có dưới. Trừ phi cậu ta có sở thích luyện đồng hoặc yêu mập điên cuồng thì hoàn toàn có thể xưng hai từ hoàn hảo nha!

Người này thật sự làm người khác tức chết mà!

Aiz, thôi đi! Tuy rằng bị người khác nói rằng bản thân không có sức hấp dẫn đối với phái nữ mà nói có lực công phá khá mạnh. Nhưng dù sao ngồi gần

một kẻ không động một chút ý niệm không an phận nào đó với mình và một kẻ mang theo ý đồ bất chính thì đã là tốt hơn nhiều lắm! Cô mới không thèm chấp nhặt với những người có tư tưởng vẩn vơ như vậy đâu!

Diêu Nhật Hàn nhìn sắc mặt Tiết Lạc biến đổi từ không thể tin sang bức bối, liền sau đó lại hoà hoãn xuống thì cảm thấy vô cùng thú vị. Đây quả thật là một con mèo hoang nhỏ rất biết tự an ủi mình.

Xem ra những ngày sắp tới của cậu trôi qua cũng không phải là quá nhàm chán!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thẩm Dật Phàm.

Tiết Lạc có chết cũng không ngờ được cái miệng ăn mắm ăn muối của cô nói cái gì cũng đều có thể thành sự thật. Phải chăng đây cũng gọi là đặc quyền của người xuyên không, có năng lực tiên tri thần thông quảng đại?

"Aiz, đau đầu chết mất!"

Tiết Lạc ngồi dựa vào băng ghế bên ngoài phòng khám bệnh, nhìn con số xếp thứ bốn trăm lẻ sáu của mình rồi lại nhìn lớp người ùn ùn liên tục kéo đến không ngồi nghỉ bên kia, buồn bã đến mức không tài nào giữ được bình tĩnh.

Bảo sao người ta rất thích đi cửa sau? Dĩ nhiên đi cửa sau thì không phải chờ đợi, có bệnh trực tiếp đi khám rồi ôm thuốc ra về quả thật tốt lắm!

Tiết Lạc buồn bực nâng tay xoa xoa cái ót. Cảm giác tê tái khi chạm nhẹ vào vùng đầu thôi cũng làm cô không khỏi rùng mình.

Nghỉ đến bản thân buổi sáng vừa suy nghĩ nên đến bệnh viện một chút. Buổi trưa về nhà ngủ qua một giấc liền phát hiện cổ mình bị trọc. Dĩ nhiên là không còn gì có thể xui bằng.

Aiz...

Nói chung cũng là tại Tiết Lạc không bỏ qua được thói quen cũ. Chẳng là kiếp trước cô đi ngủ đều rất thích nằm gối cao. Nằm gối cao sẽ cảm thấy đầu nâng lên rất dễ chịu, giấc ngủ cũng vì vậy mà sâu hơn.

Kiếp này, Tiết Lạc cũng có thói quen như vậy. Chỉ có điều cô không dự đoán được mình ngủ một giấc ngủ lại mơ thấy một giấc mơ vô cùng kì lạ. Cô thể nhưng mơ thấy cô cùng tên hồ li gian xảo Âu Thần Dương nắm tay nhau cùng bước vào lễ đường. Sau đó lại bị các anh nam chính trong nguyên tiểu thuyết lái một dàn xe container siêu khủng đến cướp... Chú rể. Điều này khiến cô hoảng sợ đến mức giật mình tỉnh dậy...

Giấc mơ chết tiệt kia là mồ hôi trên trán Tiết Lạc vã ra như tắm. Đầu nhỏ rút khỏi gối mềm, và cái ót thì truyền tới một cơn đau ê ẩm khủng khiếp.

Cô chính là nữ phụ đấy! Quả nhiên dính tới hình tượng của các nam chính cũng không phải là chuyện tốt! Dù trong mơ cũng có thể khiến người ta trọc cổ. Đầu là do có phúc lớn mạng lớn, nếu không cái mạng nhỏ này có khi cũng không còn giữ được đâu!

Sau này vẫn là tránh xa bọn họ ra thật xa mới tốt a!

Thẩm Dật Phàm bước ra khỏi phòng phẫu thuật. Sau khi dặn y tá chuyển bệnh nhân vào phòng vô trùng thì bản thân cũng tự giác trở về phòng làm việc riêng.

Anh hiện tại đang rất mệt mỏi. Hôm qua anh phải ở lại trực đêm, nên đáng ra hôm nay là ngày anh được nghỉ.

Nhưng đúng lúc anh định trả lượt công tác về nhà thì bệnh viện lại đột nhiên tiếp nhận một bệnh nhân bị chấn thương nghiêm trọng cần phải lập tức tiến hành phẫu thuật.

Mà lúc đó vẫn chưa tới giờ làm việc, các bác sĩ vẫn chưa tới nên Thẩm Dật Phàm không còn cách nào khác đành phải bước vào phòng phẫu thuật.

Ca phẫu thuật kéo dài liên tục trong vòng tám tiếng đồng hồ. Thời gian đó anh đều tuyệt đối tập trung nên không có cảm nhận được. Chỉ đến khi phẫu thuật thành công, bước ra khỏi phòng vô trùng anh mới ý thức được bản thân rệu rã cùng một mệt mỏi vô cùng.

Thẩm Dật Phàm đem áo blouse trắng vắt lên giá treo đồ, thay lại một thân tây trang thoải mái. Anh với tay lấy chìa khoá chiếc xe Lamborghini Gallardo đang định trở về nhà ngủ một giấc thoải mái một chút.

Lúc đi ngang qua hành lang của bệnh viện, Thẩm Dật Phàm thoáng dừng chân lại. Đôi mắt híp lại, quay đầu nhìn về phía hai nữ y tá đang ôm cặp hồ sơ, dựa vào lan can nói chuyện phiếm.

"Có nhìn thấy gì không? Cô ta lại đến nữa kìa! Nhưng sao lần này cô ta không trực tiếp đến tìm bác sĩ Thẩm mà lại tự đi bốc số đây?"

Nữ y tá hừ một tiếng, giọng nói cùng thần thái mang theo khinh thường và châm biếm thật sâu.

"Còn không phải là lạt mềm buộc chặt không thành sao. Hơn một tháng cô ta an phận còn tưởng cô ta đổi tính. Không nghĩ đến, dĩ nhiên là hồ ly tinh!"

Nữ y tá còn lại đón ý nói hùa. Hai người cùng ôm hồ sơ bước đi. Vừa đi vừa nói.

"Nói thế nào người ta cũng là thiên kim tiểu thư của Tiết thị. Chúng ta chộc không nổi loại người này. Bất quá, tôi thật thương tâm thay cho Tiết chủ tịch. Nếu tôi mà có đứa con gái hoang dâm vô độ như cô ta, có lẽ đã sớm nghẹn khuất chết sớm!"

"Thôi đi! Cô còn chưa tới ba mươi đâu! Và lại, nhìn dáng người cô làm sao sinh ra người có "sóng gió dập dề" như Tiết tiểu thư. Muốn cái gì cũng phải có vốn liếng mới được a!"

"... "

Tiết tiểu thư?

Lạc Lạc?

Thẩm Dật Phàm nghe tiếng cười của hai y tá đã nhỏ dần về phía cuối hành lang. Đáy mắt sâu thẳm phảng phất tia lạnh như băng khiến nhiều người đi ngang qua không nhận được rung mình, không dám nói một lời trực tiếp ôm đồ bỏ chạy.

Đừng cho là bác sĩ Thẩm bình thường thanh nhã, dịu dàng. Khi anh bắt đầu nổi giận thì quả thật là muốn ngăn cũng không được. Không biết kẻ nào xấu số chộc vào nọc độc này, xem ra cũng không thể tồn tại quá bao nhiêu thời gian.

Thẩm Dật Phàm đứng nguyên tại chỗ hết mất một phút. Trong đầu âm thầm nhớ kỹ mặt hai nữ y tá kia. Đã là người không biết an phận, hẳn là cũng không cần làm việc tại bệnh viện thêm nữa!

Người như vậy cũng dám bàn luận về Lạc Lạc? Lạc Lạc là đề bọn họ muốn bàn thì bàn sao? Quả nhiên là miệng chó không thể phun ra được ngà voi. Người thấp kém vĩnh viễn đều cho rằng người khác cũng thấp kém như mình.

Thẩm Dật Phàm một mực đem tội lỗi tất cả đều đẩy lên đầu hai nữ y tá lo tán chuyện bao đồng. Có lẽ anh cũng quên mất rằng, từ trước đến nay, số người nói xấu Tiết Lạc đã sớm không đếm được. Nhưng anh quả thật chưa bao giờ có một mảy may nào quan tâm đến.

Còn hai y tá đang dần đi xa kia, sợ rằng họ cũng không biết chỉ vì vài câu nói của mình, khiến cho họ lọt vào tầm ngắm của Thẩm Dật Phàm. Tuy nhiên, kiểu lọt tầm ngắm này, tuyệt đối không phải là thứ tốt!

Thẩm Dật Phàm ním ním môi, hai tay đút vào túi quần buông thõng xuống. Nghĩ đến hai người vừa rồi nói chuyện thế nhưng đem đến cho anh không ít thông tin, cuối cùng cũng nhìn bọn họ dễ chịu đi đôi chút.

Nếu như không phải bọn họ ra ngoài tán chuyện. Làm sao anh có thể biết con mèo hoang nhỏ kia đột nhiên chạy đến bệnh viện đây?

Hơn một tháng qua anh cố tình không đến tìm cô. Cô thế nhưng cũng hoàn toàn bỏ quên anh. Thời gian dài như vậy đều bật vô ân tính.

Cô trước đây cũng không phải ngoan ngoãn như vậy!

Thẩm Dật Phàm gộp ba bước làm hai bước băng qua các dãy hành lang. Bước chân của anh mặc dù gấp gáp nhưng từ đầu đến cuối vẫn toả ra khí chất tao nhã vô song khiến bao nhiêu nữ y tá độc thân không nhận được đều phải quay đầu ngược nhìn.

Chỉ là Thẩm Dật Phàm tựa hồ một chút cũng không nhìn thấy ánh mắt si mê của bọn họ. Cước bộ dưới chân mỗi bước càng thêm nhanh mạnh hữu lực. Liền ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện trong lòng mình có sự chờ mong mơ hồ.

Thẩm Dật Phàm đi tới cuối đoạn hành lang. Quả nhiên không ngoài dự đoán nhìn thấy mèo hoang nhỏ đang gục đầu trên băng ghế chờ, hai mắt khép hờ như hai sợi chỉ mảnh, gương mặt dịu dàng, nhu hoà cứ như vậy chìm vào giấc ngủ say sưa.

Khoé môi Thẩm Dật Phàm thoáng hiện ra ý cười nhẹ. Đôi mắt cũng lộ ra tia sáng sùng nịnh cùng dịu dàng. Anh từ từ tiến lại, ngồi xuống băng ghế bên cạnh Tiết Lạc, bàn tay nâng lên, nhẹ nhàng rút thẻ số trên tay của cô, lướt mắt nhìn qua.

Bốn trăm lẻ sáu ư?

Thẩm Dật Phàm nuốt chút nữa bật cười. Vừa rồi khi tới đây anh rõ ràng nghe thấy y tá bên trong đã đọc tới số bốn trăm mười tám. Thật không hiểu cô đến đây để khám bệnh hay muốn tìm không gian để ngủ nữa.

Tiểu mào hoang này... Quả nhiên là gốc muốn chết!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Kỳ Án Cơm Rau

Tiết Lạc ngủ say đến mức không hề hay biết gì. Vậy nên khi cô tỉnh dậy thì bầu trời bên ngoài từ sớm đã nhuộm màu tối đen.

Kể từ sau khi xảy qua chuyện vượt quá giới hạn với Âu Thần Dương, cô quả thực chưa có một giấc ngủ ngon nào. Bình thường nếu không phải vì nhớ lại những cảnh xấu hổ đêm đó làm cho rối rắm, thì cũng là bị ác mộng hành hạ làm tỉnh.

Ngủ được... Thật là tốt!

Tiết Lạc ngồi dậy, thoải mái vươn vai một cái. Cô chớp chớp đôi mắt vài cái, tận lúc này mới nhận ra cô đang ở trong một không gian xa lạ.

Nơi này hoàn toàn không phải nhà của cô, như vậy đây là đâu?

Tiết Lạc đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Cô vội vàng vắt óc muốn nhớ xem bản thân trong lúc vô tình lại gây ra cái chuyện tốt gì.

Đúng rồi! Trước đó cô bị trẹo. Cô đã đến bệnh viện. Ừm, là số bốn trăm lẻ sáu! Mà hình như cô chưa có khám bệnh thì đã ngủ quên mất tiêu a!

Aiz...

Tiết Lạc ơi Tiết Lạc. Ngươi rốt cuộc còn có thể tỉnh táo hơn được hay không? Đi khám bệnh cũng có thể ngủ quên, ngươi có phải là chê đạo gần đây chưa đủ phiền hay là không?

Tiết Lạc trong lòng hung hăng xia xói bản thân một phen. Bây giờ cô cũng mặc kệ mình đang ở chỗ nào, trước hết cứ phải rời đi khỏi mới có thể tỉnh tiếp!

Vừa nghĩ, Tiết Lạc vừa nhẹ nhàng gạt cái chăn mỏng đắp trên người mình ra. Cô xuống giường, lấy túi xách đặt bên cạnh ghế dựa toan xoay người bỏ đi.

Chỉ là đi được một bước sau lại cảm thấy mình đi như vậy, hình như có chút không hợp lý lắm. Đã ngủ nhờ phòng người ta, nằm trên giường người ta, đắp chăn của người ta. Nếu như lúc này cô thực sự bỏ đi thì quả là quá vong ân bội nghĩa rồi!

Đúng a! Anh hùng có thể không cần tiền, nhưng lại không thể không giữ đạo nghĩa!

Tiết Lạc cảm thấy bản thân mình suy nghĩ đúng lắm. Liên quyết định không bỏ đi nữa. Cho dù thật sự muốn đi cũng phải cảm ơn người ta một tiếng.

Tiết Lạc đặt túi xách lại trên ghế dựa, ngồi xuống giường, đem chăn mỏng vừa rồi đắp trên người mình gấp thật gọn gàng, vuông vắn như miếng đậu phụ vô cùng dễ thương. Lúc này mới cảm thấy yên lòng, ngoan ngoãn ngồi chờ người nào tốt bụng đã cho cô ngủ nhờ.

Bên ngoài vang lên tiếng gầy da lộp cộp càng lúc càng gần. Tiết Lạc ngồi trên giường đóng tai lên nghe ngóng động tĩnh. Cô nghe bên ngoài có tiếng mở cửa, tiếng bước chân đang dần dần tiến về phía này.

Bước chân của người đang đi tới rất nặng nề. Dường như là tiếng bước chân của một người đàn ông. Tiếng bước chân còn xen lẫn tiếng bọc nilon chạm vào nhau xột xoạt vô cùng vui tai.

Tiết Lạc nghĩ đến bản thân cô thế nhưng ngủ trong phòng của một người đàn ông. Hai gò má nhanh chóng đỏ lên thành một mảnh khả nghi.

Cô có thể nhớ lúc đó cô đang ngồi trên băng ghế chờ ngoài phòng khám. Sau đó mới ngủ quên. Nhưng khi thức dậy lại thấy bản thân đang ngủ trong một căn phòng xa lạ.

Như vậy có nghĩa là sau khi cô ngủ quên, có một ai đó đã thương tình ôm cô vào phòng. Mà người đó thế nhưng lại là một người đàn ông!

Aiz... Aiz... Thật sự là vô cùng mất mặt nha!

Gương mặt xinh đẹp của Tiết Lạc càng lúc càng đỏ bừng. Ngay cả vành tai cũng không thoát khỏi chịu chung số phận, từ từ phảng phất một màu hồng so với nhũ huyết cũng không sai biệt lắm!

Tiết Lạc cúi gầm đầu xuống, thiếu chút nữa thôi mặt đã muốn dán vào ngực. Cô nghe tiếng cửa phòng lạch cạch hai lần liền mở ra. Nhưng cũng không tình nguyện ngẩng đầu, vừa ngại ngùng vừa chân thành nói.

" Thật sự vô cùng cảm ơn anh. Ngại quá, tôi đã làm phiền đến anh rồi!..."

Tiết Lạc nói nguyên một tràng. Thầm hận không thể đem toàn bộ những từ ngữ có thể bày tỏ lòng biết ơn chân thành đều muốn gom hết vào trong lời nói.

Cô nói đến khi cổ họng đều cảm thấy đau. Hai tay liền nâng lên ôm lấy cổ ho khụ khụ hai tiếng. Tận lúc này mới chịu ngừng lại.

Trong phòng ngay từ ban đầu một mực yên ắng đột nhiên vang lên tiếng cười trầm thấp thật khẽ khiến mỡ mề hoang nào đó càng ngượng ngùng cúi đầu không dám ngẩng lên.

Tiếng giấy da trên sàn lần nữa di chuyển. Một lát sau trước mặt Tiết Lạc đã có nhiều hơn một ly nước ấm. Cô nhìn thấy bàn tay khẳng khiu, ngón tay thon dài cùng những khớp xương rõ ràng không kịp cảm thán liền nhận lấy ly nước. Khoé môi nhẹ nhẹ cong lên, lí nhí nói.

" Cảm ơn!"

" Tôi giờ mới biết cô ngoan ngoãn như vậy! Còn biết nói lời khách sáo nữa cơ đấy!"

Tiếng cười bên tai càng nghe càng rõ. Giọng nói nam tính trầm thấp đầy mê hoặc mang theo một tia trêu chọc cũng đủ thuyết minh tâm tình anh ta lúc này chính là vô cùng tốt.

Tiết Lạc ôm lấy ly nước ấm nghe lời nói không khỏi nhú nhú chân mày. Sau đó lại mím mím môi. Không hiểu tại sao cô cảm thấy âm thanh vừa nghe vô cùng quen thuộc. Hình như là đã nghe ở đâu đó rồi thì phải.

Ừm... Có chút giống với... Thẩm Dật Phàm?

Tiết Lạc bị đáp án dọa sợ suýt nữa ngã ngửa. Cô không kịp suy nghĩ gì liền ngẩng đầu lên. Quả nhiên không ngoài dự đoán nhìn thấy Thẩm Dật Phàm đang đứng khoanh tay trước ngực, đôi mắt chăm chú nhìn cô còn mang theo ý cười thật sâu giống như đang cười cô là đồ ngốc.

Tiết Lạc tức giận đến mức muốn bốc hỏa. Cô thế nhưng lại không nghĩ ra người đưa cô vào phòng chính là Thẩm Dật Phàm.

Bệnh viện trung ương không phải là địa bàn của anh ta hay sao? Chỉ có mình cô ngốc nghếch nên mới không nhận ra mà thôi!

Tiết Lạc áo não thâm mắng bản thân. Vừa rồi cô rõ ràng có thể rời đi được rồi. Đạo nghĩa cái gì. Mặt mũi không còn thì nói cái gì đạo nghĩa chứ?

Nghĩ đến mình ngủ quên trên băng ghế đó rồi được Thẩm Dật Phàm ôm vào trong thì liền cảm thấy xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hố to nhảy xuống giấu đi cho rồi!

" Sao vậy? Vì cái gì mặt mày đều nhăn nhó rồi, xấu muốn chết đi được!"

Thẩm Dật Phàm mở túi nylon lấy ra hai phần com, vừa đẩy một phần đến trước mặt cô vừa mở miệng trêu thêm một câu.

Tiết Lạc thở dài một hơi. Đạo nghĩa cùng mặt mũi đều không bằng cái bụng bị đói. Trước hết cô phải ăn mới có sức chống lại Thẩm Dật Phàm đáng ghét này.

Tiết Lạc trong lòng thầm nghĩ vừa đem hộp com trước mặt mở ra. Nhưng là vừa mở ra thì cô bị đồ ăn bên trong dọa cho lấp bắp. Tay cầm cái đĩa chọc chọc vào rau xanh bên trong, mím mím môi liếc xéo đồ ăn đầy thịt cùng gan ngỗng béo ngậy thơm lừng trong phần com của Thẩm Dật Phàm.

" Tại sao đều là rau? Anh có mua اللحم hay không vậy?"

Thẩm Dật Phàm gấp miếng gan ngỗng bỏ vào miệng, vừa nhai vừa hít mất hương thụ. Một bên lại lắc nhẹ đầu với Tiết Lạc.

" Đảm bảo không اللحم!"

" Làm sao có thể chứ? Anh mua thịt, gan ngỗng cho anh mà lại không mua cho tôi? Anh tiếc tiền đến thế sao?" Tiết Lạc buồn bực công kích.

" Không phải vấn đề tiền bạc!" Thẩm Dật Phàm lại lần nữa lắc đầu, đôi mắt chuyển qua liếc Tiết Lạc, cười cợt nói tiếp " Người trẻ các cô vẫn thường ăn uống không có kế hoạch. Cô xem cô đấy, béo chết đi được. Cô có biết để bé cô vào được tới đây, xương sống tôi đều sắp gãy rồi hay không?"

" Cho nên?" Tiết Lạc cắn răng.

" Cho nên... Ăn rau đi!"

" ... "

Thối Thẩm Dật Phàm!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Ghen...

"Tiết Lạc, cô có ba giấy chuẩn bị để bắt đầu giải trình nguyên nhân sự việc này!"

"Cái đó... Cái đó... Ừm!"

Mồ mào hoang nào đó nghe giọng nói Điều Nhật Hàn lạnh lùng như vậy. Cả người theo bản năng đều co rút lại, đôi mắt to tròn từng giây từng phút đáng thương hể hể lăm lét quan sát người trước mặt, một hồi lâu thế nhưng vẫn chưa dám nói một câu nào.

Tiết Lạc đem hai móng vuốt đặt lên bàn, bối rối nắm tay thật chặt. Cô hết nhìn Điều Nhật Hàn lại nhìn xuống cuốn vở chi chít ngoằn ngoèo chữ nhưng quả thật là không có lời giải nào ra hồn.

Cô phải giải thích như thế nào đây? Cũng không thể nói là vì bản thân không thích học toán, vừa đụng vào sẽ liền buồn ngủ đi!

Nói như vậy được chứ?

Hiển nhiên được... Mới là lạ!

Điều Nhật Hàn nhướn nhẹ chân mày nhìn Tiết Lạc chật vật suy nghĩ. Càng nhìn lại càng thấy buồn cười. Vốn là đang muốn mở miệng châm chọc cô một câu. Không nghĩ tới điện thoại của cô có thể rất hợp thời rung lên rì rì trên bàn.

Tiết Lạc mừng rỡ cười như nhìn thấy vị cứu tinh. Đơn giản cũng không buồn nhìn xem là ai gọi tới. Móng vuốt vuron ra liền chộp lấy điện thoại, nhấn nút áp vào tai. Ngọt ngào gọi.

"Hello? Lạc Lạc nghe!"

"Tiết Lạc, cô gọi lắm!"

Giọng nói nam tính âm trầm lạnh lùng từ đầu bên kia điện thoại vang lên. Ngẫu nhiên còn mang theo chút tức giận khiến mồ mào hoang nào đó giật cả mình, ngơ ngẩn thốt lên một câu.

"Hừm?"

Tiết Lạc khó hiểu vuron lên móng vuốt ngoáy ngoáy tai. Lại đưa điện thoại ra xa, nhìn tên người gọi đến trên màn hình một chút. không nghĩ tới nhìn thấy lại là ba chữ "Thảm Thối Thối" thật to khiến gương mặt mồ mào nháy mắt liền xám trắng, vội vàng áp vào tai nói nhanh.

"Chú, chú gọi nhầm số rồi! Con tắt máy trước đây!"

"Cô thử tắt máy xem! Đảm bảo cô hối hận! Nên nhớ, hồ sơ bệnh án của cô vẫn còn đang nằm trên tay tôi đây! Liệu tôi có nên thêm vào vài chuẩn đoán gọi về cho Tiết chủ tịch không? Hử?"

Thảm Dật Phảm nghe Tiết Lạc phủ nhận dĩ nhiên không bị cô lừa. Bản thân còn không nhanh không chậm quăng ra một trái bom lớn. Không cần nói cũng biết, đầu giây bên kia có người nào đó đều muốn nổ đùng đùng lên rồi.

"Thảm Thối Thối, anh dám?"

Tiết Lạc nghiêng răng trèo trẹo phun ra vài chữ. Chỉ là bản thân cô còn chưa kịp phát giận, bên kia đã vang lên tiếng cười khê. Giọng điệu nghe qua phá lệ dịu dàng.

"Ân? Thảm Thối Thối! Tên rất hay! Tiết Lạc, cô hãy nhìn xem Thảm Thối Thối này dám hay không dám!"

Tiết Lạc ở bên này rung mình một cái thật sâu. Cô dĩ nhiên là tin Thảm Dật Phảm có khả năng này. Bác sĩ bình thường còn sợ bị ki luật. Nhưng anh ta sẽ sợ sao? Chưa nói đến gia tộc Thảm gia là tuyệt đại thế gia hiếm người dám đụng. Chỉ nói đến thành công trong lĩnh vực y học của anh ta cho đến bây giờ đã không dám đụng vào. Nói không chừng ngay cả máy móc phẩn cô không bệnh, người ta còn cho rằng máy móc bị hư đâu!

Thối Thảm Dật Phảm! Thế nhưng dám uy hiếp cô?

Anh ta hẳn là thừa biết ba Tiết, mẹ Tiết đem cô đặt ở đầu trái tim để yêu thương nên mới nghĩ đến đối sách nói. Chỉ cần hồ sơ bệnh án về tới nhà, ba mẹ còn không phải đóng gói cô đem tới bệnh viện hay sao?

Người này... Quá thâm độc rồi!

"Khoan, khoan đã Thẩm đại ca! Vừa rồi tôi nói đùa! Nói đùa thôi!"

Tiết Lạc vừa ngọt ngào nói vừa ha ha cười lên. Rõ ràng là rất sợ không đủ minh họa cho lời vừa nói ra. Trong giọng nói không nghĩ tới còn phát ra đủ loại nịnh nọt, chọc người thương tiếc.

Thẩm Dật Phàm bên kia một chút cũng không có bị lừa. Đi theo tràng cười khê êm tai, là một giọng nói đầy thâm trầm.

"Ân? Phải không?"

"Phải! Đương nhiên phải! Vô cùng phải a!"

Người ta có nói, quân tử trả thù, mười năm chưa muộn! Thôi Thôi, người chờ!

Tiết Lạc rất không có cốt khí gật gật đầu. Trong phút chốc, một con mèo hoang hung dữ nháy mắt biến thành mèo nhà dịu ngoan. Meo meo yêu kiều gãi gãi vào lòng Thẩm Dật Phàm, rốt cuộc cũng khiến anh ta mềm xuống một chút. Tuy vậy, ngoài lời nói, vẫn khiến người ta không thể cự tuyệt.

"Nếu là phải, vậy ngay bây giờ tôi muốn gặp cô! Tôi nghĩ rằng, chúng ta cần hảo hảo nói chuyện mà! Có phải không?"

"Ách! Nhưng giờ tôi đang đi học!"

Tiết Lạc meo meo kêu lên. Nhưng là tuyệt đối không dám lớn tiếng. Chỉ mong có thể làm Thẩm Dật Phàm rũ lòng thương xót.

Cô đương nhiên là biết anh ta muốn cùng cô nói cái gì! Nghĩ tới đêm hôm đó lừa anh ta một vô như vậy, liệu anh ta có nổi điên lên trừng phạt cô hay là không đây?

"Tôi đến đón cô!"

Thẩm Dật Phàm làm ra bộ dáng không sao cả trả lời. Thân thể nhỏ bé của Tiết Lạc cũng vì thế càng co rụt lại. Lí nhí nói.

"Nhưng là, tôi không có ở trường!"

"Vậy cô đang ở đâu?"

Giọng nói bên kia bắt đầu lạnh xuống biểu hiện tâm trạng ai đó đang rất không vui về khi mèo hoang đang lần lượt tìm có thoái thác.

Tiết Lạc khóc không ra nước mắt cuối cùng đành phải mím môi đọc ra địa chỉ lại chờ đến khi đầu gối bên kia vang lên tiếng tút tút mới buồn rầu đặt điện thoại xuống.

Không phải nói tránh vô dựa dẫm vô dựa sao? Số của cô hôm nay thật đúng là số con chó mực mà!

"Vừa rồi ai gọi? Là Thẩm Dật Phàm?"

Diêu Nhật Hàn nghe Tiết Lạc nói chuyện từ đầu đến cuối. Mọi biểu hiện trên gương mặt của cô đều quan sát thấy nhất thanh nhị sở. Trong lòng không hiểu sao lại thấy vô cùng khó chịu, buồn bực hỏi.

"Ân! Chính là anh ta! Thẩm Thối Thối!"

Tiết Lạc buồn bực gay gắt nói. Nghĩ đến tối hôm đó cô giả vờ đau đầu, hại Thẩm Dật Phàm chạy đi tìm thuốc. Còn bản thân thì quất ngựa truy phong. Thuận tiện còn đem đi phần cơm thịt nướng, gan ngỗng của ai đó.

Không phải anh ta nói ăn rau tốt lắm sao? Chỉ vì vậy mà nổi giận tới bây giờ? Thật là người đàn ông hẹp hòi!

Tiết Lạc đem đầu nhọn bút bi cắm cắm vào trang sách không chút lưu tình. Tưởng tượng đến đó chính là Thẩm Dật Phàm, lực tay phát ra càng lúc càng hung hăng. Cô cũng không hay biết, người nào đó bên cạnh, gương mặt ngẫu nhiên tối sầm, lạnh giọng nói.

"Tiếp tục học!"

"Ây, không được! Bây giờ tôi có hẹn rồi! Tiểu lão sư, để sau, để sau đi!"

Tiết Lạc vốn đang nổi giận vừa nghe ba chữ của Diêu Nhật Hàn liền hoảng sợ. Vội vàng đem hết tất cả sách vở bút thước đều gom vào cái ba lô màu hồng nho nhỏ, không chờ người nào đó kịp ừ hử gì liền cong người bỏ chạy.

Diêu Nhật Hàn nhìn theo bóng dáng yêu kiều nhưng chạy còn nhanh hơn sóc. Bình thường cũng không thấy cô ta có té bào vận động tốt đến vậy. Chẳng lẽ ngồi gần cậu đáng sợ đến như vậy. Khiến cô không có việc gì đều muốn tránh xa?

Chết tiệt! Cô tốt nhất đi luôn đi! Đừng có trở về nhờ vả tôi!

Diêu Nhật Hàn mím chặt môi. Bản thân cũng không muốn một mình làm kẻ ngốc, đứng dậy lấy quần áo đi vào phòng tắm. Ngoài miệng đem Tiết Lạc

hung hăng mắng một trận. Nhưng trong lòng lại không thể hoàn toàn dứt khoát quăng cô ra khỏi đầu.

Cậu... Rốt cuộc là đang bị cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Thảm Dật Phàm Buồn Bực

Tiết Lạc ôm cặp sách lao ra ngoài không bao lâu thì một chiếc siêu xe Lamborghini cũng vừa trờ tới. Thảm Dật Phàm hạ kính xe, đôi mắt màu cà phê sâu thăm thẳm liếc nhìn cô rồi lại nhìn sang căn biệt thự ở phía sau. Đấy mắt ngay lập tức có đôi chút nheo lại dường như có điều suy nghĩ.

Tiết Lạc ôm chặt ba lô, nhìn hai hàng chân mày cau chặt của người nào đó lại cảm thấy vô cùng rối rắm. Mũi chân di nhẹ nhẹ trên mặt đất, hồi lâu mới mở miệng đáng thương mề nheo một tiếng.

"Bác sĩ Thảm.."

"Không phải gọi là Thảm Thối Thối sao?"

Câu nói nhỏ nhỏ tựa như muỗi kêu của tiểu mèo hoang hoàn toàn không thể thoát khỏi thính giác nhạy bén của Thảm Dật Phàm. Anh lần nữa quay lại nhìn cô, trong cổ họng phát ra hai tiếng hừ hừ, tựa tiểu phi tiểu hoi ngược lại.

Tiết Lạc ngượng ngùng gãi gãi đầu nhỏ, ngây ngốc nhìn Thảm Dật Phàm cười hề hề vô cùng đáng thương. Thái độ lấy lòng thấy rõ của cô nhanh chóng khiến lòng người nào đó mềm mại, cũng không nỡ tiếp tục làm khó cô, đành phải dẫn đầu lên tiếng.

"Được rồi! Lên xe đi!"

Tiết Lạc nghe Thảm Dật Phàm nói giống như nhận được lệnh đại xá. Gương mặt xinh đẹp phút chốc sáng bừng lên, cười tươi rói đi vòng qua, mở ra cửa sau, nhẹ nhàng bước vào bên trong.

Thảm Dật Phàm hí hí đôi mắt. Tuy rằng anh quả thật có chút không vui vì Tiết Lạc có tình ngồi xuống ghế sau mà bỏ qua ghế trước gần anh nhất. Nhưng bản thân anh cũng biết dục tốc bất đạt. Gấp gấp liền không có hiệu quả tốt.

Mèo cũng cần phải dạy dỗ từ từ a. Thời gian vẫn còn dài, không vội!

Thảm Dật Phàm nghĩ như vậy liền nở nụ cười, anh quen thuộc khởi động xe, đưa Tiết Lạc rời đi. Cả hai người đều không hai biết, tại một góc khuất hẻm nhỏ, một chiếc xe Ferrari không biết đã dừng ở đó từ bao giờ.

Ánh mắt của người trong xe, từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Tiết Lạc. Ngay cả khi cô đã ngồi vào bên trong xe, ánh mắt vẫn một mực dõi theo. Đôi mắt tương như sâu không thấy đáy, phảng phất còn lộ ra thần sắc âm trầm đến dọa người.

"Bác sĩ Thảm, anh đưa tôi đi đâu vậy?"

Tiết Lạc dáo dác chuyển tầm mắt nhìn cây xanh hai bên đường trôi qua vùn vụt. Ý thức được bản thân mình đang đi trên con đường vô cùng lạ lẫm, cô vẫn là không nhận được nhếch nhếch môi, nhỏ giọng hỏi Thảm Dật Phàm.

Thật ra cô vốn là định hỏi anh ta hồ sơ bệnh án. Nhưng cô biết dựa theo cá tính của anh ta, nhất định không thể nào dễ dàng giao nó cho cô.

Dù sao cái đó vẫn còn giá trị để uy hiếp a! Thay vì nói để anh ta cảnh giác, chẳng bằng cô cứ im lặng chờ đợi cơ hội đi.

Thảm Dật Phàm ở trên ghế lái liếc nhìn về mặt của Tiết Lạc qua gương chiếu hậu. Chỉ thấy đôi mắt to tròn dáo dác nhìn quanh không khác gì mèo hoang chuẩn bị trộm cá. Khoé môi hồng cô ý vô tình nhẹ nhàng bĩu ra, thật là khiến người ta vô cùng có ý tưởng muốn khinh bạc.

Thảm Dật Phàm cười nhẹ. Trong lòng có một loại xúc động muốn vò cái đầu nhỏ kia. Nhưng anh cũng biết giờ phút này không thể. Cuối cùng vẫn là ép bản thân mình nhận xuống. Nhếch môi trả lời cô.

"Về nhà tôi!"

"Ồ..."

Tiết Lạc gật gật đầu. Chỉ là rất nhanh cô phát hiện ra có chỗ gì đó không hợp lí, đôi mắt xinh đẹp cứ như vậy tròn tròn, nhảy dựng hỏi.

" Thế nào lại về nhà anh? Tôi không muốn!"

" Không phải do cô quyết định! Hôm đó cô lừa tôi như vậy, có hỏi qua ý kiến của tôi bao giờ sao?"

Thẩm Dật Phàm không buồn nâng mắt, thản nhiên bác bỏ lời của Tiết Lạc. Nhất thời khiến mỗ mèo hoang nào đó tròn tròn mắt, môi mím chặt lấp bắp nói.

" Ách? Cái đó... Hôm đó tôi quả thật có bị đau đầu!"

Tiết Lạc không nói dối nha. Hôm ấy cô quả thật bị đau đầu. Nhưng là lúc lừa Thẩm Dật Phàm thì không có mà thôi.

" Hừm? Phải không?"

Thẩm Dật Phàm chọn mi, đôi mắt màu cà phê loé lên tia sáng sắc bén nhìn chằm chằm Tiết Lạc qua gương chiếu hậu khiến thân thể nhỏ bé của ai đó co rụt lại, đôi mắt to tròn loạn đảo né tránh tầm mắt anh, chột dạ liếm liếm môi. Vốn là định mạnh miệng đối trắng thay đen một phen nhưng bất gặp người ngồi ghế đằng trước hừ lạnh một tiếng đành không có cốt khí áp úng sửa lại.

" Ân... Đúng... A, không ... Chỉ có một chút chút..."

" Cô lại không thật thà nữa rồi! Đây là muốn múa búa qua cửa Lỗ Ban hay sao?"

Thẩm Dật Phàm híp mắt hờ hững nói. Ý anh là anh là một bác sĩ, cô đừng nghĩ đến chuyện lừa bịp qua mắt được anh.

Tiết Lạc ngược lại khóc không ra nước mắt. Cô bây giờ rất có một loại xúc động muốn vương móng vuốt chỉ thẳng vào mặt anh, hung hăng rửa xả một phen.

" Anh đã biết lão nương lừa anh nhưng anh không phải vẫn mắc lừa hay sao? Anh rõ ràng gài bẫy lão nương, lão nương tuyệt đối không phục!"

Tiết Lạc rên hừ hừ hai tiếng, trong lòng điên cuồng cắn xé Thẩm Dật Phàm nhưng ngoài mắt phát ra lại là vô tận ngoan ngoãn, nhu thuận như mèo nhỏ khiến người ta ai cũng không thể bắt lỗi.

Đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Trong tay anh ta thế nhưng vẫn còn có nhược điểm của cô. Cô vẫn là nhện đi! Đợi đến lúc đem được hồ sơ bệnh án trở về, lúc đó sửa trị anh ta còn không phải vô cùng dễ dàng sao.

Mỗ mèo hoang nào đó ngày thơ ả tưởng sức mạnh. Cô dĩ nhiên đã quên rằng, Thẩm Dật Phàm là một bác sĩ, anh ta muốn làm lại hồ sơ bệnh án sợ là so với thay quần áo còn muốn dễ dàng hơn.

Như vậy liệu còn có đất để cô dụng võ sao? Có... Mới là lạ...

Trong lúc Tiết Lạc cúi đầu ngẫm nghĩ, Thẩm Dật Phàm đã cho xe tiến vào một trang viên vô cùng rộng lớn. Anh ưu nhã xuống xe, lại đi vòng qua mở cửa cho cô. Chỉ là mỗ mèo hoang nào đó vẫn đang chìm đắm trong hoang tưởng, đôi mắt đều muốn mơ màng, lâu lâu còn cười hắc hắc vài tiếng.

Thẩm Dật Phàm nhìn Tiết Lạc rõ ràng ngốc trẻ như vậy. Ngược lại cảm thấy vô cùng đáng yêu. Quả thật rất muốn bẹo má cô một cái, cảm nhận làn da mềm mại căng bóng như quả táo đỏ đang chín kia.

Không biết tiểu mèo hoang đáng giận này đang suy nghĩ cái gì. Cự nhiên bày ra vẻ mặt ngây ngốc như vậy. Chẳng lẽ cô không biết, vẻ mặt như vậy rất có khả năng dụ dỗ người. Khiến người ta nổi lên ý tứ muốn trêu ghẹo hay sao.

Mèo hoang ngốc này, trong lúc vô tình không biết đã chọc vào bao nhiêu nợ hoa đào đâu!

" Xuống xe đi!"

Thẩm Dật Phàm dù rằng rất luyến tiếc, nhưng vẫn phải không đành lòng đem cô gọi tỉnh.

Tiết Lạc bị giọng nói đột ngột vang lên dọa cho giật mình, theo bản năng nhảy dựng lên một cái. Nếu không phải Thẩm Dật Phàm nhanh tay lẹ mắt che trên đỉnh đầu cô, sợ là bên trên lại tiếp tục sung thêm một cục.

Thẩm Dật Phàm trừng mắt nhìn Tiết Lạc, buông tay cô quay người đi vào trong nhà. Trong lòng anh lúc này rất buồn bực. Tiểu mèo hoang kia cảnh giác anh như vậy. Còn sợ anh sẽ ăn thịt cô hay sao?

Tiết Lạc nhìn theo bóng lưng Thẩm Dật Phàm phía xa. Gương mặt xinh đẹp cứ như vậy ngệt ra. Hồi lâu vẫn không hiểu anh ta vì cái gì phát giận.

Lẽ nào che đầu cho cô liền bị đau tay rồi? Người đàn ông này thế nhưng lại quá hẹp hòi a!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bồi Ngủ

Tiết Lạc nắm chặt củ cà rốt trên tay, vừa lia cái bào vừa nghiền hai hàm răng thật chặt, chỉ thiếu phát ra vài tiếng xoèn xoẹt dọa người.

Thẩm Dật Phàm ngồi trên bàn nhà bếp, trên tay anh là một tờ nhật báo. Nhìn qua có vẻ như đọc vô cùng chăm chú. Thế nhưng có trời mới biết tờ báo anh đang cầm đã là của mấy ngày trước. Mà quan trọng nhất là nó bị lật ngược mà ngay cả anh cũng không hay biết.

Qua một một thời gian, dường như đã không thấy thú vị với nội dung trên mặt báo. Thẩm Dật Phàm quả quyết đặt tờ báo qua một bên, để mặc nữ giúp việc tiến lên đem tờ báo thu về. Còn anh thì thẳng hướng đi vào trong bếp.

Thật ra từ lúc đầu đến giờ, Thẩm Dật Phàm chưa giây nào rời mắt khỏi bóng dáng nhỏ bé của Tiết Lạc. Anh chăm chú nhìn cô cắn hàm răng trắng vào bờ môi hồng nhuận, cặp răng khểnh như mèo thoát ẩn thoát hiện vô cùng đáng yêu. Chính hình ảnh đó khiến anh không thể tiếp tục giả vờ đọc báo mà chuyển hướng đến bên cạnh cô.

Mèo hoang nhỏ này, sức hút càng ngày càng lớn rồi. Tại sao trước đây anh không nhận ra cô đáng yêu như vậy nhỉ? Nếu anh nhận ra sớm hơn một chút, hẳn sẽ không để cô sống yên bình tới tận bây giờ.

Bất quá không vấn đề gì, bây giờ cũng không phải làm quá trễ đâu!

"Cô đang cắt cái gì vậy?"

Thẩm Dật Phàm nhặt lên một miếng cà rốt dày cộm nhìn có vẻ rất giống JJ của một đứa nhóc khiến anh không nhận được cong cong khoe môi. Hóa ra cô không chỉ đáng yêu, đến khiếu thẩm mỹ cũng rất đặc biệt.

Quả nhiên, đánh giá một con người vẫn là không nên dùng mắt thường!

"Là hoa nha! Đẹp không?"

Tiết Lạc chém con dao xuống củ cà rốt tội nghiệp. Tiếp tục quá trình khắc "hoa" vĩ đại. Một bên thân nhiên trả lời Thẩm Dật Phàm.

"Thật là hoa sao? Ân?"

Thẩm Dật Phàm cầm "hoa" lên, đưa tới gần mắt quan sát vô cùng tỉ mỉ. Một hồi lại nhìn hoa được nữ hầu cắt đặt vào bình từ sáng sớm. Dù so sánh kiểu nào cũng không thể nhìn ra giữa chúng có một điểm nào tương tự.

Cái này là anh thiếu hiểu biết hay là kiến thức về hoa của cô quá rộng đây!

Thẩm Dật Phàm không dám nhìn Tiết Lạc tiếp tục hành hạ củ cà rốt. Anh đành phải tiến lên đoạt lại dao trong tay cô, chuyển sang cho Diêu sư phụ đứng bên cạnh đang co giắt khoe môi. Hẳn là đang nỗ lực nhìn cười rất lâu rồi.

"Anh làm gì? Không phải nói muốn tôi nấu ăn sao?"

Tiết Lạc bị đoạt dao từ trong tay cảm thấy hết sức bất mãn. Cong mắt lườm Thẩm Dật Phàm bĩu môi không vui nói.

Thẩm Dật Phàm nhún nhún vai. Quả quyết túm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mềm vụng trộm vuốt nhẹ một cái mới hài lòng đem cô kéo ra khỏi nhà bếp. Đùng tường anh không biết, con mèo hoang nhỏ này chẳng qua cũng chỉ là giả vờ bất mãn, nói không chừng trong lòng cô đã sung sướng hét lên từ bao giờ.

Thật là một đứa bé không thật thà!

Thẩm Dật Phàm mặc dù biết thừa mảnh lời của Tiết Lạc nhưng lại không nở vạch trần cô. Cuối cùng vẫn là anh cam bái hạ phong lấp lửng nói.

"Để cho Diêu sư phụ làm đi! Tôi có nhiệm vụ khác dành cho cô!"

"Là cái gì?" Tiết Lạc ngây ngốc nghiêng đầu thắc mắc.

"Giúp tôi đi ngủ!"

"... " Trầm mặc.

"Anh khẳng định muốn tôi giúp anh ngủ? Tôi vẫn còn nhỏ! Vẫn đang vị thành niên a!"

Tiết Lạc bị Thảm Dật Phàm kéo vào trong phòng ngủ sơn màu nâu trầm rất trầm tĩnh, phảng phất còn lưu lại hơi thở nam tính quen thuộc đầy mạnh mẽ. Thiết kế cùng bài trí vô cùng tinh tế, vừa êm dịu nhưng không éo lá. Rất phù hợp với cả tính của chủ nhân căn phòng.

Chỉ là, dù cho căn phòng này có đẹp đến mấy đi chăng nữa thì Tiết Lạc cũng không có tâm tư để thưởng thức. Nhất là khi cô bị kéo đến bên cạnh giường kingsize mềm mại so với giường của cô tại Tiết gia còn muốn lớn hơn một chút.

Một cái giường như vậy rất phù hợp cho những việc làm thể lực giường chiếu đi!

Tiết Lạc cũng từng trải qua chuyện bé ngoan không nên nhìn ấy nên khi nhìn thấy chiếc giường kia khiến cô không nhận được hốt hoảng lấp bắp. Hai gò má nháy mắt đỏ lên lợi hại, có xu hướng phiểm hồng tới mang tai rồi lan xuống cần cổ tinh tế mềm mại.

Thảm Dật Phàm dõi mắt nhìn theo chiều hướng màu đỏ lan tới khuất vào trong cổ áo đồng phục hình chữ V. Đáy mắt sâu thẳm nhìn vòng ngực đầy đặn được che khuất bởi lớp vải mỏng manh.

Hình ảnh như vậy quả thật là rất chộc người. Nếu không phải anh vẫn còn một tia lí trí, anh nhất định không kiêng nể dè cô xuống giường, hung hăng giáo dục một phen.

Mồ mào hoang này, tại sao có thể tùy tiện để lộ loại biểu tình quyến rũ đó chứ? Nếu như hôm nay đứng bên cạnh cô không phải là anh mà lại là một người đàn ông nào khác. Như vậy chẳng phải cô sẽ chịu thiệt thòi rất lớn sao.

Phải biết rằng không phải bất cứ ai cũng có thể giữ vững lí trí như anh đâu!

Đáng chết thật!

Thảm Dật Phàm ho khan một tiếng, qua quýt túm cái gối lông vũ mềm mại ném tới trên người Tiết Lạc, không thật lòng nói.

" Cô tưởng tượng đi đâu vậy! Đáng người cô như vậy đều không đến mức khiến tôi phải gờ trờ cảm thú mới làm đó đâu!"

Tiết Lạc túm được cái gối Thảm Dật Phàm quăng đến, lại nghe được lời nói vô cùng tổn thương lòng tự trọng của phái nữ từ anh khiến cô tức giận muốn gờ chân.

Nói cái gì chứ? Đáng người của cô không đủ gọi lên thú tính? Như vậy không phải khinh thường tiêu chuẩn của cô hay sao?

Tất cả cũng đều tại anh ta nói không rõ ràng. Anh ta nói " giúp tôi ngủ " còn muốn người khác không hiểu lắm. Sợ là ngay cả trẻ con ba tuổi đều không nguyện ý tin tưởng đi!

Thảm Dật Phàm thấy sắc mặt Tiết Lạc không được tốt. Nhất thời lại sợ cô tức giận, liền nâng tay che miệng ho khan một tiếng, kiểm soát nói.

" Cô hôm đó lừa tôi rất tức giận. Tức giận đến mức không ngủ được. Hôm nay cô phải đền bù cho tôi đi!"

" ... "

Sự thật chứng minh, mèo là loài không có chỉ số IQ cao ngất ngưỡng. Bằng chứng là con mèo nào đó đã bị mỗ sói lừa bịp trèo lên giường làm gối đầu cho anh ta. Thế nhưng bản thân còn đang nghĩ mình đang duy trì tinh thần thượng nghĩa vô cùng cao quý.

Bị người bán còn muốn giúp người đếm tiền. Không dùng để hình dung cô quả thật quá uổng phí rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Âu Thần Dương Nổi Giận

Thảm Dật Phàm hé mắt nhìn gương mặt xinh đẹp gục xuống càng gần. Đôi hàng mi dài rũ xuống, bị gió thổi rung rinh như cánh bướm mềm mại vũ động gãi nhẹ vào lòng người khiến lòng ăn nhột nhột vô cùng.

Thảm Dật Phàm híp mắt, cuối cùng cũng nâng đầu, tại đôi môi mềm mại hồng nhuận của Tiết Lạc đáp xuống một nụ hôn. Anh cũng không quên đưa ngón tay vuốt ve đôi môi thiếu nữ mềm mại.

Cảm giác quả thật giống như anh tưởng tượng. Ngọt ngào như mật!

" Tiết Lạc, mau tỉnh!"

Thẩm Dật Phàm hạ đầu, lần nữa dừng lại trên đùi nhỏ của Tiết Lạc. Dù không tình nguyện nhưng cũng không thể nào không đánh thức cô. Anh có thể nghe được giọng nói ngái ngủ nhẹ nhàng khẽ ưm một tiếng, càng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt đặc sắc của cô khi tỉnh dậy.

Tiết Lạc hấp háp làn mi, đôi mắt vì kiêu hê mở. Cô nâng lên tay nhỏ, lười biếng dụi dụi hai mắt, cuối cùng cũng có thể mở mắt ra.

Thẩm Dật Phàm hít mắt nhìn những hành động như nước chảy mây trôi của mèo nhỏ. Nhìn tới đôi mắt to tròn mở lớn của cô ngạc nhiên nhìn anh. Giống như nhất thời không kịp ý thức bản thân đang ở vị trí nào tự thấy đáng yêu vô cùng.

" Tỉnh sao?"

" Thẩm... Thẩm Dật Phàm? Sao tôi lại ở đây?"

Tiết Lạc tròn mắt, ngón tay nhỏ chỉ thẳng vào mặt Thẩm Dật Phàm kinh ngạc mở miệng hỏi.

" Thế nào? Ngủ dậy tất cả đều quên rồi sao?"

Thẩm Dật Phàm nâng đầu, từ từ ngồi thẳng dậy, đem hai tay đan vào nhau khoanh lại trước ngực hít mắt chăm chọc Tiết Lạc.

Tiết Lạc nghe Thẩm Dật Phàm nói không khỏi giật mình. Vội vàng cúi đầu kiểm tra quần áo trên người. Nhận thấy tất cả đều đầy đủ liền không khỏi thở phào một hơi.

May mắn, may mắn không tiếp tục vượt rào. Chuyện giữa Âu Thần Dương còn muốn nhón nháo một hồi lâu đến tận lúc này vẫn chưa giải quyết xong. Nếu còn với Thẩm Dật Phàm, cô còn không bị phiền muốn chết hay sao?

Thẩm Dật Phàm nheo đôi mắt sâu hun hút nhìn những hành động lưu loát ngây ngô của Tiết Lạc. Tròng mắt gần như muốn thâm đen hơn mấy phần chuyển xuống lướt qua vòng ngực no đủ phập phồng của thiếu nữ so với bất kì phương pháp mời gọi nào khác càng muốn khiến người ta nổi lên dục hoả trên chóc dăng cao.

Nữ nhân này, làm sao có thể tùy tiện như vậy đây?

" Anh làm sao vậy?"

Tiết Lạc sau khi an lòng vỗ vỗ ngực. Nói thế nào cũng cảm thấy có lỗi vì đã nghĩ xấu cho Thẩm Dật Phàm.

Anh ta dù sao cũng là bác sĩ tri thức nho nhã. Nào có bản tính ngựa đực như con sói Âu Thần Dương bên kia?

Này, Thẩm đại ca, tôi hướng anh tạ tội. Được sao?

Mồ mèo hoang nào đó âm thầm mặc niệm trong lòng xin lỗi Thẩm Dật Phàm đủ một ngàn lần. Nhưng bản thân cô hẳn không hề hay biết, trong tương lai không xa, người nào đó so với ngựa đực còn muốn dũng mãnh hơn mấy phần.

Lúc ấy cô có hối hận, xem ra vẫn là quá trễ!

" Không vấn đề gì! Đứng dậy rửa mặt ra ăn chút gì đó! Tôi sẽ đưa em về!"

Thẩm Dật Phàm dời mắt khỏi địa phương vô hạn câu nhân, thâm sâu nhìn Tiết Lạc một cái rồi nhếch khoé môi thần bí cười. Thời gian còn rất nhiều, dù có là mèo cũng có lúc cần phải bẻ móng vuốt! Anh tuyệt đối không vội!

" Mau dừng xe! Dừng tại chỗ này tốt rồi!"

Tiết Lạc ngồi ở ghế phụ lái nhảy lên loi choi. Tay nhỏ vươn ra liên tục đập mạnh lên vai Thẩm Dật Phàm bắt buộc anh dừng lại.

Thẩm Dật Phàm buồn bực đập phanh xe. Đôi mắt nhanh nhẹn lướt qua quan sát địa phương xung quanh. Đáy mắt thoáng hiện ra không hài lòng. Chán nản nói.

" Chỗ này khá vắng vẻ. Góc nhìn cũng khuất. Không phải là còn một đoạn nữa mới đến nhà của cô hay sao? Cô không sợ bị người ta bắt cóc?"

Tiết Lạc liếc mắt khinh thường Thẩm Dật Phàm. Trong cổ họng phát ra một tiếng hừ lạnh đầy chán ghét.

Cô nhanh nhẹn tháo dây an toàn, lại không dấu vết xoa xoa cấn cổ đau nhức. Vừa nghĩ tới người nào đó không chút thương tiếc đem cổ cô xách từ ghế sau lên ghế trước vẫn là vô hạn bất mãn.

Bây giờ dù ngồi trên xe người này thêm dù chỉ một giây cô đều thấy buồn bực đâu!

Tiết Lạc mở cửa xe, vươn chân bước ra ngoài. Cũng không thèm nhìn biểu tình phảng phất chút tiếc nuối của Thẩm Dật Phàm. Không mẫn không nhạt phảng phất một tiếng.

"Không dám phiền đến bác sĩ Thẩm. Tôi vẫn là tự trở về đi! Anh nên nhớ tôi với anh hết nợ! Không tiền!"

Thẩm Dật Phàm nhủ mảy không vui nhìn Tiết Lạc đối với anh xa lạ. Vốn muốn há miệng nói gì đó nhưng lại vừa vặn nhìn thấy động tác xoa cổ của cô cũng tự ý thức được bản thân có lỗi, đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Buồn rầu vấy tay.

"Vậy gặp lại sau!"

Gặp em gái anh!

Tiết Lạc hừ hừ hai tiếng. Nếu không phải hôm nay cô đi là giày búp bê, cô nhất định sẽ dùng mũi giày cào tróc lớp sơn của chiếc siêu xe trước mặt. Chỉ là cuối cùng cô vẫn thức thời không nói gì. Đợi đến lúc đem Thẩm Dật Phàm tiễn bước, mới an tâm quay người đi vào trong ngõ.

Chỉ là, đi vào không bao lâu thì cô liền biết bản thân gặp phải đại nạn rồi. Ai có thể cho cô biết tại sao Âu Thần Dương, người mà cô nỗ lực trốn tránh bao lâu lại có thể xuất hiện ngay trước cổng nhà với sắc mặt đen tối thâm trầm này?

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô có một loại xúc động muốn cong mông bỏ chạy. Đại nạn tới rồi a!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tiết Lạc Uyς Khuất.

Đợi đến khi Tiết Lạc nhận thấy rõ người đang đứng bên cạnh chiếc siêu xe Ferrari là ai thì cũng đã không còn kịp nữa. Nam nhân tuấn tú nhảy bẻng ngã đầu, đôi mắt màu cà phê thâm thúy nhìn cô loé lên ánh sáng sắc bén như thể sói bắt được con mồi mà mình cất công rình rập.

Tiết Lạc nhìn thấy Âu Thần Dương từ sớm đã sợ đến run rẩy. Cô vội vàng xoay người, rất có chí hướng của tiểu miêu cụt đuôi lâm trận bỏ chạy.

Âu Thần Dương tà mị cười, khoé môi mỏng khẽ nhếch lên một đạo đường cong. Hai tay nâng lên không nhanh không chậm nhưng lại cực kì chuẩn xác nắm lấy tay cô, xoay người một cái liền áp cô xuống sườn xe kim loại lạnh như băng.

Tiết Lạc bị nhiệt độ âm lãnh sắc bén truyền tới các tế bào xúc giác trên lưng làm cho rùng mình. Trong lòng lại không ngừng kêu khổ. Cô làm sao có thể lường trước được, Âu Thần Dương cư nhiên lại có gan như vậy. Thế nhưng còn có thể dám chặn đầu ngay tại trước cửa nhà cô đây.

Chạy trời không khỏi nắng, người mà cô rồi rắm ngàn trốn vạn chạy cuối cùng vẫn trốn không khỏi. Xem ra những ngày qua, sức kiên nhẫn của người đàn ông này đã đạt đến cột mốc cực hạn.

Âu Thần Dương nhìn gương mặt tái nhợt của Tiết Lạc, vươn tay khoá chặt cô vào một không gian nhỏ hẹp. Đáy mắt sáng loé chuẩn xác găm chặt đôi mắt như nai con chạy loạn của người nào đó.

Tiết Lạc mấp máy khoé môi hồng nhuận. Trong lòng âm thầm kinh hãi khi bắt gặp ánh mắt âm trầm đáng sợ của Âu Thần Dương không biết bao lâu mới ập ụng bật ra một câu.

"Anh... Anh làm gì vậy?"

"Làm gì? Em nói xem? Hừm?"

Âu Thần Dương cố ý ngân dài âm sắc cuối cùng. Gương mặt tuấn mỹ vô trù không chờ đợi Tiết Lạc trả lời từ từ cúi đầu xuống.

Hơi thở nam tính càng lúc càng gần sát. Anh ta không hề e dè phả lên gương mặt nhỏ nhắn của cô từng đợt nhiệt khí. Chạm rầy lướt qua đôi gò má mềm mại, dừng lại bên vành tai mẫn cảm chuẩn xác ngậm vào. Hàm răng còn ác ý ma sát nhẹ nhàng trên xương sụn làm người nào đó vốn không có phòng bị phát ra một tiếng rên rỉ yếu ớt.

Tiết Lạc bị tiếng kêu của chính mình dọa cho tròng lộn mắt. Gương mặt xinh đẹp nháy mắt đã hồng thắm, đôi gò má mềm mại ửng lên, nổi bật hai răng máy đồ từ từ lan chuyển xuống cằm cổ mảnh khảnh.

Không! Không thể nào! Tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt tựa như mèo con mới sinh kia làm sao có thể phát ra từ cô. Chắc chắn không phải a!

Âu Thần Dương cũng không đợi người nào đó hết hoang mang. Anh lần nữa lại phá sụp rào chắn của cô, chiếc lưỡi ác ý vươn ra tại vành tai tinh tế liếm lên một vòng.

Thứ cảm giác ướt át trên vành tai làm Tiết Lạc thật sâu kích động. Khoé môi càng không kìm được nhỏ giọng rên rỉ một tiếng. Trong cơ thể thế nhưng không có cốt khí bị châm lên từng đợt lửa nóng. Đôi bàn tay nâng lên vốn tính đầy Âu Thần Dương ra lại run lấy bầy, hữu ý vô tình ma sát da thịt người nào đó.

Âu Thần Dương bị cảm giác thoải mái bất ngờ kích thích rên lên một tiếng. Gương mặt tuấn tú cũng vì vậy dâng lên loại cảm giác thất bại.

Anh lúc này rõ ràng là vô cùng ảo não. Vốn là muốn đến hỏi tội Tiết Lạc không phải sao? Bản thân mình còn chưa thể khiến cô phủ phục dưới mình cầu xin tha thứ, chính mình lại bị hành động bản năng của cô kích thích châm đốt lên một mối dục hoả.

Tiểu huynh đệ, nguoi rõ là rất không có cốt khí rồi!

Âu Thần Dương từng mắt nhìn bên dưới có xu hướng độn lên một vòng của chính mình mắng to vài tiếng. Anh thế nhưng còn không nghĩ đến vừa rồi ai ác ý trêu chọc tới ai. Người ta vẫn nói, tự gây nghiệt, không thể sống không phải sao?

Âu Thần Dương híp mắt, nỗ lực đem kích động trong lòng ép xuống, đôi mắt sâu thăm thẳm càng phát ra thâm thúy quyến rũ mê người. Anh hôm nay tuyệt đối không tha thứ cho con mèo hoang nhỏ này.

Âu Thần Dương vươn tay, tóm lấy bàn tay trắng trắng mềm mại trước ngực mình khóa chặt trong một nắm tay. Giọng nói trầm áp hữu lực vì phải đè nén kích động trở nên khàn khàn tựa hồ càng có thêm vài phần quyến rũ câu nhân.

"Lạc Lạc! Em là người phụ nữ của tôi nhưng hình như dạo gần đây tôi đã để em quá thoải mái rồi phải không? Em vậy mà không những dây dưa với Điều Nhật Hàn, liền sau đó liền leo lên xe của Thẩm Dật Phàm. Em nói xem, trong mắt em, tôi là cái gì đây?"

Âu Thần Dương vừa nói vừa đưa một ngón tay quấn lấy lọn tóc buông xoã trước vòng ngực vì tức giận không ngừng phập phồng lên xuống tùy ý chơi đùa.

Tiết Lạc bị hành động của Âu Thần Dương làm cho đỏ mặt. Trong đầu nhỏ không khỏi nhớ đến hai người từng có một đêm phóng đảng. Hành động so với lúc này muốn bao nhiêu lớn mặt liền có bấy nhiêu lớn mặt a!

"Sao không trả lời?"

"Không... Không liên quan đến anh!"

Tiết Lạc mặc dù vô cùng ngại ngùng vì Âu Thần Dương gọi lại chuyện cũ. Nhưng cô tuyệt đối không muốn khuất phục. Gặp ngày không bằng đừng ngày. Hôm nay quả quyết đem tất cả khuất nặc đều xoá bỏ đi. Chẳng qua là tình một đêm thôi, cô không la thiệt anh còn đòi công bằng cái gì nha?

"Ân? Nói thật hay! Không liên quan đến tôi? Cái gì gọi là không liên quan đến tôi? Em nói xem? Em là người phụ nữ của tôi? Em nằm dưới thân tôi? Em rên rỉ vì tôi? Tất cả những thứ đó nhưng lại đều không liên quan đến tôi sao? Hay là em tiện như vậy, là một nữ nhân ai cũng có thể làm chồng, rên rỉ dưới thân bất kể người đàn ông nào? Há?"

Âu Thần Dương híp lại đôi mắt, màu sắc âm đậm bên trong trở nên càng thêm âm trầm, anh gằn lên từng tiếng hung hăng đem những lời cay nghiệt đều thốt ra ngoài.

"Anh... Anh im miệng, im miệng lại cho tôi!"

Tiết Lạc trừng lớn mắt nhìn Âu Thần Dương, hoàn toàn không dám tin anh có thể nói ra những lời tổn thương người đến vậy. Cô cố gắng như vậy là để làm gì? Không phải là để thoát khỏi bóng ma Tiết Lạc quá khứ lưu lại hay sao? Tại vì cái gì lời nói của anh càng giống như trêu đùa sự cố gắng của cô, đem cô trở thành trò cười...

Hốc mắt Tiết Lạc nhanh chóng đỏ lên, nước mắt cứ như vậy rơi xuống...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Giao Dịch

Âu Thần Dương đánh chết cũng không nghĩ rằng Tiết Lạc nói khóc liền khóc như vậy. Anh bối rối buông tha hai bàn tay nhỏ của cô, vụng về lau đi từng giọt nước mắt to như hạt đậu lù lợt rơi xuống như xát muối vào lòng anh. Chỉ là, vì cái gì nước mắt lại càng lau càng nhiều đây?

Tiết Lạc bị bàn tay ấm áp của Âu Thần Dương vụng về lau đi nước mắt. Cô chính là bị bàn tay có nốt chai của anh làm cho làn da tinh tế mịn màng phát đau. Chỉ là cô không phải vì cơn đau này tính toán, thậm chí còn có chút ngán người không thể tin được người nam nhân tuấn tú cao quý này thế nhưng hạ mình lau nước mắt cho cô.

Chỉ là, Tiết Lạc cũng không có chìm đắm trong loại suy nghĩ này quá lâu. Cô buồn bực nhận ra người nam nhân đang lau nước mắt cho mình cũng chính là đầu sỏ khiến mình rơi nước mắt. Cô có phải đã điên rồi hay không, vừa rồi vậy mà có chút cảm động vì người này. Cô nhất định là điên rồi!

Tiết Lạc mím chặt môi mỏng, cẩu bản đem tay của Âu Thần Dương đang yêu thương vuốt ve trên gương mặt nhỏ nhắn của cô mạnh mẽ hất ra.

Lần này đến lượt Âu Thần Dương kinh ngạc ngẩn người. Bàn tay bị hất ra cứ như vậy lơ lửng giữa không trung. Ánh mắt anh chạm vào hình ảnh Tiết Lạc đang tự tay lau nước mắt lòng đau như bị nhéo một cái thật mạnh. Tâm khảm cứ như vậy trầm lặng rỉ máu.

Âu Thần Dương mím chặt môi, từ từ đem biểu tình kinh ngạc của bản thân rút về. Gương mặt tuấn tú khôi phục vẻ thanh lãnh, lạnh lùng vốn có. Giọng nói trầm ấm mang theo từ tính thần nhiên nói.

"Em dù có khó chịu đến mức nào đi chăng nữa cũng không thể nào phủ nhận được em đã từng là người phụ nữ của tôi. Trên người em đến giờ vẫn còn lưu lại hơi thở của tôi. Em nghĩ xem, nếu như tôi đem chuyện này nói ra, em nhất định phải gả cho tôi! Không phải hay sao?"

"Anh muốn cái gì? Anh muốn làm cái gì? Hà? Anh nghĩ ba mẹ tôi sẽ tin anh sao?"

Tiết Lạc quả nhiên bị lời nói của Âu Thần Dương chọc giận. Cô vрон tay nắm lấy cổ áo sơ mi trắng thơm của người đàn ông cao lớn trước mắt, kéo mạnh. Đôi mắt to tròn ầng ậc nước loé lên tia đỏ vô cùng đáng thương.

Lạc Lạc! Tôi rất muốn cưới em! Cưới em trưởng thành! Cưới em chấp nhận tôi! Cưới em yêu thương tôi! Yêu đến mức không có tôi không thể sống.

Nhưng Lạc Lạc, tôi không chờ nổi nữa! Cơ hội là do bản thân tự đoạt mà có. Tôi không thể chờ đến lúc em ngã vào tay gã đàn ông khác mới đuổi theo em khóc lóc đòi em trở về!

Tôi không ngại khóc lóc, nhưng tôi muốn em là người của tôi!

Âu Thần Dương mím mím môi, trong lòng tất cả đều là giãy dụa. Nhưng cuối cùng vẫn là kiên định! Lạc Lạc, xin lỗi!

Âu Thần Dương suy nghĩ như vậy. Khoé môi từ từ cong lên. Anh vрон tay nắm lấy bàn tay của cô, ngăn không cho cô tiếp tục kéo về phía trước. Từ tốn nói.

"Cho dù họ không tin, tôi cũng có cách làm cho họ tin! Để họ gả em cho tôi! Em tin hay không?"

Tiết Lạc mấp máy môi. Cô rất muốn kiên trì nói không nhưng lại không thể phủ nhận. Cô mãi mãi không quên kết cục cuối cùng bị thảm trong cuốn tiểu thuyết. Hơn ai hết, cô biết quyền lực của nam chính là vô biên! Họ được ưu ái có bàn tay vàng mà dù cô có cố gắng thế nào cũng không có được.

An Li, thế giới cậu tạo ra cầu huyết như vậy! Tớ chưa bao giờ thấy tuyệt vọng như lúc này!

"Âu Thần Dương, tôi sẽ hận anh!"

Âu Thần Dương, tôi sẽ hận anh!

Tôi - Sẽ - Hận - Anh!

Sẽ - Hận - Anh!

Hận - Anh!

Âu Thần Dương bị câu nói của Tiết Lạc dọa cho ngẩn người. Đây mất kiên định giãy dụa bắt đầu do dự. Anh không muốn cô hận anh! Không muốn! Tuyệt đối không muốn!

"Nếu như vậy! Tôi không bắt em gả cho tôi! Nhưng chúng ta làm một giao dịch! Như thế nào?"

"Giao dịch gì?"

"Em tiếp tục là người phụ nữ của tôi, một lần! Sau đó, tôi trả cho em tự do! Em không có quyền phủ nhận! Một là em trở thành người phụ nữ của tôi, đêm nay ở bên cạnh tôi! Còn hai là em gả cho tôi, trở thành người phụ nữ của tôi suốt đời. Của một mình tôi! Tôi có thể mặc kệ em hận tôi mà ngoan tâm chiếm giữ lấy em. Vì đây chính là cái giá mà em chọn lựa. Tôi là một doanh nhân! Em biết mà. Tôi không muốn làm ăn thua lỗ. Đây là thỏa thuận cuối cùng mà tôi có thể thương lượng. Người thông minh như em, hẳn là biết nên chọn lựa chọn như thế nào? Có phải hay không?"

Nhượng bộ cuối cùng!

Tiết Lạc mím chặt môi! Đôi mắt mở to nhìn chằm chằm đối đầu với đôi đồng tử sâu thẳm kiên định kia. Cô biết Âu Thần Dương nói không giả! Anh ta thật sự bắt cô phải lựa chọn!

Tiết Lạc cắn răng, rừ xuống rèm mi mềm mại che đi đáy mắt tràn ngập giãy dụa. Hồi lâu mới mở miệng.

"Được! Tôi chấp nhận!"

Chương 49: Dạo Nhạc

Tiết Lạc ngồi trên xe của Âu Thần Dương, đệm xe êm ái cùng tốc độ xe không nhanh không chậm cũng không đủ xoa dịu cảm giác lo lắng cùng sợ hãi bất an của cô lúc này.

Âu Thần Dương chuyển mắt nhìn Tiết Lạc qua kính chiếu hậu. Khoé môi mỏng mím chặt, bàn tay cầm vô lăng nắm chặt đến mức gân tay nổi lên thoát vô cùng bất lực.

Lạc Lạc! Anh xin lỗi! Ngàn vạn lần xin lỗi em!

Âu Thần Dương thành thạo lái xe qua lại trên đường. Không bao lâu đã ra khỏi thành phố. Tiết Lạc mở mắt nhìn ra ngoài cửa xe, mím môi nhưng vẫn không nói thêm một câu nào.

Bây giờ, đối với cô mà nói, mọi thứ đều không quan trọng. Anh ta muốn làm gì, tất cả cũng không liên quan đến cô. Chỉ cần qua lần này, cô và anh ta sẽ triệt để trở thành người xa lạ.

Cô nói cô sẽ hận anh! Điều đó không giả! Cô chắc chắn sẽ hận anh!

Âu Thần Dương lái xe vào một biệt thự tại ngoại ô. Anh tháo dây an toàn bước xuống xe, muốn thay Tiết Lạc mở cửa, nhưng cô đã xuống từ trước rồi.

Anh hơi nhíu mày nhìn gương mặt xinh đẹp của Tiết Lạc đang gần kề bên cạnh. Nhưng lại thấy cô vĩnh viễn cách anh thật xa. Gương mặt đó giờ toàn bộ là thanh lãnh cùng lạnh lùng sâu sắc.

"Vào đi!"

Âu Thần Dương ép buộc bản thân thật thản nhiên đối mặt với Tiết Lạc. Anh cũng không đợi cô trả lời mà lập tức xoay người bước đi.

Tiết Lạc mím mím môi, đôi mắt nhìn bóng lưng người đàn ông bước đi phía trước lại là một trận thất lạc. Qua một hồi cô lại lắc đầu thở dài, cắn chặt răng kiên định bước vào bên trong.

Biệt thự này rất lớn, so ra thì không kém biệt thự của gia đình Tiết Lạc là mấy. Chỉ là cô dĩ nhiên không ngu ngốc đánh giá thấp Âu Thần Dương. Cô biết, ngoài biệt thự này ra, dưới tên Âu Thị còn có rất nhiều sản nghiệp hái ra tiền khác. Đó là chưa kể đến sau lưng anh ta còn có sự trợ giúp của một tập đoàn thần bí, thao túng rất nhiều lĩnh vực kinh tế phát triển hùng hậu trên thế giới.

Người đàn ông như vậy, cô cơ bản là tránh không khỏi!

Tiết Lạc theo Âu Thần Dương vào trong biệt thự. Vừa vào đến bên trong, cơn sóng động dục này dường như đã không kiềm lòng nổi mạnh mẽ áp cô lên cửa gỗ, hung hăng dán môi xuống làn môi mềm mại của cô.

Tiết Lạc bị hành động đột ngột cùng lớn mật của Âu Thần Dương dọa cho giật mình. Theo bản năng vươn tay muốn đẩy anh ra.

Chỉ là, cô còn chưa kịp động đã bị người đàn ông này vững vàng bắt lấy. Anh rời môi cô, hôn dần dần đến vành tai. Hàm răng trắng nhẹ nhàng cắn xuống. Giọng nói trầm thấp khàn khàn cùng hơi thở nam tính đầy mê hoặc phả đến.

"Em đừng quên giao dịch của chúng ta! Đêm nay, em là của tôi. Em - Không - Có - Quyền - Chống - Cự!"

Tiết Lạc bị lời nói của Âu Thần Dương đánh tỉnh. Hai mắt tròn to đầy vẻ mê man không rõ. Đôi bàn tay đặt trước ngực người nào đó cũng trở nên cứng ngắt hồi lâu không động đậy để anh thuận tiện kéo ra đặt sau lưng anh khiến tư thế hai người tiếp xúc lại càng trở nên thân mật.

Âu Thần Dương rất hài lòng với tư thế gần gũi này. Anh vững vàng vươn vòng tay rắn chắc, triệt để mạnh mẽ đem thân hình kiều nhỏ của Tiết Lạc ôm lấy di chuyển vào trong phòng khách. Thẳng hướng về phía ghế sofa đệm da mềm mại. Dĩ nhiên, trên quãng đường đó không thể thiếu những nụ hôn kiểu pháp nồng bỏng.

Âu Thần Dương đặt Tiết Lạc nằm xuống ghế sofa. Anh cũng không để cô có thời gian thích nghi liền áp người xuống, đè lên thân hình mềm mại của cô.

Anh sâu sắc cảm nhận được bộ ngực đầy đặn cao ngất của thiếu nữ dán lên vòm ngực rắn chắc của mình. Cô mềm mại, anh mạnh mẽ nhưng khi dán vào nhau thế nhưng lại hoà hợp đến kì lạ.

Anh còn có thể nghe được tiếng kêu nhỏ của cô mang theo ả ả đau đớn. Bản thân không kịp suy nghĩ liền chống tay xuống đệm êm, cố gắng giảm áp lực cho cô hết sức có thể.

Lạc Lạc, đến bao giờ em mới hiểu được lòng anh?

Âu Thần Dương chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của thiên hạ dưới thân mình. Tại vị trí này có thể nhìn thấy da mặt cô cực tốt, không hề thấy được lỗ chân lông.

Dưới cái nhìn chăm chú có phần cản trở của anh. Gương mặt đó đã vô thanh vô thức đỏ lên. Hai áng mây hồng nổi bật trên gò má mềm mại của thiếu nữ rõ ràng là quyến rũ đến cực điểm. Nhìn đến cảnh này dù bất cứ nam nhân bình thường nào cũng không nhịn được xuân tâm nảy mầm chứ đừng nói đến người mà từ lâu đã đối với cô chung tâm một mực.

Âu Thần Dương thở dài một tiếng, không thể kiềm chế được cúi đầu xuống hôn lên hai gò má mềm mại đỏ rực kia. Từng nụ hôn vụn vặt rải đều trên gương mặt khiến anh nhưng nhớ từ lâu.

Trán, chân mày, mắt, mũi cuối cùng là phủ xuống đôi môi hồng nhuận quyến rũ chết người kia. Âu Thần Dương đưa lưỡi tiến vào, thuần thực cạy mở hàm răng vì khăn trương mà cắn chặt kia từ từ hé mở.

Thiếu nữ thiếu hụt kinh nghiệm tình trường kia dĩ nhiên không phải là đối thủ của anh. Không bao lâu đã bị anh khuất phục, công thành đoạt đất tiến vào khoang miệng thơm ngọt bao đêm mong nhớ kia.

Hương vị quen thuộc ngọt ngào đứng trong tưởng tượng khiến người nào đó không nhịn được than khẽ một tiếng. Chiếc lưỡi cản trở cản quét từng góc ngách của khoang miệng thiên hạ trong lòng. Âm thanh môi lưỡi giao nhau phát ra từng tiếng chắc chắn đầy ái muội khiến dù là ai nghe thấy cũng không nhịn được đỏ hồng mặt.

Xem ra, đêm nay hẳn là một đêm sóng tình dào dạt, xuân sắc khôn cùng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cắt Ngang

"Lạc Lạc, Lạc Lạc..."

Âu Thần Dương buông bờ môi ngọt ngào của Tiết Lạc. Anh ní non gọi tên cô. Vừa gọi vừa chuyển môi lên phía trên, lần nữa nhẹ nhàng hôn trán, hai mắt, chóp mũi, vành tai mềm mại xuống dưới cằm, ở đây lại cắn xuống một lần.

Tiết Lạc bị hôn đến choáng váng. Cô không kịp được nhếch môi khẽ rên rỉ một tiếng.

Tiết Lạc tròn to mắt nhìn Âu Thần Dương liên tục gọi tên cô. Cô thừa biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì. Nhưng Âu Thần Dương nói đúng. Cô vốn đã không có sự lựa chọn.

Tuy rằng trước đã có thân mật dây dưa với anh rồi. Nhưng bây giờ cô vẫn không thể nào bình tĩnh nổi. Dù sao chuyện đó xảy ra cũng là do cô uống say mới phát sinh. Trong cô bây giờ chỉ còn vài ấn tượng mơ hồ. Đó cũng là điều cô khôn hề muốn.

Âu Thần Dương, anh biết sao?

Âu Thần Dương không hề biết những điều mà Tiết Lạc đang suy nghĩ. Anh đã hôn xuống cổ mảnh khảnh mềm mại. Tại xương quai xanh quyến rũ thêm một hồi dây dưa. Để lại trên cổ cùng xương quai xanh đều lưu lại dấu dâu tây đỏ hồng vô cùng bắt mắt.

Làn da của Tiết Lạc vốn là rất mềm cảm. Chỉ cần hơi chạm nhẹ cũng có thể đỏ ửng chứ đừng nói là bị Âu Thần Dương dây dưa mãnh liệt như thế này.

Dường như bất mãn Tiết Lạc thất thần. Âu Thần Dương đột nhiên di chuyển xuống, cách lớp đồng phục cùng áo lót cắn nhẹ vào đỉnh núi ngạo nghễ khiến nười nào đó rên khẽ một tiếng.

Âu Thần Dương nở nụ cười giống như rất hài lòng. Hé răng nhè ngay vạt áo đồng phục xé mạnh xuống rước đến Tiết Lạc kinh hô một trận. Mặt xoát một tiếng nhanh chóng ửng hồng vô cùng chọc người thương yêu.

Dùng miệng quả nhiên cũng là một loại tình thú. Dù nhìn qua cũng đã kích thích rồi.

Bất quá Âu Thần Dương đối với đồng phục dễ xé như vậy vẫn là rất bất mãn. Nếu lỡ may người nào đó có ý đồ không tốt với cô thì phải làm thế nào a. Anh cũng không có quên trên trường cô vẫn có một quả bom nổ chậm Diêu Nhật Hân đâu.

Ừm, khỏi chi trên trường. Phạm vi còn khuếch tán tới bệnh viện. Thẩm Dật Phàm cũng không phải đèn cạn dầu. Tuy là giai tình của anh cùng người này không tệ nhưng vợ tuyệt đối không thể chia sẻ.

Không chỉ những người đó. Nói chung mọi sinh vật giống đực đều có mức độ nguy hiểm nhất định, anh tuyệt đối không thể xem thường.

"Lạc Lạc, hứa với anh, từ nay không giao tiếp với Thẩm Dật Phàm cùng Điều Nhật Hàn nữa. Có được hay không? Chỉ cần ang thooodi. Chờ em lớn. Nhất định sẽ lấy em, em đồng ý sao?"

Tiết Lạc rên rĩ khe khẽ trước những thủ đoạn kích tình của Âu Thần Dương nhưng cô vẫn cố gắng duy trì một tia lí trí. Cô ngẩng đầu, đối mặt với anh, nở một nụ cười yếu ớt. Nói ra từng chữ.

"Anh nghĩ rằng có thể sao? Tôi đáp ứng được yêu cầu của anh. Chỉ một lần. Từ nay về sau tôi không muốn gặp anh nữa. Không bao giờ!"

"Lạc Lạc, vì sao? Vì sao không thể..."

Âu Thần Dương nỉ non. Anh chợt nhớ tới cô từng làm phiền anh rất nhiều. Nhưng bây giờ anh còn ước gì cô đến làm phiền anh. Chỉ là không thể... cô nói không thể...

Mất trí nhớ lại có thể làm cho người ta thay đổi nhiều như vậy sao?

Lạc Lạc...

Âu Thần Dương bi thương cười. Anh nhìn Tiết Lạc nằm dưới thân mình. Cô ở ngay gần anh nhưng vẫn thật xa. Anh lại không thể tiếp tục khiến cô tồn thương được.

Âu Thần Dương hạ quyết tâm. Vốn đã chuẩn bị đứng dậy. Nhưng đúng lúc này, một giọng nói lại vang lên.

"Hai người đang làm cái gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Cố Nguyên Phong

Âu Thần Dương vội vàng kéo áo vest trên bàn che lên người của Tiết Lạc, xong liền quay đầu lại đối mặt với con người đang ngả ngón dựa vào thanh chắn cầu thang, híp đôi mắt gọi đòn đảo qua hai người, đáy mắt hiện lên một tia vô cùng mờ ám.

Chết tiệt! Sao anh có thể quên ngoài anh ra vẫn còn có một người khác có thể đi vào?

Âu Thần Dương cắn răng nghiêng lợi trừng trừng mắt nhìn Cố Nguyên Phong đứng dậy, thông thả từng bước xuống cầu thang. Sau lại thoải mái ngồi trên ghế.

Anh ta vừa ngồi xuống. Ánh mắt lại đảo qua. Tận lúc này anh mới nhìn thấy người phụ nữ đang được bạn tốt bái bợ đằng sau.

Người phụ nữ có gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng khả nhân này... không phải là Tiết Lạc sao?

Mắt Cố Nguyên Phong suýt nữa trợn trắng, đảo mắt liếc qua áo vest rộng che trên người cô đột nhiên lại thấy buồn cười. Dùng đầu ngón chân nghĩ anh cũng có thể biết, đằng sau tấm áo vest kia là một phong cảnh kiều diễm đến mức nào.

Đáy mắt ngay sau đó lại mị xuống một đường. Không khỏi nhớ đến hôm hôm trong phòng thay đồ, bộ ngực tròn trịa bị bao bọc bởi áo ngực tình thú mỏng dính. Không biết hôm nay cô ta mặc có phải là dạng đó hay là không.

Trong lòng Cố Nguyên Phong lúc này đúng là có chút không nhận ra tư vị.

Âu Thần Dương rất khờn thích ánh mắt của Cố Nguyên Phong đảo qua người Lạc Y. Anh có thể nhìn ra ánh mắt đó coa ý tứ xâm phạm vô cùng rõ ràng.

Cố Nguyên Phong là người đàn ông không tồi. Âu Thần Dương thừa biết điều đó. Nhưng chính vì cậu ta là người khôn tồi mới khiến anh lo lắng. Nếu lỡ Tiết Lạc lại thích người tà mị phóng khoáng như cậu ta thì anh biết làm sao.

Âu Thần Dương nhú mày. Càng nghĩ càng thấy lo lắng. Anh thoáng xê dịch người, hoàn hảo che chở Tiết Lạc đằng sau tấm lưng rộng lớn.

Đương nhiên động tác nhỏ này không thể nào thoát khỏi cặp mắt hồ li của Cố Nguyên Phong. Anh nhún nhún vai làm ra vẻ không có gì nhìn bạn tốt. Anh

chẳng qua chỉ muốn xem xem người phụ nữ như thế nào có thể làm người giữ mình sạch sẽ như bạn tốt siêu lòng. Chỉ là anh tuyệt đối không nghĩ đến người ấy lại là Tiết Lạc, người đảm đang vô si mà từ trước đến nay anh nhìn không vào mắt.

Cô ta thay đổi. Anh nhận ra được. Nhưng thay đổi đến mức nào mới có thể làm Âu Thần Dương coi trọng thì cái này rất khó hình dung. Chỉ dựa vào điều này, anh còn phải nhìn cô thêm vài lần.

Thật sự rất muốn khám phá bí mật của cô ta. Cố Nguyên Phong hít mắt thích thú. Ý chia sẻ mọi mệt mỏi đột nhiên xuất hiện. Anh không hề biết, chính suy nghĩ này đã khiến cho anh chìm đắm vào ngọt ngào của cô, chính thức đi vào con đường vạn kiếp bất phục.

Nếu như Âu Thần Dương biết được cuộc gặp gỡ tình cờ hôm nay quyết định tương lai anh sẽ phải chia sẻ thiên hạ với thêm một người đàn ông nữa, không biết anh có hối hận muốn chết hay là không.

Tất nhiên, có hối hận thì đó cũng là chuyện sau này. Bây giờ anh vẫn vó thể thản nhiên cùng với tình địch tán chuyện. Đương nhiên tán chuyện ở đây chính là ngập tràn không tình nguyện.

"Sao cậu lại tới đây?"

Cố Nguyên Phong thản nhiên cười đối với ngữ ý bất thiện của Âu Thần Dương giả vờ như không nghe thấy, thoải mái sai hai tay lên thành ghế sofa.

"Bị đuổi khỏi nhà. Túng quá liền đến chỗ cậu."

"Cậu có chìa khóa sao?"

Âu Thần Dương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Cố Nguyên Phong không thức thời. Nhưng anh tức giận có chút vô ích. Người nào đoạ thân kinh thép rõ ràng không hề quan tâm.

"Hôm bữa 'mượn tạm' quên chưa trả cậu. Bây giờ đã lỡ ở rồi. Cậu không nỡ để tôi đi đâu đúng không?"

Cố Nguyên Phong nháy nháy mắt làm ra vẻ mặt mỉa mai, trêu ghẹo nói.

"Yên tâm. Nếu sau này cậu đưa phụ nữ khác về nhà tôi sẽ ngoan ngoãn ở yên lâu. Giả vờ cái gì cũng không thấy. Cái gì cũng không nghe. Để các người tận hưởng cuộc sống hai người phi thường hạnh phúc."

Âu Thần Dương nghe được ba từ "phụ nữ khác" của Cố Nguyên Phong liền biết người này đâm sau lưng mình. Anh không tin cậu ta không biết anh ăn ở sạch sẽ bao lâu lại động chân tình với Tiết Lạc. Nói lời này cho cô ấy nghe không phải là tố cáo anh là hoa hoa công tử ăn chơi không có lối về hay sao..

Cố Nguyên Phong, quả nhiên là bạn tốt. Âu Thần Dương hôm nay nhất định ghi thù xuống rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Chuẩn Bị Mừng Thọ

Chiếc siêu xe Ferrari dừng trước cổng biệt thự. Chỗ này cùng với vị trí Thảm Dệt Phàm dừng lại không khác nhau là mấy.

Tiết Lạc mệt mỏi vịn tay nắm cửa xe, ngẫu nhiên phát hiện cửa khóa trong. Mà hệ thống lại có chế độ mở khóa vân tay. Không nghĩ cũng biết bị Âu Thần Dương chơi xấu.

"Anh rốt cuộc còn muốn cái gì?"

"Lạc Lạc. Không phải em quên chứ. Chúng ta chưa hề trải qua chuyện đó. Em vẫn nợ anh. Chúng ta mãi mãi không dứt tình được!"

Âu Thần Dương nhìn dung nhan xinh đẹp nhưng không thể nào che giấu được thần thái nhợt nhạt của Tiết Lạc. Trong lòng lại thấy đau đớn vô cùng. Trong vô thức đã nâng tay, muốn thay cô xóa đi những dấu vết kiệt lực đó nhưng khi tay anh còn chưa đưa tới, cô đã tuyệt tình quay đầu đi. Đôi mắt trong sáng ngày nào nhìn vào mắt anh chầm rãi phun ra vài từ.

"Âu Thần Dương, anh thật sự vô cùng trơ trẽn. Tôi nói rồi, mở cửa!"

Âu Thần Dương thờ dài, đè nén sự đau đớn trong lòng, cuối cùng cũng ép mình xác nhận dấu vân tay mở cửa xe. Anh nhìn thật sâu bóng lưng xinh đẹp của cô không nỡ rời đi. Cô có phải đang vô cùng chán ghét anh không? Nếu như cô ghét anh, anh phải làm như thế nào bây giờ?

Âu Thần Dương lần đầu tiên trong đời cảm thấy rối loạn. Trên đời này, anh chưa bao giờ bị trạng thái như thế. Ngay cả khi anh tách khỏi gia tộc, một

mình lập thân trên thị trường phố Wall cũng như vậy.

Điều này báo hiệu cái gì? Đương nhiên chính là anh thật lòng yêu cô, yêu đến khắc cốt ghi tâm!

Lạc Lạc à, em cần bản chưa bao giờ hiểu....

Tiết Lạc vừa về đến nhà. Việc đầu tiên cô muốn làm chính là tắm rửa thật sạch sẽ, gội rửa toàn bộ những hơi thở liên quan đến người đàn ông kia để trôi vào trong nước. Cô cuối cùng cũng không biết mình đã tạo nghiệt gì. Làm sao có thể trêu chọc hàng loạt người đàn ông đáng sợ như vậy?

Bọn họ đều là nam chính. Nam chính không phải thuộc về nữ chính sao? Tại sao tất cả bọn họ dù nhiều hay ít cũng muốn có liên quan đến cô? Không phải cô là người khiến bọn họ khinh thường nhất hay sao? Vì cái gì không tránh cô thật xa?

Ha ha... Làm sao có thể? Bọn họ vốn là khắc tinh của cô. Cô mới là người cần trốn bọn họ. Quả nhiên, ngay cả khi coi đã xuyên không vào, kết cục của Tiết Lạc cũng không hề thay đổi, vẫn là bị hệ thống nam chính dày vò. Chẳng qua là đổi từ hình thức này qua hình thức khác mà thôi....

Hay chính là nói.... ngay từ đầu cô xuyên không, từ sớm đã được nhận định là sai lầm. Đúng vậy, sai lầm, nhất định là sai lầm. Một sai lầm trí mạng....

Tiết Lạc sau khi tắm xong liền nằm vật ra giường, mắt mở to nhìn lên trần nhà trắng xóa, đột nhiên lại có cảm giác không muốn ngủ. Mắt mở to chớp rồi mở, mở rồi chớp. Trạng thái quả thật vô cùng mơ hồ.

Cô phải làm gì mới là đúng đây? Làm gì mới có thể trở lại cuộc sống trước kia. Làm một biên tập của tạp chí không lớn lắm. Hằng ngày xoay qua xoay lại giữa chọn hình mẫu, đốc thúc chế độ quay chụp, nêu ý tưởng... Một cuộc sống không có bao nhiêu tiền, nếu liều mình đi aen nhà hàng sang trọng, nửa tháng sau sẽ về nhà nốc mì gói. Dù rất kham khổ nhưng tốt hơn cuộc sống thế này... Rất nhiều...

Chuông cửa đúng lúc Tiết Lạc đang hoài niệm lại reo lên, quả thật có một chút sát phong cảnh. Cô đưa tay vò vò đầu, mệt mỏi đứng dậy đi xuống nhà. Cả ba mẹ cùng Đông Phương Linh đều không có ai, cô đoán là bọn họ trở về nhưng quên đem theo chìa khóa. Vì đi có phần hơi vội, cô dĩ nhiên quên mất trên người chỉ mặc duy nhất một áo sơ mi thụng dài tới ngang đùi. Thoạt nhìn muốn bao nhiêu khiêu gợi liền có bấy nhiêu khiêu gợi. Quả thật là vô cùng mỹ cảm.

Cánh cửa bật mở. Bên ngoài không phải ba mẹ Tiết cũng không phải Đông Phương Linh mà là một người đàn ông mặc tây trang trắng thớm. Vì anh ta quay lưng lại nên Tiết Lạc cũng không thể phán đoán được anh là ai.

Dường như nghe được tiếng mở cửa, người đàn ông quay đầu lại...

Là Lâm Quân Thần...

Tiết Lạc có chút không ngờ được người đến lại là anh ta. Nhất thời lại trì trệ ngay ra một chút.

Trong lúc cô còn không có hồi hồn. Lâm Quân Thần đã quay đầu lại. Ngoài ý muốn nhìn được bộ dáng Tiết Lạc mặc đồ ngủ phong tình quyến rũ. Mi mắt lập tức nhũn nhũn, không chút nào che giấu cảm xúc chán ghét. Mím mím môi, lại không có nói thêm cái gì.

Giữa hai người lúc này cũng chỉ có trầm mặc cùng im lặng, cuối cùng vẫn là Tiết Lạc hồi thần đầu tiên, tay vẫn giữ lấy nắm cửa, thản nhiên lạnh nhạt hỏi.

"Trợ lý Lâm, đến có việc?"

"Đúng vậy!"

So với giọng nói của cô thì Lâm Quân Thần thản nhiên về lạnh lùng. Vừa nghe liền biết là người nghiêm túc khó tiếp cận.

Có điều Tiết Lạc không sợ. Cô chậm rãi ồ lên một tiếng sau đó lại im lặng. Dĩ nhiên không hề có ý muốn mời anh ta vào nhà.

Nguyên do không nhiều, thứ nhất cô đang tâm tình không tốt, cực ghét hai từ nam chính. Mà anh ta không phải là một nam chính đó sao. Thứ hai, cô cũng biết Lâm Quân Thần không vui nhìn thấy cô. Trước đây chủ nhân thân thể này có ý đồ quyến rũ hắn.

Nếu như mời anh ta vào nhà nói không chừng khiến anh ta hiểu lầm. Vừa dơ bẩn trải sàn vừa bị ánh sáng xấu, cô cũng không có rộng lượng như vậy.

Tiết Lạc quệt mũi hắt xì một cái. Ngoài trời này gió rất lạnh, cô lúc này mới phát hiện mình ăn mặc quá mỏng. Lại nhìn Lâm Quân Thần mím môi không nói, trong mắt cũng hiện lên chán ghét, chẳng muốn quan tâm xoay người đóng cửa.

Người đến tìm người ta có việc lại không chịu nói. Chẳng lẽ còn muốn đợi người ta hỏi. Cô cũng chưa bao giờ thấy trợ lý có mặt mũi lớn như vậy. Không muốn nói, tốt, vậy cô liền không cần nghe, công việc không thông báo xong cũng không phải lỗi của cô.

Tiết Lạc vừa muốn đóng cửa, khe hở chỉ còn chưa đến một gang rớt cuộc bị một bàn tay luồn vào, vững vàng giữ chặt. Bên ngoài còn vang lên âm thanh trầm thấp.

"Tiết tiểu thư...."

" Còn có chuyện?"

Lâm Quân nhìn Tiết Lạc lần nữa mở cửa cũng không có ý định tiếp tục im lặng. Vừa rồi anh vốn là muốn cho cô thời gian đi vào thay quần áo. Nhưng khi cô đóng cửa ánh mắt xẹt qua một tia chán ghét. Rất nhanh, dù anh không biết anh có phải nhìn lầm hay không nhưng anh có cảm giác lần này cửa đóng sẽ không tiếp tục mở.

" Tôi muốn đến đưa ít tài liệu cho Đông Phương tiểu thư. Ngày mai cô ấy sẽ đến công ty thực tập, tài liệu này rất có lợi..."

" A?"

Tiết Lạc cười khẽ một tiếng, đưa tay tiếp nhận Usb trên tay của Lâm Quân Thần. Đôi mắt hơi lóe lên, vẫn tiếp tục đậm mạc hỏi.

" Còn gì nữa?"

" Còn. Hôm nay chủ tịch, phu nhân cùng Đông Phương tiểu thư đến Đông Phương gia dự tiệc mừng thọ Đông Phương phu nhân. Hỏi cô có muốn đi hay không? Bọn họ cùng quản gia và nữ hầu đều đã qua đó hỗ trợ!"

" Tốt! Tôi sẽ đi. Nếu không còn gì nữa thì anh đi đi!"

Lâm Quân Thần có chút ghen bị Tiết Lạc nắm lần bảy lượt chặn họng, chân mày càng nhíu càng chặt, khó khăn nói nốt câu cuối cùng.

" Chủ tịch dặn tôi đưa tiểu thư đi!"

" Ồ, cũng được, anh chờ!"

Tiết Lạc nói xong lại đóng cửa, xoay người lên lầu chuẩn bị. Hôm nay là mừng thọ bà ngoại, sao cô có thể không đi nha? Xem ra, rất thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Mừng Thọ Phong Ba

Lâm Quân Thần điều khiển xe vào biệt thự dòng họ Đông Phương. Gương mặt tuấn tú từ đầu đến cuối đều lộ vẻ nghiêm túc không có kẽ hở. Chỉ là, không biết trong cái đầu đầy tính anh kia rốt cuộc là có cái gì đâu.

Tiết Lạc ghé mi cười gọi một tiếng. Cô vô tri vô giác thế nhưng nhớ lại kết cục trong tiểu thuyết. Người này, còn có thể thật sự là con người sao?

Phản bội người đã giúp đỡ mình, anh ta vốn không còn xứng đáng nữa rồi. Quả nhiên chính là vật hợp theo loài. Nữ nhân ti bi liền có nam nhân ti bi chạy theo. Cô phát sinh quan hệ với một nam nhân ti bi trong đó đúng là bị cho cắn.

" Tiết tiểu thư? Cô không muốn xuống sao?"

Lâm Quân Thần nói chuyện không mặn không nhạt. Một bên đem điện thoại cho vào túi áo. Hình như là vừa nói chuyện xong với ba Tiết. Còn một bên lại quay sang nói chuyện với Tiết Lạc. Ngữ khí này giống như là đàn ghét bỏ cô ngồi trên xe anh ta.

Tiết Lạc lúc này thật muốn cười. Tuy rằng suy xét một cách tổng quan. Cô thấy người này có chút tự tin thái quá. Anh ta dựa vào cái gì để chắc chắn cô nhất định yêu thích bám lấy anh ta? Chỉ là, nếu so với những người còn lại từng giờ từng phút rình rập bên cạnh cô thì người giữ nguyên lập trường như anh ta vẫn là vô cùng đáng khen.

Lâm Quân Thần, tôi thật mong anh vĩnh viễn như thế này. Cũng mong kết quả trong tiểu thuyết kia vĩnh viễn không thể xảy ra. Trong tất cả những người đồn Tiết gia vào chỗ chết, người tôi hận nhất, chính là anh cùng Đông Phương Linh.

Đông Phương Linh một mặt gọi ba Tiết là cha. Một mặt đứng say lưng hủy diệt. Anh lại mang ơn ba Tiết, song cũng là người triệt để hủy đi căn cơ của dòng họ Tiết.

Làm như vậy có thể không đáng hận sao?

Tôi thật sự mong, anh không hề phản bội ba Tiết ở kiếp này...

" Tôi ngay lập tức sẽ xuống! Anh có thể về!"

" Tiết tổng nhờ tôi đưa cô vào. Hôm nay là mừng thọ bà ngoại cô. Mong rằng cô không gây chuyện!"

Lâm Quân Thần mở cửa xe, cẩn thận trầm giọng nhắc nhở Tiết Lạc. Cô cũng không nói thêm gì, tùy ý nhàn nhạt gật nhẹ đầu. Cô làm sao có thể quên hình tượng của bản thân trong mắt mọi người vốn là thói đến mức độ nào đây.

Đương nhiên, hôm nay cô không phải đến phá. Dù sao đây cũng là mừng thọ bà ngoại. Cô sẽ không làm chuyện điên rồ. Nhưng là nếu có người đụng phải mấu chốt của cô, cũng đừng trách cô ngoan tâm hủy diệt!

Hôm nay khách đến Đông Phương gia đặc biệt nhiều. Trong đó đa phần đều là bạn làm ăn của Đông Phương gia chủ cùng với một vài người bạn tâm giao của các cậu các mợ đáng kính. Chung quy là vô cùng náo nhiệt.

Tiết Lạc đi trước Lâm Quân Thần, mặc kệ trạng thái của người nào đó bây giờ giống như đang áp giải phạm nhân đến pháp trường. Còn cô vẫn điềm tĩnh tự nhiên, trên môi gợi lên nhiều hơn một mặt tươi cười nhàn nhạt. Kết hợp với quý khí tán ra tạo nên một phong vận quyền rũ trời sinh, quả thật khiến nhiều người đang tụm lại nói chuyện đều không nhận được ngoại đầu nhìn.

Lâm Thừa Quân cũng cảm nhận được không khí xung quanh sôi trào. Chân mày nhíu nhẹ xuống một đường. Ánh mắt không khỏi chuyển đến trên người con gái đi đằng trước. Cô hôm nay vận lễ phục phớt hồng thướt tha, lụa dệt mịn màng, đường may tinh tế ôm gọn vòng eo nhỏ nhắn. Vạt váy đuôi cá trải dài xuống gót chân, theo từng bước đi có thể nhìn thấy cổ chân nhỏ nhắn đặt trên giày cao gót màu đen tuyền lung linh.

Bộ lễ phục này so với những thứ đồ cô mặc trước đây rõ ràng không táo tợn bằng. Nhưng không thể không phủ nhận, chính là vô tận quyền rũ. Loại khí chất trời sinh này quả nhiên không thể dùng từ nào giải thích được.

Lâm Quân Thần hít sâu một hơi. Đột nhiên cảm thấy cô như thế này vô cùng chói mắt. Khiến anh không được tự nhiên nhìn lâu hơn một lần. Tân cho đến lúc kịp hồi thần, thì người nào đó đã đi vào trung tâm sảnh tiệc.

Lâm Quân Thần thức thời dừng chân lại. Chân mày hơi nhíu, từ từ lui vào một góc quan sát Tiết Lạc. Đây là nhiệm vụ Tiết tổng nhờ anh, nhưng anh dường như đã chú ý nhiều đến bóng hình xinh đẹp của cô hơn là quan sát hành động của cô.

Lâm Quân Thần, bị điên rồi có phải không. Đầu phải chưa bao giờ biết cô ta xinh đẹp. Nhưng đằng sau vẻ xinh đẹp ấy chính là thói nát không thể tưởng tượng được.

Cô ta, xứng đáng sao?

Tiết Lạc không quan tâm đến Lâm Quân Thần ở một bên rối rắm. Cô cũng không nhìn đến hàng ngàn ánh mắt đang dán vào gót chân xinh đẹp của cô. Khóe môi từ đầu đến cuối đều cong lên một nụ cười nhàn nhạt nhu hòa nhưng đầy rẫy xa cách.

"Bà ngoại!"

Tiết Lạc cuối cùng cũng dừng lại. Cô nhìn chăm chú vào một lão nhân. Bà ngồi ở trung tâm bữa tiệc, nhẹ nhàng cười ứng phó một vài vị phụ nhân. Xa cách nhưng lại không hề thất lễ. Chỉ là ánh mắt luôn đậm đặc, trầm lắng của một thế hệ cho thấy bà cũng quá vui vẻ.

Đó chính là bà ngoại của thân thể này... Bà ngoại ruột thịt...

Tiết Lạc nhìn chăm chú lão nhân mà sóng mắt cay cay, tình cảm bất giác lại trào lên không cách nào ngăn cản. Trong vô thức đã mở miệng cất lên tiếng gọi lúc nào không hay biết.

Những phụ nhân nghe tiếng gọi kia thì hơi ngẩn ra, tất cả đều theo bản năng quay đầu lại nhìn. Đáy mắt chăm chú nhìn tiểu thư vận dạ phục phớt hồng nơi đó. Cái đẹp quyền rũ không thể diễn tả từ khí chất cao quý trên người cô tán ra làm người ta đều không nhận được nhìn cô lâu hơn một chút. Tận đến khi cô bước chân lại gần mới bối rối quay đầu đi.

Đó không phải là Tiết gia tiểu thư danh tiếng thói đến mức không chịu nổi hay sao. Bọn họ làm thế nào lại nghĩ cô ta xinh đẹp khí chất đây? Thật là không hiểu nổi a!

Tất cả quý mệnh phụ phu nhân nháy mắt trở nên gượng gạo, nhìn Tiết Lạc đi tới gần cũng không muốn tiếp tục ở lâu hơn. Cố gắng nặn ra nụ cười hài hòa đối phó với cô rồi chào lão nhân qua quyết cùng nhau rời đi.

Tiết Lạc tuy rằng thừa biết trong lòng họ không vui sự có mặt của cô. Nhưng có thể giả vờ cô tuyệt đối sẽ giả vờ. Những mệnh phụ phu nhân làm ra vẻ cao quý này hẳn cũng không biết cô cũng thật chứng mất bọn họ đi. Không gặp rất tốt, bọn họ đỡ vây quanh làm phiền đến bà ngoại.

"Nha đầu! Hôm nay con thật sự tới!"

Bà ngoại Tiết nhìn mọi người rời đi cũng không biểu hiện gì. Chỉ cười đậm đặc nhìn Tiết Lạc, ánh mắt nhu hòa đánh giá cô từ trên xuống dưới. Bên trong còn nhiều thêm vài phần thân tình cùng yêu thương.

Tiết Lạc ngại ngần vuốt vuốt tóc mái, hai gò má mềm mại thế nhưng đỏ lên. Cô mím môi ngồi xuống bên cạnh bà ngoại Tiết, nắm tay bà, ngọt ngào gọi như đang làm nũng.

" Bà ngoại a~"

" Quý nha đầu! Hôm nay có lại muốn gây chuyện?"

Bà ngoại Tiết híp mắt nhìn Tiết Lạc, rõ ràng là dung túng cô, bàn tay nâng lên thay cô vuốt một lọn tóc vén ra sau tai. Ngừ khi thực sự là dịu dàng.

" Bà sẽ muốn con quậy phá sao?"

Tiết Lạc không trả lời. Môi hồng khẽ mím, ngẩng đầu lên liền hỏi. Đôi mắt trong sáng như có thể xuyên suốt đến đáy thật chăm chú nhìn bà.

Bà ngoại Tiết chỉ cười, lắc nhẹ đầu, nhàn nhạt nói.

" Con không đấu lại Đông Phương Linh! Tiết gia cùng ta dung túng con, nhưng quả thật không thể bảo vệ được con!"

" Nha?"

Tiết Lạc mân mó, cúi đầu dụi dụi lên người bà ngoại Tiết. Cô không nói thêm gì nữa. Tuy nhiên, tại vị trí mọi người nhìn không thấy. Đôi mắt trong sáng tinh anh lại lóe lên từng đợt ánh sáng.

Cô thật sự đấu không lại Đông Phương Linh sao? Đúng! Nhưng đó chỉ là trước đây, bây giờ, dĩ nhiên sẽ được. Chỉ là cô không muốn mà thôi! Không muốn trở thành dơ bẩn giống như cô ta, không muốn dựa vào thế lực người khác phát triển thành lực thân không nhận. Máu lạnh như vậy cô làm không được.

Ông ngoại thiên vị? Không cần! Họ hàng thân thích trong ngoài bất nhất? Không cần!...

Nhưng dù có không cần cô cũng sẽ không dùng tâm kế tổn thương bọn họ. Vấn đề là, họ không nên đụng đến cô...

Tiết Lạc hít hít mũi nhỏ, đầu dụi trong ngực bà ngoại Tiết càng sâu. Đôi mắt xinh đẹp dường như ướt nước. Cô chính là nghĩ đến kết cục bà ngoại Tiết trong truyện. Bà ngoại Tiết nghe thấy gia đình cô gặp nạn, đã vận dụng toàn lực để điều tra chuyện đó. Có lẽ ngay cả bà cũng không tin những chuyện diễn ra tưởng như trùng hợp như vậy. Chỉ là, điều tra còn không ra bà lại cũng qua đời.

Cái này hẳn cũng không phải ngẫu nhiên đi!

" Ai u! Đây là ai nha? Chẳng phải là tiểu thư của Tiết thị tập đoàn hay sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đông Phương Nguyệt Minh

" Ai u! Đây là ai nha? Chẳng phải là tiểu thư của Tiết thị tập đoàn hay sao?"

Âm thanh nữ giới the thé vang vọng khuấy động bầu không gian vốn đang ồn ào khiến mọi người xung quanh theo bản năng nhìn về phía bên này. Ánh mắt chờ xem kịch vui thập phần rõ ràng.

Tiết Lạc từ trong ngực bà ngoại Tiết dứt ra, chân mày hơi nhíu lại. Cô từ sớm đã biết đến đây sẽ không được an tĩnh. Nhưng hôm nay dù gì cũng là mừng thọ bà. Nếu có thể, cô tuyệt đối không mong ở ngày hôm nay gây ra chuyện.

Chỉ là, mọi chuyện thật sự sẽ giống như nguyện ước của cô sao? Rõ ràng không thể! Ví dụ như lúc này, khi Đông Phương Nguyệt Minh đưa một đoàn phu nhân cùng các mợ đi đến chỗ này mà vẫn không quên châm chọc cô đâu.

Chẳng lẽ cái này gọi là thay con gái trả thù? Bởi vì Tiết Lạc thay đổi làm kế hoạch đề tiện, bản thiêu của bọn họ không thành công nên ngày hôm nay mới cố tình đem cô ra mài dao. Vín vào tính khí của cô trước kia và khẳng định cô sẽ gây ra họa?

Thật không nghĩ đến trên đời vẫn còn người ngây thơ như vậy. Cô không tin Đông Phương Linh chưa nhắc nhở Đông Phương Nguyệt Minh rằng cô sớm đã không còn là quả hồng mềm.

Muốn thử cô? Chỉ sợ kết quả không khiến bà ta hài lòng!

Tiết Lạc ngẩng đầu, kín đáo đưa tay vỗ nhẹ tay của bà ngoại Tiết. Âm thầm nói bà yên tâm. Lúc này, khóe môi từ từ cong lên. Đôi mắt xinh đẹp đảo một cái nhìn Đông Phương Linh đang đứng ở phía xa. Nhìn cô ta gĩa vờ run lên bản bật như thể đang bị cô bắt nạt càng làm cô cảm thấy buồn cười.

Giờ phút này vẫn còn tinh lực để đóng kịch. Cô ta quả thật không hổ danh nữ chính Bạch Liên Hoa!

Tiết Lạc cúi đầu cười nhạt một tiếng. Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên, gương mặt xinh đẹp đã nhanh chóng phiếm lên một vẻ dịu dàng, nhu hòa hiếm thấy. Đôi mắt xinh đẹp kín đáo rũ xuống rèm mi, cẩn thận che khuất từng biểu cảm khinh bỉ ẩn sâu bên trong. Nhỏ giọng gọi một tiếng.

"Con chào dì ạ!"

Muốn đóng kịch? Tốt lắm! Tôi đây liền cùng các người đóng kịch! Trước đây lăn lộn trong giới giải trí tuy không trực tiếp làm diễn viên nhưng kinh nghiệm luôn lách đã đạt đến mức độ sư thầy. Để xem, muốn đấu với cô, đến cùng là ai cười lên đầu ai?

Không phải từ xưa đến nay xem cô là kẻ chuyên gây rắc rối sao? Hôm nay cô nhu thuận khiêm nhường, thật sự rất muốn nhìn vẻ mặt mấy người này như đâm phải đinh. Hẳn là rất thú vị đi!

Quả nhiên, chữ "dì" vừa mềm mại ngọt ngào lại còn nhu thuận như con mèo nhỏ của cô vừa vang lên, gương mặt xinh đẹp được trang điểm tỉ mỉ của Đông Phương Nguyệt Minh liền nhanh chóng trở nên vụn vỡ, khó coi trợn mắt trừng trừng nhìn cô.

Tiết Lạc cũng ngẩng đầu, đôi mắt to tròn lúng liếng tựa như vô tội đối mắt ngược lại. Rõ ràng sóng mắt rất nhu hòa không một tia khiêu khích nhưng trong mắt người nào đó lại giống như đang âm thầm châm chọc khiến bà ta tức giận đến mức nghiến răng. Thật cố gắng nặn lên tươi cười, phun ra từng chữ.

"A, là Tiểu Lạc nha! Con cũng đừng trách dì. Trước đây không phải con nói không muốn nhận dì hay sao? Dì thật thương tâm không dám thân cận a!"

Đông Phương Nguyệt Minh này ra vẻ mặt ủy khuất như thể ngay sau đó liền có thể khóc một trận. Tiết Lạc mím môi, thật muốn phui một tầng da gà nổi lên trên cánh tay. Chỉ là cô không làm vậy, đối diện với châm chọc điều ngoa tùy hứng, lục thần không nhận về cô của người nào đó, cô chỉ cười rất dịu dàng, lại còn giả vờ ngưng ngừng cúi đầu.

"Dì thật nha! Con lúc đó còn nhỏ không hiểu chuyện. Nhưng dì đều đã lớn như vậy. Sao có thể xem mọi chuyện đều là thực. Dì lẽ nào lại nhỏ nhen như vậy, phải không dì?"

Tiết Lạc tiến lên ôm tay Đông Phương Nguyệt Minh, vẻ mặt giống như thể đang làm nũng với trường bối thông thường. Thái độ của cô làm bốn phía xem kịch vui gật gù.

Người ta hẳn cũng hiểu cô đang trực tiếp nói Đông Phương Nguyệt Minh nhỏ nhen rồi. Nhưng chính bọn họ cũng chỉ muốn xem người khác gây ra trò cười. Ai có thời gian quan tâm ai đúng ai sai. Cuộc sống đại viện nhà cao cửa rộng bên trong ai không có một vài chuyện xấu. Có điều lại cố tình muốn hơn thua nhau. Mặc kệ là ai mất mặt, chỉ cần không phải là mình bọn họ đều có thể hòa theo.

Giống như lúc này Tiết Lạc giả đáng thương. Họ bình thường chắc chắn cũng không thích cô, nhưng lúc này lại muốn diễn vai người tốt. Đương nhiên không thiếu gì người ngay tại trận diện quay đầu vào nhau xì xào bàn tán châm chọc Đông Phương Nguyệt Minh rồi.

Cô cũng mặc kệ bọn họ có tâm tư gì. Thương cảm thật cũng tốt, xem kịch vui cũng vậy. Chỉ cần có thể làm cho người phụ nữ kinh tởm trước mặt cô xấu mặt, cô liền mặc kệ bọn họ tùy ý phát triển.

Đông Phương Nguyệt Minh, bà chiếm đi người đàn ông của mẹ tôi một đêm, lại âm mưu phá vỡ Tiết gia. Muốn tôi cho bà toại nguyện? Thật xin lỗi! Điều đó không thể!

Đông Phương Nguyệt Minh giận muốn tái mặt, bên tai đã đầy lời lẽ châm chọc làm bà ta từ sớm đã muốn phun ra hỏa khí. Đứng nhìn những phụ nhân đại viện mà xem thường. Họ chửi mắng người ta vô cùng nghệ thuật. Nghe thì chỉ nghĩ là nói đùa nhưng lại ngấm vào trong xương trong tủy khiến người ta ghen ghét người không đền mạng.

Trước đây không phải thích nhất là đưa Tiết Lạc vào trường sao? Hôm nay ngày tốt liền để bọn họ nghiệm ra chút cảm giác thích thú này! Nói xem, có phải là rất muốn thổ huyết hay không?

"Cô... Cô...."

Đông Phương Nguyệt Minh run tay đem Tiết Lạc đẩy ra. Mở mắt trừng trừng nhìn cô nhất thời quên luôn việc trang thành phụ nhân đài các trang nhã, gương mặt vụn vỡ xấu xí càng khiến người ta muốn chê cười.

"Dì... Dì làm sao vậy a?"

Tiết Lạc biến sắc mặt, giả vờ quan tâm Đông Phương Nguyệt Minh vội vã tiến lại muốn đỡ bà ta. Tại vị trí khuất bóng mọi người nhìn không thấy, đôi mắt lúc này gần như phát quang thành tia sáng sắc lẹm, dùng khẩu hình mấp máy khóe môi.

"Người không phạm ta, ta không phạm người. Đụng vào tôi, bà đừng trách!"

"Khốn kiếp, đã chừng này..."

Đông Phương Nguyệt Minh tức giận lần nữa hung hăng đẩy Tiết Lạc ra. Hành động bất ngờ khiến cô không phòng bị làm cho ngã về phía sau. Chỉ là

trước khi cô ngã xuống liền đổ ập vào một lồng ngực rắn chắc.

Lâm Quân Thần giữ lấy hai bả vai của Tiết Lạc, cẩn thận giúp cô giữ vững thân thể. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Đông Phương Nguyệt Minh mang theo một tia cảnh cáo.

Đúng, Tiết chủ tịch giao cho anh đi cạnh Tiết Lạc không chỉ là ngăn cô gây chuyện. Mà quan trọng nhất vẫn là sợ người gây chuyện với cô đi!

Lâm Quân Thần bởi vì vậy rất không vui nhìn người ta trước mặt anh có hành động xô xát với Tiết Lạc. Chỉ là anh dường như đã quên, người chiếm thế thượng phong hình như là cô chứ không phải là người nào khác.

"Tôi nên gọi bà là Đông Phương tiểu thư đúng không? Hôm nay chúng tôi đến Đông Phương gia là nề mặt lão phu nhân. Đông Phương tiểu thư trước mặt mọi người đối với tiểu thư nhà chúng tôi như vậy chẳng lẽ là xem thường Tiết thị không có người?"

Lâm Quân Thần vừa lạnh lùng vừa đánh thép kết tội. Lời nói này không khác gì đem con giận của Đông Phương Nguyệt Minh đẩy lên đỉnh điểm. Vốn muốn nổi giận thì một thân hình nhỏ bé lại lao tới, trước mặt mọi người quỳ xuống dưới chân Tiết Lạc, gương mặt hoa lệ mang vũ rấm rứt khóc nói không thành tiếng.

"Chị, em xin chị đừng như thế với mẹ em mà. Ở nhà chị muốn đánh em, mắng em thế nào cũng được, bà nói thế nào cũng là trưởng bối của chị a!"

Người đến quả nhiên là Đông Phương Linh. Không thể không nói tới cô ta đủ mặt dày. Vừa rồi không hề nói gì nhưng chờ đến lúc Lâm Quân Thần ra mặt mới chạy đến giả bộ. Quả thật là quá cao tay đi!

Chuyện ở nhà không ai biết đến, cô ta lại cố tình nói ra chẳng phải nói cô hạch sách cô ta hay sao? Tiết gia nuôi đứa con nhà họ Đông Phương điều này trong thương giới không ai không biết. Thân phận chán lẽ vốn là đề tài mọi người muốn khai thác nhất. Bởi vậy mới nói cô ta thật thông minh. Lại nói lúc này Lâm Quân Thần đột nhiên đứng ra bảo hộ cô nên cô ta mới lo sợ, muốn lập tức làm nam chính của cô ta ghét cô đi. Tiếng xấu như vậy hắt lên người cô, người này cũng đủ độc rồi.

Cô ta đã ra đòn, cô không tiếp chiêu quá không phải lẽ!

Tiết Lạc loay loay ánh mắt, quay đầu càng dúi người sát vào người Lâm Quân Thần. Cô không quan tâm anh ta biểu tình cứng ngắt, thò đầu nhỏ ra nhìn về mặt đối sắc của Đông Phương Linh liền cảm thấy hả hê. Giọng nói càng trở nên run rẩy.

"Linh Linh, em vừa nãy cũng thấy là di dấy chị, chị cái gì cũng không có làm. Em giờ đứng trước mặt mọi người nói thế chẳng phải làm chị xấu mặt sao. Biết em thương di, nhưng sao có thể đổi trắng thay đen như vậy. Nhà mình nơi đâu cũng có camera, chị không ngại đem nó ra cho mọi người cùng xem. Chị từ xưa đến nay chỗ nào đánh nằng em rồi. Nếu em đã sợ ở Tiết gia bị hành hạ liền trở về Đông Phương gia đi, Tiết gia gánh không nổi xú danh này đâu!"

Lời nói Tiết Lạc còn chưa dứt, sắc mặt Đông Phương Linh triệt để tái nhợt. Đông Phương Nguyệt Minh vốn còn định mở miệng nói gì đó, nhưng đúng lúc này, một âm thanh hùng hậu lại vang lên.

"Nháo thế đủ chưa. Đến cả đại thọ bà ngoại còn dám nháo? Các người nhàn rồi lắm rồi có phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55: Đông Phương Lão Gia Xuất Hiện

"Nháo thế đủ chưa. Đến cả đại thọ bà ngoại còn dám nháo? Các người nhàn rồi lắm rồi có phải không?"

Âm thanh hùng hồn bất chợt vang lên bên tai, mạnh mẽ đem hai bên dừng lại, đều không nhận được quay đầu lại nhìn.

Đông Phương Linh nhìn về phía phát ra giọng nói, gương mặt sớm đã ủy khuất nay lại càng nhiễm một tầng yếu đuối cùng đau thương. Nước mắt không nói tiếng nào đã lặng yên giống như hạt ngọc đứt dây, càng là chảy rơi xuống mặt đất.

Tiết Lạc cúi đầu, bình tĩnh mỉm cười lạnh. Cô rất khinh thường kiểu cách của Đông Phương Linh. Cô ta dù là nữ chính Bạch Liên Hoa đi chăng nữa cũng không cần phải diễn sâu như vậy đi.

Đúng là đang sợ người khác không biết cô ta ủy khuất sao?

Tiết Lạc cũng thật muốn xem, cô ta là ủy khuất như thế nào? Cho dù thao túng được Đông Phương lão gia thì đã làm sao? Cô ta cũng không thể đem tất cả mọi người đều lừa gạt như vậy đi!

Chính là như vậy, người đến không phải ai khác mà chính là gia chủ của Đông Phương gia. Cũng chính là ông ngoại của Đông Phương Linh cùng chủ

nhân thân thể này. Ông ta cũng chính là một phần nguyên nhân đẩy Tiết Lạc nguyên tác đi đến bi kịch.

Người này, cô nên đối xử như thế nào mới tốt đây?

Đông Phương Kiến Huy trầm trọng bước đến. Ông năm nay đã hơn bảy mươi tuổi. Nhưng kì lạ vẫn rất khỏe khoắn, mạnh mẽ. Dấu vết thời gian thậm chí chẳng lưu lại bao nhiêu. Hơn nữa cả người còn tản ra một loại khí tức bức người, làm người khác không nhận được sợ hãi.

Đây chính là khí chất được tu dưỡng từ trong xương, khi mà ông ta còn làm ở quân đội.

Truyền thống của Đông Phương gia vốn xuất thân từ quân đội, nhưng đến đời con của Đông Phương Kiến Huy lại sản xuất ra toàn người nhút nhát sợ chết. Bọn họ chính là không chịu nổi áp lực trong quân nên cuối cùng đều rút về kinh thương. Dựa vào danh tiếng của Đông Phương gia chủ lại phát lên như điều gặp gió.

Nhưng chung quy vẫn là dựa dẫm hơi người khác, trong những tình huống khác tự thân lập nghiệp, Đông Phương thị rõ ràng yếu ớt hơn rất nhiều. Tiết Lạc chỉ nghĩ đến ngày Đông Phương thị không còn Đông Phương gia chủ chống lưng. Cái đó không phải là mặc cho người ta giày xéo hay sao?

Đáng tiếc, Đông Phương Kiến Huy cả đời uy vũ nhưng cuối cùng lại dưỡng ra loại người bất tài như vậy? Cái này không phải chứng minh ông ta đã từ sớm tạo nghiệp ư?

Liên ngay cả Đông Phương Nguyệt Minh sống dưới sự bảo bọc từ Đông Phương gia cũng đã sớm chán ghét các anh trai cùng mẫu đồng bào của mình đến chết rồi.

Đông Phương Kiến Huy tiến lại, ánh mắt sắc bén hơi lóe lên. Ông liếc mắt nhìn Tiết Lạc đang làm ra vẻ ngoan ngoãn cúi đầu, trong đáy mắt dường như có một ánh sáng khó hiểu.

Sau lại nhìn Đông Phương Linh đang thút thút đứng một bên, nhú nhú chân mày kém rậm rạp đã muốn chuyển sang màu trắng. Không nói hai lời liền quay đầu ra đằng sau, phân phó cho một nữ hầu đứng đằng sau.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đưa tiểu thư vào trong đi!"

"Vâng, thưa lão gia!"

Nữ hầu cung kính cúi đầu, vội vàng tiến lên muốn kéo tay Đông Phương Linh nhưng lại không nghĩ đến cô ta lại mãnh liệt giằng ra, vội vàng túm lấy chân của Tiết Lạc, thảng thốt kêu to, đầu lắc nguầy nguầy đầy đáng thương.

"Chị, chị tha cho em đi! Em muốn được về nhà a! Em thật sự không có ý đâu..."

Đông Phương Linh vừa khóc vừa nói, bàn tay nhỏ bé bám chặt vào lớp vải cao cấp mềm mại trên bộ lễ phục.

Tiết Lạc nhú chân mày, đem tay của Đông Phương Linh kéo ra, vẻ mặt hết sức bình tĩnh, nhưng trong mắt người khác lại hết sức nhu hòa.

"Chị thật sự không trách em. Nhưng chỉ muốn khuyên em nói gì cũng cẩn thận. Em nói như vậy không phải muốn mọi người đem nhà họ Tiết ra làm trò cười hay sao. Em là họ Đông Phương, nếu không muốn ở Tiết gia liên rỗi đi thôi. Miếu Tiết gia nhỏ không lưu lại nổi đại phật a!"

Uy hiếp! Tuyệt đối là uy hiếp!

Đông Phương Linh gần như dựa sát vào người Tiết Lạc. Môi mím chặt đến mức vặn vẹo. Cũng không phải cô ta không muốn giả bộ mà là lực tay của Tiết Lạc quá mạnh khiến cô ta vô cùng đau đớn. Vốn đã muốn kêu lên một tiếng. Ai nghĩ đến còn chưa kịp mở miệng, một âm thanh mềm mại đã rót vào tai.

"Không phải muốn xé váy làm tôi xấu mặt sao? Vì cái gì lại yếu đuối như vậy? Cô vẫn chưa hiểu một đạo lý, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn a! Cô làm tôi xấu mặt? Nhưng lại quên những biểu hiê của cô chính là vô cùng xấu xí làm người ta buồn nôn. Sao? Có muốn quay lại đằng sau nhìn thử vẻ mặt Lâm Quân Thần đang nhìn cô không? Hẳn là rất thú vị đi!"

Thân thể Đông Phương Linh gấu sau thân hình mảnh khảnh của Tiết Lạc mãnh liệt run rẩy một chút. Đôi mắt mở to lấp lóe quay đầu nhìn quả nhiên thấy Lâm Quân Thần đang bày ra một vẻ mặt vô cùng chán ghét khiến cô ta trực tiếp muốn ngã xuống mặt đất lạnh như băng. Cả người đều đông cứng như rơi vào hầm băng.

Tiết Lạc nhợt nhạt cười một tiếng, tay nhẹ nhàng buông ra để mặc cô ta ngã xuống. Muốn tính kế cô, ít ra cũng phải suy xét đến hậu quả trước a!

Mọi người xung quanh nghe Tiết Lạc dịu dàng khuyên nhủ vô cùng rõ ràng, nên việc Đông Phương Linh té ngã rõ ràng không xem vào mắt, thậm chí còn cười cợt quay đầu bàn tán. Rõ ràng là đem mặt mũi Đông Phương gia đều bán hết.

Đông Phương Kiến Huy mím chặt môi, ông ta tiến lên phía trước, đứng chắn trước mặt Đông Phương Linh, liếc mắt nhìn nữ hầu đằng sau. Không nói cũng biết là muốn ra lệnh điều gì.

Nữ hầu trong lòng vẫn không vui vì vừa bị đẩy xuống, nhưng cũng không dám trái lệnh Đông Phương Kiến Huy vội vã quay người, giúp đỡ Đông Phương Linh đứng dậy, đi vào bên trong. Lần này cô ta đã tê liệt, vô cùng an phận để mặc nữ hầu dìu dắt đi vào.

Đông Phương Kiến Huy đợi Đông Phương Linh rời đi mới quay đầu nhìn Tiết Lạc, trầm giọng nói.

"Đi theo ta đến thư phòng!"

Tiết Lạc mím môi nhu thuận đi theo, ánh mắt lại hoàn toàn không có lo sợ khúm núm như cô vẫn thể hiện, vừa thoát khỏi ánh mắt mọi người liền đứng thẳng lưng, theo sát Đông Phương Kiến Huy. Khóe môi từ đầu đến cuối đều hiện hữu độ cong nhàn nhạt không rõ.

Thư phòng.

Đông Phương Kiến Huy chấp tay sau lưng, hướng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng lưng thẳng tắp mà đứng lại không nói câu gì làm không khí trong phòng trở nên bế tắc cùng đặc quánh.

Tiết Lạc cười nhạt một tiếng, không chút cố kỵ ngồi xuống ghế bên cạnh bàn trà, ngón tay nhỏ bé chấm lấy nước trà vẽ xuống từng đường nét kì dị.

Quả nhiên, người chờ không nổi vẫn là Đông Phương Kiến Huy. Ông quay đầu, sắc bén trừng Tiết Lạc, lạnh giọng.

"Là cô cố ý đúng không?"

Đông Phương Kiến Huy nói thế nào cũng từng là quân nhân. Tâm tư sắc sảo hơn người thường không biết bao nhiêu, dĩ nhiên cũng không dễ lừa gạt.

Nhưng không dễ lừa gạt thì thế nào, Tiết Lạc vốn không có ý muốn lừa gạt. Nghe Đông Phương Kiến Huy chất vấn liền không quanh co gật đầu, cười cợt nói.

"Đúng, là tôi cố ý! Ông đau lòng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Đối Phó Đông Phương Lão Gia

"Đúng, là tôi cố ý, ông đau lòng sao?"

Tiết Lạc nhún nhún vai, làm ra vẻ mặt không có gì cả nói. Vẻ mặt này của cô không thể nghi ngờ là làm cho Đông Phương Kiến Huy tức chết. Ánh mắt sắc bén cùng khí tức bức người của quân nhân nháy mắt đã lan tràn ra làm cho không khí trở nên đầy áp lực.

"Đây là gia giáo của nhà họ Tiết các người? Thật là không có trên dưới!"

Giọng nói của Đông Phương Kiến Huy lạnh băng. Nhưng Tiết Lạc hoàn toàn không có cảm giác sợ hãi nào. Cô dừng việc vẽ loạn xa bằng nước trà trên bàn, ánh mắt chăm chú nhìn vẻ mặt lãnh lệ trước mặt đột nhiên rất muốn bật cười. Mà sự thật là cô đã cười.

Khóe môi mỏng phớt một màu hồng mềm mại thoáng một chút đã cong lên, độ cong vừa đủ của nụ cười có thể cho người ta biết cô gái trước mặt là một người có gia giáo hay không. Tiết Lạc trước đây vốn không hề quan tâm đến chuyện này, vì đối với cô mà nói bản thân thoải mái vẫn là tốt nhất. Nhưng là lúc này cô lại muốn dùng chính nụ cười này để đả kích Đông Phương lão gia.

Không phải khinh thường cô không có gia giáo hay sao? Kiếp trước cô xã giao qua vô số hạng người. Từ sớm đã luyện ra một thân khí chất biết như thế nào là đủ. Cũng như cách ứng phó một người. Đông Phương Kiến Huy đã trải đời thì đã làm sao? Về mặt kinh nghiệm cô không dám so bì nhưng nói đến chuyện chọc tức người cô nhận hạng nhì chưa chắc ai dám nói bừa hạng nhất.

Điều này, ngay cả Đông Phương Kiến Huy cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên Đông Phương Kiến Huy nhũn mày. Ông ta nhìn chăm chú vào khóe môi cong vừa đủ của Tiết Lạc hồi lâu, sau mới bình tĩnh thu mất vẻ, trầm giọng nói.

"Cô thay đổi!"

Đây là câu khẳng định, hoàn toàn không phải nghi vấn.

Tiết Lạc ngược lại với vẻ trầm trọng của Đông Phương Kiến Huy, coi nhún nhún vai không nói gì. Ông ta đã nghĩ như vậy thì cứ để ông ta nghĩ như vậy

đi. Dù sao, cô vốn là không hề thay đổi. Vấn đề là cô không phải là Tiết Lạc trước đây mà thôi. Chuyện này cô đương nhiên sẽ không nói ra.

"Đồng Phương lão gia, vừa rồi ông hình như có chút thắc mắc với gia giáo của nhà họ Tiết. Đó là chê tôi không có trên dưới đúng không?"

Đồng Phương Kiến Huy lại nhún mày, nói.

" Là ý gì?"

" Ý gì? Tôi làm gì có ý gì! Chỉ là ông nên uốn lưỡi bảy lần trước khi nói. Trên thế giới này, người duy nhất không có quyền nói câu đó không ai khác chính là ông!"

" Lão xược!"

Đồng Phương Kiến Huy nghe Tiết Lạc nói xong, đầu tiên là nheo mày, sau mới trầm giọng quát hai tiếng. Dựa vào mức độ âm sắc cho thấy ông ta đang là đang vô cùng tức giận. Bất quá điều này không làm ảnh hưởng đến tâm tình công kích của mỡ mèo hoang nào đó. Đã ra tay chính là ngoan, chuẩn và độc.

" Còn không phải? Đồng Phương Nguyệt Minh không phải là em gái của mẹ tôi hay sao? Vì cái gì đi quyến rũ chồng chị? Không thành công còn biết hạ thuốc kích dục. Đó không phải là quá bi ối đi. Tiết gia chúng tôi vốn là thương nhân, đạo nghĩa vốn không đáng mấy đồng nhưng vẫn là có lễ có lối. Nhưng còn Đồng Phương gia là quân nhân đó thì sao? Tại sao lại vô sỉ như vậy? Không thể trách được đời này sinh ra toàn phế vật. Tôi tự thấy không ai có thể kể nhiệm cái ghế oai hùng trung tướng của ông. Ông nói xem, cái đó có phải là tự gây nghiệt không thể sống hay không?"

Tiết Lạc nhếch môi cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Đồng Phương Kiến Huy, nhàn nhạt lên tiếng.

" Ông là ông ngoại, điều này tôi không phủ nhận. Tôi cũng tuyệt đối không gây khó dễ cho ông. Dù sao tôi đối với ông ít nhiều có một phần tôn kính. Ông ngày xưa làm đến trung tướng còn có thể vì tình yêu rời khỏi quân đội, đó không phải ai cũng làm được. Tôi càng không thể trách ông vì sao luôn luôn thiên vị Đồng Phương Nguyệt Minh cùng Đồng Phương Linh. Bởi lẽ bà ngoại tôi vốn là chi phúc vi hôn với ông mà không có tình yêu. Ông hẳn không nói nhưng lòng vẫn trách cứ, càng muốn bù đắp cho người mình yêu thương. Chỉ là, tôi thông cảm cho ông không phải là tôi đồng tình với ông. Nếu như ông không yêu, hà tất phải cưới, sau đó lại gây ra bi kịch kéo dài đến ba đời. Ông xem Đồng Phương Nguyệt Minh đối với mẹ mẹ tôi thù hận, Đồng Phương Linh lại khắp nơi dùng hình tượng Bạch Liên Hoa đem thanh danh của tôi đẩy vào vũng bùn. Nếu như tôi cứ như vậy không thanh tỉnh, kết cục dành cho tôi sẽ là cái gì. Tôi không tin ông không nhìn ra Đồng Phương Linh hôm nay cố tình muốn làm tôi xấu mặt, ông thiên vị ai tôi không dám nói, nhưng tôi sẽ tuyệt đối không để người khác trèo lên đầu lên cổ của tôi. Muốn đấu với tôi nhất định phải chấp nhận được tôi trả đũa. Người không có bản lĩnh thì sớm muộn cũng bị chà đạp. Ông hẳn là nên hiểu điều đó. Nếu ông quản lý tốt được Đồng Phương Linh, nói cô ta đừng đến làm phiền tôi, tôi cũng sẽ để cô ta quay đầu. Còn như chấp mê bất ngộ, thì cứ cùng tôi đấu đến cùng đi. Chờ đến khi thân tàn ma dại mới quay đầu, tôi nghĩ cũng không phải dễ!"

Đồng Phương Kiến Huy trầm mặc. Ánh mắt sắc bén đảo qua Tiết Lạc vài lần. Chân mày ban đầu luôn nhíu chặt bây giờ lại có chút giãn ra. Ánh mắt nhiều hơn một tia tìm tòi cùng nghiên cứu. Một hồi lâu sau lại đột ngột nở một nụ cười, nhưng bên trong hoàn toàn không chứa đựng tia thả lỏng, chỉ làm cho người ta thấy gai người.

" Cô đây là đang muốn khiêu chiến giới hạn bao dung của tôi, đúng không?"

" Tôi không khiêu chiến với ông. Tôi lại chẳng cần phải làm những chuyện như vậy. Hơn nữa tôi cũng chưa từng cảm nhận được ông đối với tôi có một sự bao dung. Ông thật sự đang bao dung tôi sao?"

Tiết Lạc nói câu này chân mày hơi nhướn lên, ánh mắt lóe sáng mang theo một tia giễu cợt nhẹ.

" Tôi năm nay hơn bảy mươi tuổi, nhưng bóp chết cô cũng không phải là vấn đề!"

Đồng Phương Kiến Huy lạnh lùng nói.

" A? Vậy ông nên nhanh lên một chút. Giết xong liền đem phi tang đi. Ngày mai tất cả các tờ báo nhất định đăng tải tin tức Tiết gia đại tiểu thư mất tích ở trong phòng của lão gia chủ Đồng Phương gia. Ông quả thật có quyền nhưng chưa chắc đã có thể đề được tất cả tin tức. Đó là chưa kể Tiết gia có tiền. Tuy chưa đủ uy thế nhưng tuyệt đối có thể làm ông khó khăn. Ông thật sự muốn đem Đồng Phương gia hủy trong tay ông hay sao?"

Đồng Phương Kiến Huy vốn không phải nói thật, Tiết Lạc cũng không tin đó là thực nhưng vẫn không hề sợ hãi khiêu khích. Không thể không nói cô đối với tâm lý ông ta gần như đã nắm rõ trong lòng bàn tay. Ông ta coi trọng nhất là gì? Nó chưa hẳn là quyền lực. Nếu ông ta coi trọng thì thời gian trước không vì chuyện gia đình mà từ bỏ quan chức lúc đang nở rộ nhất. Nhưng đối với Đồng Phương gia, việc phát triển nó đối với ông ta cũng là một loại tâm bệnh. Ông ta chắc chắn không bỏ được việc đem Đồng Phương gia hủy diệt. Đây cũng chính là đòn cảnh cáo Tiết Lạc dành cho ông ta, nước sông không phạm nước giếng. Mọi thứ sẽ đều tốt đẹp.

Đồng Phương Kiến Huy hít thở nặng nề, cuối cùng lần nữa nở nụ cười, đôi mắt nhìn Tiết Lạc có nhiều hơn một tầng thâm thúy.

" Xem ra tôi đã sai. Tiết gia tuyệt đối đã dưỡng ra một đứa con gái rất tốt. Cô nếu như không phải con gái, vào quân đội nhất định tiền đồ bất khả hạn lượng."

" Thật có lỗi. Tôi cho dù có là con trai cũng không vào quân đội theo chủ ý của ông. Tốt nhất bớt đánh chủ ý lên người của tôi cũng như Tiết gia đi. Tôi không có bản lĩnh gì, nhưng điểm tốt duy nhất là cực kì nhỏ nhen. Người ta đắc tội với tôi một, bằng mọi cách tôi phải trả lại mười lần."

"Tôi không có chủ ý đó. Cô không có nhiều sức mạnh, nhưng hình như người giúp đỡ cô rất nhiều."

Đông Phương Kiến Huy nói cực kì thâm ý, ánh mắt đảo ra ngoài. Quả nhiên không bao lâu sau, cửa bị người bên ngoài đập vào. Người đến quả thật vô cùng uy vũ mạnh mẽ rống lớn một tiếng.

"Nói chuyện gì lâu như vậy, tôi chờ cô không dưới một tiếng đồng hồ!"

Trên trán Tiết Lạc trực tiếp lòi xuống ba vạch đen. Chết tiệt, Điều Nhật Hàn là từ đâu chui ra đây vậy?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Bảo Vệ Cô

"Nói chuyện gì lâu như vậy, tôi chờ cô không dưới một tiếng đồng hồ!"

Điều Nhật Hàn rất có khí thế nam chủ dùng một cước chân trực tiếp đập cánh cửa ra khiến cánh cửa va mạnh vào tường tạo thành một đọt âm thanh vô cùng chói tai.

Tiết Lạc đưa tay che lại vành tai, đôi mắt trừng trừng nhìn Điều Nhật Hàn như thể đang nhìn người ngoài hành tinh. Có ai có thể nói cho cô biết, cậu ta làm thế nào lọt vào đây được hay không?

Không nói đến Điều gia vốn không có quan hệ gì với Đông Phương gia, chỉ nói việc Đông Phương gia là một gia tộc có truyền thống xuất thân quân đội vô cùng vững chắc. Người bình thường muốn vượt qua tầng tầng lớp lớp thủ vệ để đi vào là vô cùng khó chứ đừng nói đến bản lĩnh dám đập cửa phòng của cựu trung tướng.

Điều Nhật Hàn rốt cuộc có xuất thân như thế nào vậy?

Tiết Lạc đột nhiên cảm giác đầu có chút đau đầu. Dĩ nhiên là vì cố gắng nhớ lại tiểu sử nhân vật này. Có điều khiến cô thất vọng rồi, trong truyện vốn chưa từng nói đến cái gì sâu xa, ngoại trừ biết cậu ta là sinh viên ra thì cái gì cũng không biết a!

"Cô làm sao rồi? Lão yêu này có làm gì cô hay không?"

Điều Nhật Hàn ưu nhã đi tới, mạnh mẽ cắt ngang suy nghĩ trong đầu Tiết Lạc. Tay còn nắm lấy tay cô vô cùng mật thiết, lời nói lại tràn đầy quan tâm khiến người ta muốn nổi da gà.

Tiết Lạc chỉ cảm thấy da đầu có chút tê dại, không dấu vết đem móng vuốt của người nào đó trên tay mình gỡ ra. Lại khó xử nhìn Đông Phương lão gia chủ vẫn đang đứng thẳng lưng nhìn bọn họ, chân mày từ đó hơi nhướng lên thành một vòng cung hoàn mỹ.

Ông ta đúng là đã sớm biết có người đứng bên ngoài. Quả nhiên không hổ danh lẫn lộn trong quân đội làm đến cấp bậc trung tướng. Thật không thể khinh thường mà!

"Đã có người tới thì mau đi đi. Còn ở đây làm cái gì?"

Đông Phương Kiến Huy phẩy phẩy tay, vẻ mặt trầm lãnh cùng lạnh lùng như cũ nhưng khóe môi kì lạ lại nhếch lên tia gợn cười thật nhẹ. Điều Nhật Hàn lần nữa nắm tay Tiết Lạc, đem cô kéo ra ngoài. Ánh mắt nhìn về Đông Phương lão gia cũng có nhiều hơn một tầng thâm ý cùng thăm dò.

"Nói, tại sao cậu ở đây?"

Tiết Lạc cùng Điều Nhật Hàn chạy xuống cuối cầu thang. Cô rốt cuộc cũng có sức mạnh giằng tay ra khỏi bàn tay nắm thật vững chắc của cậu ta. Ánh mắt đối mắt có nhiê hơn vài phần khí thế cùng ương ngạnh.

Điều Nhật Hàn nhìn về mặt của cô ngược lại có chút tức giận. Không chút lưu tình vươn bàn tay búng mạnh vào má của cô, miệng còn cắn nhằn.

"Cô là đồ không có lương tâm, tôi đến đây để cứu cô, cô còn có thể hung hăng nghi ngờ tôi như vậy. Sớm biết thế này..."

"Sớm biết thế này thì thế nào?"

Tiết Lạc hừ nhẹ một tiếng, một tay ôm má bị búng đau. Một tay nắm lấy cổ áo Diêu Nhật Hàn kéo xuống, giọng nói còn lãnh lệ như phủ lên một tầng băng mỏng.

Diêu Nhật Hàn đột nhiên run rẩy mooht chút. Cổ áo bị Tiết Lạc kéo xuống rất nhanh tạo thành từng vệt nhăn nhúm vô cùng khó xem. Thế nhưng cậu lại một chút cũng không thèm để tâm đến, ánh mắt ngay từ đầu đã dán lên bờ môi hồng mềm mại cùng đầy đặn của ai đó. Trong lòng đột nhiên có một loại xúc động muốn thử cảm giác khi chạm vào cặp môi kia. Không biết liệu có mềm mại như đang tưởng tượng hay là không?

Diêu Nhật Hàn hít sâu xuống một hơi, đồng tử co rút hơi phiếm xuống một màu hồng vì phải nỗ lực kiềm chế thứ xúc động không hợp lý của bản thân. Không khí hai người cứ như vậy rơi vào hoàn cảnh mất tự nhiên.

"Hai người đang làm cái gì vậy?"

Giữa lúc không khí rơi vào bức bối nhất một giọng nói lạnh lùng lại vang lên. Lâm Quân Thần đột ngột xuất hiện từ sau lưng của Diêu Nhật Hàn, mạnh mẽ phá vỡ cục diện rối rắm của hai người.

Tiết Lạc khẽ hừ một tiếng, buồn bực đem cổ áo của Diêu Nhật Hàn đẩy ra, quay đầu đối mặt với Lâm Quân Thần lạnh lùng dựa vào vách tường trắng muốt đối lập với bộ veston mặc trên người, chân mày thoáng nhíu lại.

"Anh lên đây làm gì?"

"Cô đang trách tôi phá vỡ chuyện tốt của hai người. Không phải tôi nói cô nhưng hôm nay dù gì cũng là đại thọ Đông Phương lão phu nhân. Cũng chính là bà ngoại cô, cô có bực phát gì đó cũng không nên làm ở chỗ này!"

Lâm Quân Thần vừa nói vừa quét mắt qua hai người, ánh mắt dừng lại tại vệt nhăn nhúm trên cổ Diêu Nhật Hàn lập tức ánh lên một tia sáng khó hiểu. Đợi đến khi ánh mắt ấy chuyển hướng đến trên người Tiết Lạc thì mang theo chút khinh khinh. Ngoài ra còn có một tia khinh thường không thể nói rõ.

Tiết Lạc dĩ nhiên không thể nào không nhận ra ý nghĩa ánh mắt của Lâm Quân Thần, cô mím môi cười lạnh một tiếng, yêu kiều nâng lên gót chân, từ từ tiến lại chỗ hắn ta. Thân thể nhỏ bé chỉ cách thân hình nam tính cao lớn rắn rỏi chưa đến năm xen ti.

Bàn tay nhỏ bé, mềm mại như không xương nâng lên, nhẹ nhàng nắm lấy caravart của Lâm Quân Thần, khoe môi cũng đông đầy một nụ cười nhưng không đạt đến đáy mắt, nhợt nhạt cuốn caravart thành nhiều vòng.

Lâm Quân Thần vẫn nhíu mày nhìn cô không thêm động đậy. Cho đến khi cô nâng gương mặt lên nhìn hắn, khoe môi thoáng cong lên, đùa cợt nói.

"Anh không phải khinh thường tôi nhất sao? Lời anh nói vừa rồi làm tôi nghĩ rằng anh đang ghen đấy!"

"Ghen?"

Ánh mắt Lâm Quân Thần thoáng trầm xuống lập lại một từ, bàn tay đột ngột nâng lên nắm lấy cằm xinh đẹp của người con gái trước mặt, cảm nhận nó mảnh khảnh đến mức chỉ cần hắn bóp nhẹ một cái cũng có thể gãy làm đôi, trầm giọng lạnh lùng nói.

"Cô nghĩ cô là ai? Hạng phụ nữ như cô chỉ cần nhìn tôi liền thấy ghê tởm. Ghen? Cô đừng nghĩ tiếp tục ảo tưởng..."

Tiết Lạc không nói tiếng nào, chăm chú nhìn sóng mắt dao động mãnh liệt của Lâm Quân Thần nhạt nhòa cười một tiếng. Cô biết, hắn ta đang nói dối... Hoặc có thể là tự lừa mình dối người.

Cũng tốt! Chỉ cần anh ta đối với cô luôn giữ vững lập trường chán ghét, cuộc sống của cô liền đỡ thêm một cái phiền phức lớn. Nam chính, tất cả đều là một quả bom nổ chậm, nếu không cẩn thận lập tức liền sẽ không còn mạng.

"Anh làm cái gì vậy hả? Mau buông cô ấy ra!"

Diêu Nhật Hàn bị hành động của Tiết Lạc làm cho ngỡ ngác. Thậm chí khi nhìn thấy cằm của cô bị bóp chặt đến mức đỏ bừng mới hồi thần, không kịp suy nghĩ liền tiến lên, giáng mạnh vào cằm Lâm Quân Thần một đấm, kéo người nào đó về phía sau lưng, động tác thật sự là cẩn thận che chở.

Lâm Quân Thần bị Diêu Nhật Hàn đánh không chút phòng bị nên bị bức lùi về sau vài bước, lưng còn bị đập mạnh vào bức tường lạnh lẽo phía sau làm cho tê buốt. Dù đau đớn nhưng hắn vẫn không rên một tiếng, chỉ là chân mày hơi nhíu lại, biểu hiện con đau quá mức chịu đựng.

"Thật không nghĩ đến hậu duệ của đội trưởng đặc công lại mạnh mẽ như vậy. Lại là vì một người con gái xuất chiến?"

Lâm Quân Thần vừa xoa xoa cằm đau buốt như muốn lách ra, hướng ánh mắt chằm chọc nhìn Diêu Nhật Hàn, ả ả còn mang theo khiêu khích vô cùng.

"Anh biết thân phận của tôi?"

Sắc mặt Diêu Nhật Hàn nháy mắt biến thành trầm trọng, bàn tay rắn rỏi nắm thật chặt, ánh mắt nồng đậm một tia cảnh giác.

"Cậu nghĩ sao?"

Lâm Quân Thần nhún vai, hoàn toàn không sợ ánh mắt đầy uy hiếp của Diêu Nhật Hàn, từ từ đứng thẳng lưng rồi mới quay sang nhìn Tiết Lạc. Vẻ mặt đã trở thành thanh lãnh như ban đầu, không một tia gợn sóng. Thật sự khiến cho người ta không tin tưởng người vừa này còn cực độ kích động so với người này là cùng một người.

"Tiết tổng cùng phu nhân nói tôi đến đây đưa tiểu thư về. Cô có muốn về hay là không?"

"Về! Tại sao lại không về!"

Tiết Lạc mỉm môi cười nhạt, tay nhẹ nhàng tách khỏi tay Diêu Nhật Hàn đi về phía Lâm Quân Thần, lúc quay đầu nhìn cậu ta, ánh mắt ánh lên một ánh sáng cực kì thâm thúy...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

"Tiết tổng muốn tôi đưa cô về, không cần thiết phải ở lại bữa tiệc nữa!"

Lâm Quân Thần dẫn Tiết Lạc ra ngoài bằng cửa hông, lạnh lạnh nói với cô. Ngừ khí bá đạo không cho phép người khác từ chối.

Tiết Lạc chỉ cười nhạt một tiếng, rất có phối hợp bước vào trong xe, tự động cài dây an toàn. Sau mới chuyển mắt nhìn người nào đó vẫn đứng ở ngoài đang nhìn chăm chăm cô, thần nhiên hỏi.

"Không phải anh nói đưa tôi về sao? Còn đứng ngoài đó làm gì?"

Lâm Quân Thần nhíu mày, từ từ thu lại ánh mắt, hần cũng mở cửa bước vào bên trong, hơi hột nói một câu.

"Cô chưa bao giờ ngoan ngoãn như vậy!"

"Ồ!"

Tiết Lạc hồ nhô một tiếng, giống như nghe thấy một điều gì đó rất đáng ngạc nhiên. Khóe môi xinh đẹp thoáng cong lên một độ cong hoàn mỹ, ngón tay nghịch ngợm lộn tóc dài uốn cong giả vờ như không nghe thấy Lâm Quân Thần nói gì. Cô biết, người này vốn cũng không cần cô đáp lại.

Lâm Quân Thần quả nhiên cái gì cũng không nói, tay lái vừa chuyển liền đưa xe ra khỏi gara. Rất nhanh chiếc siêu xa đen bóng đã thẳng hướng ra đường, chìm vào màn đêm bao la bất tận.

Tiết Lạc được Lâm Quân Thần đưa trở về không bao lâu thì ba Tiết cùng mẹ Tiết cũng trở về. Theo sau còn có nữ Bạch Liên Hoa Đông Phương Linh đang cực độ e dè xoắn xuýt bàn tay bước vào. Về mặt lâm lết của cô ta lúc này làm cô thật sự rất muốn nở nụ cười.

Tại sao lúc cô ta gây chuyện lại không hề nghĩ đến hậu quả? Chuyện xảy ra rồi mới lo sợ không phải quá trễ hay sao? Thật không tài nào hiểu nổi con người có loại đức hạnh này trong nguyên tắc làm sao có thể làm nữ chính nữa. Chẳng lẽ, mắt các nam chính đều đồng loạt bị mù cả hay sao?

Tiết Lạc nhướn nhẹ chân mày, bình thần đặt tài liệu Lâm Quân Thần đưa tới buổi chiều xuống bàn. Lúc này mới ưu nhã bước ra ngoài đón ba cùng mẹ Tiết, tiện thể tặng cho Đông Phương Linh một ánh mắt hàm chứa một tia thâm thúy khiến cơ thể cô ta thoáng chốc đã co rúm lại.

Người làm chuyện xấu xa luôn có cảm giác chìm sợ cảnh công. Đông Phương Linh, cô sống thật là thất bại!

"Lạc Lạc, hôm nay có xảy ra chuyện gì hay không hả? Tại sao ba mẹ không ở bên một chút liền có chuyện rồi!"

Mẹ Tiết vừa nhìn thấy Tiết Lạc thì lập tức tiến lên. Vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô xoay một vòng lại một vòng, rất sợ bỏ sót một thương tích nào trên người cô.

Bà hôm nay vốn là đang cùng ba Tiết tiếp khách ở một địa phương khác, tận đến khi loáng thoáng nghe nói sảnh chính xảy ra chuyện. Trong lòng lập tức liền lo lắng vội vàng cùng chồng chạy tới. Đến nơi thì Tiết Lạc đã đi cùng Đông Phương lão gia rồi đi. Quả thật là cuồng quýt không biết dùng từ nào diễn tả. Lúc đó cũng không kịp hỏi cơ sở lại ngại tị hiềm nên liền nhờ Lâm Quân Thần đưa Tiết Lạc ra trước, còn bà thì cũng lập tức cùng ba Tiết trở về.

Tiết Lạc nhìn mẹ Tiết rồi rầm như vậy trong lòng liền cảm thấy ấm áp rất nhiều. Vội vàng giữ lấy tay bà, ôn nhu vỗ vỗ một chút an ủi.

"Con không hề có chuyện gì!"

Đúng! Cô không hề có chuyện gì. Nếu thật có ai đó chịu thiệt thòi, người đó cũng không phải là cô!

"Thật không có chuyện?"

Mẹ Tiết vẫn là có chút không tin tưởng, vẫn xoay Tiết Lạc hai vòng để xác nhận rồi mới tạm hài lòng buông tay ra. Cái này cũng không thể trách bà lo lắng. Tiết Lạc từ trước đến nay đến dự tiệc tại Đông Phương gia đều phải xảy ra chuyện. Mà tình hình là không đi không được. Hôm nay vốn đã phởn phác cho trợ lý Lâm, mà không nghĩ đến vẫn có người chui lỗ hổng. Thật là dám khinh Tiết gia không có người mà!

"Từ nay con không cần đến đó nữa..."

Mẹ Tiết lúc này rất có uy thế trăm đình tiết thiết nói. So với mọi thứ thì chỉ có con gái là quan trọng nhất. Bà mới không có tình nguyện để con gái cung chịu phải một phần ủy khuất.

Con nhà người ta là châu là báu, chẳng lẽ con gái nhà bà là rác sao. Ai muốn khi dễ liền khi dễ. Xin lỗi, không có cửa đâu!

Tiết Lạc nghe mẹ Tiết nói lại nhìn ba Tiết ở bên phối hợp gật đầu, khỏe môi lập tức liền cong lên. Cô cũng không hề phản bác, ngoan ngoãn gật gật đầu. Đối với việc cha mẹ nuông chiều, cô nhất định là không bao giờ từ chối a! Không thể không nói tới, gặp những người già dối như vậy làm cho cô có chút thấy ô nhiễm tâm mắt rồi.

"Được! Lần sau không cần đi nữa. Nhưng mà ba, con muốn bàn với ba một chuyện..."

Tiết Lạc nâng tay cầm lên số tài liệu trên bàn, đưa đến trước mặt ba Tiết, vẻ mặt nhu hòa thoáng chốc hóa thành nịnh nọt. Hưng hăng dỗ ngọt ông đến quên trời quên đất.

"Ba à, ba định cho Đông Phương Linh đến công ty thực tập sao?"

Tiết Lạc không nói đến thì thôi, vừa nói đến sắc mặt ba Tiết liền tái. Nhìn tình cảnh này dùng đầu ngón chân cũng hiểu đây không phải việc ông tình nguyện làm. Chỉ là cuối cùng vẫn phải nặng nề gật đầu một cái.

Tiết Lạc nhìn vẻ mặt của ba Tiết lập tức đoán được bên trong chuyện này có nhiều ẩn tình. Đôi mắt xinh đẹp khẽ híp lại nhìn Đông Phương Linh. Song còn quay sang nhìn ba Tiết, ngọt ngọt mặt mặt nói.

"Ba ba, ba cũng cho con đến công ty có được không? Năm sau con muốn thi chính là quản trị kinh doanh. Muốn biết nhiều hơn một chút!"

"Con nít đến công ty làm gì chứ? Con không phải muốn nháo gà bay chó sủa sao?"

"Ách... Không phải Đông Phương Linh cũng đi đó sao? Ba ba, cho con đi nha!"

Tiết Lạc rất biết cách lợi dụng sơ hở. Trong lòng của ba Tiết, việc để Đông Phương Linh đến công ty làm ông cảm thấy thiệt thòi cho cô. Vậy nên vừa nghe thấy liền không nói hai lời liền phải đồng ý.

Tiết Lạc nhận được đáp án cảm thấy hết sức mỹ mãn, ngay lập tức liền nhảy lên hôn lên má ba Tiết và mẹ Tiết một cái. Xong mới nhảy tót lên phòng. Dĩ nhiên cô cũng không thể nào bỏ qua vẻ mặt vận vẹo của Đông Phương Linh, tốt bụng ném cho cô ta một cái nhìn đầy khiêu khích.

Tiết Lạc trở về phòng, sau khi đóng cửa cẩn thận cô mới có cơ hội thở ra một hơi nhẹ nhõm. Vốn là cô cũng chưa muốn quan tâm đến chuyện công ty sớm như vậy. Nhưng sau khi nhìn thấy tài liệu Đông Phương Linh nhờ Lâm Quân Thần tìm thì lại bắt đầu lo lắng.

Tuy rằng đó chỉ là những tài liệu bình thường về nhân sự và cơ cấu chứ hoàn toàn không phải cơ mật gì. Chỉ là nó đã gọi cho cô nhớ đến một chi tiết trong truyện nguyên tác.

Mọi chuyện cũng bắt đầu sau khi Đông Phương Linh vào Tiết thị đi làm. Đầu tiên cũng là từng bước đi lên, làm một mạch đến chức quản lý vô cùng thuận lợi. Tài năng của cô ta trong công ty được đánh giá rất cao. Có điều không lâu sau, khi Tiết thị chuẩn bị lên sàn, thì tin tức cơ mật về mẫu thiết kế mới nhất chuẩn bị đưa đi tham gia cuộc thi quốc tế do chính bậc thầy đá quý Tomson Current lại bị lộ ra.

Đây cũng chính là nguyên nhân quan trọng nhất dẫn đến việc cổ phiếu Tiết thị xuống giá, hàng loạt nhà đầu tư bắt đầu quay lưng sau khi biết bản thiết kế đó lọt vào tay công ty đối thủ.

Trong truyện đầu là chưa bao giờ chính thức nói ai là hung thủ, nhưng Tiết Lạc thấy Đông Phương Linh rất đáng ngờ vì cô ta chính là người trụ lại sau cùng với Lâm Quân Thần.

Nếu đã biết chuyện xảy ra như vậy, mặc dù thời điểm so với trong truyện có vẻ hơi sớm cô cũng không quan tâm. Chỉ cần bảo vệ được Tiết gia, không để công sức của ba Tiết dành gây dựng công ty rơi vào tay giặc. Cô phải tranh thủ đem mọi mối đe dọa nguy hiểm có thể xảy đến tiêu diệt ngay khi còn trong trứng nước.

Cô cũng muốn xem, giữa nữ chính bàn tay vàng và nữ phụ biết trước nguyên tác có một trái tim cường thế ai mới là người chiến thắng sau cùng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Công Sở Đấu Trí

Tiết Thị là một tập đoàn lớn hoạt động trên nhiều lĩnh vực. Nhưng chủ yếu vẫn là nội thất, thời trang, bất động sản và cao ốc văn phòng. Khi Tiết Lạc đến cô được phân vào bộ phận liên hiệp giữa thời trang và trang sức. Công việc này khiến cô hết sức hài lòng. Vì đầu sao cô cũng từng là một tổng biên tập của tuần báo thời trang. Việc này đối với cô mà nói thì không còn gì thích hợp hơn nữa.

"Tiết tiểu thư, chủ tịch có dặn đưa cô vào bộ phận thiết kế. Cô có muốn đi xung quanh tham quan một chút hay là không?"

Quản lý tên là Vương Nhu, bà là một phụ nữ trung niên khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi. Nhưng lại được bảo dưỡng rất tốt nên nhìn qua chỉ có thể phán đoán chừng ba mươi lăm hoặc là có hơn một chút. Về đẹp của bà rất mặn mà, ngoài tính chất cường thế ra thì còn có một tia rất ngọt ngào, phù hợp với phong cách người phụ nữ gia đình. Mỗi lần bà đẩy gọng kính hay nhếch khóe môi cười lễ độ, Tiết Lạc đều không nhịn được có chút tán thưởng. Có thể nói, ngoài mẹ Tiết ra, đây là người phụ nữ khiến cô có hảo cảm nhất, ngẫu nhiên nói chuyện cũng lộ ra vài phần thân thiết.

"Dạ vâng, quản lý cứ gọi cháu là là Tiểu Lạc là được! Không cần gọi là Tiết tiểu thư gì đó. Bây giờ cháu cũng chỉ là nhân viên thôi!"

Tiết Lạc vừa nói vừa ngọt ngào cười. Vô tình lại chọc cho Vương Nhu hí mắt cười, ánh mắt nhìn Tiết Lạc có nhiều hơn một tia tán thưởng. Bà ở công ty đã lâu, giới nhất chính là nhìn mặt gỏi lồi. Có người nói chỉ là xã giao, nhưng có người cũng rất chân thành. Cô gái trước mặt trông hợp là loại thứ hai.

Bà trước đây không phải là không biết đến danh tiếng không ra gì của Tiết Lạc, lại nghe nói đến cô hay chạy đến công ty làm phiền trợ lý Lâm, vốn là một người phụ nữ hết sức dâm đãng. Nhưng nói chung chuyện không liên quan bà nhất định thực hiện đúng chức trách của mình chính là làm như không biết. Chỉ khi nghe nói đến chủ tịch định đưa cô vào công ty, còn xếp vào trong bộ phận của bà thì mới tìm hiểu một chút. Ban đầu vốn đã nhận định là nên kính nhi viễn chi (*), nhưng giờ thì lại thấy cô so với lời đồn khác xa. Có địa vị cao nhưng khiêm tốn lại còn là không kiêu ngạo không siểm nịnh, thái độ hết sức thành thật và chân thành, dễ dàng gây thiện cảm cho người khác. Thật không biết trước đây những ai mắt mờ mới đem hình tượng của cô gái này đánh giá thấp xuống như vậy. Nói ra cũng thật là đáng thương đi.

Tiết Lạc vẫn điềm nhiên nở nụ cười, chậm rãi đi theo Vương Nhu đi qua rất nhiều bộ phận. Cẩn thận nghe bà phân tích công việc của từng ngành và những điều quan trọng cần lưu ý trong công việc. Tất cả những gì bà nói cô đều nghe thật kỹ, không những vậy còn đem những điều được xem là tâm đắc nhất ghi vào sổ tay để từ từ suy ngẫm. Cô cũng không hề hay biết những hành động này lọt vào mắt Vương Nhu đã nhanh chóng đem hình tượng của cô nâng lên tầm cao mới.

Dù chưa biết năng lực làm việc như thế nào nhưng tính cách cẩn thận cùng nhu thuận này thì tuyệt đối đã đáng khen ngợi!

Hai người đi một vòng lại một vòng cuối cùng cũng dừng lại bên ngoài phòng làm việc mà cô sẽ làm sắp tới.

Tiết Lạc vừa nhắc chân muốn bước vào thì bên trong lại truyền ra tiếng nói, tuy không lớn lắm nhưng đủ để cô nghe vào toàn bộ. Vừa nghe liền hiểu được những người trong phòng này đối với việc cô đến đây làm là rất không hài lòng.

"Đồng Phương tiểu thư, cô không phải cũng là con của Tiết chủ tịch sao? Tại sao không theo họ Tiết mà lại lấy họ Đồng Phương a?"

Một giọng nữ lên tiếng bát quái.

"Cô... Cô nghe cái này ở chỗ nào, những điều này làm sao có thể nói lung tung như vậy..."

Giọng nói khác vang lên. Giọng nói này lại vô cùng ngọt ngào mang theo vô tận ủy khuất cùng đáng thương làm những người khác đều không nhịn được thương tiếc. Cái này không phải giọng của nữ chính Bạch Liên Hoa thì còn có thể là ai. Nói chuyện ủy khuất như vậy muốn muốn người ta tin tưởng là thật khó đi. Đồng Phương Linh quả nhiên rất am hiểu phương pháp mượn đao giết người a!

"A uy uy, Đồng Phương tiểu thư, cô đừng có khóc a! Việc gì phải khóc, hẳn là cô đã bị mấy người trong gia đình đó ức hiếp đúng hay không? Tôi biết mà, mẹ kế nào lại yêu thương con chồng đâu!"

Giọng nói vừa rồi lại vang lên, xung quanh còn có tiếng hùa theo rất là rõ ràng. Tiết Lạc nghe mà cười lạnh không thôi. Cái gì mẹ kế, cái gì con chồng. Mẹ cô là vợ chính thức của ba ba, mẹ Đồng Phương Linh lại dùng thủ đoạn xấu xa mới tạo ra được một đứa con. Nói vậy không khỏi quá ngược ngạo đi. Mẹ cô trở thành người xấu không nói, hình tượng của Bạch Liên Hoa lại nâng lên giống như là chính thật như vậy. Đứng giữa công ty Tiết gia còn dám nói, như vậy là khinh thường Tiết gia không có người nào sao?

Lão hồ không phát uy các người còn tưởng tôi mèo bệnh?

Tiết Lạc nhếch khóe môi cười lạnh một chút, vốn là định bước vào, chợt nghe thấy tiếng Đồng Phương Linh lên tiếng.

"Cô đừng nói như vậy. Thật ra mẹ và chị đối với tôi tốt lắm. Bình thường tôi cũng không phải khó khăn gì nhiều. Họ. Còn tạo cơ hội cho tôi đến công ty a!"

"Đồng Phương tiểu thư, thật không biết phải khen cô ngây thơ hay là ngốc nghếch mới phải đây. Tôi nghe nói ở nhà công việc nhà đều là cô một tay làm nên. Ngà họ giàu như vậy sao không thuê giúp việc, lại để tiểu thư như cô phải nhúng tay chứ? Tôi nghĩ đến cũng thật thương tiếc cho cô đâu. Còn có đến làm trong công ty ư? Không phải cô tiểu thư nhà đó cũng đến hay sao? Sợ là muốn đưa cô đến đây giám sát cô ta thì có. Cô ta không gây chuyện phiền phức đã là tốt lắm rồi, nói không chừng còn là muốn mượn việc đến công ty trèo lên giường Lâm trợ lý đâu!"

"Cô... Cô đừng nói lung tung..."

Giọng nói Đồng Phương Linh ngày càng yếu ớt, trùng hợp rước đến một tràng âm thanh thương xót quả thật là vô cùng đoàn kết rồi.

Tiết Lạc nâng tay phui phui vạt áo, lần này thì trực tiếp bước vào. Sự xuất hiện của cô giữa lúc mọi người đều đang bận rộn an ủi Đồng Phương Linh làm không khí bên trong nháy mắt đông cứng. Nhiệt độ trực tiếp giảm xuống âm độ, vẻ mặt ai nấy đều cứng ngắc, vội vàng tách ra hai bên, cách Đồng Phương Linh thật xa, so với chị em thân thiết vừa nãy quả là một trời một vực.

Tiết Lạc nhường nhường mảy, đôi mắt tròn sáng thanh minh đảo qua từng người mang theo một ý vị khinh thường. Đặc biệt khi dừng trên người Đồng Phương Linh càng sâu thêm mấy phần khiến nước mắt trên mặt cô ta còn chưa kịp lau đi đã phải gượng gạo nở nụ cười, sắc mặt lúc này thoạt nhìn vô cùng gượng gạo.

"Sao? Không nói nữa... Mau nói cho tôi biết các người còn muốn nói gì về gia đình chúng tôi đi! Hừm?"

"Chúng tôi... Chúng tôi cái gì cũng không nói!"

Một nhân viên nữ cất tiếng phủ nhận. Cô ta vừa mở miệng Tiết Lạc liền nhận ra cô ta chính là người cùng với Đồng Phương Linh kẻ tung người hứng ban nãy. Vậy nên giọng nói của cô càng thấp phần nghiêm khắc.

"Sao hả? Muốn tôi thuật lại giúp chị những gì chị vừa nói không?"

"Cô nhất định nghe lầm rồi! Hơn nửa giờ còn chưa tới giờ làm việc đâu, cô có là tiểu thư Tiết thị cũng không có quyền gì quản được!"

Cô gái nghe Tiết Lạc nói giống như không có chút sợ hãi, mặt càng lên mang theo khiêu khích. Dường như cô ta rất tự tin mình sẽ không bị bán đứng thì phải. Hoặc là tin cô sẽ không dám làm gì cô ta?

"A? Tôi nghe nhầm, vậy quản lý Vương, bác đứng ra phân xử tốt chứ. Nhân viên tám chuyện trước giờ làm việc không có tội, nhưng xúc phạm danh dự của gia đình chủ tịch thì không cần nguyên do liền có thể đuổi việc, đúng hay không hả?"

Tiết Lạc quả nhiên không phải quả hồng mềm. Không cần quan tâm cô ta tránh nặng tìm nhẹ, quan trọng là tìm được điểm giết người mà không phải nhìn thấy máu. Quả nhiên, cô gái trước mặt vừa nghe đến sắc mặt liền xám ngắt.

Vương Nhu đứng với lời của Tiết Lạc bước vào, vẻ mặt bà cũng không phải quá tốt. Nhân viên trong bộ phận của bà nói những chuyện này đáng ra bà cũng phải chịu trách nhiệm lớn. Vừa rồi bà không vào ngay vốn là để báo cáo chuyện này cho cấp trên.

Vương Nhu đảo mắt nhìn khắp phòng. Giống với Tiết Lạc cũng nhìn Đồng Phương Linh lâu hơn một chút. Thiếu nữ trẻ đẹp mà lại tâm kế đến mức này chính là rắn độc, thật là làm người khác hận không thể tránh xa. Hai đại tiểu thư đều vào bộ phận của bà, tính cách thế nhưng lại khác xa nhau. Đây đúng là cố tình muốn tìm bà phiền não mà.

Vương Nhu nâng tay nhu nhu trán, hít sâu vào một hơi, lạnh lùng nói.

"Ân Thiên _ Cô bị đuổi việc, đến bộ phận kế toán báo danh đi. Tất cả những người còn lại cất toàn bộ tiền thưởng. Đây là ý của phòng chủ tịch truyền tới. Còn có Đồng Phương tiểu thư, chủ tịch có vẻ đặc biệt đề ý đến cô à! Cô có vẻ chưa quen việc lắm, gần đây đi cùng với Tiểu Á chạy việc cho quen. Khi nào biết rõ chức trách của người làm công thì hãy trở về. Ở đây không nuôi một tiểu thư, đạo lý này Tiểu Lạc còn biết cô thế nhưng không biết?"

Vương Nhu vừa nói xong trong phòng ồ lên một trận xôn xao, cả đám người mặt xanh như tàu lá đã hỏi hận muốn chết, ai nấy đều nỗ lực cắn môi, ánh mắt nhìn Đồng Phương Linh và Ân Thiên mở đầu chuyện như nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Ân Thiên ngay hôm nay không là nhân viên nữa liền không nói, nhưng Đồng Phương Linh thì hẳn là ăn khổ đủ. Trong một phòng mà bị cô lập thì làm sao sống tốt được đây? Nói chung đều là cô ta gieo nhân gặt quả, bị tội một chút cũng không đáng thương.

Tiết Lạc cong môi cười lạnh một tiếng, cảm thấy vô cùng hứng thú với vẻ mặt như nuốt phải ruồi của Đồng Phương Linh. Cô không chủ động trêu chọc cô ta, cô ta lại luôn đâm đầu vào gậy rồi. Cố tình lại đề cô một lần lại một lần phát hiện. Như vậy là cô quá may mắn hay là cô ta xui xẻo đây?

Ân Thiên là người khởi nguồn gây ra mọi chuyện tức đến tái mặt, lúc này làm gì còn nghĩ đến tự tôn nữa. Cô ở Tiết thị đã làm việc ba năm, năm sau liền được tăng tiền lương. Bây giờ chỉ vì vài câu nói liền mất hết. Cô ta thật không cam lòng!

"Vương quản lý, bà không thể bắt công như vậy. Chỉ là đùa giỡn một chút, sao có thể xem như là thật a? Tôi còn có hợp đồng với công ty, bà không thể nói đuổi là đuổi."

"Cô trở về đi! Đội ngũ luật sư của tập đoàn sẽ gọi cho cô giấy mời lên tòa tội phi báng, lúc đó tiện thể cô có thể tố cáo chúng tôi đơn phương hủy hợp đồng. Nhưng cô phải biết, sau này hẳn không có tập đoàn nào nhận người có tiền án như cô!"

Vương Nhu nói xong liền đưa Tiết Lạc rời đi. Bà muốn đưa cho cô thêm vài tài liệu, tiện thể tránh rắc rối xa một chút. Ngày mai trở lại văn phòng cũng không vấn đề gì.

Tiết Lạc đối với Vương Nhu bảo vệ mình không từ chối, ngoan ngoãn cùng bà bước ra ngoài. Trước khi đi còn đặc biệt nhìn về phía Đông Phương Linh.

Thấy không? Cô vẫn là thua!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Lâm Quân Thần Cũng Biết Nói Đùa!

Tiết Lạc đã làm ở bộ phận thiết kế được hơn một tuần, còn hơn hai tháng nữa cô lại phải trở lại trường học để hoàn thành nốt chương trình học nên trước đó cô quyết tâm phải đem công việc ở đây quen thuộc triệt để.

Trong hơn một tuần nay, Tiết Lạc chủ yếu là đọc rất nhiều tài liệu của công ty cũng như sách tham khảo về các vấn đề chuyên môn. Thậm chí còn đi gặp những người có thâm niên cao trong nghề để học hỏi, thu hoạch được cũng không phải là ít.

Đương nhiên, cô bây giờ cũng rất được lòng mọi người. Có thể một phần là vì thân phận của cô, nhưng đa số lại là vì cô đối ai cũng tôn kính hữu lễ, nên mềm thì mềm, nên rắn thì rắn nên hình tượng đã sớm được nâng cao đến mấy lần.

Bây giờ chỉ cần cô đến hỏi thôi bọn họ sẽ lập tức đưa tài liệu cho cô, rảnh rỗi còn giúp đỡ lí giải một hai. Cái này đúng là một thành tựu lớn.

Cửa phòng bên ngoài đột nhiên được gõ nhẹ hai tiếng, Tiết Lạc nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, trầm tĩnh nói.

" Vào đi!"

Người từ bên ngoài khẽ đẩy cửa, xuất hiện không nghĩ lại là Đông Phương Linh.

Tiết Lạc vừa nhìn thấy cô ta thì hơi nhũn mảy, rời tay khỏi bàn phím vì tính còn tiện tay đóng máy lại, xong rồi mới hỏi.

" Có chuyện gì không?"

Đông Phương Linh nắn nắn tay, vẻ mặt hết sức âu sầu và hối lỗi, cúi đầu nhỏ giọng nói.

" Chị, chuyện một tuần trước, em thật sự không phải cố ý đâu..."

" Khoan đã, Đông Phương Linh... "

Tiết Lạc vừa nghe Đông Phương Linh nói thì liền xua tay, ánh mắt nhìn cô ta cực kì nghiêm khắc, điềm tĩnh quét mắt từ trên xuống dưới, giọng nói cũng theo đó nghiêm thêm một tầng cường thế.

" Cô vào đây là để nói cái này? Như vậy thì ra ngoài đi! Ở đây là công ty, công tư phân minh, không cần mượn cơ hội ở công ty để giải quyết việc riêng. Hơn nữa theo tôi thấy đây là trong giờ làm việc, cô đang trốn việc sao?"

" Không, em không có! Em chỉ đang làm chạy vật, nhiều lúc không cần..."

" Chạy vật thì không cần làm sao? Hay là cô có ý kiến với quyết định của ban quản lí? Hoặc là thấy công việc không đủ, nên muốn làm thêm giờ? Nếu cô siêng năng như vậy tôi có thể tốt bụng thay cô nói với Vương quản lí, bác ấy nhất định sẽ hài lòng về cô đó!"

Tiết Lạc hơi hốt nói, trong giọng nói ngẫu nhiên còn mang theo một chút trêu cợt. Những lời này không thể nghi ngờ là chọc Đông Phương Linh khóc rầm rức một trận. Chỉ cần nhìn cô ta cúi đầu, bà vài vai run run mà khóc như cha chết mẹ chết thì mắt Tiết Lạc đã phát đau.

Diễn kịch hoài như vậy không mệt mỏi à? Còn là diễn đi diễn lại một phiên bản! Cô ta không chán nhưng Tiết Lạc nhìn đã chán lắm rồi! Trình độ thấp kém như thế này có thể đi làm nữ chính, cô thật sự nên thương cảm cho cô ta sao?

" Chị ơi, em không phải cố ý đó đâu... "

Tiết Lạc nâng tay xoa xoa mi tâm, đầu trừ việc cảm thấy nhức muốn chết ra thì không còn cái gì khác. Đúng lúc cô định mạnh mẽ lên tiếng đuổi người thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng động. Dù không lớn nhưng vẫn bị cô nắm bắt rất rõ.

Lâm Quân Thần xuất hiện ở bên cạnh cửa, gương mặt vẫn thật điềm tĩnh, lạnh nhạt nhìn thẳng vào phòng, một li cũng chưa từng nhìn loạn.

Tiết Lạc cùng Lâm Quân Thần đối mặt với nhau, ở giữa là Đông Phương Linh ra sức bịt miệng thút thút làm thành một cảnh quan vô cùng quái dị.

Tiết Lạc vẫn là người đầu tiên mở đầu, chỉ tay thẳng vào Lâm Quân Thần, ngoắc ngoắc hắt đi tới, sau lại chỉ tay vào Đông Phương Linh, về mặt chán ghét hiện lên thật rõ ràng, lạnh nhạt nói.

" Anh có biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc không hả? Thấy cô ta đến văn phòng của tôi làm loạn cũng có thể đứng im ở đó. Mau! Đền đem bồn nước mắt này ra ngoài đi, nếu không tôi sắp bị cô ta hành hạ muốn chết rồi! "

Tiết Lạc rên hừ hừ hai tiếng, về mặt thật điềm tĩnh tự nhiên nói với Lâm Quân Thần. Ngược lại làm cho người nào đó toàn thân cứng ngắc, hoàn toàn không thể động đậy, hai mắt to tròn tròn nhìn hai người mang theo vẻ mặt không thể tin được.

Tiết Lạc mím môi cười lạnh. Đúng rồi! Người đáng được thương hương tiếc ngọc không phải cô ta mà chính là cô đó! Chẳng lẽ cứ khóc lóc là đáng thương sao? Hoàn cảnh không hợp thì chỉ có thể làm trò cười.

Kiếp này cô thay đổi, những chuyện Đông Phương Linh làm đều bị cô một tay phá hủy. Cho đến giờ phút này, nam chính nào có ấn tượng tốt với cô ta? Không có! Chỉ là cô ta vẫn chưa tỉnh mộng mà thôi!

Cô ta càng hướng cô đối đầu, kết quả sẽ càng thậm tệ! Nếu cô ta biết dừng lại đúng chỗ, cô cũng không ngại cấp cô ta một đường lui. Chỉ là cô ta thật sự làm được sao? Chuyện này quả thật khó nói trước!

Lâm Quân Thần nghe được lời nói của Tiết Lạc liền nhướng nhướng mày, quay đầu nhìn Đông Phương Linh, lạnh lùng phun ra hai chữ.

" Ra ngoài!"

Đông Phương Linh toàn thân đều cứng ngắc, mấp máy môi hồi lâu không nói được câu gì, sau mới thất hồn lạc phách từng bước lùi ra.

Tiết Lạc nhìn mối lo ngại rất nhanh đã được giải trừ, dù trong lòng đối với Lâm Quân Thần không có một tia thiện cảm cũng không nhịn được gio lên hai ngón tay cái. Quả nhiên, chỉ có nam chính mới có loại sức mạnh đã kích nữ chính cường liệt nhất.

Nhìn xem, cô nói cả buổi cô ta trừ khóc ra chỉ có khóc, còn Lâm Quân Thần nói duy nhất một câu liền quay gót bỏ đi. Cái này không phải là quá khác nhau rồi sao?

" Sao cô ngày nào cũng gây chuyện vậy? Không gây chuyện thì không sống nổi sao?"

Lâm Quân Thần nhủ nhủ mày, về mặt không vui trừng mắt nhìn Tiết Lạc. Về mặt này so với vô cảm trước đây thẳng cấp thật lớn, mặc dù vẫn như cũ vô cùng suốt khí.

Tiết Lạc rất thương thức vẻ đẹp của Lâm Quân Thần, nhưng lại không muốn nhấn chìm mình quá sâu, liền thờ ơ quay đầu đi, đưa tay vò vò tóc rồi mới đan lại đặt trước bàn, thần nhiên nói.

" Cái này anh không nên hỏi tôi! Là cô ta đến tìm tôi gây chuyện. Tôi còn chưa làm gì cô ta đâu! Nhưng mà anh đau lòng à!"

" Không có! Chỉ cảm thấy rất nhàm chán!"

Lâm Quân Thần lần đầu tiên nói chuyện thẳng thắn, chọc Tiết Lạc mở to hai mắt, phải một lúc sau cô mới hồi thần cười rộ lên, đầu nhỏ xinh đẹp khẽ lắc thật nhẹ.

" Đông Phương Linh mà nghe thấy anh nói những lời này chắc sẽ đau lòng lắm.. Chắc chắn, anh thật là làm tổn thương tâm hồn thiếu nữ của người ta rồi!"

" Tiết tiểu thư, cô hình như cũng đang dùng thời gian công để nói chuyện phiếm, là chê công việc quá ít sao? "

Lâm Quân Thần đột ngột lên tiếng ngắt lời. Lần này đến phiên Tiết Lạc nhủ nhủ mày, tại sao nghe những lời này cảm thấy thật sự rất quen a? Anh ta là lặp lại lời nói ban đầu của cô? Nói như vậy, con cầu Ngao Tạng này từ sớm đã có mặt ở bên ngoài à?

Cái này là trùng hợp sao? Hay là có người từ sớm sắp xếp?

Đầu nhỏ Tiết Lạc nhanh chóng xoay chuyển, dĩ nhiên đã nhạy bén phát hiện ra vấn đề. Khóe môi thoáng cong lên thành nụ cười, nâng đầu nhìn mỡ cầu Ngao Tạng đứng ở đó, thần nhiên nói.

" Đúng vậy! Tôi lấy thời gian công làm việc tư a! Như vậy có phải anh cũng nên chịu hình phạt chung với tôi hay không?"

Muốn chết cũng phải kéo theo đệm lưng, Tiết Lạc này từ xưa đến nay đều không buồn bán thua lỗ!

Lâm Quân Thần chăm chú nhìn về mặt Tiết Lạc, hít sâu, rũ hạ mi mắt, lại nói.

" Chuyện hôm nay không ai hay biết! "

Ý là phạm tội có thể che giấu, cùng nhau làm đồng phạm. Tiết Lạc bị ấn ý trong lời nói của anh ta chọc cười, nhàn nhạt nói.

"Thật không nghĩ tới trợ lý Lâm cũng có tế bào hài hước hả? Anh nói đi, đến đây có việc gì? Tôi không tin anh có nhiều thời gian rảnh rỗi đến vậy! "

Lâm Quân Thần lại nhún vai, trực tiếp bỏ qua ý tứ trên cột ở phía trước, hồ hững nói.

"Vương quản lý nhờ tôi gọi cô qua phòng bà ấy! Tôi... Là tiện đường..."

Tiết Lạc vừa nghe nói Vương Nhu gọi thì liền tròn mắt nhìn Lâm Quân Thần, vội vàng đứng thẳng lưng bật người dậy.

Mợ! Anh đi chuyển lời còn có thời gian nói chuyện phiếm, tội của anh chắc chắn nặng hơn cô!

Lúc Tiết Lạc lao ra đến cửa, lúc này mới đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, liền quay đầu lại nhìn Lâm Quân Thần, nhướn mày hỏi.

"Trên đường tới anh có gặp Đồng Phương Linh không? "

"Hình như cô ta có đi qua phòng Vương Nhu!"

"A, tốt lắm! Anh tiếp tay cho giặc đến hại tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Gặp Lại Cố Nguyên Phong, Anh Có Phải Là Hồ Li?

Tiết Lạc đi tới phòng của Vương Nhu nhưng lại nhìn thấy bà đang tất bật với công việc. Cô cũng có một suy nghĩ không biết có nên làm phiền hay là không mới tốt.

Chỉ là Vương Nhu gọi cô tới, nếu không lên tiếng, quả thật có chút không đúng lễ thường rồi!

Tiết Lạc nghĩ như vậy nên quyết định gọi một tiếng "Quản lý Vương", ý đồ không nhiều, chỉ là muốn nói cho bà biết cô đã có mặt mà thôi.

Ngược lại Vương Nhu chính là rất bận, chỉ có thể tùy ý phát phát tay ra hiệu cho Tiết Lạc ngồi chờ. Xong lại cắm cúi vào tài liệu, lại gọi điện thoại. Đợi cho đến khi bà có thời gian rảnh đã là hơn nửa tiếng sau.

Vương Nhu hít vào một hơi, đặt bút lên bàn, lúc này mới nhớ ra trong phòng còn có một người khác. Quay đầu lại dĩ nhiên thấy cô bé đang ngồi yên đọc tạp chí trên bàn. Sắc mặt cũng không có gì nóng nảy mới thấy thật hài lòng.

"Đề cháu phải chờ, thật là có lỗi quá! Lướt tham gia bình phẩm đá quý sắp tới gặp chút vấn đề, có lẽ Tiết thị không thể tham gia được!"

Vương Nhu vừa xoa xoa mi tâm vừa rót trà, trạng thái rõ ràng đã rơi vào mệt mỏi. Điều bà nói đồng thời làm Tiết Lạc nheo mày, vẫn là không nhìn được tìm hiểu một chút.

"Là sao ạ?"

"Nhà thiết kế trang sức của chúng ta đột ngột hủy hợp đồng, chấp nhận phải đền bù hơn trăm vạn cũng muốn đổi sang một tập đoàn khác. Chuyện này xảy ra đã lâu, ban đầu thì chỉ cần bồi thường đủ thì không có vấn đề nhưng quan trọng là bản thiết kế đá quý sắp tới vẫn chưa được tới tay mà người ta chưa bàn giao công việc đã bỏ chạy. Lần này tập đoàn có thể không đưa ra được mẫu mới!"

Vương Nhu nhắc đến chuyện này liền nghiêng răng nghiêng lợi. Trên đời lấy lợi ích làm chủ yếu bà xem như không có gì để nói. Nhưng bình sinh đều rất ghét hai hạng người. Một hạng chính là nhiều chuyện, hạng thứ hai chính xác là thiếu trách nhiệm. Những ngày gần đây lần lượt gặp đến hai loại, bà nghĩ năm nay nhất định sẽ là năm hạn.

"Chẳng lẽ trong tập đoàn không còn nhà thiết kế nào đủ tiêu chuẩn sao ạ?"

Tiết Lạc càng lúc càng thấy thất vọng. Theo như cô thấy, Tiết thị là một tập đoàn lớn, sẽ không phải chỉ có duy nhất một thiết kế sư đi!

"Có thì cũng có nhưng là từ trước đến nay những chuyện kia đều là người vô trách nhiệm kia làm. Bởi vậy mọi người vốn là không có kinh nghiệm, sợ là làm không tốt. Mà tôi cũng đã xem qua bản thảo của bọn họ. Không xem thì thôi, càng xem càng sẽ thấy thất vọng!"

"Chẳng lẽ không có kế hoạch khác sao?"

"Có chứ! Tập đoàn nhắm tới là một nhà thiết kế thời trang rất nổi tiếng, ít ai biết anh ta còn từng đoạt giải về thiết kế trang sức tại New York do bậc thầy

đá quý Tomson Current chấm giải đầu!"

Tiết Lạc nghe đến cái tên Tomson Current liền thấy giật mình. Không phải vì gì khác mà chính là bốn năm sau cũng vì Tiết thị mất đi bản thảo không thể tham gia cuộc bình xét của do người này chủ trì mà bị rất nhiều nhà đầu tư quay lưng.

Người từng đoạt giải của Tomson Current liệu có quen biết với ông ta hay là không? Nếu có thì thật là tốt, cô có thể dựa vào người này biết được ông ta. Tốt nhất là triệt triệt để phòng ngừa chuyện sau này rất có thể sẽ xảy ra.

Không phải sao?

Đầu óc của Tiết Lạc chuyển loạn, nhanh chóng suy nghĩ ra đủ mọi cách. Kế hoạch làm cô cảm thấy vừa hưng phấn vừa chờ mong. Tâm tình kích động không nhìn được hồi.

"Quản lý Vương, như vậy đã liên hệ được với anh ta sao? Anh ta đồng ý hay không? "

"Liên hệ thì có liên hệ, nhưng người này tính cách rất quái đản, cậu ta làm việc tùy hứng, quyết định không đồng ý!"

Lời nói Vương Nhu vừa ra, Tiết Lạc giống như bị dội một gáo nước lạnh, nước trôi từ đỉnh đầu xuống dưới mặt, toàn thân đều cảm thấy buồn bực cùng chán nản nói.

"Anh ta là ai ạ? Sao lại khó chịu như vậy nha?"

"Là nhà thiết kế Iris của thời trang cao cấp Wall!"

"Là anh ta?"

Tiết Lạc kinh ngạc tròn tròn hai mắt, thật không nghĩ đến lại nghe được cái tên này. Đó chẳng phải chính là tên của Cố Nguyên Phong nam chính hồ li hay sao? Trên đời thật sự có nhiều chuyện trùng hợp như vậy?

"Cháu biết anh ta sao?"

Vương Nhu nheo nheo mắt, hai mắt phát ra ánh sáng nhìn chăm chăm Tiết Lạc đầy mong đợi. Ánh mắt này khiến cô hơi chùn bước, nỗ lực nuốt khan một chút mới trả lời.

"Cũng không quen thân gì lắm!"

"Không sao a! Có một chút giao tình là tốt rồi. Nhiệm vụ liên kết lần này cứ giao cho cháu đi! Ta vốn muốn để cháu làm chuyện khác nhưng giờ cứ ưu tiên chuyện này đã! Vậy nhé!"

Tiết Lạc cứ như vậy thất hồn lạc phách đi ra khỏi văn phòng của Vương Nhu, càng đi càng thấy có một loại cảm giác lên nhâm thuyền giặc. Cô quả thật muốn làm quen người đã từng đạt giải đó, nhưng nếu như người đạt giải đó là Cố Nguyên Phong vậy có đúng hay không?

Cô căn bản vẫn luôn cảm thấy thật bất an....

Tiết Lạc lái xe vào gara của thời trang cao cấp Wall, cô mở cửa xe, ưu nhã bước xuống. Ánh mắt nhìn thẳng về phía tòa nhà hai tầng trưng bày những mẫu thiết kế vô cùng mới lạ cùng độc đáo liền không khỏi hít vào một hơi.

Cô đã từng đến đây một lần, nhưng đã là một chuyện của mấy tháng trước. Ngày hôm đó cô chính là bị Cố Nguyên Phong đùa giỡn nên mới không bao giờ muốn quay lại chỗ này.

Thật không nghĩ đến, lần trở lại thì đã có trọng trách nặng nề thế này.

Tiết Lạc rảo bước vào bên trong cửa hàng, sự xuất hiện của cô làm mọi người đều có vẻ cương cứng lại. Còn không phải là tại lần đầu tiên cô ra mắt quá ấn tượng sao?

"Tiết tiểu thư, cô muốn chọn quần áo sao? Mời đi theo tôi! "

Một nữ nhân viên tiến lên, vươn tay chào hỏi Tiết Lạc, thái độ có phần cung kính. Cô nheo mắt nhìn cô gái này, đây không phải người bị cô chinh trước đây sao? Thái độ thay đổi nhanh như vậy?

"Lần này tôi không đến lựa quần áo mà đại diện cho Tiết thị có việc muốn tìm ông chủ của Các người, vui lòng đưa tôi đi gặp!"

"Ông chủ? Ông chủ hôm nay không có ở cửa hàng, mời Tiết tiểu thư ra về!"

"Ngạ? Thật sự không có? Vậy có thể hẹn trước không? Khi nào anh ta rảnh, tôi sẽ lập tức đến! "

Tiết Lạc neho neho mắt, cô rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt của nhân viên không được tự nhiên. Xem ra không phải anh ta không rảnh mà cơ bản là không muốn gặp mặt. Chỉ là nói về kiên trì, anh ta kiên trì bằng cô sao?

Tiết Lạc có thể không làm việc, nhưng một khi đã làm, sẽ làm tới cùng...

"Tiết tiểu thư đối với tôi quá nhiệt tình như vậy, nếu như tôi không rảnh, chỉ sợ là vô cùng thất lễ rồi! Phải không hả?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Kế Hoạch Của Cố Nguyên Phong

Cố Nguyên Phong mặt dày cũng không phải nằm ở mức độ bình thường. Dây dây dưa dưa làm Tiết Lạc thật sự rất tức giận. Cô lúc này chỉ có một loại xúc động muốn vuron móng vuốt mèo, hung hăng cào về mặt hồ ly anh tuấn kia xuống.

Cũng may, khi hai người còn đang chiến đấu bảo vệ nộ hôn tội lỗi, cửa ra vào đột nhiên bị người mở ra. Thư kí Titila lại từ bên ngoài gõ cửa, đem vào một cà phê và một hồng trà.

Tuy chỉ là trùng hợp nhưng sự xuất hiện của Titila đã cứu thoát Tiết Lạc trước móng vuốt của hồ ly nên thiện cảm của cô đối với thư kí này liền tốt lên mấy phần. Chỉ là, cô rất nghi ngờ, sau ngày hôm nay, sợ là tiểu thư kí xinh đẹp đáng yêu trước mặt sẽ bị hồ ly nào đó hành hạ không nhẹ.

Thực tế Tiết Lạc đoán một chút cũng không sai, Cố Nguyên Phong đối với thư kí từ xưa đến nay luôn làm tốt công việc của mình đột nhiên vô cùng bất mãn. Trong đầu anh đã tính đến chuyện trừ lương, giảm ngày nghỉ, thậm chí còn muốn bắt cô ấy ở lại tăng ca.

Ừ, cứ tạm thời như vậy đi!

Titila không một chút hay biết bản thân mình an an phận phận làm việc lâu nay trong một chỗ lại có thể "lọt vào mắt xanh" của tổng giám đốc đại nhân. Nếu như cô biết, có lẽ sẽ khóc không ra nước mắt mất. Cô còn muốn đi chơi với người yêu đến New york để dự tuần lễ thời trang, kế hoạch hai tháng trước đã ấn định cứ như vậy liền tan thành mây khói sao? Nếu biết thiệt hại nặng nề như vậy, cô dù có đâm đầu vào tường cũng sẽ không chạy vào đây làm bia đỡ đạn. Cô đây là vô tình, chỉ là vô tình có biết hay không hả?

"Cảm ơn cô!"

Tiết Lạc cười rất dịu dàng đón lấy tách hồng trà tỏa ra mùi hương dễ chịu trên khay, ánh mắt hữu ý vô tình sẽ lướt qua nhìn về mặt âm tình bất định của người nào đó, khỏe môi không nhịn được gọi lên chút tươi cười.

Titila không biết hàm ý từ ánh mắt của Tiết Lạc, chỉ giữ nguyên sự chuyên nghiệp của mình mà nở nụ cười đáp lại cô, sau đó mới quay đầu đặt tách cà phê xuống trước mặt Cố Nguyên Phong. Bởi vậy mới bị ánh mắt đáng sợ của anh ta dọa cho giật mình. Bàn tay cầm tách cà phê thoáng run rẩy suýt nữa đánh rơi hết cả phê bên trong ra bàn.

Cô không phải đã lỡ làm gì sai rồi chứ?

Tiết Lạc ngồi ở một chỗ nhìn mọi chuyện vào trong mắt cảm thấy Titila rất đáng thương, không nhịn được nâng tay che miệng ho nhẹ. Mạnh mẽ kéo sự chú ý của Cố Nguyên Phong đến bên cạnh, nhẹ giọng nói.

"Cố tổng, anh có thể suy nghĩ đến đề nghị hợp tác với Tiết thị chúng tôi hay không? Nói về điều khoản hợp đồng có thể từ từ bàn bạc. Tiết thị nhất định sẽ không để anh cảm thấy thất vọng!"

"A?"

Cố Nguyên Phong quả thật bị lời nói của Tiết Lạc hấp dẫn, vô tình để Titila thuận lợi đem khay đồ uống ra ngoài. Cô ta vừa đi vừa vuốt ngực, lòng thầm cảm ơn tiểu thư Tiết thị một vạn lần. Trước đây ai là người nói cô ấy vừa ngu ngốc vừa đâm đầu, tiếng xấu đồn xa thế hả. Người ta rõ ràng là đáng yêu muốn chết mà!

Tiết Lạc không hề hay biết, mình nhờ một câu nói, cứ như vậy mua chuộc được lòng của thư kí của Cố Nguyên Phong, lúc này cô đang bị vẻ mặt vô si của anh ta làm cho ức chế muốn đập chân.

Người đàn ông nào chẳng lẽ cũng chỉ biết đến cơ chế hoạt động nửa thân dưới, thay vì vận dụng não bộ hả?

"Cô nói thử xem điều khoản nên thay đổi như thế nào mới hợp lý?"

"Anh có thể đưa ra vài điều kiện mà anh muốn, Tiết thị nhất định sẽ xem xét cho anh!"

"Nga? Điều gì cũng được cả sao?"

Cố Nguyên Phong nheo mắt, vẻ mặt hết sức thú vị với lời nói của Tiết Lạc khiến cô rất buồn bực vì lời muốn nói bị bẻ cong. Phải tốn rất nhiều công sức kiềm chế mới không phát giận chửi vào mặt anh ta, hạ giọng gầm gừ.

"Điều đó không chắc, còn phải xem điều kiện anh đưa ra là gì. Nếu như nó nằm trong khả năng của Tiết thị, chúng tôi nhất định sẽ thực hiện!"

"Như vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Cố Nguyên Phong vẻ mặt hiện lên một mặt khó xử, anh ta cúi đầu, thoáng chạm qua vành tai của Tiết Lạc, hạ giọng thổi hơi bên tai cô.

"Làm sao đây? Vì tôi chỉ muốn cô!"

Tiết Lạc cau chặt chân mày, cô cảm thấy sức chịu đựng của cô đã đạt đến mức độ giới hạn không thể chấp nhận được nữa. Người đàn ông này vẫn là người trong nguyên tác. Vẫn vô si như vậy, vẫn đáng ghét như vậy... Anh ta rõ ràng là muốn trêu chọc cô. Một người không hề biết yêu là cái gì lại có thể luôn nghĩ đến những chuyện chỉ dựa vào nửa thân dưới. Chẳng trách, trong truyện anh ta có thể bắt cặp với nữ chính Bạch Liên Hoa. Anh ta cơ bản chỉ là cần tình nhân để giải tỏa ham muốn không bờ bến của bản thân.

Người đàn ông như vậy, Tiết Lạc không muốn dây vào!

Tiết Lạc hít sâu một hơi, lần này thẳng thắn đứng dậy, cúi chào Cố Nguyên Phong một cái như thể bọn họ thật sự vừa bàn xong chuyện hợp tác, nhưng vẻ mặt lại hết sức lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

"Xin lỗi Cố tổng, điều kiện của anh Tiết thị không có khả năng đáp ứng. Đã không có cơ hội, tôi sẽ không tiếp tục làm phiền. Chân thành cảm ơn anh!"

"Một bữa cơm cũng không thể mời tôi sao? Tôi chỉ cần như vậy, hợp đồng liền có thể kí với Tiết thị!"

Cố Nguyên Phong nói vọng đến khi Tiết Lạc vừa quay đầu đi. Lời nói không lớn nhưng cô lại nghe rất rõ, trọng lượng đủ ghi chặt bước chân cô lại, khiến cô nghi hoặc quay đầu nhìn anh, không quá tin tưởng hỏi.

"Thật sự chỉ cần một bữa cơm?"

"Đúng vậy! Khó khăn sao?"

Cố Nguyên Phong quảng hai tay lên thành ghế salon, nhú mày hỏi lại. Lần này dĩ nhiên Tiết Lạc gật nhẹ đầu, trầm đĩnh chặt sắt nói.

"Chuyện này có thể đáp ứng. Anh phải hứa không được nuốt lời, ngày mai hợp đồng sẽ được gửi đến Wall, anh nhớ xem thật kĩ lưỡng!"

"Khoan đã! Tôi chưa nói xong mà!"

Cố Nguyên Phong cảm thấy Tiết Lạc lại định đi, không thể không lên tiếng ngăn cô lại, nghiêng đầu bày ra tư thế quyền rũ nháy mắt với cô, hàm hồ nói.

"Nên nhớ, tôi chỉ làm việc với Tiết thị thông qua cô. Nên cô cần phải sắp xếp thời gian thật tốt, nếu không, tôi không chắc tôi sẽ bày ra loại tính tình gì!"

Uy hiếp! Đây là tuyệt đối uy hiếp!

Làm khó! Đây cũng là tuyệt đối làm khó!

Tiết Lạc cắn cắn môi mỏng, nhìn vẻ mặt Cố Nguyên Phong điềm nhiên mà cương ngạnh. Rõ ràng là biểu thị sẽ không có sự thương lượng nào khác. Trong lòng khó chịu nhưng chỉ có thể gật đầu xem như đồng ý, ngay sau đó liền xoay người rời đi.

Cứ xem như là cô chịu ủy khuất đi! Dù sao bản thân cô ban đầu cũng cơ chút ý nghĩ lợi dụng anh ta. Bây giờ xem như đền bù vậy!

Cố Nguyên Phong nheo mắt nhìn bóng lưng Tiết Lạc dần biến mất sau cánh cửa, khóe môi liền câu lên một đường cong nhẹ nhàng. Anh thả người, nằm hẳn xuống ghế salon, từ từ tưởng tượng lại vẻ mặt của cô vừa nãy, càng nghĩ càng thấy buồn cười.

Thật kì lạ! Không phải vẫn là gương mặt đó sao? Tại vì cái gì lại có cá tính khác lạ như thế?

Chẳng trách Âu Thần Dương trước đây ghét nhất Tiết Lạc lại xoay qua thích cô. Con mèo nhỏ này quả nhiên có khả năng làm người khác điên đảo mà!

Làm sao đây? Dương! Vốn tôi chỉ định trêu đùa một chút, nhưng hình như bị hấp dẫn mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Âu Thần Dương Dao Động

Tiết Lạc ở tập đoàn làm việc được hơn hai tuần, danh tiếng của cô càng lúc càng được nâng cao, mạnh mẽ đem những lời đồn thổi bại hoại nhân cách trước đây đều triệt để quăng lên chín tầng mây xanh.

Thật ra cũng không phải là cô làm được nhiều việc cao cả gì. Nhưng chỉ riêng việc có thể lôi kéo Iris, nhà thiết kế nổi tiếng của thời trang Wall trở về làm việc cho Tiết thị đã là một dấu ngoặt lớn khiến nhiều người phải trầm trồ.

Ai chẳng biết Iris là người khó tính? Ai chẳng biết anh ta quái đản? Nhân viên trong công ty muốn tìm gặp anh ta cũng là chuyện khó hơn lên trời chứ đừng nói là có khả năng thuyết phục anh ta kí hợp đồng với tập đoàn.

Tiết Lạc cũng nhờ thế mà ăn hôi anh ta trở thành một thần thoại!

Nói đi thì phải nói lại, giữa một bộ phận sùng bái khả năng của Tiết Lạc, một bộ phận khác lại dấy lên đồn thổi khác rằng để Iris đến Tiết thị làm việc, chính là cô dùng thân thể của bản thân mình đánh đổi.

Đối với lời đồn ác ý này từ đâu mà có, Tiết Lạc hoàn toàn không quan tâm, nhưng điều đó không có nghĩa là cô để mặc người khác soi mói mình, bởi vậy không bao lâu sau, một số người đã được nhận lệnh điều động cắt giảm biên chế. Tuy không nói rõ nguyên nhân thế nào nhưng thủ pháp giết gà dọa khỉ đủ làm một đám người sợ đến mức run lên cầm cập. Những lời đồn cũng cứ thế biến mất vô tung vô ảnh, giống như một hòn đá ném vào mặt hồ rộng loang nước ra rồi chìm ngấm, hoàn toàn không để lại chút dấu tích gì.

Tiết Lạc hôm nay như thường lệ lái chiếc xe Audi yêu dấu của cô đến tập đoàn, xách túi hiệu channel đầy phong cách tiến vào tòa văn phòng Tiết thị. Vì một số nguyên do, Vương Nhu quản lý quyết định để cô làm việc trong một văn phòng riêng mà không phải làm việc cùng nhóm. Sắp xếp tuy đặc biệt thiên vị nhưng cô cũng rất vui vẻ tiếp nhận chứ không hề giả vờ thanh cao từ chối.

Con người mà, có thể được ưu đãi tuy rằng đem đến nhiều người đố mắt nhưng đồng thời lại có thể tránh được nhiều phiền phức không đáng có. Mà chỉ cần có thể giảm bớt phiền phức, cô sẽ không ngại khiến mình trở nên đặc biệt hơn mọi người. Nhất là khi trong tập đoàn còn có một quả bom nổ chậm, từng giây từng phút nhìn chăm chăm cô kia.

Đi cửa sau cũng là một nghệ thuật. Cô không vi phạm chuẩn mực đạo đức, đi cửa sau cũng chẳng có gì đáng xấu hổ. Người ta đâu phải không muốn đi cửa sau, quan trọng là điều kiện đi cửa sau của bọn họ không có mà thôi.

Tiết Lạc đến công ty, lúc này đã không còn sớm nữa, từ giờ đến lúc chính thức vào làm còn không đến mười phút, nên mọi người hầu như đều đã đến đông đủ, đang ngồi quây quần lại nói chuyện phiếm có vẻ rất hòa hợp.

Tiết Lạc thường không mấy quan tâm đến những chuyện này, cô đi thẳng về phía văn phòng của mình, vừa kéo cửa ra thì từ trên cánh cửa có một bức thư rơi xuống, mũi giày còn vô tình đá phải một vật cứng khiến thứ gì đó bị lún vào bên trong. Cô không khỏi nhún nhẹ chân mày, một câu không nói đủ người nhát lá thư rơi dưới đất, đưa lên ngang mắt lật qua lật lại như đang cầm một món đồ chơi cực kỳ lạ mắt.

Lá thư có màu hồng nhạt, bên ngoài không đề tên người gửi nhưng lại tỏa ra một hương thơm nhàn nhạt khiến người khác thấy dễ chịu.

Tiết Lạc hơi nhíu mày, cô cảm thấy việc làm này có vẻ rất ấu trĩ, cũng không nghĩ nhiều, vốn định tùy ý để nó ở đâu đó, không đọc cũng không muốn quan tâm. Chỉ là khi cô còn chưa kịp làm gì thì ngoài cửa đã vọng tới một âm thanh nam tính trầm ấm quen thuộc khiến cô theo bản năng liền thấy rung mình.

"Tôi không nghĩ đến chỉ đi công tác có vài ngày em lại có nhiều người mến mộ như vậy đấy! Tôi có nên tự hào hay không đây?"

"Âu Thần Dương?"

Tiết Lạc kinh ngạc bật thốt một tiếng nhìn đáng người nam tính cao ngất đứng dựa vào cửa, khoe môi mỉm cười nhìn chăm chăm vào cô. Không, phải nói là nhìn chăm chăm vào lá thư, vẻ mặt không có thiện ý liền từ ngạc nhiên trở về lạnh lùng, nhàn nhạt nói.

"Anh đến đây làm cái gì?"

"Tôi tại sao không thể đến đây?"

Âu Thần Dương híp đôi mắt đầy nguy hiểm, chậm rãi từng bước tiến lại bên người Tiết Lạc, vươn tay đem lá thư khiến anh chóng mặt trên tay cô giật xuống, liếc nhìn màu sắc mà ánh mắt càng trở nên sâu thẳm, không nói tiếng nào đem lá thư xé vụn, trực tiếp quăng vào sọt rác gần đó.

Tiết Lạc nhìn hành động lưu loát của Âu Thần Dương, ánh mắt cô trầm xuống, lạnh lùng quát.

"Anh làm cái gì vậy hả? Ai mượn anh? Thư là thư của tôi, anh có quyền gì xé nó?"

Tiết Lạc lúc này thật khó chịu. Cô vốn cũng không coi trọng lá thư này, nhưng nói gì thì nói đó vẫn là thư của cô. Âu Thần Dương không nói tiếng nào lại xé thư, đó chẳng phải là gián tiếp không xem cô ra gì hay sao?

Âu Thần Dương ngược lại không hiểu những suy nghĩ trong lòng của Tiết Lạc, chỉ cho là cô khó chịu vì lá thư đó tức là coi trọng lá thư, coi trọng người

gửi thư. Nếu như vậy anh là cái gì? Anh là người đàn ông của cô, lại thấy cô nhận thư của người đàn ông khác ngay trước mặt anh. Anh làm sao có thể chấp nhận được chuyện như thế này?

Âu Thần Dương bị cơn giận lấn át lý trí, đôi mắt biến về màu đỏ sậm như vẩn lên những tia máu đáng sợ. Khi đó anh không hề quan tâm cô khó chịu thế nào, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là chiếm lấy cô. Đúng, là chiếm lấy cô!

Âu Thần Dương là người suy nghĩ thì sẽ làm. Anh vươn tay kéo lấy bàn tay Tiết Lạc, nhân lúc cô chưa định thần liền áp môi xuống, mạnh mẽ chiếm lấy bờ môi mềm mại hút hồn của cô.

Qua hai tuần đi công tác, anh lúc nào cũng nhớ đến cô, nhớ gương mặt xinh đẹp của cô, nhớ cô cười, nhớ vành tai mẫn cảm, nhớ đôi môi mềm mại. Đường như tất cả liên quan đến cô đều khiến anh nhung nhớ sâu sắc.

Nhưng cô thì sao?

Không những nhận thư của đàn ông trước mặt anh, hơn nữa còn hung dữ với anh. Có phải vì cô biết anh quá yêu cô nên mới không xem anh ra gì hay không?

Tiết Lạc, em thật biết làm khổ tôi!

Tiết Lạc không hề nghĩ Âu Thần Dương lại có thể bắt chước như vậy. Anh ta đến Tiết thị vậy mà còn dám hiếp đáp cô. Người đàn ông này, chẳng lẽ vì anh ta là nam chính nên có quyền khinh thường người khác hay sao?

Tiết Lạc không để tâm đến Âu Thần Dương say mê gặm cắn bờ môi mềm mại. Cô nỗ lực cắn chặt hàm răng, không cho phép người đàn ông này công thành đoạt đất, một phần là phải cố gắng thoát khỏi cường chế trong vòng tay như gọng kiềm của anh.

Âu Thần Dương rất nhanh cảm nhận được Tiết Lạc dùng sức cản lại sự công phá của anh, chân mày anh hơi nhíu lại, bắt đầu thử biện pháp khác từ từ áp cơ thể nhỏ nhắn của cô vào tường, càng hôn càng say mê. Bàn tay bắt đầu không thành thật di chuyển qua những đường cong mại diệu hút hồn.

"Lạc Lạc, em không hiểu sao? Tôi là thực tâm yêu thương em, muốn cho em hạnh phúc. Tôi chỉ cần em gật đầu, tôi liền đem tôi và tất cả những gì tôi có làm sinh lễ gả cho em.. Tôi đã hạ mình như vậy, em không thể vì tôi chân thành mà gật đầu hay sao?"

Âu Thần Dương rời khỏi bờ môi Tiết Lạc đối qua ôm cô vào lòng, bàn tay ôm chặt thân thể của cô run rẩy, khoe môi từng chút dây dưa ở vành tai của cô, lời lẽ mang theo thống khổ đến tận cùng.

Tôi đã hạ mình như vậy, em không thể vì tôi chân thành mà gật đầu hay sao?

Tiết Lạc nghiêng đầu, tránh né hơi thở nóng đến rợn người của Âu Thần Dương, cười đến lạnh lùng.

"Âu Thần Dương, anh đến lúc này còn không hiểu hay sao? Tôi không yêu anh, càng không muốn dính líu đến anh. Anh chỉ nên dành cho Đông Phương Linh mà thôi, tôi không có loại phước phận đó. Tôi chỉ cần sống thật tốt, bảo vệ gia đình. Không muốn giống Đông Phương Linh dựa vào đàn ông làm những chuyện thiên địa bất dung! Anh, không thể buông tha cho tôi sao? Không thể sao? Không thể sao?"

Tiết Lạc cảm thấy đầu óc cô vô cùng choáng váng, càng lập đi lập lại câu cuối càng thấy mệt mỏi, giống như sức sống đã bắt đầu rút cạn. Tôi không chịu nổi, tôi không chịu nổi nữa... Anh không thể buông tha cho tôi sao?

Tiết Lạc quả thật không chống đỡ nổi nữa, cô gục đầu xuống, trượt dài trên vai Âu Thần Dương ngã xuống. Trước khi ngất đi, cô có thể nghe rất rõ giọng nói trầm ấm đã dần trở nên điên cuồng khi người đàn ông kia gọi tên cô.

Anh yêu tôi sao? Anh thật sự yêu tôi sao?

Có cũng được, không cũng chẳng sao, vì dù anh như thế nào, tôi cũng không dám yêu anh...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chúng Ta Yêu Nhau Đi!

Khi Tiết Lạc tỉnh dậy, bầu trời bên ngoài đã tối đen. Cô cảm thấy toàn thân đều nhức mỏi và rời rạc, đầu óc lại quay cuồng vô cùng khó chịu.

Khê khịt mũi một cái, không khí mang theo mùi thuốc sát trùng quen thuộc ập đến khiến chân mày cô khẽ cau lại thành một đường thẳng. Hóa ra là đang ở bệnh viện.

Cũng đúng, đây nhẹ linh tinh còn đang trông qua cổ tay thế này, không phải ở bệnh viện thì còn có thể ở đâu?

" Cô tỉnh rồi à?"

Cánh cửa bên ngoài đột nhiên bật mở, tiếng giày da rõ ràng lộp cộp vang lên, đèn trên đỉnh đầu tách một cái được bật lên, làm rõ bóng người nam tính sừng sững khoác lên người chiếc áo blouse trắng muốt dài gần đến đầu gối.

Thẩm Dật Phàm đẩy mắt kính, đem gói đồ trên tay đặt lên bàn bên cạnh cửa ra vào. Lúc này mới lững thững đến gần Tiết Lạc. Đôi mắt anh hơi lướt qua bình bước biển đang nhỏ giọt treo trên đỉnh đầu của cô, cảm thấy đã đủ liền cẩn thận đem kim truyền nước lấy ra, dùng bông gòn chứa cồn áp vào tay cô giữ chặt, ba phút sau mới đem bông gòn còn lưu lại một ít máu vắt vào sọt rác. Anh ôn nhu vuốt vài sợi tóc rối tung của cô, dịu dàng hỏi.

" Cảm thấy thế nào rồi, cô đã ngủ năm ngày năm đêm!"

" Nhiều như vậy sao?"

Tiết Lạc không quá tin tưởng hỏi lại, ánh mắt lướt nhìn tập lịch để trên bàn, nhìn kĩ năm số bị khoanh tròn bằng mực đỏ mới rời mắt đi. Hẳn là có ai đó chờ cô tỉnh dậy từng ngày cẩn thận khoanh vào tấm lịch này.

Sẽ là ai nhỉ? Là ba, mẹ hay là Âu Thần Dương?

" Cô đang nghĩ ai là người khoanh tấm lịch này à? Cô nghĩ là ai? Ba, mẹ của cô, hay là Âu Thần Dương?"

Thẩm Dật Phàm đứng dậy gấp lại tập lịch, vung tay liền quăng nó vào sọt rác bên cạnh. Anh cho tay vào túi quần lại dựa người vào trong tường. Ánh mắt nhìn cô thoáng thoảng một ý cười đậm nhạt.

Ở bên cạnh Thẩm Dật Phàm luôn có cảm giác dễ chịu như vậy!

" Anh có thể đừng chơi trò con sâu đi trong bụng người khác như thế không? Tôi không thích điều đó, có cảm giác như bị cỏi sạch đứng trước mặt anh vậy!"

" Cô liên tưởng thật là thông tục!"

Thẩm Dật Phàm khoát tay cười khề một tiếng, anh đi lấy cái túi mình tự đem đến mở ra. Bên trong có một cái cà mèn giữ ấm chuyên dụng, bàn tay thon dài chậm rãi mở nắp, để mùi hương phả ra hòa quyện cùng không khí.

" Anh đoán được tôi sẽ tỉnh dậy à?"

Tiết Lạc hít hít hai hơi mùi thơm này, khó hiểu gương mặt hỏi Thẩm Dật Phàm. Ngược lại được nhận một cái lắc đầu.

" Không có! Ngày nào tôi cũng nấu rất nhiều cháo đem đến phòng bệnh, cô không tỉnh mà tôi thì phải nuốt hết chỗ cháo đó. Cô không tưởng tượng nổi đâu, nếu như cô hai ngày nữa mới chịu tỉnh, tôi sau này nhìn thấy cháo sẽ muốn nôn, mặc dù nó ngon cực kỳ!"

Cách nói chuyện hài hước của Thẩm Dật Phàm khiến Tiết Lạc bật cười, cô nheo mắt nhìn gương mặt anh ở dưới ánh đèn, làn da trắng mịn không tí vết tương như muốn phát ra ánh sáng lóng lánh như thủy tinh. Nếu nói cô vừa rồi không cảm động thì là nói dối, làm gì có ai sẽ khờ động dung một chút nào trong khi mình thì ngất đi mà anh ta thì lẳng lặng chờ đợi, thậm chí còn sợ mình tỉnh dậy sẽ đối diện kiên trì hằng ngày đều nấu ăn.

Thẩm Dật Phàm, nếu anh không phải nam chính thì tốt quá, tôi nhất định sẽ nói tôi thích anh!

" Nào, đừng cảm động nữa, cô trước hết ăn một chút đi nào!"

Thẩm Dật Phàm đổ cháo ra chén, mùi thơm quần quít càng lúc càng nồng, anh lấy cái muỗng nhỏ múc một chút, đưa lên gần miệng thổi qua, đến khi cảm nhận đã bớt nóng liền đưa đến bên miệng Tiết Lạc. Mặc kệ cô một chút cũng không động, kiên trì giữ vững bàn tay tại đó, không hề có ý thu về.

" Tôi có thể tự ăn!"

" Cô là bệnh nhân của tôi!"

Cách trả lời không chút ăn nhập của thẩm Dật Phàm làm Tiết Lạc không khỏi lắc đầu cười khờ một tiếng, đành phải ngoan ngoãn cúi đầu hé miệng húp một ngụm cháo. Mùi cháo rất thơm, hương vị cũng rất ngọt ngào, ăn vào rất dễ chịu, lại được người ta thổi qua trước, nhiệt độ thích hợp khiến cô không e dè nuốt luôn xuống cổ họng.

Quả nhiên không hổ danh Thẩm Dật Phàm, nấu cháo cũng tuyệt vời như vậy, đáng về anh ta nấu ăn trong bếp hẳn là rất đẹp mắt. Sẽ gọn gàng, sạch sẽ và hấp dẫn giống hệt anh ta vậy!

" Đối với bệnh nhân nào anh cũng tốt như thế này à?"

Tiết Lạc không nhịn được mở miệng hỏi, mặc dù cô cũng cảm giác là không thể nào. Chi là đột nhiên thắc mắc, không kịp suy nghĩ liền hỏi ra rồi.

Thẩm Dật Phàm ngừng động tác múc cháo một chút, ngẩng đầu lên nhìn Tiết Lạc, ánh mắt của anh thật chăm chú, sáng rõ và trong suốt như nhìn tới đáy, hỏi lại.

"Cô từng nhìn thấy tôi đối xử với người khác như vậy à?"

"Không có!" Không nhìn thấy cũng không có nghĩa là không có!

"Tiết Lạc, tôi hiểu cô đang nghĩ gì. Nhưng tôi là một bác sĩ chứ không phải thân nhân. Một ngày tôi không biết khám cho bao nhiêu bệnh nhân, tôi làm sao có thể nấu cháo cho tất cả rồi chờ bọn họ tỉnh dậy!"

Thẩm Dật Phàm cười cười, tay tiếp tục múc cháo, đưa lên trước miệng Tiết Lạc. Cô nghe cũng chỉ à một tiếng cúi đầu tiếp tục ngoan ngoãn ăn. Hai người rất ăn ý không nhắc tới chuyện đã xảy ra, kể cả việc trong năm ngày cô hôn mê không hay biết gì, người kia cũng một câu không nói.

Tiết Lạc thật sự rất cảm tạ Thẩm Dật Phàm như vậy, ít ra cô có thể nuốt trôi bát cháo ngon miệng này, thật sự không muốn nghe những thứ bên lề ảnh hưởng đến dạ dày.

Chỉ là một bát cháo không to lắm, nhưng người đút người ăn cũng kéo dài đến ba mươi phút mới xong, đến khi Tiết Lạc thật sự ăn không nổi nữa mới quyết định nâng tay đẩy tay cầm muỗng cháo của Thẩm Dật Phàm đưa đến, vẻ mặt xỉn ra lắc lắc đầu, tay lại xoa xoa bụng ý bảo cô không thể tiếp tục nữa. Hành động đơn giản giống trẻ nhỏ làm nũng này khiến người nào đó bật cười, không tiếp tục ép buộc cô mà bỏ muỗng cháo vào miệng, sau còn ăn hết những gì còn lại trong bát khiến đôi mắt của cô kém chút nữa là tròn.

Cái muỗng đó vẫn còn dính nước miếng của cô mà, Thẩm Dật Phàm không ngại sao?

Tiết Lạc ho khan một tiếng, không nói gì mà lơ đãng quay đầu nhìn ra cửa sổ che rèm nhưng vẫn lơ mơ nhìn được khoảng trời tối đen. Gió lạnh đập vào cửa sổ thủy tinh mang đến từng tiếng động kì dị và hải hùng.

Cô thoáng cái rùng mình, không thể chịu nổi liền dúi mắt ngược lại vào trong.

Thẩm Dật Phàm ăn xong cháo liền bỏ cả chén và muỗng vào cà mèn, đặt xuống chân ghế. Anh ngồi đó, mười ngón tay thon dài khẽ đan vào nhau, đôi mắt chăm chú nhìn về mặt của Tiết Lạc đang vô cùng mất tự nhiên, đột nhiên gọi.

"Lạc Lạc!"

"Hả?"

Tiết Lạc mơ màng liền trả lời, trả lời xong mới phát hiện ra có gì đó không đúng lắm. Đây là lần đầu tiên Thẩm Dật Phàm gọi cô bằng tên thân mật. Anh ta sao lại như vậy? Chẳng lẽ muốn nói cái gì?

"Chúng ta yêu nhau đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nếu Anh Không Ngại... Tôi Sẽ Yêu Anh!

"Chúng ta yêu nhau đi!"

Câu nói thẳng thắn hòa quyện cùng giọng nói trầm ấm đầy ma lực của Thẩm Dật Phàm làm Tiết Lạc ngẩn ra, trong phút chốc, cô không biết mình phải nói gì, cứ ngẩn người ra ngây ngốc nhìn anh, khóe môi mấp máy mang theo một tia run rẩy không thể diễn tả bằng lời.

Thẩm Dật Phàm bị đôi môi Tiết Lạc run rẩy như vậy quyến rũ, anh cười một tiếng, khẽ cúi đầu xuống chạm nhẹ lên môi của cô.

Vào khoảnh khắc hai cánh môi chạm vào nhau, thời gian tưởng như lập tức ngừng lại, lắng đọng và quay cuồng.

Nụ hôn của Thẩm Dật Phàm không mang theo tia tình dục nào dù chỉ là rất nhỏ, chỉ thoáng chạm vào rồi rời đi. Nó không điên cuồng, trần trọc như Âu Thần Dương, càng không có mùi vị hoang dã ma mị dụ hoặc như Cố Nguyên Phong. Đó chỉ là một nụ hôn rất bình thường, nếu có thể dùng một thứ gì đó để hình dung, có lẽ là gió, cũng có thể là thảo dược... Thật sự rất dịu dàng và tươi mát, nhưng lại dễ làm cho lòng người đắm say.

"Em hiểu chứ?"

Thẩm Dật Phàm chỉ chạm nhẹ trong chớp nhoáng rồi rời khỏi, nhưng bàn tay anh vẫn đặt ở bên gò má của Tiết Lạc không hề rời đi, đôi mắt sâu lắng nhìn sâu vào mắt cô, như cố gắng để cô quan sát được tần suất dao động mãnh liệt đằng sau vẻ ngoài bình lặng thần nhiên đó.

Tiết Lạc thấy rồi... Cô thật ngại ngùng rũ nhẹ hàng mi xuống che đi nội tâm cũng khe khẽ xao động, bàn tay nhỏ nhắn mềm mại vẫn không có bao nhiêu lực thoáng nâng lên, bắt lấy bàn tay của Thẩm Dật Phàm kéo xuống, đầu nhỏ hướng anh lắc nhẹ.

" Xin lỗi, tôi không thể!"

" Tại sao?"

Thẩm Dật Phàm không quá ngạc nhiên vì kết quả này, nhưng anh vẫn kiên trì, thản nhiên hỏi lại. Tiết Lạc nhìn anh, khẽ khàng nói, thực tế, trần trụi, một chút cũng không lắt léo.

" Tôi từng ngủ với người đàn ông khác!"

" Tôi biết!"

Thẩm Dật Phàm ngược lại vẫn không tỏ thái độ gì, nhưng trước khi Tiết Lạc kịp nhú chân mảy, anh lại bỏ sung.

" Nghe này Lạc Lạc, em đừng nghĩ tôi bao dung quá mức hoặc nói thẳng ra là đang thương hại em. Đừng để tôi nghe những cụm từ như vậy vì nó không đúng chút nào. Tôi bao dung ư? Không có đâu, tôi ghen tỵ muốn chết đi được ấy. Nói thế nào tôi cũng là một người đàn ông. Là một người đàn ông với sinh lý và tâm lý bình thường nhất trên đời chứ không phải chúa cứu thế. Tôi có quyền gì mà bao dung mọi người đây? Tôi càng không phải thương hại em đâu, em chẳng có gì để tôi phải thương hại cả. Em thiếu tiền à? Không có! Em hèn mọn à? Không có! Em không có năng lực à? Dĩ nhiên không phải! Tôi đồng ý trước đây tôi vô cùng ghét em. Tôi không thích hạng phụ nữ tùy tiện trèo lên giường của tôi, tôi càng không muốn em, một người con gái mới mười tám tuổi nói những từ ngữ ô uế mà chính tôi cũng thấy rùng mình. Tôi ngày đó chán ghét em như vậy đấy. Nhưng em có nhận ra không, cảm giác của tôi dành cho em sau khi em mất trí nhớ rất khác lạ, chỉ là khác lạ thôi. Tôi cảm thấy tò mò về em, tò mò về linh hồn của em. Cảm thấy em không còn là em của trước kia mà là một linh hồn nào đó lạ lẫm vừa nhập vào và sống thay một phần cuộc sống của người phía trước. Mặc dù điều tôi nói rất buồn cười nhưng tôi thật sự đã nghĩ như vậy đấy. Tôi tiếp cận em, đến gần em ban đầu chỉ vì tôi cảm thấy mới lạ. Kì thực tôi muốn tìm hiểu xem em muốn làm gì. Tôi nghĩ rằng em đang có một kế hoạch nào đó khiến em phải giả vờ ngây ngô và đáng yêu thế này. Nhưng tôi đã lầm! Tôi đã lầm khi tôi lún vào cuộc sống của em, tìm hiểu em, từng chút lại từng chút thăm dò em để rồi tôi nhanh chóng phát hiện có một điều gì đó kì lạ đang nảy mầm mà không có một tín hiệu báo trước trong lòng tôi. Lạc Lạc à, em không hiểu lúc ấy tôi khủng hoảng đến mức nào đâu. Tôi thường xuyên đứng trước gương và tự hỏi rằng tôi vì sao lại thích em? Thích em ở điểm gì? Và em đã làm cách nào để len lỏi vào trái tim tôi khiến tôi cuồng dại đến mức này. Tôi đã nghĩ tôi sẽ biến thành một thằng tự kỷ và tôi nghĩ mình nên tránh em xa một chút. Trái tim tôi đã quy lỗi cho sự tò mò của tôi rằng vì nó muốn gặp em quá nhiều nên mới gây ra những hiểu lầm lớn như vậy. Tôi đã gặp em được bao nhiêu lần mà dám nói thích em? Tôi đã xoa dịu mình như vậy đấy. Nhưng giống như tôi không có quyền điều khiển nữa, tôi vẫn cứ muốn gặp em như thế đấy. Ngày em đến chỗ cậu nhóc họ Diêu kia, tôi đã rất ghen tỵ. Tôi cảm giác được nguy cơ rằng em hoàn hảo và tuyệt vời đến mức nào và rất nhanh sẽ có một người đàn ông khác chạy tới ôm em đi mất, còn tôi đã sớm biết mình yêu em lại thất bại thế này. Tôi không chấp nhận được và tôi đã đến gặp em!"

Thẩm Dật Phàm thoáng ngừng lại một chút, anh đứng dậy, di chuyển ra cửa sổ, kéo rèm cửa càng thêm chặt rồi quay đầu lại, nhìn Tiết Lạc đang ngồi trên giường, chậm chạp nói tiếp.

" Tôi không định nói với em sớm thế này đâu. Tôi muốn em từ từ ghi nhớ những khoảnh khắc ở bên tôi, quen với sự có mặt của tôi, đến khi chắc chắn em có tình cảm với tôi, lúc đó tôi sẽ đứng trước mặt em, nói với em là tôi thích em. Nhưng tôi lầm rồi! Năm ngày trước khi tôi sắp được giao ban, Âu Thần Dương cùng Lâm Quân Thần đưa em vào đây, tôi đã thấy được ánh mắt điên cuồng, vằn lên tia đỏ phức tạp, có yêu thương có hối hận của Âu Thần Dương, tôi đã thấy ánh mắt luôn lạnh lùng của Lâm Quân Thần lúc này hẳn học nhìn Âu Thần Dương, còn khi nhìn em thì sóng mặt nhộn nhạo. Là một người đàn ông tôi làm sao có thể không biết đó là ánh mắt gì. Âu Thần Dương đã yêu thương em, còn Lâm Quân Thần cậu ta đang cố gắng giữ chặt hàng rào bảo vệ đã sắp sụp đổ mà tôi nắm chắc rằng không còn lâu nữa thôi cậu ta sẽ lao tới, dùng mọi cách yêu thương em. Tôi không thể không thừa nhận cả hai người đó đều là những đối thủ nặng kí của tôi, tôi không biết vì sao em không chấp nhận họ nhưng tôi e dè bởi tâm tính của bọn họ chính là tâm tính kiên cường và bền bỉ. Đừng nhìn Lâm Quân Thần lạnh lùng, cậu ta một khi yêu là sẽ bán mạng. Đừng nhìn Âu Thần Dương cố chấp, bởi vì cố chấp là điểm mạnh nhất của cậu ta. Còn tôi, tôi có gì? Tôi cho dù ưu tú cỡ nào đi chăng nữa cũng sẽ bị vùi dập nếu bên cạnh có đến hai người xuất sắc như vậy đứng bên cạnh em. Em có trách tôi ích kỷ không nếu như tôi phồng tay trên của hai người đó mà nói với em những lời này? Tôi chỉ muốn nói với em, tôi không biết em làm người như thế nào, nhưng tôi vẫn yêu em và tôi tin vào ánh mắt của mình. Tôi chỉ mong có tôi em sẽ là của riêng tôi mà thôi. Vì tôi không dám chắc mình có khả năng đối chọi với những người kia nếu em không kiên trì. Em không cần phải trả lời ngay đâu, vì tôi mong em không vì những lời nói của tôi hèn mọn thế này mà ép buộc yêu tôi, chỉ mong em nhìn tôi như một người đàn ông yêu em và cần em để em chậm rãi tiếp nhận tôi! "

Những lời tâm tình của Thẩm Dật Phàm rất khe khàng chậm rãi, anh ta như một cái chuông khẽ gõ xuống một nhịp, để cho lòng cô rung động từng hồi. Người đàn ông này nói như vậy mà lại không muốn cô cảm động. Lời lập luận đó là ấu trĩ đến mức nào đây?

" Thẩm Dật Phàm, nếu anh không ngại, tôi sẽ yêu anh!"

Tôi sẽ không hèn mọn chỉ vì bản thân từng qua đêm với người đàn ông khác! Tôi chỉ ngại ngần thân phận của các anh vì từng là nam chính. Nhưng tôi đột nhiên cảm thấy mình rất ấu trĩ. Sao tôi luôn nghĩ anh là nam chính, cứ mãi lo sợ về một kết cục trong nguyên tác mà quên mất rằng sự xuất hiện của tôi đã làm mọi việc không còn giống nguyên tác nữa rồi.

Tôi cũng muốn một cuộc sống bình thường. Nếu anh có thể làm tôi rung động thì cứ chọn anh đi. Tôi sẽ không xem anh hèn mọn đâu vì anh đã nói những điều mà tôi thích nhất trên đời. Tôi có thể tin anh hay không?

Ừ, cứ thử một lần!

Chương 66: Bạn Tốt Đến Thăm

"Lạc Lạc, cậu thế nào rồi?"

Huỳnh Thiên Trúc vừa mở cửa lao vào, khi chưa kịp nhìn thấy người đã nghe thấy giọng nói của cô vắng vắng. Thật đúng là con người có cá tính vô cùng nhí nhảnh.

Sau khi ở trường tạm nghỉ, Tiết Lạc cùng Huỳnh Thiên Trúc đã một thời gian không gặp được nhau, cũng không biết cô ấy bằng cách nào biết được cô nhập viện, không nói tiếng nào liền chạy đến thăm nom.

Bạn tốt quả nhiên chính là bạn tốt, cơ bản là từng nơi từng lúc làm người ta âm lòng muốn chết đi được!

"Thế nào? Thế nào rồi? Cậu không phải là khỏe nhất sao? Vì cái gì mới một thời gian không gặp đã đi vào bệnh viện vậy hả?"

Tiết Lạc đang nghe nhạc, bị Huỳnh Thiên Trúc liên tục tập kích bằng đồng câu hỏi. Cuối cùng không thể chịu được đành phải tháo tai nghe ra tiếp chuyện với cô nàng.

Không thể không thừa nhận, thời gian qua cô cũng rất nhớ cô bạn thân này, nằm viện lại được cô ấy đặc biệt đến thăm, đãi ngộ này xem như không tệ đi!

"Tớ không sao cả, chỉ là áp lực quá độ thôi!"

Áp lực quá độ dẫn đến ngẹt van tim, nếu như không nhờ tài lái xe của Âu Thần Dương quá siêu đẳng kịp thời đưa Tiết Lạc đến bệnh viện thì cái mạng nhỏ này cũng muốn cúng cho thổ địa luôn rồi. Chỉ là điều này cô tuyệt đối sẽ không nói ra. Thay vì để bạn bè vì mình lo lắng, cô tình nguyện tự gặm nhắm nó một mình.

Huỳnh Thiên Trúc cũng không phải người nhạy bén gì, nghe Tiết Lạc nói một chút cũng không nghi ngờ, quay sang liền tóm lấy một quả táo gặm ăn ngon lành.

"Lạc Lạc, cậu nói xem tại sao táo của cậu lại ngon như thế này hả? Tớ đã ăn qua nhiều loại táo cũng chưa từng thấy quả nào giòn và ngọt như táo của cậu. Cậu mua ở đâu vậy?"

Huỳnh Thiên Trúc vừa cắn một miếng, hai mắt đã sáng bừng lên không ngừng xuýt xoa khen ngợi. Chưa ăn xong quả này đã tóm lấy một quả khác, tùy tiện lấy tay chùi một chút đến khi gặm xong quả kia liền cho ngay vào miệng, ăn một chút cũng không ngừng nghỉ.

Tiết Lạc ngăn người nhìn cách ăn mất hình tượng của Huỳnh Thiên Trúc, lại nhìn những quả táo đỏ mon mọn đã được rửa sạch sẽ đặt trên đĩa ở đầu tủ cạnh giường bệnh, nhìn một hồi lâu cũng không có ý định chớp mắt.

Những quả táo này là sáng nay Thẩm Dật Phàm đem vào phòng bệnh, cũng là anh cẩn thận đem đi rửa và đặt lên bên cạnh đầu giường. Bình thường Tiết Lạc không quá thích táo, nhìn thấy cũng chỉ trưng cho đẹp, hoàn toàn không có ý định muốn ăn gì. Cô vốn nghĩ trong phòng bệnh nào cũng có vài loại trái cây, bác sĩ cũng hay khuyến khích bệnh nhân ăn để tăng cường vitamin nên không để ý quá nhiều. Chỉ là đây hình như không phải loại táo thường.

Tiết Lạc nhú nhú chân mày, cuối cùng cũng cầm một quả táo nếm thử. Quả nhiên sau tiếng vang giòn tan là một vị ngọt ngào hòa lẫn vào từng tế bào vị giác, thấm xuống cổ họng rồi chậm rãi thấm vào trái tim cô.

Thẩm Dật Phàm, anh đúng là người không thể khiến người khác ghét được mà!

Ngay cả trái cây trên đầu giường cũng tỉ mỉ chọn loại tốt nhất, anh là quan tâm tôi đến mức nào đây?

Tiết Lạc tưởng tượng đến cảnh Thẩm Dật Phàm tra khảo những loại trái cây tốt nhất, cẩn thận chọn trong đó loại ngon nhất, kiểm nghiệm qua từng quả rồi mới đem đến đây. Trái tim nhất thời cảm thấy có chút ghen.

Vốn cô không quá tin vào đoạn tình cảm này, nhưng lúc này tình cảm ấy dường như đã đầy hơn một chút, từng chút một lấp đầy khoảng trống và nỗi lo sợ trong cõi lòng luôn không được bình an của cô...

Huỳnh Thiên Trúc ăn xong hai quả táo, móng vuốt lại đưa ra muốn lấy thêm một quả nữa. Nhưng vừa mới đưa được giữa chừng thì đĩa trái cây đã bị Tiết Lạc không khách khí nâng lên khiến cô không khỏi trừng lớn hai mắt, ai oán nói.

"Lạc Lạc, cậu không thể ích kỉ như vậy chứ? Chỉ là vài quả táo có thể nào so sánh với tình bạn của chúng ta hay sao?"

" Đây là táo người yêu tớ lựa, cậu ăn không mắc nghẹn à?"

Tiết Lạc nâng bàn tay nhỏ nhắn mềm mại vuốt ve khe khẽ từng trái táo, tầm mắt nâng lên thì nhìn thẳng vào mắt của Huỳnh Thiên Trúc, quả nhiên thấy bạn tốt thật sự bị nghẹn, hai tay ôm cổ không ngừng ho khan.

" Sao cậu không nói sớm, tối nay tớ đau bụng nhất định không tha cho cậu!"

Táo của người yêu người ta lựa, làm sao có thể tiêu hóa dễ dàng được?

" Sao cậu không nói là tốc độ của cậu quá nhanh, tớ cơ bản là ngăn không kịp!"

" Ách... Hình như đúng là như vậy... Nhưng mà đừng nói chuyện này nữa. Cậu làm thế nào lại nhanh chóng có người yêu như vậy. Trước kì nghỉ vẫn không có cơ mà! Ngoan ngoan khai ra xem, anh ấy tên gì nào!"

" Anh ấy là Thẩm Dật Phàm, bác sĩ!"

Tiết Lạc cười nhẹ nhàng đáp, một chút cũng không có ý định che giấu. Cái tên của Thẩm Dật Phàm đã khá nổi tiếng, vừa nói ra liền rước lấy một tràng hô to gọi nhỏ vô cùng hào hứng của Huỳnh Thiên Trúc.

Hai cô gái trong phòng say mê nói chuyện, một chút cũng không biết ngoài cửa đã có người đứng đó từ lâu.

Lâm Quân Thần dựa người vào vách tường, một tay xách túi trái cây, một tay cho vào túi quần. Đầu ngẩng lên nhìn trần nhà trắng muốt, khóe môi mấp máy liên tục lặp đi lặp lại duy nhất ba chữ.

" Thẩm Dật Phàm.."

Sau khi tiễn được Huỳnh Thiên Trúc trở về, Tiết Lạc cầm máy chơi game lên đùa nghịch. Khi cô đi vào bệnh viện mọi đồ dùng của cô đều bị Thẩm Dật Phàm cường chế cầm đi. Anh không cho phép cô dùng điện thoại, cũng không cho dùng máy tính. Cô phải đấu tranh với anh suốt mấy ngày mới được nhân nhượng cầm một máy chơi game chạy bằng pin mà học sinh tiểu học vẫn hay chơi. Bên trong chỉ có trò xếp hình và bắn súng đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn nhưng đối với một người đã " đói khát lâu ngày " như cô thì tuyệt đối là cực phẩm từ trên trời rớt xuống. Cô một câu cũng không dám kéo nheo, vội vàng đem đồ ôm vào trong ngực, rất sợ khiến người nào đó đột nhiên đổi ý. Chỉ là cô đâu biết, chính bộ dáng trẻ con của mình lại làm mỡ sói nào đó phiền não thật lâu.

Đáng yêu như vậy, thật như cây kim đâm vào mắt anh!

Thẩm Dật Phàm kết thúc ca giải phẫu có độ khó cao vừa được chuyển đến bệnh viện, anh thật cẩn thận ở trong phòng khử trùng tiêu độc ba lần rồi mới yên tâm thay đồ đi ra ngoài. Hôm nay vì có ca mổ gấp, anh không thể nấu cháo đem đến cho Tiết Lạc, nhưng cũng không muốn cô bị đói liền lên mạng tra một vài tiệm ăn có danh tiếng tốt đặt vài món để người ta chuyển đến bệnh viện. Ngửi được mùi thức ăn thơm lừng phả ra, người nào đó cảm thấy không tệ, hài lòng đem đồ ăn đi đến phòng bệnh của cô người yêu nhỏ bé không báo trước đã đẩy cửa đi vào. Trùng hợp nhìn thấy cô đang xoay xoay trái táo cắn dở trên tay, ngẩng mặt nhìn anh cười lộ ra cái răng khểnh như mèo vô cùng đáng yêu. Câu đầu tiên cô nói với anh là.

" Em không thích ăn táo, nhưng vì của anh đem tới nên em ăn hết rồi!"

Tất nhiên là đã che giấu việc hai trái táo nằm trong bụng của Huỳnh Thiên Trúc. Thẩm Dật Phàm nghe cô nói không khỏi bật cười, không khỏi lắc lắc đầu. Con mèo nhỏ ranh ma này!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Đằng Sau Camera

" Em cảm thấy thế nào rồi?"

Thẩm Dật Phàm đặt đồ ăn xuống tủ cạnh giường, bàn tay rộng lớn xoay chuyển xoa xoa cái đầu nhỏ của người nào đó, hành động hết sức dịu dàng lại cẩn thận.

" Đã đỡ hơn nhiều, em không mệt mỏi nữa. Bao giờ thì em mới có thể xuất viện? "

Tiết Lạc nắm tay của Thẩm Dật Phàm kéo xuống, để anh ngồi bên cạnh cô, sau đó nghiêng đầu dựa vào lồng ngực rộng lớn của anh, rừ rừ rừ rừ nói. Biểu tình trên gương mặt lộ rõ vẻ nản chí chán chường.

Cô không thích ở lâu trong bệnh viện chút nào, vừa lạnh lẽo vừa cô đơn...

"Tại sao ba mẹ không đến thăm em nhỉ?"

Tiết Lạc ghen khuất hồi lâu cuối cùng cũng có thể đem chuyện thắc mắc nói ra. Theo lý mà nói cô ngất xỉu ở công ty, kinh động đến cả Lâm Quân Thần thì ba Tiết không thể nào lại không biết. Cứ tính theo tình thương của ba mẹ dành cho cô, thấy cô vào bệnh viện làm sao có thể một chút cũng không quan tâm chứ.

"Ba mẹ em trước khi em đến công ty đã ra nước ngoài rồi. Việc gấp nên em có lẽ không hay biết! "

Thẩm Dật Phàm thuận theo Tiết Lạc dựa vào, liền vòng tay ôm lấy cô thật chặt, cảm cúi xuống chạm vào đầu nhỏ của cô, thoải mái nhắm mắt lại, dịu dàng giải thích.

Tiết Lạc nghe vậy chỉ có thể gật gật đầu. Công việc của ba Tiết quá bận rộn, bình thường ông đi công tác đều đưa mẹ Tiết đi cùng. Chỉ là không ngờ lại trùng hợp như vậy, đúng lúc cô phải vào viện, bỗng dưng có cảm giác hơi tủi thân.

"Đừng buồn, còn có anh!"

Thẩm Dật Phàm giống như đọc được suy nghĩ trong đầu Tiết Lạc, anh di môi mỏng hôn nhẹ lên đỉnh đầu cô. Lời nói mang theo cung chiều khắc sâu vào xương tủy này, anh là muốn không có anh thì cô không thể sống có phải hay không?

Tiết Lạc rũ mi mắt, đầu nhỏ gục trong ngực Thẩm Dật Phàm thoáng động đậy, lặng lẽ tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh, an bình chìm vào giấc ngủ say.

Cô mệt mỏi rồi, chỉ muốn được bình yên ngủ bên cạnh người đàn ông này mà thôi!

Tình cảm của anh không mãnh liệt như lửa, không bá đạo như băng, không vô tình như gió nhưng lại tràn đầy sức sống của thảo mộc và dịu dàng như nước.

Có những thứ tình yêu, không cần thiết phải ồn ào mãnh liệt, rất nhẹ nhàng nhưng thật chậm rãi thấm vào tâm can.

Anh chính là cái nôi của cô...

Thẩm Dật Phàm không nghĩ đến anh lại ngủ quên. Nhìn Tiết Lạc gục đầu an tường ngủ trong ngực mình lại nhìn túi đồ ăn ở đầu giường chưa kịp động vào một miếng trong lòng liền thấy xót. Cô liệu có đói hay không vậy?

Thẩm Dật Phàm nghĩ rằng anh nên gọi Tiết Lạc dậy, nhưng vừa chạm vào cô lại nghĩ đến đã mấy ngày đều không nhìn thấy cô ngủ ngon thì liền khựng lại. Đấu tranh một hồi vẫn quyết định để cô ngủ thêm một lát.

Nhìn người nào đó bình yên ngủ trong lòng mình như vậy, Thẩm Dật Phàm có một loại thỏa mãn không thể nào diễn tả nổi. Cảm giác rung động mãnh liệt thật giống như một cậu học trò lần đầu tiên yêu một người, cứ hay lo sợ vẩn vơ. Cái lối so sánh tự nhiên này cũng thật buồn cười, nhưng anh lại nhận thấy rất chính xác. Nghĩ đến mình năm nay đã gần ba mươi tuổi, thế nhưng chưa bao giờ chân thành yêu một ai, lần đầu tiên yêu, lại chính là bé con từng khiến mình ghét cay ghét đắng.

Lạc Lạc, em nói xem, em xuất hiện trong sinh mệnh của tôi là loại vi diệu thể nào?

Thẩm Dật Phàm vươn tay vuốt vào sợi tóc không đúng nếp của Tiết Lạc. Sau mới cẩn thận xê dịch đầu nhỏ của cô đặt xuống giường, chỉnh lại gối dằm chân kĩ càng rồi mới bước ra ngoài. Anh vốn là định đi xử lý một chút bệnh án của khoa, nhưng vừa ra đến cửa lại bị một thứ nằm trong góc cửa ra vào làm chú ý.

Chân mày của Thẩm Dật Phàm thoáng nhíu lại, cúi người xuống kéo thứ đó ra khỏi. Vừa rồi anh đi gấp nên không nhìn thấy, bây giờ để ý kĩ mới biết là một giỏ trái cây.

Trái cây trong giỏ đều là loại tốt nhất, da vỏ căng bóng, tươi mon mơn, không có một dấu tích trầy xước. So với loại táo hoàng gia mà anh cất công chuẩn bị một chút cũng không kém. Khác duy nhất chính là trái cây trong đây đều chủ yếu là đồ chua, lại có khá nhiều chủng loại.

Cái này... Là do ai đem đến?

Thẩm Dật Phàm đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi khó chịu. Đây là dãy phòng bệnh vip, hành lang luôn có camera chạy 24/24. Anh dĩ nhiên không nói tiếng nào cầm theo giỏ trái cây đi vào phòng kiểm soát.

Trong phòng kiểm soát thường hay vắng người. Thẩm Dật Phàm đi vào cũng không ai hay biết. Mà dẫu có biết cũng không có ai dám ngăn cản. Anh chậm rãi đi loang quanh một vòng, sau đó mới lấy được cái đĩa mang số camera trước cửa phòng Tiết Lạc, đem cái đĩa bỏ vào máy phát sóng, ánh mắt chăm chú nhìn từng động tĩnh xuất hiện trên màn hình.

Cửa phòng Tiết Lạc từ sáng sớm đã có vô số y tá và người làm vệ sinh đi ngang qua. Chuyện đi qua đi lại mất một một lúc lâu nhưng cũng không khiến

Thẩm Dật Phàm mắt kiên nhẫn. Anh quan sát cho đến khi nhìn thấy một cô gái nhí nhảnh chạy vào phòng bệnh. Điều này không quan trọng, quan trọng là không lâu sau lại có một người đi tới, mà người này chính là... Lâm Quân Thần.

Ánh mắt của Thẩm Dật Phàm nhìn sâu vào biểu hiện của Lâm Quân Thần trên camera. Anh ta vẫn như cũ đeo theo một gương mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt kia, thật sự là không quan tâm sao? Không quan tâm thì tại sao lại phức tạp như vậy?

Thẩm Dật Phàm nhìn Lâm Quân Thần muốn mở cửa đi vào, nhưng cuối cùng lại khựng lại, hai mắt mở to mang theo kinh ngạc nhìn vào bên trong. Lại thấy anh ta dựa đầu vào tường, ngẩng đầu phát ra ba chữ "Thẩm Dật Phàm"

Trong camera vốn không lưu lại âm thanh, nhưng dựa vào khẩu hình miệng thì Thẩm Dật Phàm cũng phán đoán được anh ta nói cái gì. Anh cũng có thể tưởng tượng được anh ta đã nghe được cái gì từ bên trong phòng bệnh truyền ra. Hẳn là nghe thấy Lạc Lạc hướng về phía anh khẳng định tình cảm.

Hối hận chăng? Tiếc nuối chăng? Đã quá trễ rồi!

Thẩm Dật Phàm bấm vào nút close. Anh lấy chiếc đĩa ra khỏi máy phát, cảm thấy như thế là đã đủ. Không cần phải suy nghĩ nhiều. Ánh mắt thoáng cái lại chuyển qua gió trái cây trên bàn, mí mắt thoáng neho lại, cuối cùng cũng quyết định đem nó trở về phòng bệnh.

Lạc Lạc, người yêu của em đang ghen tị muốn chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Hẹn Hò Cùng Anh - Gặp Lại Âu Thần Dương.

Tiết Lạc cuối cùng cũng được bác sĩ cấp phép ra viện, dĩ nhiên tất cả đều phải trải qua sự cho phép của người đàn ông quyền lực Thẩm Dật Phàm.

"Anh nói xem, tại sao người trong bệnh viện đều sợ anh như vậy? Có phải anh bình thường rất đáng sợ không?"

Tiết Lạc đi bên cạnh Thẩm Dật Phàm, trên tay của cô còn cầm theo một cây kem lớn, vừa đi vừa quét mắt nhìn người nào đó đang thảnh thơi đi bên cạnh.

Thẩm Dật Phàm vươn tay ôm lấy Tiết Lạc từ phía sau, cầm dựa vào bờ vai của cô, thuận tiện cọ cọ vài cái, vui đùa nói.

"Anh là người như thế nào, em không phải biết rõ nhất sao? Anh, chỉ cưng chiều một mình em!"

Tiết Lạc bị hành động cọ cọ trên vai của Thẩm Dật Phàm làm cho toàn thân tràn lên cảm giác nhột nhột, cơ thể khẽ khàng run lên một cái. Không thể chịu được liền phải nhích người, né tránh vòng tay không thành thật của người nào đó, quay đầu trừng mắt với anh.

Thẩm Dật Phàm dịu dàng cười, tiếng cười rất khẽ lại giống như bao dung cho một đứa bé vừa phạm lỗi, nhẹ nhàng trấn an và xoa dịu cô. Trên thực tế, anh rất thích nhìn vẻ mặt như vậy của Tiết Lạc. Mỗi khi cô trừng to mắt liền vô cùng giống với một con mèo nhỏ đang nổi giận, vươn móng vuốt lên gãi gãi vào tâm can của anh. Những lúc đó anh chỉ muốn đem cô hóa nhỏ, sau đó bỏ vào túi quần cất đi, không muốn cho bất kỳ ai nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp cùng đáng yêu của cô.

Tiết Lạc có cảm giác như mình đang giận dỗi chỉ là đang đánh vào bông gòn. Còn nụ cười trên môi Thẩm Dật Phàm là đang biến tướng treu đùa cô khiến cô càng thêm tức giận, buồn bực muốn quay đầu rời đi.

Thẩm Dật Phàm thấy Tiết Lạc có vẻ muốn giận liền không nỡ đùa cô nữa, anh tiến lên phía trước một bước, vươn tay nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, nắm rất chặt, mười ngón tay đan cài vào nhau, kháng khí và hòa hợp đến kì lạ.

Tiết Lạc khẽ cử động bàn tay muốn giựt ra, nhưng lại khiến làn da mềm mại nấn cảm khẽ cạ vào vết chai giữa hai ngón tay trỏ và cái để lại sau nhiều lần dùng kéo phẫu thuật của Thẩm Dật Phàm, cảm giác nhột nhột đó kích thích thần kinh của cô làm toàn thân giống như bị điện giật, không còn cách nào khác đành phải ngoan ngoãn đi bên cạnh anh.

Người đàn ông này nha, rõ ràng bình thường thật dịu dàng, nhưng sẽ có lúc anh giống như một đốm lửa mãnh liệt cháy bùng lên, khiến người ta không cách nào từ chối... Đây cũng là nét hấp dẫn riêng ở anh, không thể lẫn với bất cứ người đàn ông nào...

Thẩm Dật Phàm thấy Tiết Lạc ngoan ngoãn thì rất hài lòng xoa xoa đầu cô, lặng lẽ kéo tay cô đi dạo qua các dãy phố, vào các công viên trò chơi rồi dạo qua trung tâm thương mại. Mỗi chỗ mà hai người đi qua đều rất bình thường, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác thường ngày. Có lẽ bởi đây lần đầu tiên hai người hẹn hò.

"Hai người làm gì ở đây?"

Giữa lúc Tiết Lạc và Thẩm Dật Phàm đang dạo quanh quầy đồ ăn của một trung tâm thương mại lớn thì đột nhiên nghe thấy giọng đàn ông trầm thấp

quen thuộc vang lên. Chủ nhân của giọng nói này lại chính là người mà cô không thể nào ngờ lại gặp được - Âu Thần Dương. Tại sao anh ta có thể xuất hiện ở chỗ này?

Tiết Lạc không chợt dạ khi đối mặt với Âu Thần Dương, nhưng sau những chuyện xảy ra cô lại không thể nào bình thần đối diện với người đàn ông này. Chỉ có cảm giác tấm tức vẫn nghẹn ở cổ họng không thể nói ra, ánh mắt thoáng một cái đã chuyển thành lạnh nhạt hờ hững nhìn anh.

Về mặt Âu Thần Dương cương cứng, hai mắt đảo qua đảo lại nhìn hai người Tiết Lạc và Thẩm Dật Phàm. Đôi mắt đó đặc biệt trở nên sắc lạnh khi nhìn xuống bàn tay nắm chặt của hai người kia. Ngọn lửa tức giận không cần ai nhen nhóm cũng bị đốt lên, mạnh mẽ thiêu rụi lí trí của anh.

Âu Thần Dương muốn tiến lên, kéo tay của Tiết Lạc ra khỏi Thẩm Dật Phàm. Và sự thật là anh đã làm như thế. Về mặt khó chịu cùng hành động đột ngột của anh là Thẩm Dật Phàm hơi ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền ý thức được vấn đề, vội vàng nắm tay Tiết Lạc kéo cô về sau lưng, cẩn thận che chở cô, liếc mắt trầm giọng lên án.

"Dương, cậu bị làm sao vậy?"

"Hai người là quan hệ gì?"

Âu Thần Dương giống như không hề nghe thấy câu hỏi của Thẩm Dật Phàm, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người với vẻ tan nát khó giữ, rất giống với một con thú bị thương, cuồng loạn và cầu mong một niềm tin dù chỉ là dối trá. Quan hệ gì? Mọi thứ rõ ràng như vậy còn cần phải hỏi nữa sao?

Âu Thần Dương đương nhiên không phải kẻ ngốc. Nhưng là bản thân anh không nguyện ý tin tưởng. Bảo anh nhìn người bạn thân của mình hẹn hò với người phụ nữ mình yêu, sau đó lại hỏi anh có cảm giác gì? Cảm giác gì ư? Chính là đau đến tê tâm liệt phế. Nó còn đáng sợ hơn là cảm giác khi anh bị Tiết Lạc từ chối, ít ra khi đó anh hiểu, anh còn có cơ hội...

Chỉ là bây giờ, anh thật sự còn cơ hội nữa sao? Anh nghĩ thế nào cũng không tưởng tượng được Tiết Lạc lại cùng với Thẩm Dật Phàm có mối quan hệ đó. Mà anh lại trẻ hơn người kia một nhịp...

Cuộc đời này, không phải quá trêu ngươi sao?

Thẩm Dật Phàm nhìn Âu Thần Dương mắt không chế, chân mày cũng khó nhịn được nhíu lại. Anh vốn biết Âu Thần Dương đối với Tiết Lạc có tình cảm. Nhưng cũng biết Tiết Lạc không yêu cậu ta. Có điều, anh dường như đã bỏ qua điều gì đó rất quan trọng? Chẳng lẽ là...

Trong đầu Thẩm Dật Phàm xẹt qua một loại khả năng, nhưng anh không có thời gian suy nghĩ nhiều. Chỉ có thể toàn lực bảo vệ Tiết Lạc, trầm giọng nói.

"Cậu hỏi như vậy để làm cái gì? Chúng tôi là quan hệ người yêu!"

"Được! Rất được! Hôm nay tôi xem như đã nhìn rõ! Không phiền toái đến hai người nữa... Tôi, đi trước!"

Âu Thần Dương cười lạnh lùng, bàn tay nắm chặt kiểm chế đến mức lộ ra khớp xương trắng bệch, thân hình lao đảo, quay người lập tức rời đi, bước chân của anh lạnh choạng, bị ai đến đáng thương...

Tiết Lạc mím chặt môi nhìn theo bóng dáng người đàn ông đó, đôi mắt sâu thẳm chứa đựng một tia khốn khổ. Gặp đã là sai! Phát sinh quan hệ lại càng sai... Chung quy trong cuộc xuyên không định mệnh này, người khiến cô cảm thấy mắc nợ nhất không phải ai khác chính là Âu Thần Dương...

Cô không thể nói nên lời vô trách nhiệm với người đàn ông này. Nhất là khi nhìn bóng dáng anh ta rời đi cô đơn và bất lực giống như vậy. Cô nên làm sao mới phải đây?

Sự xuất hiện của Âu Thần Dương không thể nghi ngờ chính là dội một gáo nước đá vào quan hệ giữa cô và Thẩm Dật Phàm. Hai người đương nhiên không còn tâm tình hẹn hò, cứ như vậy chuẩn bị lên xe rời đi.

Tiết Lạc ngồi trên xe, cô chỉ cảm thấy bàn tay lạnh buốt, lòng cũng lạnh như cát chứa một tảng băng đang dần tan ra, lan tràn khắp các góc khuất đến mức cả người đều tê tái. Thẩm Dật Phàm bên cạnh lại không nói một câu nào khiến lòng cô càng thêm áp lực muốn vỡ vụn.

"Dật Phàm, chúng ta nói chuyện một chút đi!"

"Không cần, anh đưa em về nhà!"

Thẩm Dật Phàm nói rất bình tĩnh. Nhưng Tiết Lạc lại thấy vẻ mặt trốn tránh trong đôi mắt của anh. Khóe môi cô thoáng cong lên thành một nụ cười tự giễu, trào phúng nói.

"Có phải anh thấy em rất kinh tởm đúng không? Trước đó em đã nói, em từng ngủ với người đàn ông khác. Anh có phải vẫn canh cánh trong lòng chuyện này? Cảm thấy em dơ bẩn không xứng với anh sao? Em không có gì để biện hộ cho mình, anh đã thấy em dễ tiện thể nào rồi đó, có phải anh đang hối hận không? Nếu như vậy, em sẽ không làm phiền anh nữa... Em đi trước!"

Tiết Lạc cầm lấy giỏ xách, xoay người muốn mở cửa nhưng tay của cô lại bị Thẩm Dật Phàm chặn lại, anh chỉ hơi dùng lực một chút đã kéo được thân thể nhỏ bé của cô vào lòng, bàn tay anh vững vàng giữ lấy bờ vai của cô, khóe môi khẽ sát vành tai phả ra từng hơi thở vững chãi và gấp gáp. Giọng nói vang lên run rẩy lại cực kỳ bị ai.

"Lạc Lạc, đừng nói nữa. Anh không suy nghĩ như vậy. Đối với anh mà nói, em là sự tồn tại vô cùng quan trọng. Anh không thể để mất em, nhưng anh không ngờ người em nói lại là Dương. Anh lúc này thực sự rất bối rối, anh cảm thấy rất loạn, đầu óc không nghĩ được gì cả. Em phải hiểu là anh yêu em, nhưng... Anh cần một chút thời gian! Lạc Lạc, anh chỉ cần như vậy, có được không?"

Khoảng cách xa nhất của một người đó chính là ở gần bên nhau nhưng lại thấy cách xa vời vợi. Tiết Lạc âm thầm nuốt tiếng nấc nghẹn ngào vào lòng, ánh mắt cũng bắt đầu rời rạc. Có phải cô đã sai rồi không? Đáng ra, không nên bắt đầu mối quan hệ này, để bây giờ cô thật không nỡ buông tay...

Thời gian... Thật sự chỉ cần thời gian thôi sao? Thời gian thật sự có thể làm đoạn khúc mắc này tháo gỡ ư? Tại sao cô lại cảm thấy, thời gian này chỉ là gạch nối để cô và anh cách biệt muôn trùng..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Vòng Luân Quẩn

"Tiểu Lạc, cháu đang bận sao?"

Vương Nhu đứng bên cạnh cửa hồi lâu nhưng người trong phòng vẫn đang nhìn vào trang giấy không hề hay biết đến sự tồn tại của bà khiến bà không còn cách nào khác phải vuron tay gõ nhẹ lên cửa.

Tiết Lạc bị tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên bên tai làm cho giật mình, theo bản năng liền ngẩng đầu lên, ngây ngốc nhìn Vương Nhu hồi lâu mới ý thức được vấn đề đành vội vàng rũ mặt xuống, nhẹ giọng đáp lại.

"Cháu không bận, cô có việc gì phân phó ạ?"

"Phân phó thì không có, nhưng hình như cháu quên rằng hôm nay có hẹn với Iris thì phải! Cháu không phải đã quên người này trừ cháu ra sẽ không tiếp chuyện với ai cả chứ!"

Vương Nhu vừa cười vừa tiến về bàn làm việc của Tiết Lạc, nhanh tay thu gọn tài liệu trên bàn của cô xếp vào một góc. Khi ngẩng đầu gương mặt lại tràn đầy ôn nhu và bao dung của bậc trưởng bối, yêu thương xoa nhẹ đầu nhỏ của cô, nói.

"Tâm tình bất ổn thì không cần làm việc nữa. Đợi đến khi xong việc của Iris cháu sắp xếp ra nước ngoài nghỉ ngơi một thời gian đi!"

Tiết Lạc nhìn chồng tài liệu chất dày trên bàn, lại ngẩng đầu nhìn Vương Nhu. Từ trong ánh mắt của bà cô có thể nhìn ra được ý vị chân thành cùng thông cảm thật sự chứ không phải là cố tình xu nịnh như những người khác. Về mặt ấy nhất thời làm cô ấm lòng, bàn tay nhỏ bé lại không kiềm được chạm khẽ lên gò má mềm mại.

Hóa ra tâm tình của cô đều ghi rõ trên mặt, ngay cả Vương Nhu cũng có thể nhận ra được! Quả thật là quá đáng tự giễu rồi!

Từ hai ngày trước cùng Thẩm Dật Phàm tan rã trong không vui, Tiết Lạc vẫn lâm vào một trạng thái nửa vời như vậy, cả người suốt ngày đều ngẩn ngẩn ngơ ngơ, cái gì cũng không thể nhập được vào đầu. Ví như chồng tài liệu này đã đặt trên bàn cô cả tuần, nhưng đến nay vẫn chưa xem quá tờ thứ hai. Cái cảm giác không tài nào không chế được chính mình làm cô cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng càng khó chịu lại càng rối rắm, càng rối rắm lại càng không có cách nào thoát ra được.

Tiết Lạc lúc này thật giống như con thuyền không có bánh lái, không cách nào điều khiển, chỉ có thể tùy theo con nước trôi dạt khắp mọi nơi. Trôi đến khi cảm xúc cũng bị mài nhẵn, mà bờ bến thì vẫn xa xăm vời vợi...

Cô, nên làm thế nào bây giờ?

Tiết Lạc rất tôn trọng lựa chọn của Thẩm Dật Phàm. Anh cần thời gian, cô sẽ cho anh thời gian. Cho dù lòng cô bây giờ khó chịu đến mức nổi tung, nhưng cô cũng không chủ động liên lạc với anh. Cô chính là muốn chờ, chờ đến lúc anh có thể bình tĩnh, đủ sức chấp nhận chuyện quá khứ.

Tiết Lạc hiểu, cô khó chịu, nhưng Thẩm Dật Phàm hẳn là càng khó chịu hơn cô ngàn lần. Nói cho cùng anh cũng là người đứng giữa, lại là một con người trọng tình cảm. Muốn vượt qua đoạn tình duyên này, hẳn là nói dễ hơn làm.

Có lẽ, cô thật sự cần được nghỉ ngơi! Nếu như không phải còn vướng bận việc hợp tác với Cố Nguyên Phong, cô chắc chắn sẽ bỏ qua mọi thứ để đi tìm cho mình một khoảng lặng. Thư giãn một chút để tinh thần và thân thể đều được giải thoát, như vậy hẳn là tốt hơn nhiều đi!

Chỉ vì Cố Nguyên Phong...

Tiết Lạc cười khổ một tiếng, không dấu vết thu tất cả tâm tình phức tạp vào sâu trong đáy mắt, thản nhiên đứng dậy thu dọn đồ đạc bỏ vào túi xách.

Xong tất cả mới quay đầu cười trấn an Vương Nhu.

"Cháu không sao rồi, bây giờ sẽ đến thời trang Wall đây. Cô yên tâm, nhất định sẽ không làm nhọc mệt!"

Vương Nhu nhìn Tiết Lạc rời đi, cuối cùng cũng không nén được tiếng thở dài. Bà đối với vị tiểu thư họ Tiết này ban đầu vốn cũng không coi trọng nhưng tiếp xúc một hồi lâu lại là càng nhìn càng thích. Nhìn cô bé này vừa xuất viện mà tâm trạng đã rầu rĩ không vui khiến bà không biết nên nói gì mới phải.

Cuộc đời mỗi người đều có chướng ngại, trừ phi cô ấy tự mình vượt qua, nếu không dù có phép màu cũng khó mà tháo gỡ được.

Tiết Lạc lái xe đến thời trang Wall, cô nâng tay nhìn đồng hồ phát hiện ra mình đã đến trễ một tiếng so với giờ hẹn với Cố Nguyên Phong. Lúc này cô không cần suy nghĩ thì cũng đoán được anh ta sớm đã không còn chờ đợi nữa.

Ban đầu Cố Nguyên Phong vốn không muốn thực hiện cuộc hợp tác này, nếu không phải anh ta vào phút cuối cùng đột nhiên đổi ý, thì cô cũng không có cách nào ép anh ta đi vào khuôn khổ. Khó khăn lắm mới có thể khiến anh ta nảy sinh một chút hứng thú, vậy mà còn chưa kí xong hợp đồng đã bắt người ta chờ đợi, nếu như người ta còn có ý muốn tiếp tục hợp tác mới là một kẻ ngốc.

Tiết Lạc thở dài một hơi, cô thế mà lại để tâm trạng của mình xen lẫn vào công việc. Như vậy chẳng phải là quá không giống với mục tiêu ban đầu lúc xuyên qua sao?

Quả nhiên, mục đích là của con người, nhưng kết quả lại một phần do ông trời sắp đặt. Kể từ khi cô xuyên qua, có rất nhiều chuyện đã thay đổi, tỷ như Đông Phương Linh, tỷ như Đông Phương Nguyệt Minh, tỷ như Âu Thần Dương, tỷ như Thẩm Dật Phàm... Tỷ như rất nhiều thứ khác đều bởi vì cô xuyên qua mà thay đổi.

Chỉ là thật không ngờ, cô vẫn không thể thay đổi được số mệnh của một con người trong câu chuyện. Có những thứ cô không cách nào lường trước được sẽ xảy ra. Tỷ như tình cảm của cô đặt trên người Thẩm Dật Phàm, mà Âu Thần Dương lại nuôi giấu một tình cảm lẽ ra không nên có.

Cô bắt đầu không có niềm tin vào chính mình...

Tiết Lạc hít sâu một hơi, ổn định tâm tình bắt đầu xách túi xách xuống xe. Hôm nay tốt nhất là nên kí xong hợp đồng với Cố Nguyên Phong, cho dù có phải cúi đầu xin lỗi anh ta đi chăng nữa.

"Tiết tiểu thư, cô tại sao giờ này mới đến? Cố tổng từ nửa tiếng trước đã ra ngoài rồi!"

Titila - trợ lý của Cố Nguyên Phong vừa đi xuống lầu lấy tài liệu lại tình cờ gặp Tiết Lạc đang đi tới không khỏi kinh ngạc bật thốt nhìn cô. Ánh mắt theo bản năng đảo xuống đồng hồ, phát hiện giờ hẹn đáng lẽ đã trôi qua từ một tiếng trước.

"Titila, tôi thật xin lỗi vì trễ hẹn, cô có thể cho tôi biết cách liên lạc với Cố tổng hay không?"

"Cô không thể gọi điện thoại cho anh ấy đâu. Vừa nãy anh ấy rời đi giống như không mấy vui vẻ. Nếu bây giờ cô gọi đến anh ấy nhất định sẽ không nghe!"

Titila thông cảm lắc lắc đầu. Cô đối với vị Tiết tiểu thư này ấn tượng cũng tương đối tốt nên không nỡ nhìn thấy cô ấy bị mắng mỏ. Chỉ là Tiết Lạc cũng không còn cách nào khác, đành phải nói.

"Titila, nếu vậy cô cho tôi biết Cố tổng đi đâu có được hay không? Tôi muốn thuyết phục anh ấy!"

"Điều đó tôi không rõ nữa, lịch trình cá nhân của anh ấy tôi ít khi được cho biết. Chỉ là cô có thể đến D bar, may ra cô sẽ gặp anh ấy ở đó!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Lệnh Quý Đạo

Tiết Lạc lái xe đến D bar, cô lấy túi xách, đi vào trung tâm ăn chơi trụy lạc nhất của thành phố.

D bar là một quán bar rất có tiếng. Người đứng đằng sau nghe nói có dính dáng đến hắc đạo. Được biết người này rất có tài, cũng từng đậu đại học có tiếng trong nước. Nhưng không biết vì biến cố gì, giữa đường lại bỏ qua, tham gia vào hắc đạo một thời gian dài, cho đến vài năm gần đây mới chuyển qua làm ăn chân chính, từng bước tẩy trắng quỹ đen nắm ở trong tay.

D bar chỉ là một trong số sản nghiệp của ông chủ hắc đạo này. Không thể không nói, phong cách của D bar khá mới lạ. Thiết kế nghiêng về khoản độc

đảo, ấn tượng là chính. Lại nói, nhân viên của D bar cũng rất đặc biệt, không những là những người có chuyên môn cao, mà còn phải có bản lĩnh giỏi. Hầu hết những người làm của D bar đều có thân thủ tốt, không kể nam và nữ, hơn nữa nhan sắc còn không tồi. Từ trên xuống dưới chỉ có thể dùng từ cực phẩm để hình dung.

Tiết Lạc không hiểu lắm về địa điểm ăn chơi nổi tiếng này. Cô chưa từng nhìn thấy nơi này xuất hiện trong tiểu thuyết nên cũng tự suy đoán rằng nó không quá quan trọng. Nếu hôm nay Titila không gợi ý cái tên này, cô sợ là cô còn không biết được nó là đâu.

Vì lợi ích sắp tới của Tiết thị, cho dù trong lòng vẫn tương đối bài xích với những địa điểm thế này, nhưng Tiết Lạc vẫn cắn răng bước qua. Cô biết, nếu hôm nay cô không thể khiến cho Cố Nguyên Phong người giận, thì cơ hội hợp tác của anh ta với tập đoàn sẽ trở về con số không. Và đừng bao giờ hy vọng có khả năng phục hồi.

Hậu quả đằng sau việc này quá lớn, Tiết thị chịu không nổi!

Tiết Lạc vừa mới bước đến cổng D bar, bảo vệ bên ngoài đột ngột vươn tay ngăn cô lại, ánh mắt soi mói nhìn cô, nhưng giọng nói vẫn lịch sự hỏi.

"Tiểu thư, cô có thẻ hội viên chứ?"

"Phải có thẻ hội viên sao?"

Tiết Lạc ngần người ra, cô không nghĩ tới còn có phiền phức như thế này. Tùy tiện đến bar cũng phải dùng thẻ hội viên. Như vậy những khách nhân ở trong này là dạng cấp bậc nào?

"Không có thẻ hội viên thì không thể đi vào. Nhưng là, nhìn cô có vẻ rất quen thì phải? Cô là... Tiết tiểu thư sao?"

Bảo vệ không tin tưởng lắm hỏi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bộ đồ công sở chín chu cô mặc trên người, nhìn kiểu nào cũng không thấy giống vị Tiết tiểu thư danh tiếng xấu bay đầy trời kia.

Tiết Lạc từ trong ngạc nhiên hồi tỉnh, cô đoán được những người này biết cô. Nói chính xác là họ biết nguyên chủ cũ của thân thể này. Cô xem ra đã quên mất, vị Tiết tiểu thư kia trước đây ăn chơi như thế nào, làm sao có thể bỏ qua những nơi như thế này được chứ.

Không nghĩ đến nhờ vào cô ta cô có thể đỡ tốn một chút sức lực, thật không biết có nên gọi lời cảm ơn đến cô ta hay là không?

Tiết Lạc thoáng cười khổ một chút, đầu óc xoay chuyển, khéo môi treo lên nụ cười ngọt ngào động lòng người, hòa nhã nói.

"Chính là tôi mà!"

"A, thật sự là Tiết tiểu thư, cô không phải có thẻ hội viên VIP hay sao? Cô có thể đưa ra không?"

Bảo vệ chớp mắt hai cái, dù được Tiết Lạc xác nhận cũng không mấy tin tưởng. Bông hoa không có não kia có bao giờ nói chuyện lịch sự với bọn họ như vậy. Nếu như phải, đêm nay chắc chắn gặp quỷ rồi!

Tiết Lạc bị hỏi lại rồi rầm. Cô lấy đâu ra thẻ hội viên đó chứ. Lúc xuyên qua hầu hết những đồ vật không cần thiết cô đều vất đi. Hai thứ duy nhất còn lại là chứng minh nhân dân và hộ chiếu. Bây giờ muốn cô đào ra thẻ hội viên, sợ là so với lên trời còn muốn khó khăn hơn!

"Tôi trước đây vô tình để mất thẻ hội viên, có cách nào làm lại hay không?"

"Mất thẻ hội viên sao? Thật ra làm lại thì không cần, nhưng nếu cô thật sự là Tiết tiểu thư, vui lòng cho chúng tôi xem chứng minh thư, được chứ?"

Bảo vệ vẫn rất cẩn thận lên tiếng, tất cả các bước xác minh đều phải thực hiện vô cùng gắt gao.

Tiết Lạc ngược lại thấy không sao cả. Công việc của người ta, cẩn thận là đúng lắm. Hôm nào cô ra ngoài cũng đều mang theo chứng minh thư, lúc này vừa vặn có thể chống đỡ cho cô một mạng.

Tiết Lạc lấy chứng minh thư đưa cho bảo vệ, anh ta chăm chú nhìn một chút như đang muốn tìm ra sơ hở trên tấm thẻ rồi mới đưa sang cho người đi bên cạnh, hơi hất đầu một cái, không dùng từ ngữ nào nhưng người kia đã hiểu ý cầm chứng minh thư bước nhanh rời đi. Còn lại hai người, bảo vệ khiêm nhường nói.

"Tiết tiểu thư vui lòng đợi trong chốc lát, chúng tôi đang xác minh làm lại thẻ hội viên cho cô. Cô không có việc gấp chứ?"

"..." Tiết Lạc không nói cái gì, chỉ nhàn nhạt cười một tiếng. Cô gấp, dĩ nhiên là gấp. Nhưng chuyện này cứ gấp gấp là có thể sao? Người ta chẳng qua là lịch sự mới nói như vậy, cô cũng không có ngu ngốc đến mức đem chuyện như thế liên tưởng thành thật. Đành phải nghe theo sắp xếp của bảo vệ tiến về hàng ghế chờ. Còn chưa thể xác minh được Cố Nguyên Phong có ở đây hay không đã rắc rối như vậy. Không biết tại sao cô cảm thấy chuyện hôm nay tuyệt đối sẽ không suôn sẻ, trong lòng ả ả còn tràn ra một lo lắng mơ hồ không rõ nguyên do.

Đây là báo hiệu cho cái gì?

Trong lúc Tiết Lạc đang gặp khó khăn trong việc kiểm tra thì Cố Nguyên Phong quả thật đang ngồi trong phòng bao riêng, an an tĩnh tĩnh uống rượu.

Cố Nguyên Phong là một người đàn ông có vẻ ngoài tuấn tú, khí chất cũng thật sự vô cùng xuất chúng. Mặc dù từ đầu đến cuối luôn tỏ vẻ lười biếng, tà mị nhưng anh ta lại luôn gây được hấp dẫn không chỉ riêng phụ nữ mà còn có cả đàn ông.

Cố Nguyên Phong đối với sức hấp dẫn của mình rất có niềm tin, nhưng anh ta lại không dư tình lực đi quan tâm chuyện đó. Bình thường khi đến D bar ăn chơi hay đơn thuần là uống rượu cũng sẽ chọn phòng bao riêng chứ thật không thích ở bên ngoài buôn da bán thịt.

Sự cố chấp này của Cố Nguyên Phong trong giới thượng lưu không ai không biết, nhưng cũng không có mấy người có can đảm vượt qua cánh cửa đến tìm anh. Chỉ là hôm nay, thật sự có kẻ không biết trời đất.

Cố Nguyên Phong liếc mắt nhìn người đàn ông ẻo ẻo uống rượu trước mắt mình, mỗi lần nhấp một ngụm đều không quên quay đầu, lẳng lẽ ném về phía anh một cái mị nhãn. Lâu lâu còn cố ý uống không hết rượu, vuren đầu lưỡi ra liếm liếm, biểu tình vô cùng dụ hoặc nhưng trong mắt Cố Nguyên Phong lại cảm thấy ghê tởm.

Anh không bài xích đồng tính luyến ái, nhưng dù có là đồng tính cũng không thể chối bỏ thân phận đàn ông đúng không? Người trước mặt nam không ra nam, nữ không ra nữ thật sự là làm cho anh có chút buồn nôn.

Hôm nay bị Tiết Lạc thất hẹn trong lòng Cố Nguyên Phong sớm đã buồn bực, nghĩ muốn đi uống rượu giải sầu một chút lại gặp phải vấn đề nan giải này. Anh bây giờ ngay cả xúc động muốn giết người cũng đều có. Bất quá người trước mắt cũng rất có lai lịch, anh tuy ngông cuồng nhưng cũng không muốn chạm phải phiền toái không cần thiết, nên đành phải ngồi yên xem kẻ bắt nam bắt nữ làm hầu tử, ngón tay mân mê miệng ly, ánh mắt bao hàm chán ghét cùng sát ý không rõ đều bị cẩn thận che giấu thật sâu, khiến cho người khác dù có đề ý kỹ cũng không cách nào nhìn thấu.

"Cố thiếu, tại sao anh không nói gì? Anh không muốn nói chuyện Tiểu Tam sao?"

Kẻ bắt nam bắt nữ quăng ra hàng loạt mị nhãn cũng không nhìn thấy Cố Nguyên Phong động đậy, trong lòng có chút không cam nguyện. Không kịp suy nghĩ đã ngã người về phía trước, bàn tay đặt lên lồng ngực cường tráng của Cố Nguyên Phong hàm hồ xoa nhẹ, ánh mắt cơ hồ đã muốn dâng lên tia nước, ý tứ quyến rũ biểu hiện thật rõ ràng.

Cố Nguyên Phong cười khan một tiếng, hơi xoay người nâng ly nhấp một ngụm rượu, nương vào đó không dấu vết tránh thoát bàn tay đang lần tới muốn cởi đi cúc áo của anh, thái độ bông đùa hời hợt.

"Trần Tam thiếu gia nghĩ gì vậy, tôi hôm nay không vui, muốn ở một mình. Trần Tam thiếu gia có thể hay không... Ừm..."

Cố Nguyên Phong không trực tiếp nói ra, nhưng hàm ý đuổi khéo này dù là kẻ ngốc cũng không thể nào không nghe hiểu.

Trần Tam không phải kẻ ngốc, hẳn làm sao có thể nghe không hiểu. Khóe môi hờn dỗi cong lên phụng phịu một hồi lâu, nhưng vẫn không còn cách nào phải nghe lời đứng lên. Trần gia ở trong nước thế mạnh tương đối khiến người ta kiêng nể, nhưng nếu thật sự đối đầu sợ là không phải đối thủ của Cố Nguyên Phong, người kia là tránh tình trạng cá chết lưới rách nên mới nhịn nhục, còn hẳn thì tuyệt đối không thể chạm vào giới hạn chịu đựng của người kia. Nếu không, hậu quả để lại thật sự khôn lường, mà Trần gia tuyệt đối là gánh không nổi.

Chỉ là nói đến cùng, nhìn con mồi lọt vào mắt mình mà vẫn không thể ăn, tròn lòng Trần Tam vẫn thấy chung thấy không thoải mái lắm. Ánh mắt đảo loạn hướng về chai rượu trên bàn, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, mỉm cười nói.

"Được rồi, Cố thiếu nói làm sao Tiểu Tam có thể không nghe đây. Nhưng là trước khi đi uống với em một ly có được hay không?"

Trần Tam vừa dứt lời cũng không đợi Cố Nguyên Phong trả lời, tự mình động thủ rót ra hai ly rượu, nâng một ly đưa cho Cố Nguyên Phong, ánh mắt mong chờ chăm chú đợi anh tiếp nhận.

Cố Nguyên Phong nhìn rượu được rót ra từ trong chai, cũng không nghi ngờ nhận ly rượu uống một hơi cạn đến đáy, sau đó nghiêng ly rượu đã uống hết dốc ngược đặt xuống bàn, ánh mắt hờ hững dăm thẳng về hướng Trần Tam, tuy không nói gì nhưng rõ ràng là đang đuổi khách.

Trần Tam cười khan hai tiếng, cũng ngửa đầu uống hết ly rượu, sau mới nghiêng đầu, hà hơi vào vành tai Cố Nguyên Phong, nhào nhẹt nói.

"Anh, nếu muốn khẩu vị nặng nhớ đến tìm em! Em đợi!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Xâm Phạm

Cố Nguyên Phong nhìn bóng lưng Trần Tam ưỡn ẹo rồi đi, một câu cũng không nói lại cúi đầu tiếp tục nhấp một ngụm rượu, ánh mắt bao hàm một tia hàn ý âm lãnh như băng.

Trần lão gia kia rốt cuộc đang chơi trò gì? Tạo điều kiện cho con trai đi quyến rũ hân? Vậy là âm mưu thành cái gì đây?

Liên tục chọc hân mất hứng, mấy người này cũng quá chán sống rồi!

Cố Nguyên Phong nhếch môi hừ lạnh một tiếng, ngón tay thon dài tùy ý vẽ vài họa tiết lên miệng ly rượu, tầm mắt cực kỳ thâm trầm khiến người khác không thể nào đoán được hân đang suy nghĩ cái gì.

Cánh cửa đúng lúc này không như mong đợi của Cố Nguyên Phong lại bị ngoại lực kích động mở ra, khiến vẻ mặt của người trong phòng một lần nữa nhiễm màu tối đen, rất không vui vẻ ngẩng đầu lên.

Chỉ là vừa ngẩng đầu, đôi mắt hồ ly hẹp dài liền nhanh chóng híp lại, phác họa thân hình của người vừa đến, khoe môi còn thấp thoáng cong lên tạo ra một vết cười.

"Tiết tiểu thư vì cái gì lại ngẫu hứng đến đây? Tôi tưởng cô từ sớm đã cài tà quy chính rồi?"

Giọng nói của Cố Nguyên Phong mang theo một tia bốn cột, ánh mắt nhìn vào cô gái mặc đồ công sở đứng trước cửa phòng lại không cách nào che đi vẻ đẹp mê người vốn có thì hơi mỉa mai xuống thành một đường vòng cung đầy huyền hoặc.

Tiết Lạc khó khăn lắm mới có thể vượt qua được lớp bảo vệ của D bar, được biết Cố Nguyên Phong đích thực đang ở nơi này khiến cô cảm thấy được an ủi đôi chút. Nhưng là khi đối diện với người này, trong lòng cô theo bản năng đã thấy khó chịu. Người này nói chuyện chính là chưa bao giờ xem người khác ra gì đúng hay không?

Tiết Lạc đè nén cảm giác bài xích trong lòng, không quá tình nguyện tiến vào phòng bao. Cô cảm nhận được mỗi bước chân của cô đều bị ánh mắt của Cố Nguyên Phong dính vào. Anh ta dường như có chút say, lúc này bàn luận chuyện hợp tác là tốt hay là xấu đây?

"Cô đến muốn nói chuyện hợp đồng phải không?"

Cố Nguyên Phong nhìn ra được Tiết Lạc có chút ngập ngừng, anh đợi đúng lúc cô muốn xoay người rồi đi thì liền lên tiếng hỏi.

Cố Nguyên Phong đã chủ động mở lời, nếu lúc này Tiết Lạc không nói tiếng nào mà rồi đi ngược lại sẽ không phải phép lắm. Nhưng là anh ta thật sự đã không còn tỉnh táo, nhân lúc này kí hợp đồng cô lại không làm được. Như vậy chẳng khác nào nhân lúc cháy nhà đi hỏi của. Không những bôi nhọ phẩm chất của cô mà bản thân người kia cũng không cho phép người ta lợi dụng anh ta như vậy.

Đầu óc Tiết Lạc xoay chuyển liên hồi, cuối cùng vẫn là quyết định đem chuyện hợp tác dời lại phía sau, điềm đạm nói với Cố Nguyên Phong.

"Anh hình như say rồi, chúng ta nói chuyện này sau đi, có được không?"

"Nói chuyện sau? Cô đang kể chuyện cười có phải không? Tính thất hẹn với tôi thêm một lần nữa? Tiết Lạc, cô có biết không, kể từ mười năm về trước, cô, là người đầu tiên dám thất hẹn với tôi. Phụ nữ các người luôn ý vào việc được tôi coi trọng, lần lượt xem tôi như trò đùa... Các người, thật sự rất giỏi..."

Tiết Lạc không quá hiểu Cố Nguyên Phong muốn nói cái gì, chân mày cũng vì vậy mà lờ mờ chau lại. Cô thất hẹn lần này đúng là lỗi của cô, nhưng hình như anh ta tức giận, cũng không hoàn toàn bởi vì cô thất hẹn.

Mười năm trước? Mười năm trước xảy ra chuyện gì?

Tiết Lạc mờ mịt nhìn Cố Nguyên Phong. Đúng lúc này anh cũng ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt xinh đẹp vì rồi rắm mà giống như phủ lên một tầng hơi nước mỏng manh, nhìn cách nào cũng thấy vô cùng mỉa mai.

Cố Nguyên Phong cảm thấy mặt anh đột nhiên nóng lên, thân dưới nhất thời có phản ứng, khí nóng hùng hực không ngừng phát ra làm não bộ của anh suyết nửa mất đi kiểm soát.

Chết tiệt!

Cố Nguyên Phong nắm chặt bàn tay, đầu óc bắt đầu ong ong từng trận, hai mắt cũng choáng váng hoa lên, cái gì cũng nhìn không rõ. Anh, trúng thuốc kích dục!

Cố Nguyên Phong lắc mạnh đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm cái ly bị úp xuống bàn bàn này, trong đầu anh bây giờ rất có loại xúc động muốn hủy diệt tất cả. Xem ra anh đã đánh giá quá cao Trần Tam. Hân hoàn toàn không phải người có chỉ số thông minh tối thiểu mà chỉ là một kẻ ngu muội cái gì cũng không biết.

Dám bỏ thuốc Cố Nguyên Phong, thật sự là chán sống rồi?

Tiết Lạc đứng sững tại chỗ, nhìn thấy sắc mặt của Cố Nguyên Phong đỏ lựng, hai bàn tay nắm chặt giống như đang nỗ lực đè nén cảm xúc liền nhận ra có điểm không đúng. Ánh mắt cô thoáng dừng ở hạ thể sưng to nằm dưới quần tây trang liên xác định được vấn đề, nội tâm bỗng chốc run rẩy, theo bản năng lùi về sau một bước, muốn nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cô biết được Cố Nguyên Phong là một người có khả năng khắc chế cực kỳ tốt. Anh không có khả năng ở trước mặt người khác lại lộ ra biểu tình đề nấn như vậy, khả năng duy nhất có thể xảy ra chính là anh ta bị hạ thuốc kích dục. Mà đàn ông bị hạ thuốc kích dục càng lâu càng dài sẽ càng mất đi không chế, cô tuyệt đối không muốn ở trong trung tâm nguy hiểm này chống chọi tất cả. So với Cố Nguyên Phong, cô thật sự là nhỏ bé không đáng nhắc tới...

Đúng vậy, chính là phải rời đi...

Có điều, Tiết Lạc dường như đã tính sai một bước, khi cô vừa nhắc chân rời đi thì ánh mắt của Cố Nguyên Phong đã từ ly rượu trên bàn chuyển sang nhìn cô. Đôi mắt vì phải kiềm chế mà vẫn lên những tia máu dễ sợ. Ánh mắt ấy vừa chạm vào hình dáng của cô thì bỗng chốc sáng lên. Cô thậm chí còn nhìn thấy khoe môi tà ác kia thấp thoáng nhếch lên thành một nụ cười không đạt tới đáy mắt.

Trong lòng Tiết Lạc thoáng chốc trầm xuống, bước chân bên dưới càng thêm cuồng quýt, bàn tay cô đã có thể chạm vào tay nắm trên cửa, muốn dùng lực mở nó ra. Nhưng chỉ trong tích tắc ngăn ngui đó, một thể trọng nặng nề đã đè ép lên người của cô, đè mạnh cô lên cánh cửa, thuận tiện còn bấm nút khóa trái căn phòng, ngăn không cho bất cứ ai từ ngoài có thể tiến vào.

"Cố Nguyên Phong, anh không được kích động, anh để cho tôi ra ngoài, tôi sẽ gọi cho bệnh viện giúp đỡ anh..."

Hai chân Tiết Lạc cảm thấy run rẩy, cô sợ hãi tới độ cố gắng cứu vớt một chút thần trí còn lại của Cố Nguyên Phong, cố gắng để anh tỉnh táo lại.

Cố Nguyên Phong ngược lại còn cười, giống như hoàn toàn không bị lời nói của Tiết Lạc tác động, lồng ngực rộng rãi của anh dán chặt vào lưng cô, vị trí nóng hổi sưng to kia cũng trùng hợp tiếp cận cặp mông tròn lẳn đầy mỡ cảm.

Cố Nguyên Phong vươn tay ra đằng trước, túm chặt hai bàn tay không yên phận của Tiết Lạc, ép buộc nó vòng ra sau lưng, vô tình còn ma sát nhẹ nơi nóng hổi đang không ngừng bành trướng. Anh lúc này chọt cùi đầu, khoe môi chạm vào vành tai của cô, đầu lưỡi vươn ra liếm nhẹ nhàng, giọng nói trầm khàn đầy ma mị vang lên.

"Quá muộn rồi! Tôi còn năm giây tỉnh táo... 5, 4, 3, 2, 1 và Zero... Xin lỗi, phải mượn cô dùng một chút rồi!"

Đầu óc Tiết Lạc tối tăm, cô cảm thấy mình vừa bị nêu án tử của tử thần. Không còn lối thoát!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Mất Kiểm Soát

"Quá muộn rồi! Tôi còn năm giây tỉnh táo... 5, 4, 3, 2, 1 và Zero... Xin lỗi, phải mượn cô dùng một chút rồi!"

Giọng nói của Cố Nguyên Phong trầm khàn đầy từ tính. Anh ta không để cho Tiết Lạc nói gì, một tay tóm lấy bờ vai của cô, bức cô xoay ngược người lại, không chút do dự liền dán môi mình lên đôi môi hồng nộn vì kích động đỏ bừng.

Không có động tác thăm dò, không có dịu dàng, càng không có yêu thương và nhân nhượng trực tiếp vươn đầu lưỡi thâm nhập vào khuôn miệng nhỏ nhắn mím chặt.

Cố Nguyên Phong dường như rất không hài lòng với khuôn miệng nhỏ nhắn đang cắn chặt răng, bẻ xích anh ở bên ngoài kia. Đôi mắt đỏ bừng đầy ma mị hơi nhếch lên, bàn tay mạnh mẽ nắm chặt cái cằm nhỏ, thuần thực bóp vào một cái.

Con đầu buốt bắt chộp ập đến từ dưới cằm khiến Tiết Lạc đau đến suýt nữa ngất đi, khớp hàm bị trật ra không cách nào cắn chặt để mặc Cố Nguyên Phong công thành đoạt đất, hung hăng đưa lưỡi cuốn khắp khuôn miệng nhỏ nhắn, hăng say nuốt hết tất cả ngọt ngào.

Hai mắt Tiết Lạc đỏ lên, hai tay của cô vẫn bị tay một tay của Cố Nguyên Phong giữ chặt ở sau lưng, cô không cách nào phản kháng anh chỉ có thể tùy tiện vận vẹo thân thể muốn thoát đi giày vò đang không ngừng công phá.

Cố Nguyên Phong cảm nhận được thân thể dưới thân không an phận, hai mắt càng lúc càng đỏ. Anh nhấc một chân lên, thuận lợi chèn vào giữa hai chân của Tiết Lạc, nhẹ nhàng đóng đưa cọ sát vào bộ phận mẫn cảm nhất của thiếu nữ bên dưới. Động tác treu đùa cực kỳ thuần thực nhưng lại không đem cho người bị đè ép bên dưới một chút sung sướng mà chỉ có nhục nhã cùng đau đớn thật sâu.

Tại sao lại phát triển thành thế này? Tại sao? Tại sao? Tại sao cô hết lần này đến lần khác rơi vào bàn tay của những người đàn ông này? Tại sao cô đã cố gắng hết sức để tránh xa các quỹ đạo nguy hiểm nhưng vẫn không thể thoát được ràng buộc của số kiếp nữ phụ?

Cô xuyên qua thế giới này lẽ nào chỉ để các nam chính chơi đùa thôi sao?

Tại sao số phận của cô lại biến thành bê bết thế này?

Tiết Lạc mở to đôi mắt mờ mịt nhìn trần nhà. Đằng sau đồng tử màu đen tuyền xinh đẹp là những giây giữa kịch liệt của linh hồn không cách nào giải thoát.

Con đau từ cầm dưới, con đau bị đầu lưỡi của người đàn ông hung hăng tàn phá trong khoang miệng không chút kiêng nể khiến nỗi tủi nhục trong lòng Tiết Lạc càng bị đẩy lên đỉnh điểm.

Chiếc lưỡi của Cố Nguyên Phong rút cuộc buông tha cho khoang miệng của Tiết Lạc, anh ta di dời xuống cằm, những cái hôn bừa bãi rơi rớt trên khuôn mặt nhỏ nhắn kiêu mị của thiếu nữ. Anh ta càng lúc càng bị thuốc kích dục khống chế, cả cơ thể đều hừng hực nóng lên.

Đầu óc choáng váng mơ hồ không kịp suy nghĩ điều gì. Thứ duy nhất khiến anh khao khát lúc này chính là hung hăng chiếm lấy người phụ nữ dưới thân, khiến cô ấy biến thành của anh, quân quai dưới thân anh, cùng nhau tiêu điều thoát hồn.

Cố Nguyên Phong thả tay đang bóp chặt cằm Tiết Lạc ra, anh tùy tiện vờn tay kéo caravart trên cô. Caravart dưới tác động lực mạnh mẽ của anh trực tiếp bị kéo đứt, phần vải mềm mại cọ vào cổ lưu lại một vết đỏ ửng nhưng anh một chút cũng không hề quan tâm đến.

Cố Nguyên Phong nhếch môi cười, đôi mắt lướt nhìn người phụ nữ dưới thân, vờn tay kéo lấy hai bàn tay cô kháp chặt lên cổ mình, dùng caravart trói chặt lại. Từ đầu đến cuối ánh mắt đều không rời khỏi gương mặt của Tiết Lạc.

Cố Nguyên Phong cúi đầu, mon trón ở vành tai của Tiết Lạc, hé ra hàm răng cắn nhẹ một cái, âm tiết khàn khàn mang theo sức quyến rũ ma mị rớt vào màng nhĩ.

"Tiết Lạc, cảm giác thế nào? Tôi không tệ đúng không?"

"Anh nếu còn là con người thì lập tức buông tay ra đi! Cố Nguyên Phong, anh đừng làm việc điên rồ nữa!"

Tiết Lạc khản khoản đối mặt với Cố Nguyên Phong, cô cố gắng bỏ qua cơn đau ở cằm dưới, từng lời nói không cách nào trọn vẹn. Cô chưa từng cảm thấy mình như lúc này, giống như con thú mất hết tuyệt vọng phát ra âm thanh ư ử cầu xin kẻ đi săn tha cho nó một mạng.

Là mất mặt sao? Không! Cô không muốn cùng với Cố Nguyên Phong làm chuyện chỉ những tình nhân nên làm này. Trước mắt cô hiện ra hình ảnh của Thẩm Dật Phàm trong bộ blouse sạch sẽ, nụ cười dịu dàng thanh khiết nhìn cô. Anh hoàn mỹ như vậy, nhưng còn cô, cô bây giờ là cái gì?

Dơ bẩn như vậy, nằm ở dưới thân hai người đàn ông.. Cô còn xứng đáng với anh sao?

Hai mắt Tiết Lạc đỏ hoe, hai hàng nước mắt không tiếng động chậm rãi rơi xuống gò má mềm mại, cuốn trôi tủi nhục của cô, cũng đem hình ảnh Thẩm Dật Phàm trong tâm trí lu mờ. Cô sao có thể nghĩ đến anh. Cô làm sao có thể nằm dưới thân người đàn ông khác làm ra chuyện ghê tởm này mà lại suy nghĩ đến người thánh khiết như anh?

Cô làm sao có thể...

Cố Nguyên Phong giống như cái gì cũng không nghe thấy, bên dưới trướng đau dường như đã đạt đến cực hạn. Anh ta ngẩng đầu gầm lớn một tiếng, báo hiệu thần trí đã hoàn toàn bị khống chế bởi thuốc kích dục. Anh ta cúi đầu, hé răng xé mạnh áo vest công sở trên người Tiết Lạc, vùi mặt vào đôi tuyết phong được bao bọc bởi áo lót ren đen đầy kích thích, đầu lưỡi tùy tiện chu du trên da thịt, đôi môi nóng ẩm để lại từng dấu hôn nóng bỏng. Đôi tay còn không chút rảnh rỗi đẩy áo lót lên cao, xoa nắn lấy đôi tuyết phong đầy đặn mê hồn, vờn mặt bị khống chế căng chặt nhưng vẫn lộ ra thần sắc say mê tuyệt diệu.

Cố Nguyên Phong gầm nhẹ một tiếng, trong cổ họng từng chút trào lên những đợt thanh âm rên rỉ tiêu hồn. Anh không thể tưởng tượng được thân thể của người phụ nữ này lại đẹp đến thế. Từng vị trí đều khiến anh yêu thương không dứt. Dù tác dụng của thuốc không ngừng thiêu đốt lí trí cũng bị anh cố gắng đè nén lại, không muốn để người phụ nữ dưới thân bị thương tổn.

Tiết Lạc cảm thấy thân thể lạnh buốt, từng tế bào xúc giác đều phác họa rõ nét cảnh cơ thể cô bị một người đàn ông lăng nhục. Từng phút lại từng phút trôi qua làm cảm giác của cô dường như chết lạng.

Không có hạnh phúc, không có rên rỉ, chỉ còn lại nước mắt!

Cố Nguyên Phong hôn xuống dưới bụng, đầu lưỡi nóng chạm vào chiếc rốn xinh đẹp làm da thịt trên bụng cảm giác được tê rần run lên.

Từng dấu vết đỏ bừng lưu lại chi chít, theo đầu lưỡi càng lúc di chuyển đi xuống càng khiến cơ thể Tiết Lạc bị buộc chặt. Hai tay cô bị trói chặt bởi caravart chắc chắn không cách nào cử động được, hai chân cố gắng cử động nhưng vẫn bị chân Cố Nguyên Phong kiềm chế. Cô càng cử động, tâm tình của anh lại càng hưng phấn, nhưng cô lại không cách nào không động, cảm giác mình đang đến gần bờ vực tử thần không còn lối thoát.

Hai chân Tiết Lạc di chuyển vô tình chạm vào hạ thể nóng bỏng của Cố Nguyên Phong. Người đàn ông thoải mái rên rỉ một tiếng, anh ta không khống chế được nữa vờn tay xé mạnh váy công sở bên dưới, cả quần lót cũng không để lại, bàn tay rắn chắc ôm lấy thân thể của cô, lùi lại vài bước ép chặt xuống sofa mềm mại. Tùy tiện đem khóa quần kéo xuống, lấy ra phần nam nhĩ nóng bỏng thô to sung phồng kẻ ở vị trí mẫn cảm nhất đẩy vào.

Tiết Lạc hét lên một tiếng đầy đau đớn, nước mắt trên mặt đã khô cạn, cô ngây ngốc nhìn trần nhà phát ra nụ cười thê lương mà tuyệt vọng.

Thẩm Dật Phàm, chuyện chúng ta... Kết thúc thật rồi!

Chương 73: Sau Con Mê

Căn phòng bao rộng lớn, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh chói lóa đánh thức người trong phòng. Cố Nguyên Phong nheo mắt, theo bản năng xoay người tránh đi ánh nắng. Anh nằm như thế một lúc lâu mới chậm rãi mở ra đôi mắt vẫn còn nhập nhèm.

Xung quanh phòng trống không, ngoại trừ những chai rượu vang nằm lăn lóc trên mặt đất và ly thủy tinh bị vỡ vụn thì cái gì cũng không có.

Cố Nguyên Phong nhú mày, hít vào một hơi, lập tức ngửi được một hương vị kì lạ. Hương vị này chỉ cần là đàn ông thì nhất định sẽ vô cùng quen thuộc. Bởi đây chính là hương vị tình dục kích thích.

Cố Nguyên Phong nhất thời cảm thấy đau đầu, anh đưa tay xoa xoa trán. Những hình ảnh vụn vặt điên cuồng đêm qua từng chút một trào ra, rõ ràng hơn lúc nào hết khiến anh không khỏi giật nảy mình.

Đêm qua là anh với Tiết Lạc sao?

Vậy bây giờ cô ấy ở đâu?

Cố Nguyên Phong nhìn quanh căn phòng, cố gắng tìm ra sự tồn tại của cô gái nhỏ bé kia. Nhưng dù anh nhìn thế nào cũng không tìm thấy. Trên mặt đất chỉ lưu lại quần áo của anh tùy ý quăng đi, còn lại thì một mảnh vụn đồ phụ nữ cũng không còn.

Cô là trước khi anh tỉnh dậy đã rời đi?

Cố Nguyên Phong đối với chuyện này cũng không có kinh nghiệm, nhưng anh cũng biết việc làm thế lực này phụ nữ so với đàn ông nhất định một mối hơn. Đêm qua anh lại trúng thuốc, điên cuồng như vậy mà cô có thể thức dậy sớm như vậy đó là áp lực cỡ nào.

Cố Nguyên Phong nghĩ đến đây không khỏi phát sợ, vội vàng đem quần áo trên mặt đất thu nhặt mặc vào. Đưa tay vợ lấy chìa khóa xe bị quăng vào một góc, nhanh chóng rời đi.

"Cố tổng!"

Cố Nguyên Phong vừa đi ra ngoài, nhân viên phục vụ nhìn thấy anh đều cung kính cúi đầu chào. Anh vốn dĩ không quan tâm đến những lễ tiết nhàm chán này, nhưng bây giờ lại ngoại lệ dừng bước chân.

"Vị tiểu thư đi vào phòng của tôi đêm qua đi đâu rồi?"

"Là Tiết tiểu thư có phải không? Cô ấy vào lúc rạng sáng đã rời đi mà!"

Nhân viên phục vụ nghe hỏi thì lập tức động não, nhanh chóng đem tin tức cẩn thận báo cáo với Cố Nguyên Phong.

Cố Nguyên Phong nhăn chặt chân mày. Rạng sáng đã rời đi? Sớm như vậy là muốn triệt để trốn tránh anh sao? Đêm qua bị khống chế bởi thuốc, nhất định cũng không quá dịu dàng. Là phụ nữ nhất định không dễ dàng chấp nhận. Cô tức giận với anh cũng không phải là không có lý. Chỉ là, không hiểu tại sao lòng anh lúc này vẫn có một nỗi sợ hãi mơ hồ, giống như thật sự sắp mất đi cái gì đó cực kỳ quan trọng.

Cố Nguyên Phong hít sâu vào một hơi, mạnh mẽ ổn định tâm tình đang không ngừng bạo động, phất phất tay ra hiệu phục vụ có thể rời đi, còn bản thân tự giác nâng chân bước ra ngoài. Sau này anh nhất định phải đi tìm Tiết Lạc nói chuyện, bất quá, bây giờ trước hết phải giải quyết những con chuột nhắt không biết điều Trần gia kia...

"Titila, cô lập tức liên hệ với Devil, nói tôi cho cậu ta ba ngày, lập tức khiến Trần gia sụp đổ... Bọn họ tốt nhất là nên cảm nhận cảm giác lên bờ xuống ruộng một chút... hiểu chứ?"

Tiết Lạc đi chân trần trên đường, đôi mắt to tròn đầy thần khí trước đây đều đại ra, mơ mơ màng màng nhìn khoảng không vô định không có tiêu cự. Đầu óc cô lúc này thật loạn, không biết là trống rỗng hay có quá nhiều thứ nhốn nháo khiến cô càng lúc càng phát đau.

Nghĩ đến đêm qua điên cuồng cùng Cố Nguyên Phong, cả quá trình chỉ cảm thấy đau đớn và tui nhục tột cùng. Cô cảm thấy mình bây giờ thật sự rất bản, vô cùng bản, thậm chí suy nghĩ muốn chết cũng đã có. Chỉ là, cô có thể cứ như vậy chết đi sao?

Cục diện ngày hôm nay là cô khó khăn lắm mới tạo nên được... Còn có ba Tiết, mẹ Tiết... Cô thật sự không nỡ bỏ lại bọn họ... Nhưng từng tế bào đang dần chết lặng này lại càng khiến cô thấu hiểu nỗi đau đón sống không bằng chết. Cảm giác này so với trực tiếp chết đi còn khó chịu hơn gấp trăm ngàn

lần.

Tại sao cuối cùng lại đi vào bước đường như thế này?

Tiết Lạc ngửa đầu nhìn trời, Tà áo mỏng manh hôm qua đều bị Cố Nguyên Phong xé rách. Cô không thể không mượn tạm áo nhân viên D bar mặc vào. Cô mặc thực kín, nhưng tư vị dơ bẩn đó, làm cách nào cũng không thể biến mất.

Hóa ra, cô còn có ngày rơi vào bước đường này....

Trước đây đem lần đầu tiên trao cho Âu Thần Dương, cô ngoài không thể chấp nhận anh ta thì không có cảm giác nào khác. Dù sao, lúc đó là do bị hơi rượu không chế, hơn nữa lại không có bất kì ràng buộc nào.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, cô đã chấp nhận Thẩm Dật Phàm, muốn ở bên anh lại ngủ với một người khác. Như vậy cô còn gì để nói sao? Bản thân không khác gì kỹ nữ, nằm dưới thân những người đàn ông khác, chẳng lẽ như vậy còn muốn được lập đền thờ?

Cuộc đời cô, như vậy đã mất hết ý nghĩa rồi... Sống hay không cũng không còn quan trọng... Cứ như một cái xác không hồn trôi qua đi..

"Lạc Lạc... Em làm sao vậy?"

Tiết Lạc nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên, cô ngẩng đầu, không biết từ lúc nào mình đã đứng trước cửa nhà. Mà người đứng trước cửa kia, ngoài Thẩm Dật Phàm thì còn có thể là ai?

Tiết Lạc mở to mắt nhìn anh mang theo gương mặt lo lắng chạy lại, trong lòng có biết bao nhiêu ủy khuất nhưng không thể nào rơi nước mắt. Hai mắt mở to, chăm chăm nhìn anh đã gần chạy đến bên cạnh, nhìn bàn tay anh đưa ra giống như muốn ôm cô vào lòng thì đồng tử liền co rụt, thân thể vội vàng cong lại, tránh đi.

Thẩm Dật Phàm ngây người, ánh mắt anh nhìn về đề phòng trong mắt cô không khỏi hoảng hốt. Bước chân di chuyển về phía cô, giọng nói nồng nực lo lắng.

"Em bị sao vậy, mau đến đây đi!"

"Anh đừng lại đây, đừng lại đây!"

Tiết Lạc lắc mạnh đầu, thân thể nhỏ nhắn mặc dù cực kỳ đau đớn nhưng chấp niệm lại lớn hơn bao giờ hết, từng chút lại từng chút tránh khỏi bàn tay của anh.

"Thẩm Dật Phàm, làm ơn đừng như vậy nữa, chúng ta chia tay đi có được hay không?"

"Chia... Chia tay?"

Thẩm Dật Phàm bị lời nói của Tiết Lạc làm cho sững không vững, trong lòng như bị búa tạ đánh vào đầu nhức. Vội vàng muốn chạy đến, không để ý cô né tránh bắt lấy tay của cô.

"Lạc Lạc, em là trách anh hôm đó không dứt khoát đúng không? Lạc Lạc, anh sai rồi, hôm nay anh đến để tìm em, chúng ta không thể chia tay... "

Tiết Lạc nhìn gương mặt tuần đại ở trước mắt cô không ngừng phóng đại, đồng tử co rụt không ngừng. Nhìn về mặt quần bách cùng sợ hãi của anh khiến lòng cô đau biết bao nhiêu. Nhưng còn cách nào? Cô không thể đem tâm thân dơ bẩn này ở bên anh... Không thể, dù anh chấp nhận, cô cũng không thể...

Cố gắng đem nước mắt tuyệt vọng nuốt vào lòng, Tiết Lạc ngẩng đầu lên, gạt tay Thẩm Dật Phàm ra, nở nụ cười với anh, giọng điệu dè xuống thật thản nhiên.

"Anh Thẩm, thật xin lỗi! Vài ngày trước đồng ý qua lại với anh... Chỉ là mắt ngày nay tôi nhận ra tôi không yêu anh như vậy... Làm sao có thể chỉ vì anh mà bỏ qua cả cánh rừng. Anh đi đi, tôi không muốn nhìn mặt anh!"

"Lạc Lạc, nghe anh nói, đừng giận lấy được không? Sau này anh nhất định không như thế nữa... "

"Quan trọng sao? Bác sĩ Thẩm, tôi không có giận lấy, mà là tôi thật sự không muốn nhìn anh. Anh đi đi, từ nay về sau, tuyệt đối đừng xuất hiện trước mắt tôi nữa. Có gặp cũng như không quen biết đi!"

Tiết Lạc tránh thoát tay của Thẩm Dật Phàm, ngoảnh ngoảnh cười với anh rồi quay đầu rồi đi. Cô không biết sau đó anh rồi đi thế nào, nhưng cô hiểu mình vĩnh viễn mất đi người đàn ông thánh khiết đó...

Chương 74: Cảm Giác...

Tiết Lạc đứng trước cửa sổ, trên người cô chỉ mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi thụng dài đến đầu gối. Đôi mắt đen láy, thất thần nhìn xuống bên dưới, nơi có một người đàn ông đang lặng yên ngồi ở đó.

Anh đã ngồi ở đây mấy tiếng đồng hồ, từ sáng cho đến trưa. Ánh nắng gắt mạnh mẽ đâm xuyên người anh, chiếu qua làn da trắng mịn làm nó trở nên ửng đỏ. Mồ hôi trên cơ thể không ngừng tuôn ra, trên trán, tóc, chảy xuống mũi, còn thấm vào quần áo khiến cả người anh đều giống như đang tắm ở bể xông hơi, mặc dù rõ ràng sẽ khó chịu hơn rất nhiều.

Người đàn ông này như vậy mà vẫn không rời đi! Kiên trì như vậy, thật khiến lòng người ta phát đau!

Tiết Lạc vươn tay ra, chạm vào cửa kính, từ góc độ này chỉ còn thấy được đỉnh đầu của anh. Cô nhẹ nhàng di chuyển ngón tay, xoa nhẹ trên mặt kính, cảm giác giống như chạm vào người đàn ông đó vậy. Chỉ có điều, cô đã vĩnh viễn không thể nào chạm đến con người này nữa.

Cô cơ bản không thể vượt qua tâm lý của mình! Không thể xem như cái gì cũng không biết mà đón nhận anh!

Nếu nhìn thấy chỉ là dễ đau khổ như vậy, chi bằng đừng thấy! Như vậy có dễ chịu hơn hay không?

Tiết Lạc nhếch môi cười khổ một tiếng, quay người đi vào phòng, ép buộc bản thân nằm lên giường, đem chăn đắp thật cao, kéo lên quá đầu, sau đó mới có tự tin cơ mình giống như một con tôm luộc đáng thương. Hai bàn tay nhỏ bắt chéo nhau, cố gắng ôm lấy cơ thể đang không ngừng run rẩy.

Cô thật sự sợ hãi... Không có niềm tin, không có hy vọng, không tình yêu, không cảm xúc... Cô bây giờ chẳng khác nào một cái xác không hồn! Đây là kết quả người nào đó muốn hay sao?

Xuyên qua, thật ra không phải dễ thay đổi số mệnh, mà là đi từ bi kịch này đến một bi kịch khác, không có hồi kết...

Nước mắt trên hai gò má lã lã tuôn ra, nhưng Tiết Lạc không có chùi đi. Cô vùi mặt vào gối, tận lực đem bản thân thu nhỏ sự tồn tại hết mức có thể. Nước mắt rơi không ngừng, đến khi mệt mỏi sẽ ngủ thiếp đi...

Khi Tiết Lạc mơ màng tỉnh dậy, trên người cô đã bị phủ một tầng mồ hôi nhớp nháp và nóng bỏng. Cô ngơ ngác ngồi dậy, nhìn xung quanh phòng, mất hơn năm phút thời gian mới xác định được là mình đang ở trong phòng ngủ.

Máy móc đứng dậy, bàn chân trần áp vào sàn nhà lạnh băng, mồ hôi trên cơ thể gặp lạnh lập tức thấm thấu, khiến tế bào nhạy cảm theo bản năng run lên bần bật.

Tiết Lạc tỉnh dậy, việc đầu tiên cô làm là đi đến cạnh cửa sổ, nhìn xuống vị trí quen thuộc. Bên ngoài trời đã tối đen, nhưng xung quanh khu biệt thự này luôn có những ánh đèn chiếu sáng rực rỡ. Ánh sáng soi lên vị trí kia, trống không... Chứng tỏ người đàn ông kia đã rời đi rồi...

Đi là tốt! Đi là rất tốt! Anh không đi, cô mới thật đau khổ!

Tiết Lạc buông thõng tay, không biết là tâm tình rớt cuộc thả lỏng hay là bản thân đang tuyệt vọng. Cô xoay người tìm cho mình một bộ quần áo, lết từng bước vào trong phòng tắm.

Bồn tắm xả đầy nước, ấm áp thích hợp điểm xuyên một tầng cánh hoa hồng tươi thơm nồng. Tiết Lạc nhặt ra một cánh hoa, đưa lên ngang mắt, bàn tay vô thức bóp chặt, cánh hoa cứ như vậy tan nát, rã rời trong bàn tay cô.

Số phận của mình cũng là bị khống chế theo cách này. Trừ phi những người kia nguyện ý buông tha, nếu không, cô ở trong canh bạc này đã được định sẵn thất bại.

Tiết Lạc không cởi áo, trực tiếp bước chân vào bồn tắm. Cô ngồi xuống, vươn tay thâu gọn những cánh hoa hồng, chà sát thân thể bần thiêu, lực tay vô cùng mạnh khiến làn da non mềm nhanh chóng ửng đỏ lên một mảng lớn.

Tiết Lạc không để tâm đau đớn, cứ như vậy chà sát thân thể, một vị trí cũng không buông tha. Tốt nhất là làm sạch hết những vị trí bị người đàn ông kia hôn qua, chỗ nào cũng không thể bỏ sót. Bỏ sót sẽ thấy bẩn, thật bẩn, vô cùng bẩn...

Tiếng chuông cửa đúng vào lúc này lại đinh đang vang lên, Tiết Lạc nhướng chân mày, không chút nguyện ý từ trong bồn tắm đứng dậy. Ba mẹ đã ra nước ngoài công tác, Đông Phương Linh trở về Đông Phương gia, người giúp việc cũng được cô đặc cách cho nghỉ, trong nhà bây giờ không còn ai, cô đương nhiên có nhiệm vụ ra mở cửa.

Tiết Lạc tùy tiện mặc lên bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn, áo sơ mi màu vàng nhạt cùng quần Chiffon màu trắng tạo nên cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Cô xỏ chân vào dép đi trong nhà, từng bước lết xệt xuống lầu, đi ra mở cửa.

Cửa vừa bật mở, bóng người bên ngoài được đèn chiếu lên hiện rõ vô cùng. Người này không phải ai khác chính là Cố Nguyên Phong.

Đồng tử Tiết Lạc co rút một cái nhanh chóng lạnh xuống, gương mặt không thể hiện một chút biểu cảm, bàn tay nhanh chóng muốn đóng lại cánh cửa.

Cố Nguyên Phong không nghĩ đến Tiết Lạc vừa nhìn thấy anh sẽ đóng cửa. Trong khoảnh khắc không kịp suy nghĩ liền vươn tay giữ lại, đầu vai chen vào trong, nhanh tay tóm lấy vai mảnh khảnh của Tiết Lạc khiến cho cô không cách nào tiếp tục đóng cửa.

Thân thủ nhanh nhẹn được thể hiện không tới chút nào, nhưng dưới mí mắt Tiết Lạc lại không hề động, mặt lạnh nhìn Cố Nguyên Phong, hé ra đôi môi mỏng nhấp nháy một chữ.

"Cút!"

Cô Nguyên Phong không thể ngờ Tiết Lạc nói chuyện không nề mặt như vậy, anh đầu tiên là ngần ra, sau đó mới nhìn gương mặt xinh đẹp đối diện, không biểu hiện chút sắc thái, đột nhiên có cảm giác chột dạ, ấp úng nói.

"Đêm qua, ừm, cô có bị thương hay không?"

Tiết Lạc chỉ nhìn Cố Nguyên Phong không trả lời, cũng không rời đi, vì bờ vai bị bàn tay như gọng kìm của người nào đó giữ chặt, qua một hồi lâu mới lên tiếng.

"Cút đi! Đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi!"

"Tôi biết đêm qua là lỗi của tôi. Tôi bị bỏ thuốc, không khống chế được bản thân. Tôi cũng biết như vậy với cô là tôi sai rồi. Cô cũng không phải là xử nữ, nhưng là tôi có thể...."

"Anh có thể? Anh có thể làm cái gì?"

Tiết Lạc không để Cố Nguyên Phong nói hết, nâng đôi mắt nhìn anh, không chút khách khí cắt ngang, khoe môi câu lên nụ cười nhạt.

"Anh sẽ làm cái gì? Đền bù ư? Đền bù bằng cách nào? Cho tôi tiền? Chịu trách nhiệm với tôi, hay đáp ứng hợp tác với Tiết thị? Anh nghĩ mình là chúa cứu thế sao? Đem những điều kiện đó ra để cứu vớt tôi, còn lỗi lầm của anh thì hiển nhiên được xem là hợp lý. Đền bù? Muốn đền bù là đền bù được sao? Theo lời anh nói, tôi có phải nên cảm ơn anh vì anh không chê tôi bản còn làm tình cùng tôi hay không? Thật xin lỗi, tôi mới là người chê anh bản! Phẩm chất của một người không phải cứ làm những chuyện bại hoại mới trở thành người xấu, những người tự cho là đúng, tự xem mình là cái lỗ rỗng của vũ trụ, là tâm điểm của mọi người nhắm đến, sai lầm đều bằng cách riêng của mình tùy tiện xem như bù đắp đó mới là chuyện ghê tởm. Tôi, thật khinh thường anh! Từ hôm nay trở đi, tôi không muốn gặp lại người đề tiện như anh! Cũng không cần anh đền bù cái gì đó, bởi vì cái giá của tôi, anh vĩnh viễn đền bù không nổi!" Tình yêu của tôi, thân thể của tôi, danh dự của tôi, còn có linh hồn của tôi... Anh đền nổi sao?

Có những hành động tưởng như không ảnh hưởng đến cái gì nhưng nó lại kéo theo rất nhiều hệ lụy khác. Người đàn ông đó nghĩ có thể đền bù cho cô, nhưng những gì cô đánh mất, anh ta không cách nào đền bù, mà cô càng không cần anh ta đền bù!

Cánh cửa lạnh lùng đóng lại trước mắt Cố Nguyên Phong, anh nhấp nháy môi, muốn nói gì đó nhưng cổ họng lại nghẹn ứ, một từ cũng không thể nào phát ra.

Cảm giác vừa rồi là gì? Đường như... Là khổ sở! Anh khổ sở vì cái gì? Chẳng lẽ, là vì Tiết Lạc sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chuyến Đi Dài Và Ghé Kế Bên

Sân bay thành phố hôm nay thật nhộn nhịp, giữa một tốp người ra ra vào vào không ngớt. Một người con gái mặc một bộ váy liền thân màu trắng tuyết dài đến gót chân vô cùng thùy mị lại vô tình trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Lý do thật ra hết sức đơn giản. Cô gái trẻ trung với thân hình nhỏ nhắn đó vô cùng xinh đẹp. Và dù đã dùng kính mát cỡ lớn che đi hầu như nửa gương mặt cũng không cách nào đem nham sắc mỹ nữ hoàn toàn lu mờ.

Cô gái ngồi ở hàng ghế chờ, trên tay chỉ xách một chiếc túi nhỏ nhỏ. Nếu như không phải trên tay cô có mang theo hộ chiếu và vé máy bay. Hẳn là không ai nghĩ cô đang chuẩn bị đi du lịch đến một thành phố xa lạ nào đó.

Những tiểu tiết đơn giản hầu như bị gián lược hoàn toàn, thứ duy nhất mang theo chính là nét buồn rầu cùng cô độc phát ra từ trong xương tủy cô gái mà

dù không ai nhìn được bằng mắt vẫn có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng.

Một cô gái xinh đẹp đến nhường này có việc gì xảy ra mà lại khiến cô ưu sầu như thế? Quả nhiên, ông trời thật ra vẫn là rất công bằng.

Tiết Lạc ngồi ở hàng ghế chờ đã hơn một tiếng đồng hồ, nhưng chuyến bay đầu tiên vẫn chưa xuất phát. Cô cố tình đặt vé sớm nhất, nhưng vì không thể nào ngủ được nên khi đến sân bay, cô cũng chỉ có thể ngồi đợi trong cô độc.

Một môi nâng tay sửa lại kính mắt, đẩy gọng kính lên cao một chút. Mái tóc nâu hạt dẻ uốn lộn tự nhiên rũ xuống ngực áo. Vài sợi tóc nghịch ngợm vương trên vầng trán trơn bóng, lưu lại trên gò má tạo nên một phong cách cực kỳ đơn thuần và dễ chịu. Cô còn hồn nhiên không hề hay biết, ánh mắt của những người lần lượt xuất hiện ở sân bay đều ngẫu nhiên hay cố ý dán trên người cô. Ánh mắt vừa mang theo vẻ thương thức vừa có sự mê hoặc khó có thể nói rõ.

"Tiết Lạc?"

Tiết Lạc đang cúi đầu nhìn đồng hồ, ước lượng thời gian còn lại thì chợt nghe thấy tiếng gọi tên cô phát ra ngay bên cạnh. Âm thanh vừa giống như quen thuộc lại tựa hồ như xa lạ khiến cô ngẩn người, chân mày nhíu chặt nhìn sang bên cạnh.

Người xuất hiện có thân hình cao lớn rắn rỏi. Vóc dáng tuyệt mỹ cùng làn da trắng nõn mịn màng nhưng lại không cách nào khiến người ta liên tưởng đến sự yếu đuối bỏ chung một chỗ. Cậu ta cũng dùng kính mắt bản to che gần kín nửa gương mặt, nhưng mờ hồ vẫn sẽ nhìn ra được tuấn nhan đằng sau đó quả thật vô cùng hoàn mỹ tựa như được khắc họa chuẩn mực đến từng chi tiết, mặc dù vẫn chưa thể voi đi hoàn toàn đường nét của người chưa trưởng thành.

"Điều Nhật Hàn?"

Tiết Lạc không mấy chắc chắn nói ra cái tên này. Cũng đã một thời gian dài không gặp mặt, cô dường như đã muốn quên đi nhân vật chớp nhoáng xuất hiện lại không có tiếp xúc lâu dài này. Bây giờ đột nhiên gặp gỡ chào hỏi là đương nhiên nhưng trong lòng vẫn mơ hồ lộ ra một tia bài xích nhỏ nhỏ.

Điều Nhật Hàn tháo mắt kính hoàn toàn để lộ ra gương mặt hoàn mỹ cực độ tuấn tú, khoe môi hơi gợn lên ý cười như gió xuân ấm nồng. Cậu từng bước tiến đến nghĩ muốn véo gò má của Tiết Lạc thay cho việc chào hỏi như quá khứ. Miệng còn không ngừng liên thanh.

Cậu cũng là không ngờ tùy tiện nghĩ đi du lịch một trận cho khuây khỏa thôi lại có thể tình cờ gặp được cô gái nhỏ này. Có trời mới biết, cậu bao lâu nay có một chút nhớ nhưng cô, còn về tại sao nhớ đến cô, chính cậu cũng không cách nào lý giải nổi.

"Tôi tưởng cô không nhớ gì đến tôi nữa chứ! Lâu như vậy không gặp mặt cũng không liên lạc với tôi, uống công tôi đối tốt với cô như vậy, còn dạy toán cho cô tận tâm đến thế. Nay, tại sao cô lại tránh đi?"

Điều Nhật Hàn vừa đưa tay đến, Tiết Lạc liền không tiếng động lùi về phía sau một bước, nhẹ nhàng trốn tránh sự đụng chạm của người nào đó khiến cậu trong phút chốc ngẩn người tận một lúc sau một chậm rãi hoàn hồn trở lại.

Điều Nhật Hàn nhíu chặt chân mày, lúc này mới chú ý về ngoài của Tiết Lạc vẫn không hề khác lúc xưa nhưng tính cách lại vạn phần lãnh tính. Cô im lặng đứng đó, gần như vậy nhưng lại khiến người ta tưởng như đang bị ngăn cách bởi một tầng băng cực kỳ dày dặn, làm cách nào cũng không thể công phá nổi.

Tại sao cô ấy lại có thể trở thành như thế này?

Điều Nhật Hàn đột nhiên cảm giác được trong lòng mình thật sự vô cùng khó chịu. Nhìn cô đứng ở vị trí rất gần nhưng giống như ôm vào tất cả tổn thương khiến người khác không nhận được thương tiếc thật sâu. Chẳng qua chỉ là một thời gian ngắn không gặp, một con người đến cùng là đã trải qua chuyện gì mới làm cho cô phút chốc thay đổi như thế. Là tổn thương đến mức độ nào mới bảo mồn đi một người luôn tưởng như mình mạnh mẽ mà tính cách lại kỳ thực y hệt trẻ con kia?

Cô rốt cuộc là bị đã kích gì? Thật giống như một người cách một đêm liền trở thành người trưởng thành. Giống như tối hôm qua còn nói nói cười cười, sáng hôm nay đã mặt ủ mày ê. Chỉ là, cô lúc này còn đáng thương hơn như thế gấp trăm ngàn lần.

Tâm Điều Nhật Hàn có cảm giác như bị ném trực tiếp xuống hầm băng. Lạnh tê tái...

"Không có chuyện gì!"

Tiết Lạc đạm nhạt nói một tiếng. Thân nhiên quay đầu đi không muốn tiếp tục cuộc nói chuyện với Điều Nhật Hàn. Mà bản thân cậu ta dường như cũng hiểu được giờ khắc này cô không muốn nói gì nên cũng không dám lên tiếng. Chỉ là ánh mắt luôn cố ý hay vô tình nhìn về phía cô, trong lòng trào dâng một nỗi niềm thương tiếc thật sâu.

Tiết Lạc hoàn toàn không quan tâm đến ánh mắt của Điều Nhật Hàn mỗi khi cậu nhìn về phía cô. Đối với cô mà nói, cuộc gặp giữa cô và cậu chẳng qua chỉ là bèo nước gặp nhau, nhanh hợp nhanh tan. Nói với nhau có nhiều cũng chỉ là tăng thêm phiền phức, như vậy chẳng bằng trực tiếp không nói gì. Lúc này, thứ cô cần duy nhất chỉ là sự yên tĩnh tuyệt đối, để cô có thể bình tâm lại. Dù không thể đi ngược trở về vị trí ban đầu, nhưng nếu học được cách vô cảm lãnh tính, vô giận vô hoan, như vậy cũng là điều không tệ.

Thời gian cứ như vậy từng chút một trôi qua, đến khi âm thanh thông báo chuyến bay sắp khởi hành vang lên, Tiết Lạc mới xách đồ đi qua cửa kiểm soát. Lúc đi dù là một lời từ biệt cũng không hề lưu lại.

Điều Nhật Hàn nhìn theo bóng lưng của cô gái bé nhỏ đi mỗi lúc một xa, cúi đầu nhìn về máy bay trên tay mình, sau đó ngẩng đầu lên. Đôi mắt lúc này mang theo một đường ánh sáng kỳ diệu không rõ. Chỉ biết cậu lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại với nào đó, sau khi trao đổi một hồi lâu thì hai lòng gật gật đầu, kéo theo vali nhẹ tiến về cửa kiểm soát cô gái nhỏ vừa đi qua. Từ đầu đến cuối đều không bị một ngăn cản nào. Thậm chí còn thuận lợi ngồi bên cạnh chiếc ghế của mỗi mề nào đó.

Tiết Lạc nhíu chân mày nhìn người ngồi bên cạnh, ánh mắt mang theo khó hiểu thật sâu, cô mím mím môi mỏng, một hồi lâu mới thốt ra.

" Cậu không phải đi chuyến bay khác sao?" Lúc này cô lơ đãng nhìn thấy, thực sự không trùng khớp mà!

Điều Nhật Hàn thản nhiên lấy headphone đeo vào tai, bật một bài nhạc nhẹ , thả người ngã lưng lên ghế, lúc này mới nghiêng đầu nhìn Tiết Lạc, thoải mái nói.

" Tôi đi chuyến này mà!"

Tiết Lạc nhìn bộ dáng tự nhiên không chút trúc trắc của Điều Nhật Hàn, mặc dù không mấy tin tưởng, nhưng cũng rất có thể mình thật sự nhìn lầm nên cuối cùng không nói nữa. Sau khi cẩn thận cài dây an toàn thì liền nhìn ra cửa sổ, hoàn toàn đem người bên cạnh bỏ quên.

Chỉ là cô lúc này không hề hay biết, cuộc đời cô có thể rẽ sang một trang mới, kỳ thực chính là dựa vào sự xuất hiện của người bạn " ngẫu nhiên " bên cạnh này...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Quyết Định

Tiết Lạc sau hơn mười ngày nằm ở nhà, lười biếng không muốn động đậy. Suốt ngày ngẩn người nhìn ra ô cửa sổ không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Trong mười ngày này, Thẩm Dật Phàm đã đến đứng trước cửa không biết bao nhiêu lần. Anh không bấm chuông cửa, nhưng sẽ một mực đứng ở vị trí kia, ánh mắt thẳng hướng nhìn lên cửa phòng với màn che màu kem luôn luôn rũ xuống một cách lạnh lùng kia.

Anh biết, cô vẫn đang bí mật nhìn anh như thế, chẳng qua là lãnh tâm lãnh tình, không muốn đối mặt với anh mà thôi!

Thẩm Dật Phàm lúc này thật rối rắm, không biết phải làm như thế nào mới khiến Tiết Lạc quay đầu trở về. Anh không phải là kẻ ngốc, làm sao không biết được đằng sau cái lạnh lùng vô tình của cô là một nỗi khổ không thể nói rõ chứ?

Cá tính của Tiết Lạc anh rất rõ ràng. Làm người luôn rất mạnh mẽ, quy củ lại nhiều, nhưng thực tế thâm tâm lại cực kỳ yếu ớt. Anh không tin cô chỉ vì anh một lần do dự lập tức bỏ rơi anh.

Đến giờ phút này, Thẩm Dật Phàm vẫn luôn nhớ lại tình cảnh gặp Tiết Lạc ngày hôm đó. Cô mặc áo của nhân viên phục vụ, dưới chân còn không đi giày, chập vạt về tới trước cửa nhà, đôi mắt kỳ thực vô hồn không có sức sống.

Cô rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Thẩm Dật Phàm luôn tự hỏi như vậy. Nhưng anh dù tốn sức điều tra thế nào cũng không có được đáp án rõ ràng. Tất cả đều rất mờ nhạt và mơ hồ. Có thể thấy được là do người nào đó có năng lực dùng sức áp chế đi.

Manh mối cuối cùng để lại chính là cô đã đi tìm gặp Cố Nguyên Phong, sau đó không hiểu vì cái gì lại đột nhiên chạy tới D bar. Mọi thứ cũng bị cắt đứt ở chỗ đó.

Mấu chốt chắc hẳn là nằm ở sự kiện phía sau khi đến D bar. Chỉ là chuyện đó là gì thì anh lại không nắm được. Nghĩ đến việc điều động thế lực Thẩm gia đi làm nhưng lại sợ kinh động đến hai lão nhân trong nhà thì lại trù trừ.

Bản thân anh cũng có thể tự xử lý chuyện này, có điều hẳn là phải tốn không ít thời gian!

Thẩm Dật Phàm nắm chặt tay, ánh mắt lần nữa nhìn lên cửa sổ đóng kín. Đã qua mười ngày rồi Lạc Lạc, nếu em vẫn không muốn gặp tôi, tôi phải làm sao đây? Có lẽ tôi sẽ sớm điên mất. Tình cảm của tôi dành cho em, lẽ nào không đủ chân thành. Khiến em gặp chuyện cũng không nguyện ý bày tỏ cùng tôi hay sao?

Tiết Lạc nằm ở trên giường, hai mắt mơ màng từ từ lâm vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Bắt đầu từ ngày hôm đó, cô chưa từng có giờ khắc nào được an giấc ngủ ngon. Dường như chỉ cần nhắm mắt lại, những cảm xúc chân thật ấy lại chạy quanh cơ thể của cô, từng chút lại từng chút gặm nhấm giới hạn chịu

đựng của cô khiến cho tinh thần của cô càng lúc càng kiệt quệ, đêm nào cũng phải uống thuốc để duy trì, nhưng rõ ràng kết quả không khả quan cho lắm.

Cô vẫn không thể nào ngủ được!

Tiết Lạc cuộn người trong chiếc chăn mỏng thật chặt, đem cả người cả chăn lúi vào góc giường, hai mắt mở to nhìn trần nhà trắng muốt trên đỉnh đầu nhưng lại không hề có một tiêu cự cố định, ánh mắt càng lúc càng tan rã, vô thần.

Nếu như Thẩm Dật Phàm ở chỗ này, anh nhất định sẽ thật đau lòng cô. Chẳng qua, nói chuyện này bây giờ còn ý nghĩa gì?

Tiếng chuông điện thoại bên cạnh đúng lúc này đột ngột vang lên. Tiết Lạc đang chìm trong suy tưởng chợt bị giật mình, vội vàng vươn tay nhận máy. Âm thanh dịu dàng của Vương Nhu xuyên qua điện thoại mang theo một phần vui mừng không cách nào che giấu.

"Tiểu Tiết, Iris thật sự kí hợp đồng với chúng ta. Cháu quả thật là vô cùng tài giỏi đó!"

"Kí hợp đồng sao?"

Tiết Lạc ngẩn người, không mấy tin tưởng mấp máy khóe môi hỏi lại. Vân Nhu bên kia lại hoàn toàn không phát hiện ra cô có điểm bất thường, giọng nói vẫn đinh đing đang đang như tiếng nhạc.

"Đúng như vậy đó. Iris hôm trước đã cho người đưa hợp đồng đến tập đoàn. Anh ta rất có trách nhiệm kí rất nhiều điều khoản cực kỳ có lợi cho chúng ta. Lần này anh ta làm thật nghiêm túc, đây hẳn là công lao to lớn của cháu rồi!"

Tiết Lạc nghe Vương Nhu nói chẳng có cảm giác vui vẻ, cô chỉ nhếch môi cười lạnh lùng một tiếng, tùy tiện đáp lại bà vài câu rồi lãnh lệ tắt máy.

Đem điện thoại quăng sang một bên, trong lòng Tiết Lạc vẫn thấy thật lạnh lẽo. Công lao to lớn? Công lao gì? Chẳng lẽ là công lao cô bán thân? Cố Nguyên Phong, anh quả nhiên vẫn tự cho là đúng như vậy.

Có lẽ, anh ta cũng không xem đó là đền bù cho cô, mà chỉ nghĩ muốn hóa giải một phần lỗi của mình. Bất quá hành động giống như ban phát lòng thương hại ấy thật sự khiến cô không cách nào có thể thừa nhận nổi.

Cô chắc phải rời khỏi nơi này một thời gian...

Tiết Lạc mệt mỏi xoa xoa thái dương nhức mỏi, nhanh chóng đưa ra quyết định. Không muốn lại ở nơi chứa toàn đau thương và bi kịch này nữa. Cô thật sự cần một góc nào đó để bình tâm trở lại.

Tiết Lạc thả chăn xuống, từng bước di chuyển về phía cửa sổ, nhìn ra không gian bên ngoài. Vị trí cũ kia lại lần nữa trống không, thuyết minh người kia đã rời đi rồi.

Cô cũng cần trốn tránh người này nữa. Đã không đến được với anh, gặp lại anh nhiều lần nữa, chẳng qua chỉ là đau lòng nối tiếp đau lòng, sai lầm chồng chất sau lầm. Khổ sở lại càng thêm khổ sở mà thôi...

Thẩm Dật Phàm, anh phải thật hạnh phúc, có biết hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Những Ngày Dài...

Tiết Lạc cùng Điều Nhật Hàn ngồi trên khoang ghế hạng nhất. Suốt cả chặng đường hầu như cô đều nhìn ra ngoài cửa, xem mây trắng bị đường bay kéo ra, va đập vào mặt kính. Thời gian cô nghĩ ngợi thật sự hiếm hoi, chỉ khi mệt mỏi đến mức cơ thể không chịu nổi mới bị buộc thiếp đi một lát. Chẳng qua ngay cả thời gian đó cô cũng không chút nào thả lỏng, người nào đó luôn thấy cô mím chặt môi, hai tay níu chặt váy như đang kiềm chế một cơn sợ hãi xuất phát từ một tâm hồn đang trượt xuống ghềnh dốc, bi thiết mà đáng thương.

Điều Nhật Hàn nhìn Tiết Lạc một hồi lâu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đều đã nhúu chặt. Đề ý thấy mồ hôi tinh mịn từ trên trán cô rỉ ra, trong lòng khó chịu đến mức không thể nào áp chế. Bất mãn rút ra khăn tay, nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi vừa rỉ ra. Chỉ là, mặc dù anh đã cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể, nhưng khi khăn tay vừa chạm vào làn da tinh tế kia, mi mắt cô đã co giật mạnh mẽ, kinh hoàng mở ra, bàn tay nhỏ bé cũng không chậm chạp vươn tay đẩy bàn tay của cậu ra xa, thân thể cũng theo đó co rụt vào một góc.

Đêm tối tĩnh lặng đến vô cùng, hai người ở cùng một khoang không nói được một câu nào. Trong không gian chỉ còn vang lên hơi thở gấp gáp, u uất mà lạnh tránh của Tiết Lạc. Cô dường như có thể cảm nhận được ánh mắt của Điều Nhật Hàn đang kinh ngạc nhìn cô. Ánh mắt ấy làm cô cảm thấy chột dạ,

vươn tay sờ soạng tìm nút mở đèn. Ánh đèn dịu nhẹ bật sáng lên, soi lên gương mặt của hai người vẫn đang nỗ lực duy trì im lặng.

"Tôi chỉ định lau mồ hôi giúp cô mà thôi!"

Diêu Nhật Hàn thu lại khăn tay, cẩn thận gấp gọn lại, thu trở về trong túi áo. Tiết Lạc nương theo hành động của cậu ta nhìn xuống dưới, ngay lập tức cảm thấy chiếc khăn tay kia có chút quen thuộc. Đó không phải là chiếc khăn tay lần đầu tiên gặp mặt cô đã đưa cho cậu ta làm "kỷ niệm" hay sao? Cậu ta vậy mà vẫn giữ lại đến tận bây giờ?

Chiếc khăn tay trên tay Diêu Nhật Hàn quả thật đúng là khăn tay của Tiết Lạc. Lần đầu đụng độ sau khi thoát mái chèo cậu một phen đã đem khăn tay đặt vào tay của cậu. Chiếc khăn tay thêu một bông hoa hải đường màu trắng muốt, bên góc trái còn tỉ mỉ lưu lại hai chữ Lạc Lạc. Từ ngày đó đến bây giờ vẫn bị cậu giữ lại, thỉnh thoảng còn lấy ra ngắm soi rồi nhớ về cảnh mồ mào hoang giờ nanh múa vuốt không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thời gian này Diêu Nhật Hàn không ít lần nhớ đến Tiết Lạc. Nhưng cậu chưa từng nghĩ rằng đến lúc bản thân gặp lại cô thì cô lại xuống dốc đến mức độ này. Cậu cảm giác được, bây giờ dù chỉ là một chút gió thổi cô lay, một tiếng động rất khẽ cũng có thể khiến cho người con gái này giật mình sợ hãi. Chưa bao giờ cậu thấy người con gái này mong manh đến vậy. Mỗi khi vô thức nhớ đến những chuyện trong quá khứ, thật sự là càng nghĩ càng thương.

Tiết Lạc hít một hơi thật sâu, giả bộ như vừa rồi không có chuyện gì ép bản thân quay đầu đi. Cái đầu nhỏ vùi vào trong áo khoác, khóe môi khẽ nhếch lên, thả nhẹ âm thanh hệt nước, lí nhí nói ra hai chữ.

"Xin lỗi..."

Diêu Nhật Hàn không nói gì, bàn tay to lớn vươn ra xoa xoa phần tóc lộ ra bên ngoài, rất nhanh sau đó liền thu trở về không để cho Tiết Lạc có cơ hội từ chối.

Hành động của cậu quả thật là làm cho cô ngẩn ngơ một trận...

Cậu ta vừa làm gì vậy? Xoa đầu cô chẳng?

Tiết Lạc theo bản năng chạm lên phần tóc vừa bị xoa qua, nhớ lại cảm giác lúc đó đột nhiên trong lòng lại thấy ấm áp. Người kia giống như yên lặng cho cô một loại sức mạnh vô hình. Chẳng qua tại sao cô cảm thấy như vậy thì lại không cách nào có thể lý giải...

Chuyến bay của hai người kéo dài suốt hai ngày, đến rạng sáng ngày thứ ba thì đáp xuống sân bay của nước B.

Tiết Lạc xách giỏ xách đi lại rất nhẹ nhàng, Diêu Nhật Hàn mang theo nhiều đồ hơn nhưng cũng không chút nào ảnh hưởng đến tốc độ của cậu đi theo bước chân của cô.

"Cô ở khách sạn nào?"

Diêu Nhật Hàn vừa đi vừa hỏi, Tiết Lạc không để ý lắm tùy ý trả lời.

"The King!"

"A, vậy vừa hay! Tôi cũng ở khách sạn đó! Hay tôi và cô cùng đi đi?"

Diêu Nhật Hàn vừa nghe Tiết Lạc nói thì không khách khí cười thật tươi, dĩ nhiên rước lấy một ánh mắt đầy ngờ vực của mồ mào nào đó.

Diêu Nhật Hàn mặc kệ Tiết Lạc có không tin tưởng đến mức nào, thản nhiên nắm lấy bàn tay của cô kéo cô rời đi. Ra khỏi sân bay liền bắt taxi đến khách sạn. Ngoại ngữ của cậu rất tốt, trực tiếp dùng giọng bản xứ trao đổi với tài xế người da đen thoạt nhìn vô cùng chất phác khiến tài xế kia cười ha ha, đầu cũng gật liên tục lái xe bắt đầu rời đi.

Tiết Lạc nhìn bàn tay vẫn bị Diêu Nhật Hàn nắm lấy hơi không tự nhiên giựt ra. Tuy không quá vui vẻ vì cậu tự động hành sự, nhưng cô cũng không quen thuộc vùng đất này, ngoại ngữ cũng không quá tốt, có cậu ta đi cùng cũng đỡ tốn công tìm một phiên dịch viên. Nói gì thì nói cô cũng có lợi, đi theo cậu ta cũng không vấn đề gì!

Diêu Nhật Hàn thấy Tiết Lạc không muốn cùng cậu động chạm cũng không suy nghĩ nhiều. Cô không phải còn không đòi xuống xe hay sao? Bước đầu tiếp cận này xem như là thành công.

Diêu Nhật Hàn nhìn Tiết Lạc lại đang nhìn ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ còn lên một độ cong nhàn nhạt hữu tình.

Cảm giác này thật quá tốt!

Chẳng qua tại sao lại thấy tốt thì cậu lại không hiểu! Nhưng mà lý do là gì quan trọng sao? Cậu không quan tâm là được!

Diêu Nhật Hàn rất nhanh đã đem mọi thắc mắc khó hiểu ném ra sau đầu, an an ổn ổn ngồi bên cạnh Tiết Lạc chờ đợi điểm đến tiếp theo.

Đây thật sự là một chặng đường đầy hứa hẹn!

Chương 77: Kịch Tình Cầu Huyết

"Cậu không vào sao?"

Tiết Lạc xuống khỏi taxi, quay đầu hỏi Diêu Nhật Hàn vẫn đứng đực một góc không chịu di chuyển, chân mày nhất thời nhíu lên thành một đường cong khó hiểu.

"Cô đi vào trước đi! Tôi muốn đi mua một chút đồ!"

Diêu Nhật Hàn cười cười, xua tay vẫy vẫy ra hiệu cho Tiết Lạc, còn bản thân mình thì tự quay đầu đi theo một hướng khác.

Tiết Lạc mặc dù không hiểu nguyên do vì sao Diêu Nhật Hàn lại đột nhiên kỳ lạ như vậy, nhưng cô cũng không muốn quan tâm quá nhiều. Nghĩ như vậy liền quyết đoán xách túi đi vào trong khách sạn.

The King là một khách sạn rất tuyệt vời. Nó là một trong những hệ thống khách sạn có tiếng trên toàn thế giới không chỉ bởi kiến trúc tốt mà còn có những dịch vụ khiến người ta không thể nào nói câu không vừa lòng.

Tiết Lạc từ quầy lễ tân đi ra, trong tay cô cầm thẻ phòng số 999 được lấy từ nữ tiếp tân trẻ tuổi. Cô không khỏi nghĩ đến hoàn cảnh khó khăn vừa rồi. Bất đồng ngôn ngữ thật sự là một chướng ngại rất lớn mà.

Nước B trong các nước là quốc gia ít dùng ngôn ngữ quốc tế nhất. Họ thực hiện nghiêm ngặt chủ trương ngôn ngữ quốc gia, về lâu về dài ngôn ngữ quốc tế ở đây dường như sắp bị đào thải, chỉ còn sử dụng tiếng bản ngữ. Tiết Lạc phải mất rất nhiều công sức mới có thể giải thích được cho họ rằng cô đến lấy thẻ phòng.

Xem ra từ nay đi đâu cũng nên kéo theo Diêu Nhật Hàn rồi. Cứ như thế này thật sự là quá khó khăn!

Tiết Lạc vừa đi vừa đưa ra quyết định, mà cô không hề hay biết, khi cô vừa biến mất sau cánh cửa thang máy, người mà cô tâm tâm niệm niệm kéo đi lại từ đâu xuất hiện, không nhanh không chậm tiến đến quầy lễ tân, đối diện với nữ tiếp tân trẻ tuổi, thân nhiên dùng tiếng bản địa nói.

"Tôi muốn căn phòng ở bên cạnh tiểu thư kia!"

"Thật xin lỗi, hai phòng bên cạnh đều đã có người đặt trước... A, thiếu... Thiếu gia?"

Nữ tiếp tân chưa kịp nói xong thì ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy gương mặt tuấn tú cách mình gần trong gang tấc liền giật nảy mình lắp bắp nói vài chữ, những lời tiếp theo đều muốn nghẹn lại.

Sao cô lại xui xẻo như vậy hả? Thiếu gia đến đây là để thị sát sao? Cô vừa rồi từ chối cậu ta như vậy, cậu ta có ghi thù hay không?

Diêu Nhật Hàn hết sức bình tĩnh, dường như không hề nhìn thấy vẻ mặt khốn khổ của nữ tiếp tân, ngón tay đều đặn gõ lên mặt bàn khiến tinh thần ai nấy đều không khỏi run lên từng hồi.

Nữ tiếp tân cũng là người khá thông minh, ngay lập tức phát hiện ra vấn đề, vội vàng cúi người tìm thẻ phòng đưa cho Diêu Nhật Hàn, gương gao cười với cậu.

"Vừa rồi là tôi không chú ý. Mạo muội thiếu gia, thật xin lỗi. Đây là thẻ phòng 1000. Ban công thông với phòng 999 của vị tiểu thư vừa rồi, chúc thiếu gia đi vui vẻ!"

Diêu Nhật Hàn lắc lắc thẻ phòng, khóe môi chậm rãi cong lên một nụ cười, ánh mắt quét qua nữ tiếp tân run rẩy ở một góc, hài lòng nói.

"Rất thông minh. Lần sau chú ý một chút, đừng có phạm sai lầm. Còn nữa, vì cô xử sự rất tốt nên tôi có thể nghĩ đến việc tăng lương cho cô. Có điều, cái nên nói, cái không nên nói, đối xử với ai như thế nào, cô phải ghi nhớ cho rõ, nếu không, tôi không biết sẽ xảy ra chuyện gì sau đó đâu. Đề là người hiểu biết, cô sẽ biết tôi nói cái gì đúng hay không?"

"Tôi biết, thiếu gia, tôi sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ, tuyệt đối không nhiều chuyện!"

Nữ tiếp tân vội vàng gật đầu liên tục, giọng nói cũng kiên định vài phần. Diêu Nhật Hàn nhíu mày cười như có như không, quay người nắm chặt lấy thẻ phòng rồi rời đi, để lại sau lưng một người đang điên cuồng hút khí.

Thật là lạnh! Khí thế quá lạnh!

Nữ tiếp tân bị dọa sợ muốn chết, quay đầu là vội vã nâng điện thoại nội bộ nhắc nhở mọi người về sự xuất hiện của thiếu gia và một vị tiểu thư tuyệt đối không thể chọc vào. Nếu không có chuyện liên tục chịu trách nhiệm. Chỉ sợ bản thân thật gánh không nổi thôi!

Tiết Lạc vừa tắm xong, đầu vẫn ướt được cô tùy tiện dùng khăn tắm lau lau, từng giọt nước rỏ xuống, rơi trúng cổ áo, uốn lượn từng vòng rồi khuất sau cổ áo choàng tắm hình chữ V tạo nên một hình ảnh vô cùng khiêu gợi hút mắt người nhìn.

Ting... Ting... Ting...

Tiếng chuông cửa phòng đúng lúc này vang lên, Tiết Lạc lau lau tóc vài đường. Quay đầu nhìn cửa một chút rồi quăng khăn ra ra ghế, xỏ dép bông đi trong nhà ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, hình ảnh người bên ngoài lập tức được khắc họa thật rõ ràng. Nam nhân tuấn tú cao ngất đứng dựa vào cửa, thấy cửa mở liền đứng thẳng dậy, ngay sau đó nụ cười như hoa như ngọc trên môi liền cứng đờ. Dĩ nhiên là vì đã nhìn thấy màn gọi cảm của Tiết Lạc trong bộ áo choàng tắm đơn độc.

Dưới áo choàng tắm hẳn là không có gì...

Diêu Nhật Hàn thật muốn tròn mắt, không được tự nhiên quay đầu đi, dữ tợn nói.

"Sao cô không mặc đồ hả?"

"Tôi không phải đang mặc đồ đây sao?"

Tiết Lạc nâng tay áo choàng tắm, không cho là đúng hỏi lại. Về mặt Diêu Nhật Hàn giống như nuốt phải một ngụm ác khí, buồn bực nói.

"Ý tôi là quần áo bình thường..."

Áo choàng tắm mỏng manh như vậy, so với không có gì thì còn muốn quyến rũ hơn rất nhiều...

"Tôi không đem theo!"

Tiết Lạc thản nhiên nói khiến Diêu Nhật Hàn tròn mắt, năm giây sau đã thấy cậu ta bỏ chạy như một con gió...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Kế Hoạch Tham Quan Du Lịch

Hai mươi phút sau, cửa phòng lại lần nữa bị người bên ngoài gõ mạnh. Tiết Lạc không nói tiếng nào đi ra mở cửa, đứng khoanh tay nhìn người đang đứng trước mặt mình thờ hồn hển thì bị một đúi một gói đồ to vào tay.

Tiết Lạc bị hành động không có dự báo của Diêu Nhật Hàn làm cho vô cùng ngạc nhiên, nghi ngờ đem gói đồ mở ra, bên trong có rất nhiều quần áo, mỗi loại đều có tới mấy bộ, nhìn qua đã biết là bị người nào đó càn quét gói vào, sợ là ngay cả nhìn cũng chưa kịp nhìn. Bên trong còn có cả nội y và băng vệ sinh...

Tiết Lạc thật muốn mở mắt trừng thật lớn, không thể tin được nhìn qua Diêu Nhật Hàn đang đỏ mặt đứng dựa vào góc tường. Bất tri bất giác cảm thấy người đứng trước mặt mình quả thật là vô cùng đáng yêu.

Cậu ta cũng có thể đi mua những thứ này sao?

Nói thật thì một người đàn ông đi mua đồ cho phụ nữ, những thứ tế nhị như nội y và băng vệ sinh cũng không phải là không có. Nhưng đem hình ảnh bình thường ấy liên hệ đến trên người của Diêu Nhật Hàn lại dù thế nào cũng thấy không hợp lý cho lắm.

Chỉ cần tưởng tượng đến người thiếu niên tuấn tú ấy bước vào quầy đồ dành cho nữ giới, hung hăng đem tất cả những thứ đồ cần thiết cho vào túi rồi sau đó lại phải chống chịu ánh mắt mang đầy ý cười của nhân viên phục vụ, khóe môi Tiết Lạc không nhịn được câu lên một đường cong nhàn nhạt. Không những vậy còn tốt bụng lách qua một bên để thiếu niên còn đang đỏ mặt kia có thể bước vào trong phòng. Ban đầu cô không nghĩ đồng ý như vậy đâu, nhưng để tỏ lòng cảm ơn cậu ta đã làm khó mình như vậy, đành để cậu ta chiếm chút lợi tức đi.

Điều Nhật Hàn không nghĩ rằng sẽ được Tiết Lạc cho vào phòng, dạo gần đây cô đối với mọi thứ đều có bài xích nhất định. Ngay cả việc ngồi gần ghế máy bay cùng cậu cũng chỉ là chuyện vụn vặt sự bất đắc dĩ. Xem ra cậu đi mua quần áo cho cô đã khiến cô cảm động, như vậy vừa này mất mặt một chút cũng không phải là không đáng giá.

Nghĩ lại chuyện xảy ra vừa này, đến bây giờ anh vẫn còn cảm thấy không được tự nhiên. Đường đường là độc tôn thiếu gia duy nhất của The King, lại đi mua quần áo bị biết bao nhiêu người nhòm ngó. Những ánh mắt ở sau lưng cùng nụ cười như có như không điểm trên môi nữ thu ngân thật sự khiến cậu sợ hãi muốn chết đi được. Cũng đều tại vừa này quá gấp gáp, cũng không nghĩ đến việc phân phó người đi mua hàng, đến khi chạy ra trung tâm thương mại thì đã không còn cơ hội nữa rồi.

Cũng may là có thể khiến người kia thả lỏng với cậu đôi chút, nếu không quả thực là không ăn trộm được gà còn mất luôn nắm gạo rồi.

Tiết Lạc vào trong phòng tắm thay đồ, không quá năm phút đã đi ra. Những bộ đồ này đều là do Điều Nhật Hàn chọn đại mà chưa nhìn một cái nên có rất nhiều thứ không phù hợp với cô cho lắm, ngay cả nội y cũng lẫn lộn tới mấy bộ ngoại cỡ, cô căn bản không thể nào mặc được.

Chẳng qua cũng không thể làm phụ lòng người ta như vậy được. Thế nên sau một hồi trái chọn phải chọn, cô rốt cuộc có thể chọn một chiếc áo sơ mi trắng in hình hoa lan chìm khá thanh nhã cùng với quần cộc lưng rộng rãi màu nâu sẫm. Mặc vào có mấy phần thần thái linh động tinh khiết, khi kết hợp với kiểu tóc đuôi gà buộc cao thả ở sau gáy lại càng tăng thêm vài phần mỹ cảm thanh lệ.

Hình ảnh vô tình làm mất Điều Nhật Hàn chói đến mức muốn đui mù luôn rồi!

"Cậu qua đây có việc gì?"

Tiết Lạc không nhìn thấy ánh mắt lảng tránh của Điều Nhật Hàn, bình tĩnh ngồi xuống ghế salon đối diện với cậu ta. Mở miệng cũng là không mẫn không nhạt hỏi, điệu bộ hết sức tùy ý.

Điều Nhật Hàn vươn tay với lấy tách trà trên bàn, lung tung uống hai ngụm đã cạn đến đáy, hầu kết nam tính ở cổ họng không ngừng lên xuống tựa như đang áp chế một thứ gì đó. Tận đến hơn ba phút sau mới thấy cậu bình thường trở lại, quay đầu đối diện với cô, nhưng lại không dám nhìn thẳng mặt, trầm giọng nói.

"Tôi ở phòng bên cạnh, là 1000, chỉ là muốn chào hỏi cô một chút mà thôi!"

"Trùng hợp như vậy?"

Tiết Lạc nhíu chặt chân mày. Vừa rồi xuống khỏi taxi, cô liền đi lấy thẻ phòng nên cũng không biết Điều Nhật Hàn đang ở chỗ nào. Chỉ là cô luôn cảm thấy mọi chuyện có chỗ nào đó không đúng, thật là vô cùng kỳ quái, chỉ là kỳ quái ở chỗ nào cô cũng không thể nói rõ.

Đến cùng một nơi, ngồi cùng chuyến bay, ở cùng khách sạn, lại còn là ở ngay kế bên cạnh nữa. Đây rốt cuộc là có chuyện gì đây?

Tiết Lạc suy nghĩ mãi cũng không nghĩ ra, ánh mắt cứ đảo qua đảo lại ở trên người của Điều Nhật Hàn nhưng lại không thấy có cái gì đặc biệt. Cuối cùng vẫn là quyết định buông tha, đem suy nghĩ đó ném ra sau đầu.

Cô còn suy nghĩ nhiều làm cái gì, The King không giống như những khách sạn khác, không phải có tiền có quyền là có thể thu thập được. Cô tìm được phòng ở đây cũng là nhờ Vương Nhu tốn công tốn sức vận dụng biết bao nhiêu quan hệ mới có thể đặt được. Điều Nhật Hàn cho dù muốn ở, hẳn là cũng phải chuẩn bị từ rất lâu đi. Xem ra tất cả thật sự chỉ là trùng hợp mà thôi.

Tiết Lạc phân tích một hồi, tự nghĩ bản thân mình suy tính đúng lắm, chẳng qua, cô hẳn là không thể nào ngờ được, Điều Nhật Hàn vậy mà lại là tiểu bá vương của nơi này. Đây cũng có thể xem là một tròn những chuyện trùng hợp. Nói cho đúng ra, cô là tự mình chui đầu vào rọ, còn trách được ai?

Ôi thôi, đó dù sao cũng là chuyện sau này, mà tạm thời Tiết Lạc cái gì cũng không hay biết, cô chỉ có thể gật gật đầu với Điều Nhật Hàn vài cái, tùy ý hỏi thêm một câu.

"Rồi thì như thế nào?"

"Đã trùng hợp như thế rồi, ngày mai tôi đưa cô đi tham quan, thấy có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Bữa Sáng Quê Hương...

Điều Nhật Hàn đứng ngoài cửa phòng của Tiết Lạc gần mười lăm phút đồng hồ, vẫn không thấy cô ra mở cửa. Chân mày bắt đầu từ từ nhíu lại, nội tâm

lo lắng con mèo ngủ gật kia đột ngột nghĩ quần làm ra chuyện đại đột gì đó. Trong lòng nhất thời không khỏi sợ hãi, vội vàng chạy xuống quầy lễ tân, không nói tiếng nào đem chìa khóa của phòng 999 lấy đi.

Lễ tân là một thiếu nữ tóc vàng chói lóa vừa mới đến nhận việc ngày đầu tiên, bị một thiếu niên anh tuấn không biết từ đâu xuất hiện dọa cho giật mình, còn chưa kịp hồi thần đã thấy chìa khóa dự phòng của khách hàng bị cầm đi, đơ mắt nhìn chàng trai bỏ chạy hồi lâu mới nhớ đến việc muốn ngăn cậu ra lại, may mắn là đã được đồng nghiệp bên cạnh nhanh chóng ngăn lại.

"Cô không nên ngăn cậu ấy. Cậu ấy là thiếu gia nơi này, cậu ấy thích gì cứ nhắm một con mắt mở một con mắt ra đi!"

"Oh my god, cậu ấy là thiếu gia? Cậu ấy vừa làm tôi giật mình!"

Thiếu nữ tóc vàng nghe đồng nghiệp giải thích liền nuốt ngược một cái, thầm cảm thấy bản thân mình ngày người là một loại may mắn. Nếu vừa nãy cô tỉnh táo một chút thì công việc này chắc đã mọc cánh bay xa mất rồi. Ôn chúa!

"Hình như vừa nãy cậu ấy lấy thẻ phòng số 999. Đó là phòng bạn gái cậu ta, đối với người hai phòng này cứ thoải mái với họ là được. Cũng đừng nói quá nhiều, không thì nhất định sẽ rước họa vào thân. Tại The King này à, nhân viên chính là cái thứ nhất không bao giờ thiếu!"

Đồng nghiệp hất mái tóc đen ra sau, cười một tiếng nháy mắt với cô nàng tóc vàng. Lời nói vừa là cảnh báo vừa giống uy hiếp kia khiến cho cô nàng tóc vàng rung mình một cái. Vội vàng thụt cổ lại phía sau, gật đầu lia lịa. Đạo lý đơn giản này cô hiểu mà!

Đồng nghiệp tóc đen hiền lành cười, hài lòng quay mặt đi. Cô cũng không nói cho cô nàng tóc vàng biết, ngày đầu tiên khi tiểu vương gia kia đến cô cũng suýt nữa bị đuổi việc đâu. Chuyện mất mặt như vậy không nhiều người biết là chuyện tốt nhất!

Điều Nhật Hàn không hề hay biết mình vừa thành đề tài bàn tán nhỏ nhen của hai thiếu nữ quầy lễ tân, cậu lúc này đang nôn nóng dậm dậm chân trên sàn thang máy, chưa bao giờ cảm thấy phần hạn vì phòng số 999 nằm tận ở tầng lầu 37 như lúc này.

Hỗn loạn đợi cho đến khi thang máy vừa "ting" một tiếng, cửa còn chưa mở ra hết, cậu đã vội vàng nghiêng người lách ra ngoài. Đem chìa khóa dự phòng tra vào ổ khóa, nghe âm thanh "tách" một tiếng từ bên trong liền không chút do dự đẩy mạnh cửa vào.

Trong căn phòng xa hoa được bày biện tỷ mỉ gọn gàng cũng không có thời gian cho Điều Nhật Hàn ngắm nghía. Bước chân của cậu tiến thẳng đến phòng riêng của cửa Tiêt Lạc, vặn cửa đi vào.

Trên giường lớn, một thiếu nữ nằm ngủ mê mẩn trên giường, cả người co lại như một con tôm nho nhỏ đáng thương, hai tay ôm chặt lấy góc mềm chỉ để lộ một bên gò má trắng nõn với những đường nét đầy tình mỹ và một bờ vai tròn đầy quyến rũ. Có điều dù người kia có đẹp bao nhiêu cũng không khiến anh nhìn lâu thêm một chút nào. Cái này không phải vì cô không hấp dẫn mà là vì anh bị kiểu ngủ của cô làm cho lòng thật là khổ sở. Vẫn biết trong lòng cô có chuyện không vui, nhưng đáng ngủ này, đó không phải là biểu hiện của người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn hay sao?

Mấy ngày ở trên máy bay cùng nhau, Điều Nhật Hàn không cách nào nhìn rõ, bây giờ nhìn thấy quả thật làm người ta thấy nhói lòng. Người con gái này, từ khi nào đã thay đổi đến mức như thế rồi hả? cô không phải nên giống con mèo nhỏ, khi thì ngọt ngào ngào ngào, đôi mắt to tròn long lanh đầy đáng yêu, lúc lại xù lông lên hung hăng cắn người khác một ngụm hay sao?

Vì cái gì lại có thể thay đổi nhiều đến như vậy?

Điều Nhật Hàn ngồi xuống một góc giường, bàn tay nhẹ nhàng chạm khẽ lên gương mặt thiếu nữ trên, tế bào xúc giác nhạy cảm cảm nhận được hơi thở không mấy bình ổn của cô, hàng mi còn thoảng run lên nhẹ nhàng mới tạm thời yên lòng, cầm theo chiếc chìa khóa mang số 999 đi ra ngoài. Cậu nên rời khỏi đây thôi, nếu để con mèo nhỏ này tỉnh dậy mà nhìn thấy cậu, không biết cô sẽ sợ hãi đến mức nào. Cậu vẫn nhớ, từ ngày gặp lại cô, đây là lần đầu tiên cô có thể ngủ sâu được như thế...

Mèo hoang nhỏ, chúc cô ngủ ngon...

Khi Tiêt Lạc tỉnh dậy thì mặt trời đã treo quá ba cây sào. Cô ngơ ngác nhìn màn che trước cửa sổ được kéo lại và một tia sáng cố gắng len lỏi vào trong vẫn là không kim được ngăn người một lúc. Đêm hôm qua, cô có kéo rèm sao?

Tiêt Lạc mơ màng nghĩ đến chuyện hôm qua, sau khi tổng cổ Điều Nhật Hàn ra khỏi phòng, cô đã leo lên giường ngủ ngay. Không hiểu tại sao, lần này giấc ngủ đến với cô lại dễ dàng đến thế. Dường như, khi tâm hồn cô thoải mái hơn, trong lòng cũng sẽ bớt đi một chút khó chịu. Cho dù đêm qua, cô vẫn bị một cơn ác mộng hành hạ đến gần sáng, nhưng lại không muốn tỉnh dậy. Cô thật muốn ngủ, rất muốn ngủ, lâu lắm rồi mới ngủ sâu như vậy...

Chẳng qua, hình như thật sự là ngủ quá nhiều rồi...

Tiêt Lạc đặt đồng hồ trên tủ đầu giường xuống, nghĩ đến hôm qua đã trót hẹn Điều Nhật Hàn đi du ngoạn, nhưng chính mình lại nằm bẹp trên giường đến mười mấy tiếng đồng hồ thì cảm thấy thật sự rất có lỗi. Chẳng qua cậu ta vậy mà cũng không gọi cô dậy, chẳng lẽ là cậu ta cũng ngủ quên hay sao?

Tiêt Lạc đem theo những thắc mắc cùng khó hiểu đi vào phòng tắm, đem mình trằm vào trong bồn tắm mát xa cỡ lớn, chỉnh nước ấm vừa vặn rồi thoải mái ngồi thư giãn bên trong. Chỉ là, thời gian không có nhiều, nên cô ngồi chỉ có một chút rồi lại đứng lên, tùy ý chọn một bộ quần áo mới trong đồng hồ Điều Nhật Hàn đem đến hôm qua mặc vào người.

Cũng thật là may mắn, tất cả những thứ này Diêu Nhật Hàn đều mua ở hiệu thời trang cao cấp, nên dù cậu ta chọn đại không chút suy nghĩ thì giá trị thẩm mỹ cũng đều vào dạng không tồi. Nếu không, cô nghĩ trong lòng có cảm động đến mấy thì thật sự cũng không có đủ can đảm mặc vào người.

Vừa rời ngồi trong bồn tắm, phần đuôi tóc vô tình rũ xuống, nên có bị ướt một mảng, Tiết Lạc rút cái khăn trên mắc xuống quần qua cần cổ mảnh khảnh rồi từ lau những lọn tóc ướt rũ xuống ngang vai. Cô vừa lau tóc lại vừa đi ra ngoài, đúng lúc này, bên ngoài cửa có tiếng chuông vang lên.

Tiết Lạc vốn nghĩ rằng đó là Diêu Nhật Hàn, không suy nghĩ gì liền lập tức đi ra mở cửa, trong đầu cũng chuẩn bị sẵn lời xin lỗi dành cho cậu ta. Mặc kệ lý do là gì, nhưng cô ngủ quên đúng là sự thật không thể chối cãi.

Chỉ là, khi cửa vừa mở ra, lại chỉ thấy một nam phục vụ đẩy bàn ăn đi vào. Anh ta gởi cho cô một nụ cười lịch sự, không đợi cô mở miệng đã rút trong túi ra sấp giấy nhắn, đưa qua. Trên giấy nhắn là những dòng chữ ngôn ngữ cô có thể đọc hiểu, nét bút này không phải ai khác mà chính là Diêu Nhật Hàn.

* Đồ ăn sáng, sợ cô không quen đồ ăn của nước B nên đã gọi một nhà hàng quê hương làm một chút đồ ăn quê nhà. Mong rằng cô ăn ngon miệng. Xong thì hãy gọi cho tôi!

- Diêu Nhật Hàn -

Tiết Lạc vừa đọc chữ trên giấy nhắn, khoe môi vừa không khỏi nhếch lên, nhẹ nhàng lách người qua một bên cho nam phục vụ đẩy thức ăn vào, bàn tay nhỏ nhắn lại nhẹ nhàng lướt qua trên phím điện thoại.

To : Diêu Nhật Hàn

Nội dung : Đã nhận! Tôi đã trễ hẹn, lát nữa mời cậu đi ăn!

To : Mèo Hoang

Nội dung : Được! Là cô nói nhé!

Tiết Lạc đọc tin nhắn, nhìn chăm chăm hai chữ " Mèo hoang ", chân mày thoáng cau lại một chút, buồn bực đem danh bạ của mình đổi tên " Diêu Nhật Hàn " thành " Cá chết ", xong xuôi mới thỏa mãn ngồi vào bàn ăn, đến cả nam phục vụ đưa đồ ăn kia rồi đi lúc nào cô cũng không hề hay biết. Lúc này cô đã hoàn toàn bị mỹ thực cùng mùi hương nức mũi này làm cho mờ mắt rồi.

Ai, hương vị quen thuộc vẫn tốt nhất, Diêu Nhật Hàn, cậu thật có lòng!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Chuyện Hai Người...

Sau khi xử lý xong bữa ăn sáng, Tiết Lạc gọi điện cho Diêu Nhật Hàn, cậu ta gần như ngay tức khắc xuất hiện trước cửa phòng, gương mặt tuần tú vẫn còn treo lên nụ cười tỏa nắng. Nhìn thấy cậu ta lúc này, cô có chút không thể phân biệt người trước mắt và người mặt đơ trong quá khứ lại là cùng một người...

" Sao lại nhìn tôi như vậy? Có phải cảm thấy tôi rất tuần tú hay không?"

Diêu Nhật Hàn thấy ánh mắt của Tiết Lạc dừng trên người cậu một thời gian dài chưa từng di chuyển. Đôi mắt sâu thăm thẳm lập tức lóe ra ánh sáng huyền bí kỳ diệu. Cậu chống tay vào thành cửa, một tay vuốt ngược mái tóc ra sau tạo thành một tư thế vô cùng lãng tử, tư vị quyền rũ không có dự báo tàn ác đi ra.

Tiết Lạc bị vẻ mặt của Diêu Nhật Hàn chọc cho buồn cười. Từ trước đến giờ mới biết cậu ta có một lòng tin vào bản thân thái quá như vậy.

Thật ra, Diêu Nhật Hàn không phải là không tuần tú, ngược lại còn vô cùng hút mắt người nhìn. Cậu ta mới mười chín tuổi, là độ tuổi chuyển giao từ một thiếu niên thành một người đàn ông thành thực, trên người có sẵn một hương vị dung hòa càng khiến cậu trở nên bí ẩn, huyền hoặc.

Thêm vào đó hôm nay cậu mặc trang phục khá thoải mái, chỉ là quần jean, áo phông đơn giản. Vốn quen nhìn một người bình thường trịnh trọng như một tiểu đại nhân, hôm nay lại ăn mặc giống dân thường, đúng là tạo nên một hồi phong vị khác hẳn.

Chẳng qua, Tiết Lạc không quen nhìn Diêu Nhật Hàn tự cho là mình xuất sắc, liền không chút lưu tình đem cậu ta đìm xuống mức thấp nhất, mặt không đỏ tim không đập, cũng không thấy bản thân mình có tội tình gì.

" Từ sau cậu đừng tự tin như vậy nữa, mặt mặt lấm đỏ!"

" Tôi không thèm chấp với cô!"

Diêu Nhật Hàn trừng mắt nhìn Tiết Lạc, mở miệng mãi nhưng lại không nói được câu nào, cuối cùng chỉ có thể vung tay giận dỗi phụng phịu một tiếng, nghe ra lại càng khiến người ta thấy được vẻ trẻ con, thật là đáng yêu muốn chết.

Tiết Lạc bị một Diêu Nhật Hàn như thế chọc cho nhìn không được cười, hai gò má vì cười mà phồng hồng, thoát nhìn như trái đào tươi rồi được tưới nước càng làm nổi bật sự non mềm mơn mớn, thật sự là vô cùng hấp dẫn!

Diêu Nhật Hàn không hiểu sao lần nào nhìn thấy cô như vậy cũng đều không dám nhìn thẳng, nhưng lần này cậu lại không nhớ quay đầu đi. Cậu thật không hiểu tình trạng của mình lúc này rốt cuộc là gì? Tại sao chỉ cần nhìn thấy cô thì mặt sẽ đỏ, tim sẽ đập, càng sợ nhìn thấy cô đau buồn...

Cậu là bị bệnh rồi sao? Bị một căn bệnh mang tên Tiết Lạc có phải hay không?

Diêu Nhật Hàn gấp gấp thở ra một hơi, trong lòng càng lúc càng bối rối, càng lúc càng không thể xác định rõ vị trí của mình. Cậu không dám nhìn cô thêm nữa, liền cưỡng bức bản thân mình quay đầu đi chỗ khác, về mặt không khỏi có chút ảo não. Xem ra cậu thật sự là bị bệnh nặng lắm rồi...

Tiết Lạc cười một hồi lâu, nhìn thấy Diêu Nhật Hàn quay mặt đi, trên mặt còn chưa vui hết nét ảo não liền nghĩ là cậu đang giận rồi. Dĩ nhiên cũng không nhớ đem thiếu niên ngây ngô như vậy ra đùa, đành phải cố gắng nén cười, tiến lên vỗ vỗ vai cậu rồi rảo bước đi lên phía trước, đôi bờ vai tròn đầy vẫn còn run rẩy nhẹ nhàng không ngừng được.

Diêu Nhật Hàn nhìn theo bóng lưng Tiết Lạc đi xa, cậu đưa hai tay lên vỗ gò má, buộc bản thân phải thanh tỉnh lại. Còn chưa biết được mình đối với cô ấy là cái gì, nhất định không thể tùy tiện làm vậy. Lâu lắm rồi mới thấy cô cười sáng khoái đến thế, còn là để lộ sự thoải mái ấy trước mặt cậu mà không hề có kỵ. Đây chính là biểu hiện cho sự đề phòng đối với cậu đang được tháo gỡ từng vòng, từng vòng một, cậu nhất định sẽ không dễ dàng đại đột, đánh mất niềm tin nơi cô.

" Tiết Lạc, đợi tôi với!"

" Cậu đi nhanh lên, không phải nói sẽ đưa tôi đi du ngoạn sao? Đi chậm như vậy là muốn chơi cái gì? "

Tiết Lạc đi ở phía trước, trên người cô chỉ vận một chiếc váy màu trắng thuần, kiểu dáng khá đơn giản nhưng lại tạo ra loại cảm giác thanh nhã, dịu dàng khó có thể lẫn được cho dù ở giữa đám người. Chân váy xun dài ngang đầu gối, ngang eo được cố định bằng một sợi dây nhỏ, được thắt thành hình nơ bướm rất đáng yêu. Mái tóc màu nâu hạt dẻ được tùy ý buông xõa, tự nhiên rũ xuống ngực, trên đầu đội một chiếc mũ cùng màu trắng có xếp ly từng đóa hoa tigon thật mềm mại mà cũng không kém phần tươi trẻ phóng khoáng.

Tiết Lạc bước đi trên đường, không biết đã thu hút bao nhiêu ánh nhìn của những người đàn ông qua lại, nhưng người nào đó lại một chút cũng không để ý, vừa đi vừa cầm máy ảnh mini có quai đeo quàng qua cổ chụp lại kiến trúc của một số công trình, tòa nhà ở đây.

Lúc trước Tiết Lạc muốn học kinh tế, vì cô vẫn canh cánh bên lòng kết cục Tiết thị bị sang tay cho người khác chỉ vì Tiết gia không có khả năng chống đỡ công ty vì sự công kích không chút lưu tình của các nam chính, nhưng sau này cô lại thấy không cần nữa. Bởi lẽ từ khi cô xuyên không qua, mọi thứ dường như đều đã thay đổi không còn đi theo quỹ đạo ban đầu, trong năm nam chính, cũng không có một người nào đem lòng yêu thích nữ chính Đông Phương Linh. Như vậy, chỉ cần ba Tiết có thể trụ vững thì cô không tin Tiết thị có thể bị sụp đổ.

Tiết Lạc bây giờ theo ngành thiết kế thời trang, cũng bắt đầu sản sinh ý thích với lĩnh vực này rất cuồng nhiệt. Tuy kiến trúc xây dựng không mấy liên quan, nhưng xét về phương diện mỹ thuật và điểm nhìn lại rất đáng học hỏi. Cô rất muốn nhân cơ hội này học hỏi càng nhiều, khi về nước liền đi đến đột phá, có thể đem sản phẩm của Tiết thị đưa ra thị trường quốc tế mà không cần bất cứ bàn tay trung gian nào. Cô cũng sẽ không lo lắng nếu có người giữa đường phản bội Tiết gia nữa...

Cô nghĩ, cô đã tìm được điểm mấu chốt rồi...

" Con nhóc vô lương tâm này! Cô rút cuộc đi nhanh như thế để làm gì?"

Diêu Nhật Hàn cuối cùng cũng đuổi đến nơi, cậu đem nước uống cùng bánh ngọt quăng qua cho Tiết Lạc, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút âm ỉ. Cậu vì lo cô bị đói, giữa đường phải dừng lại thay cô mua đồ ăn, còn cô, một chút tự giác chờ đợi cũng không có, ngang nhiên đi trước, bỏ mặc cậu một mình ở phía sau. Đã vậy còn dám mở miệng chê cậu đi chậm. Thật là đáng ghét mà!

Tiết Lạc bị gói đồ của Diêu Nhật Hàn ném tới tập kích, theo bản năng nâng tay đỡ lấy. Khi mở ra nhận thấy bên trong đầy đủ nhiều loại bánh ngọt và nước uống, trong lòng không khỏi có chút cảm động hít một hơi cười với người nào đó.

" Cảm ơn!"

" Giờ mới biết nói cảm ơn, tôi thấy người vô tâm vô phế nhất chính là cô!"

Diêu Nhật Hàn không nhìn được lấy ngón tay chỉ chỉ vào đầu của Tiết Lạc, ai oán trách móc một hồi. Người nào đó lần đầu tiên ngoan ngoãn để mặc cậu phát tiết tức giận. Biết làm sao được hả, cô bị kiến trúc xinh đẹp ở đây hấp dẫn, vừa rồi đúng là đã đem người bạn đi cùng quên mất rồi. Cậu ta vậy

mà lại đi mua đồ ăn cho cô, bảo sao cô không cảm thấy có lỗi cho được.

Diêu Nhật Hàn phát tiết một hồi, rốt cuộc cũng hừ nhẹ một tiếng, không nói cái gì nữa quay mặt đi, một mình ôm bụng thờ đốc một hồi.

"Được rồi, đừng giận nữa, hôm nay tôi mời cậu ăn trưa!"

Tiết Lạc tháo quai đeo máy ảnh khỏi cổ, bỏ vào trong túi xách, tiến lại kéo tay Diêu Nhật Hàn. Cô vẫn có chút nuối tiếc không thể một lần chụp xong tất cả những điều thú vị ở đây, nhưng nể tình người này đã vì cô làm nhiều thứ như vậy, cô đành hy sinh một chút thôi, dù sao, quang cảnh thì vẫn còn ở đó!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Diêu Nhật Hàn vẫn là người quen thuộc vị trí ở nước B hơn, nên cậu ta tự nhiên nắm tay Tiết Lạc kéo cô đi theo mình. Có lẽ dạo gần đây đã quá quen thuộc với sự có mặt của cậu trong cuộc sống của cô, nên cô cũng dần dần không bài xích sự động chạm mang theo vài phần thân thiết này nữa.

Một thay đổi nho nhỏ này làm cho Diêu Nhật Hàn vui cười hơn hờ, nhưng người trong cuộc thì lại một chút cũng không nhận ra. Trừ Thẩm Dật Phàm, Diêu Nhật Hàn là người đầu tiên cho cô cảm giác có thể nương tựa.

Không biết vì lý do gì, có lẽ bàn tay cậu thật lớn, khi nắm lấy tay cô ngược lại vô cùng kháng khí, độ ấm truyền qua từng tế bào xúc giác vừa rõ ràng, vừa mơ hồ, nhưng đủ khiến cô có nhiều hơn một chút niềm tin. Trong một tích tắc chạm vào nhau đó, trái tim cô đã vô tình mở cửa và công nhận sự tồn tại của một người gọi là "Diêu Nhật Hàn".

Nơi Diêu Nhật Hàn đưa Tiết Lạc đến là một nhà hàng lớn, khi cậu và cô vừa đến gần, người đứng ở cửa đã nhanh tay mở cửa cho hai người, còn lịch sự cúi đầu chào hỏi bọn họ. Đây có lẽ là tác phong phục vụ ở nơi đây, mặc dù nhìn qua có vẻ hơi khiến cưỡng, nhưng cô vẫn buộc mình học cách chấp nhận sự thật khác. Nhưng nói gì thì nói, cô vẫn mong mình được chào đón bằng một nụ cười tươi tắn nhiều hơn.

Diêu Nhật Hàn giống như nhìn ra được Tiết Lạc không vui với hoàn cảnh này, cậu nhẹ nhàng nhún chân mảy một chút. Dù sao cũng đã đến đây rồi, cũng không thể cứ như vậy rời đi, trước hết cứ ăn ở đây vậy, khi trở về cậu nhất định sẽ đưa ra lệnh thay đổi cách phục vụ tại đây một chút mới được.

Diêu Nhật Hàn không nói cho Tiết Lạc biết khách sạn cô đang ở, nhà hàng này, và rất nhiều mặt bằng địa ốc nổi tiếng khác chính là tài sản riêng của Diêu gia. Cậu muốn cô được sống một cách thoải mái, mà không phải là cảm giác đang sống dựa vào cậu, cậu biết cô không hề muốn như vậy. Vì nếu là cậu, cậu cũng sẽ thế không vui về...

Diêu Nhật Hàn nắm tay Tiết Lạc đi đến một bàn đặt bên cạnh cửa sổ, trước khi đến đây, cậu đã đặc biệt nhấn tin dặn dò quản lý, nên băng ghế đẹp nhất này đương nhiên sẽ để dành cho cậu.

Nhà hàng ở nước B có xu hướng phóng khoáng thoải mái, lại thường không thiết kế phòng bao, nên vị trí đẹp nhất thường là các vị trí gần cửa sổ. Ví dụ như là chỗ này, nó có tầm nhìn ra hoa viên của nhà hàng, trong hoa viên trồng rất nhiều loại hoa thơm quý giá có tiếng, một cây so với một cây càng đắt hơn, giá trị không nhỏ nhưng hoa nở lại cực kỳ xinh đẹp, mùi hương dịu nhẹ lại không gây kích ứng, ngay cả những người bị dị ứng phấn hoa cũng không bị bài xích với những loài hoa đặc biệt này.

"Thấy thế nào? Đẹp chứ?"

Diêu Nhật Hàn thay Tiết Lạc kéo ghế, để cô ngồi xuống rồi mới đi qua bên kia, ngồi xuống. Cậu đan hai bàn tay vào nhau, đá mắt ra ngoài cửa sổ, cất tiếng hỏi ý cô.

Tiết Lạc đón lấy tách trà do phục vụ đưa đến, khẽ gật đầu cảm ơn cô ấy, rồi vừa nhấp trà vừa nhìn ra đài phun nước phía xa.

Đài phun nước được xây ở giữa hoa viên, xung quanh được những đóa hoa tôn lên, càng làm nổi bật sự tồn tại đặc biệt của nó. Quả thật là rất đẹp...

Tách trà của Tiết Lạc không biết từ lúc nào đã bị cô uống hết. Đây là loại trà đặc biệt của nước B, chỉ phù hợp với khí hậu vùng đất này, vừa thanh vừa mát, lại có hương vị ngọt ngào tự nhiên. Vừa uống trà vừa ngắm cảnh đẹp, kia mới thật sự là cuộc sống đầy mỹ mãn.

"Đẹp thật đó. Cậu làm sao lại biết một chỗ như thế này?"

Diêu Nhật Hàn không ngờ được Tiết Lạc lại hỏi lại mình như vậy. Cậu cũng không thể nói đây chính là của gia đình cậu xây lên đúng không? Đôi mắt thăm thẳm của người nào đó lần đầu tiên xuất hiện bối rối, trông mất đảo loạn, hàm hồ nói một tiếng.

"Nhà hàng này nổi tiếng mà, tôi may may mắn ngồi trúng vị trí này một lần, hôm nay liền muốn đưa cô đi. Không ngờ vẫn may mắn như vậy!"

Tiết Lạc cũng không nhận ra điều Diêu Nhật Hàn nói có chỗ nào sơ hở, cô say mê ngắm cảnh đẹp trước mắt, lại không nhận được đem máy ảnh ra chụp

vài kiểu. Vừa hay đúng lúc đài phun nước phun ra, nhìn đặc biệt sinh động hơn rất nhiều.

Tiết Lạc nhìn tác phẩm nghệ thuật của mình, lần đầu tiên có loại cảm giác thỏa mãn đến như vậy. Cô cho máy ảnh vào túi, học theo Diêu Nhật Hàn đan tay vào nhau nhìn ra ngoài, trong lúc cảm xúc dâng trào liền không ngăn được tự nói.

"Tôi nhận ra giữa thiên nhiên và cuộc sống có một mối liên hệ đặc biệt. Thiết kế đẹp nhất chính là đem thiên nhiên hòa vào thế giới nghệ thuật, từ đó mới nói lên tình cảm của bản thân. Nghệ thuật đẹp chính là nghệ thuật có hồn, mà có hồn nhất trên nhân loại này, chính là tự nhiên và tình yêu... Tự nhiên và tình yêu lại có mối quan hệ với nhau, nếu có thể đem tự nhiên vào bản thiết kế, để cất nghĩa cho tình yêu, tôi nghĩ, đó hẳn là một sản phẩm tuyệt vời!"

Và đó cũng là sản phẩm trong mơ của cô! Một ngày nào đó, cô nhất định của thể làm được điều đó!

Lời nói của Tiết Lạc không nằm trong chuyên ngành của Diêu Nhật Hàn, nên những lý giải nghệ thuật như vậy cậu chỉ có thể gọi là cái hiểu cái không. Bản thân lại không muốn giả vờ hiểu biết, cắt đứt mạch suy tưởng của cô nên cuối cùng chọn giải pháp im lặng, cúi đầu tự uống phần trà của mình. Có lẽ về nhà phải tìm hiểu thêm một chút về nghệ thuật thiết kế chẳng..

"Nói hay lắm người bạn trẻ ạ!"

Đúng vào lúc không gian giữa hai người Tiết Lạc và Diêu Nhật Hàn chìm vào tĩnh lặng thì một giọng nói đột nhiên cất lên. Người nói không dùng ngôn ngữ bản địa mà là ngôn ngữ quốc tế nên cô có thể dễ dàng nghe hiểu được. Ánh mắt hai người ở đây không hẹn mà cùng chuyển đến hướng âm thanh vừa phát ra.

Trước mắt hai người là một ông lão khoảng ngoài sáu mươi tuổi, dáng người vắn cao lớn tráng kiện. Ông mặc trên người bộ đồ cao bồi, râu và tóc đều bạc trắng nhưng lại không hề làm mất đi khí thế của ông. Không những thế, da mặt của ông có màu hơi đỏ, nhưng tổng thể rất hàm hậu, dễ dàng tạo cho người khác cảm giác muốn thân cận.

Tiết Lạc nhìn ông lão trước mắt mà không cách nào chớp mắt. Cô cảm giác, người này cô rất quen thuộc, giống như đã từng nhìn thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không cách nào nói ra được.

"Sao nào người bạn trẻ, không vui vì tôi dường đột ư? Thật xin lỗi, tại vì điều bạn nói mấy năm trước tôi cũng từng nghe học trò của tôi nói như vậy nên tôi nhất thời không kiềm lòng được. Tôi nghĩ nếu có cơ hội, tôi nhất định giới thiệu hai người với nhau. Mà hình như bạn chưa biết tôi là ai nhỉ? Tôi quên mất là phải giới thiệu, tôi là Tomson Current!"

Bốn chữ "Tomson Current" được ông lão nói ra nhất thời làm điểm mờ trong đầu Tiết Lạc được khai sáng rõ ràng hơn bao giờ hết. Tomson Current, nhân vật cuối cuốn tiểu thuyết xuất hiện với tư cách là người chủ trì cho một cuộc thi thiết kế. Và ở trong chính cuộc thi này Tiết thị đánh mất tất cả vì làm mất đi niềm tin của bạn bè trong giới nghệ thuật.

Cô không thể nào quên được cái tên này. Vì người này mà cô mới muốn liên hệ với Cố Nguyên Phong, học trò duy nhất được danh bài thiết kế huyền thoại này chỉ dạy... Không cần phải nói, cô cũng biết người vừa được ông nhắc trong miệng kia là nói đến ai.

Tiết Lạc cố gắng gượng cười một tiếng, đứng dậy cúi đầu chào ông, cho dù cô đối với Cố Nguyên Phong có khúc mắc đến mức độ nào thì Tomson Current vẫn là bậc thầy thiết kế mà cô luôn ngưỡng mộ. Cô dĩ nhiên sẽ không vì chuyện quá khứ mà bày tỏ thái độ không tốt với người mà cô thật tâm kính trọng.

"Xin chào thầy! Con là Tiết Lạc, người có thể gọi con là Elly, con từ lâu đã vô cùng ngưỡng mộ thầy!"

"Ôi, là một bạn nhỏ rất đáng yêu!"

Tomson Current híp mắt cười, hai gò má nhô cao đầy đặn càng làm ông trở nên giản dị hơn nữa, bàn tay ông vỗ lên vai của cô, cố gắng dùng ngữ âm của đất nước cô nói chuyện.

"Tôi không ngờ bạn đến từ nước A, tôi nghe được ngữ âm của bạn vì tôi cũng có một học trò ở đây. Đừng gọi tôi là thầy, tôi chỉ là một ông già thích du lịch này đây mai đó thôi. Kiến giải của bạn về nghệ thuật rất thú vị, nhưng vẫn còn non và chưa có ứng dụng thực tiễn. Tin tôi đi, học hỏi nhiều lên bạn sẽ trở thành một nhân tài. Biết đâu sau này chúng ta gặp lại, tôi sẽ thấy được bạn thành thực hơn ngày hôm nay!"

Tiết Lạc hết sức xúc động trước lời nói của Tomson Current, cô không thể nói lời nào mà chỉ có thể không tiếng động gật đầu. Ông không cho phép cô gọi ông là thầy, nhưng ông đã vô tình chỉ điểm cho cô. Điều đó chứng tỏ, ông đối với cô có ấn tượng vượt xa những người khác, đây cũng là một đoạn kỳ ngộ.

Tomson Current nói xong với Tiết Lạc thì chuyển mắt nhìn Diêu Nhật Hàn đang bị bỏ quên ở một bên, ánh mắt nhìn cậu tỷ mỉ từ trên xuống dưới rồi hàm hồ nói.

"Người bạn trẻ, cuộc sống ít che giấu thôi, sẽ mệt mỏi lắm đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Trái Lòng

Rõ ràng lúc gặp Tomson Curent Tiết Lạc biểu hiện rất bình thường, nhưng rất nhanh sau đó cô đã khiến một người phải giật mình hoảng loạn.

Điều Nhật Hàn nhìn Tiết Lạc đang liên tục rót rượu vang ra ly, nhấp từng ngụm, động tác vô cùng ưu nhã chói mắt lại khiến cho bất cứ ai nhìn thấy đều không nhìn được đau lòng.

"Tiết Lạc, cô làm sao vậy? Đây là rượu vang, dù nồng độ có không mạnh nhưng uống nhiều vẫn nhất định sẽ say có biết hay không hả?"

Điều Nhật Hàn cướp lại chai rượu trên tay Tiết Lạc, để nó xa quá tầm với của cô, sau đó lập tức dùng giọng nghiêm khắc giáo huấn.

Tiết Lạc thật mơ hồ, cảm thấy chai rượu bị lấy đi cũng không quây, chỉ quay cái đầu nhỏ, mờ mịt nhìn thẳng vào mắt Điều Nhật Hàn. Đôi mắt đen láy kia mờ mịt quá đỗi, như được bao phủ bởi một màn sương mù dày đặc, nhưng chỉ cần vừa nhìn vào, lại khiến người ta có cảm giác chấn động thật sâu.

Điều Nhật Hàn nhất thời như bị thôi miên nhìn Tiết Lạc, không cách nào thoát khỏi tầm mắt của cô. Không hiểu sao, lúc này cậu thấy cô quá mức quyến rũ. Một người phụ nữ quyến rũ, vốn không phụ thuộc vào họ mặc nhiều hay ít vải, mà chính là chỉ cần một ánh mắt, hay một cái nhấc tay, đưa chân cũng khiến người ta thấy điên cuồng.

Điều Nhật Hàn hoàn toàn bị trấn trụ rồi!

"Cô... Cô đừng nhìn tôi như vậy nữa!"

Điều Nhật Hàn khó khăn hỏn hển nói, không thể hiểu nổi bản thân mình đang chật vật cái gì. Chỉ thấy không thể dời mắt đi, như vậy chỉ còn cách yêu cầu cô đừng nhìn. Ánh mắt của cô đó, nhìn người ta liền muốn phạm tội.

"Điều Nhật Hàn, cậu không hiểu, không hiểu được đâu!"

Tiết Lạc lắc đầu nguây nguây, bàn tay nhỏ bé trơn mịn mềm mại không dấu hiệu báo trước vươn ra, ở trên sườn mặt tuần tú của Điều Nhật Hàn ôm chặt. Gương mặt của cô theo đó cũng đưa lại gần, ánh mắt mơ hồ chăm chú nhìn cậu.

Điều Nhật Hàn suýt nữa ngưng thở, muốn đẩy tay cô ra, nhưng cô đã vươn một tay cậu, vẻ mặt thể hiện sự không hài lòng, đôi mắt mở to trừng cậu.

"Không được quây!"

Cô nương à, rốt cuộc ở chỗ này ai mới đang quây hả? Say rượu làm loạn không phải là cô sao?

Điều Nhật Hàn cười khổ nhưng quả thật là không dám động đây gì. Nghĩ cô cũng chỉ là say quá, không có thể quản chế được hành vi của chính mình, nháo một hồi nhất định sẽ buồn ngủ mà thôi. Cậu trong lúc đó đành phải làm bìa đỡ đạn vậy.

"Điều Nhật Hàn, cậu không biết, thật ra tôi không có say! Tôi chẳng qua quá mức bối rối mà thôi. Vốn là muốn chạy trốn, tại sao đã chạy xa như vậy, vẫn có thể tỉnh cờ nghe thấy cái tên kia!"

Tiết Lạc bất ngờ buông lỏng tay, cô nằm úp xuống bàn, ngón tay trắng nõn vươn ra vẽ vòng vòng loạn xạ trên mặt kính. Đôi môi hồng nhuận mở ra khép vào, lời nói thật nhẹ nhàng, nhưng trong mắt của cô vẫn là trạng thái mờ mịt như cũ, khiến người ta không cách nào phân biệt được, cô rốt cuộc đang say, hay vẫn còn tỉnh.

Điều Nhật Hàn đứng là không phân biệt được, nhưng cậu lại mơ hồ cảm thấy đây là cơ hội tốt để tìm hiểu. Cô đứng là đang chạy trốn, mà dường như còn đang nhắc tới kẻ khiến cô phải chạy trốn.

Người đó, rốt cuộc là ai vậy?

"Tiết Lạc, cô rốt cuộc đang chạy trốn ai?"

Điều Nhật Hàn cúi đầu, nhỏ giọng hỏi cô. Tiết Lạc giống như không nghe thấy cậu nói gì, một mực giữ vững im lặng. Có đôi lúc, Điều Nhật Hàn cảm thấy thái độ phòng vệ của cô quá sâu đến mức cậu không thể nào tránh nổi buồn bực.

Ngồi thẳng lại hồi tưởng những chuyện trải qua ngày hôm nay. Từ đầu đến cuối đều bình thường. Nếu như có sự không bình thường, thì đó chính là sự xuất hiện của Tomson Curent. Người đàn ông ngoại quốc hào sảng đó đã nhắc tới học trò của ông ta... Học trò?

Khoan đã! Tomson Curent? Bậc thầy thiết kế sư vô cùng nổi tiếng. Cả đời không nhận ai làm học trò, ngoại trừ... Iris? Có Nguyên Phong?

Điều Nhật Hàn trước đây cũng là tỉnh cờ biết chuyện này, cậu cũng không quan tâm lắm. Lúc đầu không cách nào nhớ ra, bây giờ lại đột nhiên tái hiện. Sẽ không phải chứ?

Toàn thân Điều Nhật Hàn thoáng run, ánh mắt nhìn qua Tiết Lạc đang nằm đó như ôm tất cả mọi thống khổ vào người, trong lòng có một loại cấp bách

muốn tìm hiểu sự thật.

"Người cô nói, sẽ không phải là Cố Nguyên Phong chứ?"

"Không được nhắc đến anh ta! Đáng ghét, không được nhắc đến anh ta!"

Diêu Nhật Hàn sớm đã nghi ngờ, nhưng nhìn thái độ của cô bất ngờ bùng phát mạnh như vậy vẫn không nhìn được giết mình. Bàn tay người con gái yếu ớt nhỏ bé túm lấy cổ áo cậu, đôi mắt đen láy mơ hồ càng dày thêm một tầng hơi nước, ằng ặc như thể sắp trào ra.

Chết tiệt! Cậu đột nhiên thấy hận mình quá mức tò mò!

"Tại sao cậu lại nhắc đến người đó! Tại sao lại nhắc đến? Tôi đã thật sự muốn quên đi, quên đi người đó, cả những việc kinh khủng hắn ta gây ra..."

"Tiết Lạc, bình tĩnh lại! Là lỗi của tôi, tôi không nên nhắc đến, cô giận thì trút lên tôi là được, đừng hành hạ mình như vậy có được không?"

Diêu Nhật Hàn nhìn Tiết Lạc cắn môi đến bật máu, hoảng sợ vội vàng giữ lấy vai cô, vờn tay cô gắng cạy mở hàm răng đầy ngoan cố, giọng nói mang theo quần bách cùng dụ dỗ không ngừng lưu lại bên tai cô.

Tiết Lạc không hề hay biết nỗi sợ hãi của Diêu Nhật Hàn. Giọng của cô như lạc đi, mang theo tuyệt vọng không cách nào che giấu.

"Cậu sẽ không hiểu được! Diêu Nhật Hàn. Tôi thật tế là một người cực kỳ dơ bẩn, cậu đừng đến gần tôi, tôi sẽ nhuộm bẩn cậu. Đừng đến gần tôi nữa!"

Tiết Lạc đứng dậy, từng bước lùi lại đằng sau, Diêu Nhật Hàn càng sợ hãi đuổi theo, cố gắng theo sát cô sợ cô làm ra việc dại dột nào đó. Từ trong giọng nói cùng ánh mắt thất lạc của cô, cậu thật sự sợ cô rất nhanh sẽ tan biến.

"Tôi không chê cô bẩn, cô cũng không có quyền tự hạ nhục bản thân mình như vậy! Tiết Lạc! Cô có biết không, khó khăn lắm tôi mới có thể khiến cô thôi phòng bị tôi mà nở nụ cười. Hà có gì tôi phải vì người khác mà chê trách cô. Tiết Lạc, cô không bẩn, trong mắt của tôi, cô vĩnh viễn thật sạch sẽ! Đừng tự làm khổ mình như vậy có được hay không? Mặc kệ Cố Nguyên Phong gì đó đi, anh ta có làm gì, anh ta đã làm gì cũng không quan trọng, không cần vì anh ta tự hành hạ mình. Cô không biết hay sao? Cô thế này khiến cho người khác thật rất đau lòng, ba mẹ cô hẳn vẫn chưa biết tình trạng của cô, nếu không họ sẽ đau lòng muốn chết, còn có... Tôi nữa! Tiết Lạc, cô không thể chìm đắm trong quá khứ như vậy!"

Tiết Lạc, cô không thể chìm đắm trong quá khứ như vậy!

Không thể chìm đắm trong quá khứ như vậy?

Chìm đắm trong quá khứ?

Trong đầu Tiết Lạc liên tục lặp lại câu nói này. Không thể chìm đắm trong quá khứ sao? Quá khứ của cô đầy rẫy những túi nhục khổ đau. Nhưng cũng không phải không có nụ cười. Cô có ba Tiết, mẹ Tiết hết lòng bảo bọc, có bà ngoại yêu thương, lại còn có Thẩm Dật Phẩm dịu dàng như nước... Cô tại sao mãi đắm chìm trong cái không vui đây?

Tiết Lạc cơ hồ thấy bản thân rã rời, cô không cách nào bước đi nữa mà ngã ập xuống sàn nhà. Diêu Nhật Hàn tinh mắt phát hiện được bất thường, vội vàng tiến lên phía trước ôm lấy cô, cả hai người theo quán tính ngã trên mặt đất.

Tiết Lạc mờ to mắt, từng hình ảnh trong quá khứ liên tục vụt qua, cô có thể nhìn thấy mọi thứ... Cũng vì cô chìm đắm trong đau khổ mà đánh mất thật nhiều thứ tốt đẹp. Lúc này, muốn quay đầu, còn có thể sao?

Không thể! Dĩ nhiên không thể! Nhưng là... Cô vẫn còn có tương lai... Tương lai chưa đến... Nếu cô cứ như thế này, tương lai của cô... Rốt cuộc đi về đâu?

Diêu Nhật Hàn nhìn thấy nước mắt từ khóe mắt của Tiết Lạc chảy xuống, trong lòng là một trận đau đớn đến nghẹt thở. Cậu không biết mình là bị bệnh gì, chỉ biết chỉ một giây không thể kìm nén thì đã thấy mình hôn lên nước mắt của cô. Vào khoảnh khắc chạm vào chớp nhoáng ấy, trái tim cậu như bị điện giật đến tê dại, đợi đến khi hoàn hồn lại thì môi đã phủ lên môi cô.

Diêu Nhật Hàn suýt nữa nín thở, cậu nhìn thấy Tiết Lạc trừng lớn mắt, không thể tin nhìn cậu thì hoảng sợ, rất sợ cô sẽ không chút kiêng dè đẩy cậu ra, chán ghét cùng phòng bị nhìn cậu. Nhưng cô không có, cô chỉ mờ to mắt như vậy trong chốc lát rồi thần nhiên nhắm lại, hai dòng nước mắt lại lăn dài...

Diêu Nhật Hàn rõ ràng đã chạm môi Tiết Lạc, nhưng cậu không tiến vào. Không có nụ hôn kiểu pháp say đắm lòng người, chỉ có một cái chạm khẽ trong một giây không thể kiềm chế. Chẳng qua, chính một giây không thể kìm chế ấy đã sẽ tạo nên khúc mắc từ trước đến nay. Những cảm xúc nhiễu loạn trước đây đều có lời giải đáp. Tại sao nhất định muốn ngồi cạnh cô, tại sao muốn dạy cô học toán? Bởi vì thấy hứng thú với cô! Tại sao lại thấy khó chịu khi cô nhận điện thoại của ai đó rồi bỏ rơi cậu, tại sao thấy cô đang trong vòng tay cậu rồi lại dứt theo người khác liền không cách nào kiềm chế được mắt mắt? Bởi vì thích! Còn tại sao thấy cô đau lòng liền không nhìn được đau đớn, thấy cô phòng bị lập tức xót thương, thấy cô tê dại liền đau như xé rách... Hóa ra... Chính là bởi vì... Yêu...

Diêu Nhật Hàn ôm chặt Tiết Lạc, cố gắng bình ổn xúc động bởi trái tim nơi lồng ngực đang đập mạnh dữ dội, cậu vội vàng ôm cô đến bên giường, thả cô xuống nệm êm, vuốt mái tóc mềm mại của cô, khàn giọng nói.

"Lạc Lạc, em đang say, tôi không muốn lợi dụng em... Nhưng, chắc em cũng biết, tôi hôn em, không phải là vì muốn trêu đùa em, tôi... Tôi là thật tâm

thích em... Em cứ ngủ thật say... Tôi hứa sẽ không xâm phạm em... Em phải tin ở tôi... Qua ngày mai, qua ngày mai chúng ta nói chuyện, thẳng thắn nói chuyện có được không?"

Điều Nhật Hàn chưa bao giờ nhận ra vốn ngôn ngữ của mình lại hiếm hoi đến vậy. Dù đã cố gắng bình tĩnh, nhưng từ ngữ vẫn lộn xộn không trôi chảy. Cậu chỉ muốn cho Tiết Lạc biết tình cảm của cậu mà thôi...

Tiết Lạc mở to mắt nhìn Điều Nhật Hàn vẫn đang nắm chặt tay cô một hồi lâu, cuối cùng cũng gật nhẹ đầu, an tường nhắm mắt lại. Hàng mi cong rừ xuống, che đi đáy mắt mệt mỏi. Cho cô đêm nay thôi, kể từ ngày mai, phải đem quá khứ quên đi, giống như Điều Nhật Hàn đã nói. Cô không thể tiếp tục chìm đắm trong quá khứ nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Hãy Kết Giao Với Tôi!

Buổi sáng, ánh mặt trời chiếu vào cửa thủy tinh, chiếu lên gương mặt của một cô gái xinh đẹp đang say ngủ khiến cô khó chịu nhíu lại chân mày, bàn tay nâng lên nghĩ muốn che đi ánh sáng chói mắt kia, nhưng lại phát hiện không thể cử động một chút nào.

Tiết Lạc vốn chưa muốn mở mắt, lại vì phát hiện này mà giật mình, đôi mắt to tròn xinh đẹp hé ra, thân thể chợt quậy muốn nhón dậy lại thấy tứ chi thoát lực không còn sức, đầu óc quay cuồng choáng váng. Cô phải tốn không biết bao nhiêu sức mới có thể ngồi dậy, khó hiểu nhìn người thanh niên ngồi bệt trên đất, đầu gối vào giường, nhưng bàn tay vẫn nắm chặt lấy tay của cô. Người đó không phải ai khác chính là Điều Nhật Hàn.

Tiết Lạc đưa một tay lên ôm đầu, những chuyện hôm qua lần lượt xuất hiện, những hình ảnh cô say rượu loạn tính, không kiềm được đem tất cả uất ức nói ra thật sự là mất hết mặt mũi đi mà.

Tiết Lạc trong lòng tự mắng mình một ngàn lần, thật muốn đem đầu nhỏ cụng vào tường vài cái, mong sao lập tức mất trí nhớ đi. Nhưng cô biết mình không dám làm thế, nên sắc mặt càng thêm ủ ê, buồn bực cắn cắn môi.

Hôm qua cô nói nhiều như vậy, Điều Nhật Hàn đã nghe hết, không biết cậu ta có cảm tưởng gì? Hẳn là cậu ta thấy cô rất hư đi! Thật là, không đâu lưu lại toàn những ấn tượng không tốt mà!

Tiết Lạc ngồi một bên buồn rầu, không biết Điều Nhật Hàn đã từ trong giấc ngủ tỉnh dậy, đôi mắt tinh anh tinh táo nhìn chăm chăm cô. Khóe môi gọi lên một nụ cười, thấy cô bặm môi mòng trông vô cùng đáng yêu, không nhịn được liền vươn tay bẹo má cô một cái.

"Mới sáng sớm, bị làm sao vậy?"

"A?"

Tiết Lạc đang chìm trong suy nghĩ, làm sao biết được Điều Nhật Hàn đã tỉnh, chỉ thấy gò má của mình bị bẹo một cái, đầu óc không kịp phán đoán gì lập tức giật mình kêu một tiếng, sau đó mới trừng mắt nhìn thanh niên đang ngồi bệt dưới sàn, hướng đôi mắt nhìn cô như chờ xem trò cười.

"Sao vậy? Ngủ một đêm đã quên hết rồi hả?"

"Cậu tỉnh bao giờ?"

Tiết Lạc mím mím môi, nề tình Điều Nhật Hàn hôm qua ở cùng cô chia sẻ, liền không nỡ mở miệng mắng cậu ta, cuối cùng cũng nghẹn xuống được một câu.

"Vừa mới tỉnh thôi, thấy cậu ngăn người liền gọi cậu!"

Gọi nhất thiết phải bẹo má sao?

Tiết Lạc một lần nữa trừng hai mắt, không thèm nhìn kẻ đang cười tự cho là đúng kia, vùng vằng muốn thoát khỏi bàn tay của cậu để bước xuống giường.

Điều Nhật Hàn từ đầu đến cuối vẫn đều nở nụ cười rất dịu dàng, nhưng bàn tay lại như thép nguội cứng rắn, không chút nào có ý định thả bàn tay nhỏ bé đang nắm gọn bên trong ra. Tiết Lạc vùng vẫy một hồi, thấy không cách nào ra được, trong lòng càng buồn bực, ngẩng đầu gắt.

"Cậu mau mở tay ra!"

"Không thích!"

Điều Nhật Hàn tiến sát mặt của Tiết Lạc, hai bên cách nhau không tới một gang tay, nháy mắt một cái đem hai chữ chậm rãi nói ra từng từ một.

" Cậu... "

Tiết Lạc bị Diêu Nhật Hàn chọc tức, hé môi một hồi lâu nhưng ngoài chữ cậu ra cái gì cũng không thể nói. Về mặt giận dữ nhưng lại nhưng lại không thể làm gì của cô trong mắt Diêu Nhật Hàn thật sự là vô cùng đáng yêu, anh không khỏi suy nghĩ đến chuyện trước đây. Minh tại sao lại không nhận ra đã thích cô ấy từ lâu rồi chứ? Thích rất lâu, rất lâu, nhưng từ khi nào lại không cách nào nhớ nổi.

" Buông tay!"

" Đừng nóng giận, Lạc Lạc! Tôi không phải có ý xấu gì mà! Tôi hôm nay chỉ muốn nói với cậu một chuyện thôi!"

Diêu Nhật Hàn dù thấy Tiết Lạc giận lên rất dễ thương, nhưng cũng không muốn khiến cô khó chịu, không trêu chọc cô lâu mà chủ động xuống nước nhận lỗi trước. Dĩ nhiên, ngay cả như vậy cũng không khiến mỗ mèo nhỏ này thông cảm.

" Muốn nói cái gì?"

" Hôm qua, cậu đã nói với tôi rất nhiều chuyện! Tôi muốn nói là... "

Diêu Nhật Hàn mở miệng, bắt đầu sắp xếp những điều muốn nói trong đầu, tận lực khiến tổn thương của Tiết Lạc giảm đến mức tối thiểu. Có điều, Tiết Lạc lại không hiểu được lòng của cậu, cô vừa nghe cậu nói đến chuyện tối hôm qua chân mày đã nhíu lại, đôi mắt sắc sảo trừng trừng nhìn cậu, lên giọng nói.

" Tôi biết cậu sẽ cảm thấy kinh tởm, cậu không cần phải lo lắng, tôi nhất định không làm phiền đến cậu, mời cậu đi ra khỏi phòng tôi!"

" Lạc Lạc, cậu nghĩ cái gì vậy, ý của tôi không phải như vậy! Tôi muốn nói với cậu là, chúng ta kết giao đi có được không?"

Diêu Nhật Hàn nhạy cảm nhận thấy tâm trạng của Tiết Lạc trong nháy mắt xuống thấp, bàn tay đang nằm gọn trong tay cậu cũng cật lực dùng sức để tránh thoát khiến cho tâm tình của cậu vội vàng khó chịu, không kịp suy nghĩ mà vươn tay ôm cô vào lòng, kiểm hãm cô trong vòng tay mạnh mẽ, cất giọng át đi tiếng của cô, tận lực muốn cho cô bình tĩnh lại.

Đầu tiên khi nghe Diêu Nhật Hàn nói, Tiết Lạc ngẩn ra, sau đó lại mở to mắt, cuối cùng thân thể càng thêm không nghe lời, dùng sức né tránh cậu. Tiết Lạc thật cảm thấy vô cùng áy náy. Vì cái gì? Nghe thấy những điều cô nói liền muốn kết giao, như vậy là thương hại cô sao? Cô không hèn hạ đến mức đó, không cần!

" Lạc Lạc, bình tĩnh lại, tôi nói thật mà!"

Diêu Nhật Hàn vừa mới biết yêu một người, về căn bản không có cách nào phán đoán được tâm lý của cô, nên không hề biết câu nói của mình vừa rồi rất dễ gây hiểu lầm. Cậu chỉ thấy cô tận lực kháng cự, thì bàn tay càng ghi mạnh, không muốn cô vì kích động tự tổn thương bản thân, tay còn lại dịu dàng vỗ vỗ đằng sau lưng cô, muốn cô nhanh chóng bình tĩnh.

Tiết Lạc càng cố gắng thoát ra, lại phát hiện càng lúc càng không có cách nào thoát, khiến cô bất đắc dĩ dừng lại, đỡ tổn hao một phần sức lực.

" Cậu rốt cuộc muốn thế nào đây hả?"

Tiết Lạc hít sâu một hơi, trong lòng khó chịu cực kỳ nhưng chỉ có thể thỏa hiệp với Diêu Nhật Hàn, gắng gượng nghe cậu giải thích. Diêu Nhật Hàn thấy Tiết Lạc rốt cuộc cũng chịu dừng lại, thoải mái thở phào một tiếng, sau đó mới quay đầu nghiêm túc nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, khóe môi nhếch lên, kiên định phát ra từng tiếng.

" Tôi nói, tôi muốn cùng em kết giao!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Có Thể Hay Không? Có Thể!

Tiết Lạc khép lại mi mắt, không muốn nhìn thấy gương mặt của Diêu Nhật Hàn. Nhưng tại sao, ngay cả khi cô nhắm mắt, cô vẫn cảm nhận được rõ mồn một rằng có một ánh mắt vẫn thủy chung chân thành đang chờ đợi cô kia?

Làm ơn đừng như vậy mà!

Tiết Lạc nắm chặt bàn tay, cô đã quá mức mệt mỏi rồi. Một ngày đột ngột xuyên qua thế giới này, cố gắng thay đổi số phận nữ phụ hẩm hiu để làm gì? Cuối cùng không phải vẫn dính hàng loạt tai bay vạ gió hay sao?

Cô cũng từng nghĩ mình vô cùng hạnh phúc. Nhất là khi cô có ba mẹ quan tâm, có Thảm Dật Phàm thương cô chân thành... Nhưng bản thân cô đã làm gì để đáp trả tình cảm họ vẫn luôn dành cho cô đây? Chỉ toàn là những nỗi đau mà thôi...

Cô không có niềm tin đặt tình yêu vào một ai đó lần nữa. Cô không muốn lại xảy ra một chuyện gì đó khiến cô và người muốn ở bên cô phải chịu khổ suốt đời. Đường như, số mệnh của cô ở trong thế giới này là phải trả nợ, nên có những lúc cô nghĩ mình được lên thiên đường, sau lại bị đìu xuống địa ngục tăm tối nhất.

Cô đã quá mệt mỏi rồi!

Tiết Lạc mờ mắt, đối diện vẫn là Diêu Nhật Hàn với một ánh mắt kiên định, chưa giây phút nào rời đi. Khiến lời từ chối đã lên đến khóe môi lập tức nghẹn lại, không thể phát ra. Tại sao, trong ánh mắt của người này lại chân thành đến vậy... Ánh mắt khiến cô không nhận được run rẩy, cái rung động đến từ nơi sâu nhất của linh hồn...

Từ lúc nào, linh hồn trở nên hoang phế tựa như đã chết của cô có được thứ cảm xúc này... Là vì Diêu Nhật Hàn, vì cậu ta thật hay sao?

Diêu Nhật Hàn không hiểu được tâm trạng của Tiết Lạc lúc này, nhưng cậu cũng lơ mờ đoán ra được lòng cô đang ngập tràn những hoang mang không tìm được điểm đến. Về yếu đuối của cô khiến cậu say mê, là yêu, yêu thật chứ không phải là một phút giây thương hại làm lỡ... Cậu nhất định đã yêu cô rồi, không muốn chỉ vì cô phân vân mà vụt mất cô, cậu nhất định phải nắm chắc cơ hội...

Diêu Nhật Hàn vẫn nắm chặt tay Tiết Lạc từ đầu đến giờ, lúc này lại hơi siết lại, khiến cô cảm nhận được nhiệt lượng ấm áp của cậu, nụ cười dịu dàng từ từ nâng lên trên khóe môi, cậu ngừng đầu, chân thành mà dịu dàng nói.

"Cho anh một cơ hội, có được không, xem như là thương hại anh cũng được! Anh nhất định chứng minh được với em, tình cảm của anh là hoàn toàn chân thành!"

Trên thế gian này, gặp được người mình yêu thật lòng là vô cùng khó khăn. Có khi người ta phải gặp và ở bên cạnh rất nhiều người rồi mới tìm thấy tình yêu thật sự. Cậu may mắn vì cậu đã gặp được cô trước tất cả, vậy nên có thể đem hết tình yêu nguyên sơ và hoàn mỹ nhất trao tặng cho cô. Đối với cậu mà nói, quá khứ của cô không quan trọng bằng cô. Cậu thương cô, cậu cũng để ý, nhưng nếu đem nó so sánh với cô, cậu dĩ nhiên lựa chọn hoàn toàn mất trí nhớ cho rồi...

Quá khứ quan trọng sao? Quan trọng! Nhưng có quan trọng bằng người mình yêu hay không? Dĩ nhiên không! Hơn nữa, nó còn khiến cậu càng trân trọng cô hơn mà thôi...

Lạc Lạc, em có hiểu được lòng tôi không?

Diêu Nhật Hàn tự hạ thấp mình, quả thật làm Tiết Lạc không biết làm sao. Cô mờ to mắt, đồng tử hơi co rút mang theo một tia giãy giụa cuối cùng, nhưng lại nhận ra, mình chẳng còn cách nào thoát ra nữa rồi...

Tại sao, quá khứ của cô xấu xí như vậy, mà hết lần này đến lần khác đều được những người tốt đẹp nhất bao dung? Cô đáng sao?

"Tôi đã từng ngủ với người đàn ông khác! Còn từng cùng người khác nữa... Cậu nói xem, cậu thật sự không thấy ghê tởm sao?"

Tiết Lạc ngừng đầu nhìn Diêu Nhật Hàn. Qua đêm với hai người đàn ông, người có tự tôn như Diêu Nhật Hàn, cậu sẽ chấp nhận sao?

"Anh lựa chọn quên đi quá khứ của em! Vì thương em thật!"

Diêu Nhật Hàn kiên định nói, trong lòng lại không ngừng mắng chết hai người cô nhắc tới. Dám làm cô đau lòng, đáng chết!

"Vậy nếu tôi còn yêu một người khác nữa thì sao?"

Tiết Lạc tiếp tục nói, nghĩ đến Thảm Dật Phàm, trái tim đột nhiên nhói lại... Cô không về được bộ Thảm Dật Phàm, nhưng cũng không quên được anh. Nếu mang theo hình bóng anh, cô làm sao dám chắc có thể trọn vẹn yêu Diêu Nhật Hàn đây?

Diêu Nhật Hàn lúc này mới nhíu mày, ánh mắt nhìn sâu vào hoang mang của cô, cậu khẽ thở dài.

"Anh sẽ ghen tỵ với người đàn ông đó đến chết mất! Nhưng quan trọng nhất bây giờ chính là, em sẽ là của anh, mà không phải người đó! Không phải sao?"

"Tôi thật sự có thể sao?"

Tiết Lạc mím chặt môi... Có thể ở bên cậu sao?

"Có Thể!"

Diêu Nhật Hàn gật đầu kiên định nói, ánh mắt thâm tình vẫn luôn nhìn Tiết Lạc. Ánh mắt như vậy khiến lòng cô thoáng run rẩy, cuối cùng cũng nhận mệnh cúi đầu, gật nhẹ...

Cô không phải không bị người này cảm động, nếu lỡ yêu rồi, vậy cứ yêu đi!

Chương 85: Về Nước...

Tiết Lạc ngồi trên máy bay, đôi mắt xinh đẹp hướng nhìn ra cửa kính tưởng như sâu không thấy đáy. Tĩnh lặng đến mức như mặt hồ thu không một gợn gió, chẳng qua là, có trời mới biết được, tâm trạng cô lúc này cũng không phải là tốt thật sự.

Hôm nay phải về nước rồi ư?

Hôm qua mẹ Tiết gọi điện thoại đường dài cho cô. Bà cùng ba Tiết vừa đi công tác trở về. Không nghĩ đến về nhà lại không gặp được cô, trong lòng nhớ thương liền gọi một cuộc. Cuộc điện thoại kéo dài làm cô thấy áy náy thật nhiều. Mọi chuyện không đẹp xảy ra đúng lúc bọn họ rời đi, một chút mâu thuẫn trong đó họ cũng không hay biết, cô đâu có thể vì tâm trạng của mình mà làm ảnh hưởng đến họ. Cô cũng không thể tưởng tượng được, nếu họ biết chuyện Cố Nguyên Phong làm với cô, họ sẽ làm ra chuyện gì để bảo vệ cô nữa. Mẹ Tiết vốn là người rất nhạy cảm, bà nhất định sẽ cảm nhận được chuyện gì đó, cô vẫn là trước khi bà chưa phát hiện, ngoan ngoãn gói ghém về nước a!

"Em đang suy nghĩ gì vậy?"

Diêu Nhật Hàn đẩy ly sữa ấm chạm nhẹ vào mu bàn tay của Tiết Lạc. Hai dòng nhiệt độ chạm vào nhau nhất thời làm cô rùng mình, quay đầu trừng mắt nhìn Diêu Nhật Hàn. Ai có nghĩ lại nhìn thấy nụ cười vô tội như gió xuân ấm áp của cậu ta. Lòng cũng vì thế mà bình yên trở lại...

Cái người này nha, luôn biết cách vực dậy cô mỗi khi cô buồn! Thật là...

Nói đến cảm nhận của Tiết Lạc với Diêu Nhật Hàn, cô cũng không thể nói rõ hai người thuộc về loại tình cảm gì. Trước đây hẳn là bạn cùng lớp, không được thân thiện cho lắm. Cậu ta luôn kiếm cớ muốn bắt nạt cô, nhưng cô dĩ nhiên không để cậu ta được lợi.

Tình cảm bắt đầu từ bao giờ? Có lẽ là trong chuyến du lịch ngắn ngủi này chẳng. Một người nhọc lòng đổi chuyến bay, đổi khách sạn chỉ vì nơi đó là nơi cô đến. Những quan tâm vụn vặt, nhỏ nhoi lúc cô yếu mềm nhất dễ làm trong lòng cô có một sự xúc động mà cô biết đó không phải là tình cảm đơn thuần. Chẳng qua là, cô thủy chung không thể nào đối xử với cậu một cách bình đẳng, như một cô gái đối với một chàng trai thật sự, như đã nói, cô vẫn còn thương Thẩm Dật Phàm...

Điều đó không công bằng với Diêu Nhật Hàn! Cô hiểu! Chẳng qua, cô cần thời gian! Cô tin rằng, chỉ cần cậu ở bên cô và cho cô đủ thời gian, cô có thể đem Thẩm Dật Phàm chôn chặt trong lòng, đem tình cảm tốt đẹp nhất trọn vẹn giao cho cậu. Nhưng mà, lúc này cô chưa thể...

Diêu Nhật Hàn, Thật xin lỗi!

"Đừng suy nghĩ nhiều quá! Không có lợi cho em mà cũng không công bằng với anh đâu!"

Diêu Nhật Hàn giống như cảm nhận được suy nghĩ của cô. Cậu đột nhiên trở tay, nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, áp vào trong ngực. Bọn họ đang ở trên khoang thượng khách của chuyến đi, trong khoang chỉ có đúng hai người, tiếp viên cũng đã sớm bị cậu mời đi, nên hành động của cậu có một chút liêu lĩnh. Cậu nháy mắt, làm ra vẻ ủy khuất.

"Bạn gái đi bên cạnh mình mà mặt sầu mi khổ, anh thấy đau lòng muốn chết. Người ta nhìn vào lại nghĩ anh bắt nạt em! Em nói xem, người làm bạn trai như anh còn loại mặt mũi nào nữa đây chứ?"

"Anh chỉ giỏi giả bộ!"

Tiết Lạc không nhịn được nở nụ cười, những tâm trạng nặng nề lúc ban đầu tạm thời lắng xuống. Cô dựa đầu lên vai của cậu, khép hờ mi mắt, đây là bạn trai của cô, định mệnh đã sớm thành rồi!

"Anh không giả bộ... Bạn trai không phải để yêu thương bạn gái sao? Nếu đến làm em vui anh còn làm không được, ông nội nhất định đánh gãy chân anh!"

Diêu Nhật Hàn nói như thật, bàn tay phủ lên tay cô đột nhiên thắt chặt giống như truyền qua cho cô cảm giác của cậu lúc này.

Tiết Lạc ngẩng đầu, nhìn gương mặt thiếu niên cực kỳ tuấn tú trước mắt, cô nhất thời nghịch ngợm nhưn người hôn lên cái cằm nhắn nhủ của cậu. Chẳng qua vừa vặn lúc này, người kia đột nhiên cúi đầu xuống, khiến hai cánh môi chuẩn xác chạm vào nhau. Một xung điện tê tê lan tỏa quanh hai người, một ai đó vụng trộm liếm nhẹ cánh môi người còn lại, cẩn thận mà tỉ mỉ nhưng không hề cần rời...

Diêu Nhật Hàn từng nói, sẽ chờ cô tiếp nhận cậu... Cô sẽ học cách tiếp nhận, từ từ... Và cô nhắm mắt, để nụ hôn hai người trở thành hôn sâu...

Trong lúc tình cảm nóng bỏng dạt dào, dường như cô nghe thấy Diêu Nhật Hàn nói...

" Anh đưa em về gặp ông nội nhé?"

Nhưng cô còn chưa kịp đáp lời, để bị nụ hôn lần nữa phủ xuống... Được rồi, cậu nói thế nào thì cứ làm thế đấy đi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Tâm Sự?

Âu Thần Dương ngồi sau bàn làm việc. Trên bàn là một sấp tài liệu thật dày được một cây bút chặn ngang qua, nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy anh nhấc bút. Tài liệu vẫn nằm đó từ hôm qua đến nay, nói một cách chính xác, anh không có cách nào tập trung vào công việc của mình được. Trong đầu tùy lúc sẽ nhớ đến bóng dáng bé nhỏ xinh đẹp như tinh linh của người con gái đó - Người con gái choán hết mọi khoảng trống trong tâm trí của anh.

" Tiết Lạc, em thật là một cô gái xấu tính! Em chưa bao giờ thay đổi sự xấu tính của em mà chỉ thay đổi từ dạng này qua dạng khác! Em làm tôi phát điên lên vì em, muốn đến gặp em, nhưng lại sợ làm em bị tổn thương..."

Âu Thần Dương ngửa đầu nhìn trần nhà trắng muốt, tự hỏi bao lâu rồi chưa được nhìn thấy cô. Ngày gặp Tiết Lạc đi cùng Thẩm Dật Phàm đã khiến anh quá mức kích động, từ hôm đó đã tự nhủ mình nên buông tay, chỉ là phần tình cảm này không giống như anh nghĩ, anh càng muốn quên, thì lại càng thấy nhưng nhớ cô nhiều hơn...

Cô như một chất kịch độc phủ mặt ngọt đầy hấp dẫn... Một lần nếm thử chính là trí mạng... Loại thuốc độc này đã định là cả đời cũng không có cách giải rồi... Lạc Lạc, em nói đi, tôi phải làm như thế nào đây? Không muốn làm em tổn thương, nhưng cũng không muốn em ở cùng người đàn ông khác mà không phải là tôi? Có rất nhiều lúc tôi đã tự hỏi, phải chăng là tình cảm của tôi dành cho em không đủ, nên em không chịu tiếp nhận... Nhưng Lạc Lạc, em nhìn xem, thâm tâm của tôi, còn có gì không thể cho em?

Lạc Lạc à...

" Thẩm Dật Phàm, cậu rốt cuộc còn muốn công tác hay không hả?"

chủ nhiệm khoa đến gõ cửa nhà Thẩm Dật Phàm lần thứ n, nhưng kết quả dĩ nhiên vẫn không có ai mở cửa. Trong lòng tức giận dâng cao đến đỉnh điểm, không chịu được liền hét to lên một tiếng.

Thẩm Dật Phàm ở trong nhà, anh đang xắn tay áo chăm sóc vài chậu hoa nhỏ, nghe được tiếng của chủ nhiệm khoa vọng vào trong, môi mím liền khẽ mím lại.

" Chất lượng cách âm có vẻ như không được tốt cho lắm! Nếu sau này Lạc Lạc trở về thấy ồn ào như vậy, cô ấy có thấy buồn không? Hôm nay phải kiểm tra người thiết kế một tầng cách âm thật tốt a!"

" Thẩm Dật Phàm, cậu rốt cuộc là bị loại bệnh gì? Đột nhiên nghỉ ngang công tác? Cậu có biết cậu còn phải chịu trách nhiệm với rất nhiều bệnh nhân hay không?"

chủ nhiệm khoa bên ngoài không từ bỏ ý đồ, vừa đập tay vào cửa, vừa nói vọng vào bên trong, cố gắng thu hút sự chú ý của Thẩm Dật Phàm. Có lẽ lần này anh ta đã thành công, Thẩm Dật Phàm ngẩng đầu lên, chân mày khẽ nhíu lại thành một đường thẳng. Anh đứng dậy đi ra ngoài mở cửa, việc đầu tiên chính là túm lấy cổ áo vị chủ nhiệm khoa đang ồn ào, kéo lại trước mặt mình.

" Đừng đến đây nữa! Bệnh viện không phải không có tôi thì không sống nổi! Chỉ vì các người gọi tôi đi, vì các người mà tôi không thể trông chừng em ấy, để em ấy rời đi... Từ giờ cho đến khi em ấy trở về, trừ phi em ấy chịu tha thứ cho tôi, nếu không thì đừng nói đến chuyện công tác nữa!"

Chủ nhiệm khoa nhất thời bị ánh mắt của Thẩm Dật Phàm dọa sợ. Từ trước đến nay đã quen với Thẩm Dật Phàm thánh khiết, tự nhiên không màng thế sự, cũng chưa được thấy qua anh ta nổi giận như vậy bao giờ, trong lúc hoảng loạn liền ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng Thẩm Dật Phàm. Không làm phiền liền không làm phiền đi. Thẩm Dật Phàm không phải loại người có thể trêu chọc a!

Thẩm Dật Phàm nhìn vị chủ nhiệm khoa chạy đi như bán mạng, anh khép lại mi mắt, dựa người vào tường thở hắt ra một hơi nặng nề...

Lạc Lạc, thật ra không phải lỗi của người khác, mà là do anh, có đúng không? Do anh, em mới không chịu trở về...

Trong nhà kho tối tăm, lộn xộn đầy những phế liệu và không khí phả ra một thứ mùi ẩm mốc, khó chịu. Một kẻ vừa tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm bẹp dưới nền nhà, cả người đau đớn như muốn đứt lìa, bụng trống rỗng làm hắn khó chịu đến độ không thể thốt ra lời nào.

Hắn là Trần Tam thiếu gia. Đã từng, hắn là một vị thiếu gia có tiếng trong giới thượng lưu, nhưng chỉ vì một sai lầm, hắn đã khiến gia đình bị phá sản, thân nhân lưu lạc không thể tìm được, chính mình lại bị đưa đến đây, bị hành hạ không khác gì một con chó.

Hắn từng rất không cam lòng. Hắn biết người gây ra chuyện này là Cố Nguyên Phong, người hắn từng đắc tội. Hắn là đồng tính luyến, hắn thích người đàn ông đó, tuy rằng hành động bỏ thuốc trừ tình cảm cá nhân thì còn có một chút tư lợi, nhưng hắn cũng không phải muốn gây chuyện. Chỉ là hắn không hề biết, mình thật sự gây chuyện mà thôi...

"Đã tỉnh chưa?"

Devil - một thủ hạ đắc lực của Cố Nguyên Phong - Người đàn ông có diện mạo như thiên thần nhưng hành động lại như loài ác quỷ vươn tay, nắm lấy cằm của hắn, ép buộc hắn ngẩng đầu lên, một loại góc độ khó làm cơ ngực hắn thắt chặt, hơi thở dường như đứt quãng. Khó khăn lắm mới có thể điều hòa nhịp thở, mơ hồ nhìn ra được, ở đây ngoài Devil ra, vẫn còn có một người đàn ông khác - Cố Nguyên Phong..

"Cố tổng..."

"Vẫn còn nhận ra được tôi, xem ra hình phạt vẫn không nặng lắm!"

Cố Nguyên Phong cười khê, hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt hồ hững liếc qua Trần Tam đang co rụt dưới sàn nhà... Sau lại chán ghét dời mắt đi, thờ ơ bỏ xuống một câu.

"Devil, cậu làm việc càng lúc càng không thuận đây! Chẳng lẽ, cậu thích tên này?"

"Ăn có thể ăn bậy, làm có thể làm bậy nhưng không nên nói bậy, ông chủ!"

Devil nhú mày nói, ra vẻ cực kỳ không vui trước thái độ của Cố Nguyên Phong. Cố Nguyên Phong chỉ cười, không nói, hắn từ từ đứng dậy, tiến về phía Trần Tam đang nằm, đôi giày Italy sáng bóng dừng lại cách hắn chưa đến một gang tay, ánh mắt đảo qua, nhìn xuống Trần Tam, lạnh nhạt nói.

"Trần Tam? Sai lầm của cậu là quá tin vào lời của Trần lão gia. Bao nhiêu năm ẩn nhẫn, nghĩ muốn giành lấy vị trí đứng đầu, lại không hề hay biết, mình vốn không phải con trai ruột của ông ta à?"

"Ngài nói cái gì?"

Lời nói của Cố Nguyên Phong ngay lập tức khiến Trần Tam ngẩng đầu lên, đôi mắt đen láy hàm chứa một điều không thể tin được, khóe môi bị bức đến mức run rẩy từng đợt.

Sẽ không... Sẽ không phải là như vậy...

"Cậu tin hay không thì tùy! Tôi nghĩ ở đây có nhiều tài liệu giúp ích được cậu! Chỉ là tôi nghĩ cậu biết hay không cũng không quan trọng. Trần gia đã bị tôi đánh sụp, không thể nào gây dựng lại được nữa. Tôi vốn không cách nào tha thứ cho hành động ngu ngốc của cậu, nhưng nghĩ đến thân phận thật sự của cậu từng có với Cố gia một chút giao tình, mọi chuyện xem như chấm hết. Nhưng mà Trần Tam, không, hắn là phải gọi cậu là Lam Thụy Triết mới đúng, cậu hại tôi đủ thảm! Tôi ghi hận cậu lần này!"

Cố Nguyên Phong nói xong, ra hiệu cho hai thủ hạ đi theo phía sau tiến lên đỡ Lam Thụy Triết dậy, còn mình thì trực tiếp quay người rời đi.

Tiết Lạc, thật xin lỗi cô! Tôi không thể làm được gì để trả nợ! Càng không có cách nào trút giận lên người khác! Tôi biết, tất cả đều là lỗi của tôi, vì tôi mà khiến cho cô đến cùng cực khổ sở... Ngay cả khi tôi nhận ra điều đó, cô cũng sẽ không tha thứ cho tôi...

Tiết Lạc, cô không tha thứ cho tôi cũng không sao, tôi vẫn sẽ cố gắng trả nợ... Chỉ là, tôi muốn biết, tôi lúc này, vì cô mà đau lòng, vì cô mà nhớ thương, quặn quai, rốt cuộc là loại tình cảm gì? Con người tôi chưa bao giờ vì bất kỳ người nào mà đau đớn như vậy... Loại tình cảm này rốt cuộc là đúng hay sai?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Tâm Trạng Của Lâm Quân Thần

"Lạc Lạc, em đã hứa sẽ đi gặp ông nội, tối mai anh sẽ đến đón em nhé!"

Diêu Nhật Hàn đưa Tiết Lạc về trước cửa nhà, nhưng vẫn còn lưu luyến cô không muốn rời đi. Tiết Lạc cười khê một tiếng, nghiêng đầu hôn nhẹ lên gò má của cậu, đôi mắt xinh đẹp sáng lấp lánh tựa như một bài thuốc tuyệt vời, nhanh chóng vỗ về tiếng lòng nhộn nhạo của người nào đó.

" Yên tâm đi! Em sẽ không thất hẹn!"

" Được, đều nghe ở em!"

Điều Nhật Hàn cười híp cả mắt. Cậu nhận ra, Tiết Lạc đang càng lúc càng bỏ qua nhiều tầng phòng hộ trước mặt cậu, thì thoảng còn biểu hiện ra vài động tác tình cảm hay làm nũng lấy lòng. Về mặt của cô lúc đó thật sự là khiến cậu yêu muốn chết. Trái tim này, ở bên cạnh cô luôn giống như không còn là của mình nữa. Tất cả, đều đã bị cô câu giữ mất rồi..

Tiết Lạc chớp mắt, vươn tay đẩy nhẹ Điều Nhật Hàn một cái, ra hiệu cho cậu rời đi trước. Điều Nhật Hàn lúc này dù có không cam lòng cũng đành phải tuân lệnh rời đi. Biết làm sao được a, lúc này lệnh của cô cậu luôn muốn đặt lên hàng đầu rồi!

Nhìn theo chiếc xe khuất xa, Tiết Lạc khép mi mắt lại, tay khẽ đặt lên ngực, đột nhiên cảm thấy lồng ngực giống như bị đè nặng bởi nhiều thứ khiến cô có cảm giác khó thở không thể tả nổi. Tại sao, tại sao không thể triệt để thoát mái bên cạnh cậu ấy chứ? Tại sao lại không quên được Thẩm Dật Phàm?

" Lạc... Tiết tiểu thư, cô không sao chứ?"

Một đôi bàn tay rắn chắc trước khi Tiết Lạc bị choáng váng ngã xuống mặt đất đã đỡ lấy cô. Giọng nói trên đỉnh đầu vẫn cứng nhắc nhưng kèm theo đó còn có một tia lo lắng mơ hồ mà chỉ cần hơi tinh ý một chút lập tức có thể phát hiện ra.

Lâm Quân Thần kéo Tiết Lạc vào trong ngực, ổn định vị trí đứng của cô. Lúc này mới dám cúi đầu, chăm chú quan sát gương mặt tái nhợt của cô, lòng lại giống như bị nhéo chặt một cái. Máu thuần giữa lo lắng căng thẳng và những phức tạp yêu thương làm đôi mắt của anh thoảng đen và trầm hơn vài phần.

Tiết Lạc ở trong ngực của Lâm Quân Thần hít vào một hơi, rồi từ từ thở ra, cứ làm như vậy vài ba lần mới cảm thấy dễ chịu một chút. Cô nâng mắt, ngẩng đầu liên đối diện với đôi mắt đong đầy phức tạp của người kia, lúc này mới phát hiện ra tư thế của hai người đang ngập tràn ám muội, lập tức nhẹ nhàng tách ra.

Lâm Quân Thần cảm thấy thiếu đi một hơi ấm trong vòng tay, trái tim liền hẫng xuống một chút. Anh đột nhiên có một loại cảm giác dường như là thất bại, lại giống như mất mát không cách nào phân biệt rõ. Ánh mắt nhìn người con gái đang chỉnh lại y phục ở phía xa, thật sự rất muốn cười vào tâm sự của mình.

Không phải trước đây khinh thường cô nhất sao? Nghĩ cô là một người phụ nữ không ai muốn? Một người vô tích sự suốt ngày nghĩ cách đi quyến rũ người khác sao? Nếu đã từng khinh thường cô ấy như vậy, thế bây giờ trong lòng đang ôm ấp thứ tình cảm và hy vọng gì? Nhìn thấy cô vào bệnh viện thì lo lắng? Khi cô cùng người đàn ông khác chung đụng tình cảm lại không dám đối mặt. Vất vả biết được cô và Thẩm Dật Phàm không ở bên nhau, mình lại có một tia vui sướng không biết vì đâu. Rồi sau đó lại tự hựt hẫng khi thấy cô đi cạnh bên một người khác gọi là Điều Nhật Hàn..

Đây là cái giá phải trả sao? Cái giá phải trả cho sự lạnh lùng vô tình và cay độc của chính mình? Cứ mãi vịn vào những khúc mắc trong quá khứ, lại không hề nhận ra đã có một loại tình cảm mãnh liệt mạnh nha trong lòng... Đáng lắm! Lâm Quân Thần, thất bại này thật ra đáng lắm!

Tiết Lạc nhìn Lâm Quân Thần đứng ở phía xa, về mặt của anh ta đầy phức tạp khiến cô không biết phải nói gì. Suy đi nghĩ lại vẫn là quyết định không nói, trực tiếp đẩy cửa đi vào nhà, lúc đi không quên quay đầu, nhìn thoảng qua người đứng phía xa.

" Anh vào luôn chứ? Anh định đến tìm ba tôi sao?"

" Chủ tịch không có nhà! Tôi đến để lấy một số tài liệu!"

Lâm Quân Thần nghe được Tiết Lạc nói, anh hơi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của cô liền hơi lảng tránh, giọng nói cứng nhắc có chút đè nén mâu thuẫn. May mắn là cô không hề nhận ra điều đó, chỉ nhún vai đi vào bên trong.

" Tôi sẽ lấy giúp anh vậy!"

" Được!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Gặp Lại Thẩm Dật Phàm

Tiết Lạc đồng ý với Điều Nhật Hàn cùng đến gặp ông nội của cậu mà không hề suy nghĩ nhiều. Mãi cho đến khi ở trong phòng một mình mới đột nhiên nghĩ ra, gặp mặt ông nội không phải là ra mắt trường bối sao? Như vậy... Cô... Cô làm thế nào bây giờ???

Đúng là không thể nào trách Tiết Lạc suy nghĩ nhiều. Kiếp trước cô là người có nhan sắc bình thường lại là cô nhi nên không có lấy một người kết giao,

chuyện gặp trường bối cũng vì vậy mà chưa từng diễn ra. Kiếp này có thể đi gặp ông nội của Diêu Nhật Hàn, trong lòng rốt cuộc có chút lo lắng, tâm lý chùn bước cũng đã có rồi. Chẳng qua, Diêu Nhật Hàn có thể để cô hỏi hận sao? Dĩ nhiên là không thể! Bằng chứng là trời còn chưa rõ, cậu ta đã tự mình lái xe đi đến, vẻ mặt tươi rói như được phả vào một làn gió xuân làm cho Tiết Lạc đang lo lắng cũng không thể nào nói ra lời thoái lui. Thôi được rồi, là cô không có dũng khí, như vậy còn không được sao!

"Em đừng lo! Ông nội là một người rất hiền lành! Ông chắc chắn sẽ không làm khó chúng ta đâu!"

Diêu Nhật Hàn ngồi trên ghế lái, xoay người giúp Tiết Lạc cài đai an toàn, tiện thể vỗ vỗ tay trấn an cô. Tiết Lạc mơ hồ ngẩng đầu lên, thấy nụ cười trên mặt cậu cũng không giống nói dối, nhưng vẫn không thể không hỏi.

"Anh là hậu duệ của đội trưởng đội đặc công. Vậy đội trưởng đội đặc công là ông nội anh sao?"

Tiết Lạc đã muốn hỏi vấn đề này từ rất lâu. Trước đây khi nghe Lâm Quân Thần vô tình nói đến thân phận của Diêu Nhật Hàn trong đại thọ của bà ngoại cô vốn không để tâm mấy. Vì nói như thế nào cũng là người không liên quan đến mình. Nhưng hôm nay khác rồi, cậu giờ là bạn trai cô, những điều bên lề không thể nào cái gì cũng không biết. Ít nhất, cô cũng cần chuẩn bị tinh thần...

Diêu Nhật Hàn hơi sững sốt một chút khi nghe Tiết Lạc hỏi, xong lại chợt như nhớ ra cái gì, cậu cười khẽ một tiếng, gật đầu đáp lại cô. Bàn tay vươn ra bẹo lấy gò má bầu bĩnh, nói.

"Ông nội trước đây làm đặc công, thành tựu không ít. Trước đây ông rất nghiêm khắc, phần nhiều bởi vì nghề nghiệp ảnh hưởng. Nhưng lúc có tuổi tính cách lại thay đổi, trở nên vui vẻ, dễ tính. Trước đây ở với ông một thời gian, anh luyện thành một vẻ ngoài không bộc lộ được cảm xúc. Ông vẫn luôn lo lắng cho anh không tìm được cô gái tốt, mà ngay cả anh cũng nghĩ như vậy. Tận đến khi gặp được em... Ông nội nhất định sẽ rất thích em! Anh đảm bảo!"

Tiết Lạc nghe Diêu Nhật Hàn nói, trong lòng rốt cuộc cũng bình tĩnh. Gượng gạo nở một nụ cười với cậu, hỏi thúc cậu lái xe. Nói thế nào thì quan hệ giữa cô và Diêu Nhật Hàn cũng không thể thay đổi, gặp trường bối cũng là chuyện sớm hay muộn, vậy thì bây giờ cứ quyết định như vậy đi!

Tiết Lạc không ngờ gặp mặt trường bối lại không phải bữa tiệc gia đình thông thường, mà là một bữa đại tiệc. Ngay từ khi ở bên ngoài, đã nghe được tiếng cười nói ồn ào từ bên trong truyền ra.

Diêu Nhật Hàn dường như cũng không hề biết chuyện này. Cậu mở to mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng không quên nắm lấy tay cô đi vào bên trong. Đi xuyên qua hàng cây thông trồng dọc bên đường, ngôi biệt thự màu trắng mô phỏng phong cách Châu Âu đã xuất hiện trước mắt, đồng thời âm nhạc bên trong cũng nổi lên rõ ràng hơn lúc nào hết. Mặt Diêu Nhật Hàn đã sẫm đen lại khi nhìn thấy cảnh này. Trong khuôn viên rộng lớn đang bày tiệc đứng, người qua kẻ lại nườm nượp. Mặc dù đây toàn là những lão chiến hữu của ông nội, nhưng hôm nay vốn là để gặp mặt Lạc Lạc, vốn là không nên chào đón người khác a!

Tiết Lạc nhìn những lão nhân lớn tuổi đang nhảy nhót theo nhạc, nét mặt vốn đang lo lắng khi chuẩn bị bước vào biệt thự đã nháy mắt thay đổi, ngược lại còn không kiềm nén được ý cười. Xem ra, ông nội của Diêu Nhật Hàn quả thật như lời cậu nói, là một lão ngoan đồng nha!

"Em đứng đây một chút được không? Anh đi tìm ông nội!"

Diêu Nhật Hàn thấy đám đông người đang nhảy theo điệu nhạc kia không có dấu hiệu muốn dừng lại, liền từ bỏ việc đưa Tiết Lạc vào trong. Trước hết vẫn là tìm ông nội thương lượng lại đi!

"Anh đi đi!"

Tiết Lạc nhìn bóng lưng của Diêu Nhật Hàn rời đi. Nụ cười trên khóe môi từ từ kéo lê. Cô lúc này không hề hay biết, người đang đứng ở đằng sau là người cô vô cùng quen thuộc, mãi cho đến khi người này cất tiếng gọi.

"Lạc Lạc!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Quang Cảnh Nhộn Nhạo

Tiết Lạc đã từng tưởng tượng ra hàng trăm cách gặp lại giữa cô và Thẩm Dật Phàm, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ sẽ gặp được anh khi ra mắt trường bối của Diêu Nhật Hàn. Điều cô càng không ngờ là, ngày này lại đến sớm như vậy, nhất là khi, cô chưa chuẩn bị sẵn sàng tâm lý để quên đi anh.

Thẩm Dật Phàm đứng trước mặt cô, trong đôi mắt của anh tràn đầy vui sướng. Ông không ngờ được rằng việc ông nội bắt anh hộ tống đi dự tiệc lại có thể khiến anh gặp được Lạc Lạc - Người vẫn khiến cho anh mong nhớ suốt bao ngày qua.

Thẩm Dật Phàm nghĩ đến liền vui sướng, nhìn gương mặt xinh đẹp mình đã tưởng niệm vô số lần, không kìm nén được nhấc chân bước đi, muốn tới gần bên cạnh cô hơn một chút.

Tiết Lạc đang ngây người vì bất ngờ, lại nhìn thấy Thẩm Dật Phàm bước lại đây, đồng tử xinh đẹp nháy mắt co rụt lại, vội vàng lùi lại phía sau, giọng gào nói một câu.

"Bác sĩ Thẩm, lâu rồi không gặp!"

Thẩm Dật Phàm ý thức được Tiết Lạc lui lại né tránh anh, trái tim kích động vui sướng vì gặp được cô rốt cuộc trầm xuống, đáy mắt không thể kiềm chế được trào lên thứ tình cảm chua xót.

"Lạc Lạc, em đừng né tránh anh nữa có được không? Anh biết tất cả là lỗi của anh rồi! Em có thể tha thứ cho anh không? anh cam đoan mãi mãi không phát sinh chuyện như trước nữa!"

Thẩm Dật Phàm gấp gấp nói, trong giọng nói nặng nề bao hàm mắt mắt không cách nào che giấu được. Tiết Lạc ngờ ngác nhìn anh, trái tim yếu đuối bị kí ức không mấy tốt đẹp trước đó đột ngột tái hiện làm cho nhói lên từng hồi. Thân thể cũng vì thế mà hơi lung lay tựa đổ suy sụp.

Thẩm Dật Phàm vốn là người tinh tế, anh nhanh chóng nhận ra Tiết Lạc bất thường, để ý thấy sắc mặt không tốt của cô, anh vội vàng tiến lên, vươn tay đỡ cô vào trong ngực, trong lòng nhất thời vừa lo lắng vừa bất an không ngừng trào dâng, thận trọng hỏi.

"Lạc Lạc, em bị sao vậy? Em không khỏe ở chỗ nào sao?"

Thẩm Dật Phàm đặt bàn tay ở cổ tay Tiết Lạc, muốn thông qua đó kiểm tra tình trạng thân thể cô, nhưng lại bị Tiết Lạc đã hồi thần lại kháng cự. Cô giờ đã là bạn gái của Điều Nhật Hàn, một vạn lần cũng không thể dây dưa với anh được nữa.

"Lạc Lạc, đừng né tránh anh nữa có được không?"

Thẩm Dật Phàm không muốn buông tay, một mực giữ lấy thân thể đang giùng giàng chực thoát của cô. Anh ý thức được, sợi dây liên lạc giữa hai người đã trở nên vô cùng mong manh, nếu buông tay, rất có thể sẽ đồng nghĩa với việc mất cô mãi mãi. Không, anh không thể chấp nhận kết quả đó được! Tuyệt đối không thể!

"Thẩm Dật Phàm, anh tính làm gì Lạc Lạc?"

Tiết Lạc đứng đó còn chưa kịp nói gì, sau lưng đã vang lên giọng nói tức giận của Điều Nhật Hàn. Cô cảm thấy có bàn tay nắm lấy tay cô kéo qua, đồng thời là một tiếng va chạm rất mạnh vang lên. Thẩm Dật Phàm lập tức bị một cú đấm không chút kiêng nể làm cho ngã xuống đất.

Không gian... một mảnh hỗn loạn!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Thật Xin Lỗi Anh!

Thẩm Dật Phàm không thể ngờ được lại có người đột nhiên xuất hiện xen vào chuyện của anh và Tiết Lạc. Hơn nữa lại là dùng phương thức bạo lực như thế, vậy nên anh không chút phòng bị lãnh trọn cú đấm mạnh mẽ mà ngã xuống đất.

Điều Nhật Hàn là hậu duệ của linh đặc công. Tuổi tác của cậu không lớn, nhưng từ lúc còn rất nhỏ đã tiếp thu những huấn luyện không phải những người bình thường tiếp nhận nổi. Vậy nên sức lực hơn người hẳn là điều có thể đoán được. Lăn ra tay này với Thẩm Dật Phàm, không thể nghi ngờ là dùng hết sức lực, nói trọng tâm là giải cứu Tiết Lạc, nói nhân tiện chính là bộc phát chút ghen tuông. Là một người đàn ông, đối diện với người được bạn gái của mình yêu thương, hẳn là không ai có thể điềm nhiên mà giữ bình tĩnh. Điều Nhật Hàn cũng không phải ngoại lệ.

Tiết Lạc được một bàn tay kéo ra, không đầy mấy giây sau đã rơi vào vòng tay của Điều Nhật Hàn. Người trước mắt rõ ràng là người vừa bộc phát năng lực vô cùng hung mãnh, khi đối diện với cô toàn bộ khí thế đó đều thu về, trở thành một người có ánh mắt dịu dàng, ôn nhu như nước, quan tâm nhìn cô từ trên xuống dưới, thấy không bị chấn động nào mới tạm thời yên tâm.

Thẩm Dật Phàm bị đánh còn không hiểu được nguyên nhân. Nhưng anh biết chuyện nhất định có liên quan đến Tiết Lạc. Ánh mắt anh ngờ ngác nhìn người kia ôm Lạc Lạc của anh vào lòng, vậy mà cô cũng không có thái độ từ chối, sâu trong đồng tử lập tức tràn ra một tia mắt mát mát cùng đau đớn. Đau đớn này so với đau đớn vì bị đánh còn càng dằn vặt anh gấp trăm lần...

Lẽ nào... Anh đến trễ rồi sao? Lại đến trễ rồi sao???

Thẩm Dật Phàm không thể tin được kết quả này, anh gắng gượng lão đảo đứng dậy, muốn tiến về phía trước hỏi Lạc Lạc của anh cho ra lẽ, nhưng còn

chưa kịp đi tới thì Diêu Nhật Hân đã ôm Tiết Lạc lùi lại phía sau một bước, khoảng cách giữa hai bên trong phút chốc càng được kéo dài. Bất gặp ánh mắt địch ý của người kia ném lại đây, thái độ bảo vệ cô gái trong ngực càng hiện lên rõ ràng. Thẩm Dật Phàm chỉ cảm thấy kết quả đã quá mức rõ ràng, nhưng bản thân anh vẫn phải tận lực trốn tránh. Anh biết, một khi anh đồng ý với loại kết cục này, anh sẽ mất Lạc Lạc của anh vĩnh viễn... Anh từng mất cô một lần, anh không muốn đi vào con đường đó lần thứ hai... Thực đau khổ, không có cô anh thật sự rất đau khổ...

"Thẩm Dật Phàm, anh và Lạc Lạc bây giờ một chút quan hệ cũng không có. Tôi nghiêm túc cảnh cáo anh, từ nay về sau anh tuyệt đối không được đến gần cô ấy nữa!"

"Cậu là gì của cô ấy? Cậu lại nghĩ tôi không là gì của cô ấy sao?"

Thẩm Dật Phàm nắm chặt tay, cố gắng trấn tĩnh mình. Anh đặt cược hết hi vọng của mình vào lần này, hi vọng Lạc Lạc của anh sẽ phủ nhận điều anh lo sợ nhất. Lạc Lạc, cầu xin em, cầu xin em hãy phủ nhận đi!

Thẩm Dật Phàm không đợi được Tiết Lạc trả lời, thì Diêu Nhật Hân đã cười khẩy một tiếng, ánh mắt thiếu niên trong phút chốc trở nên sắc lạnh và gai góc, giọng nói lạnh lùng từ từ vang lên.

"Tôi là gì của cô ấy không phải trong lòng anh hiểu rõ nhất sao, trốn tránh thì có ích gì chứ? Còn anh..."

Diêu Nhật Hân chuyển mắt nhìn Thẩm Dật Phàm, vờ như không nhìn thấy sự tan rã trong đáy mắt người kia. Nhân từ với tình địch là phản bội chính mình, đạo lý này cậu hiểu rõ nhất. Dù sao thì trong tất cả mọi người, người này vẫn luôn là đối tượng khiến cậu thấy tràn ngập nguy cơ, không phải vì lý do gì khác, chỉ đơn giản vì người này có được tâm của Lạc Lạc thôi cũng đã đủ hạ sát cậu. Cậu không thể để bất kỳ điều gì không mong muốn xảy ra, vậy nên, Thẩm Dật Phàm, thực xin lỗi anh!

"Tôi biết, anh là người cũ của Lạc Lạc. Nhưng người cũ cũng không phải là hiện tại. Bây giờ em ấy chính là người ở bên cạnh tôi. Tôi mặc kệ trước đây hai người có tình cảm sâu sắc thế nào nhưng quá khứ không thể quay về được nữa! Anh, thức tỉnh đi!"

Diêu Nhật Hân mạnh mẽ phá vỡ lớp phòng ngự cuối cùng của Thẩm Dật Phàm. Cậu biết, hai từ "người cũ" là vết thương trí mạng nhất của người đàn ông vẫn luôn có hi vọng muốn tái hợp cùng Lạc Lạc. Vẫn biết đó là tàn nhẫn, nhưng cậu không có lựa chọn nào khác, chẳng lẽ bắt cậu trở mặt nhìn Lạc Lạc mà cậu khó khăn lắm mới theo đuổi được bị người kia làm cho cảm động, rồi trở về bên anh ta sao? Tuyệt đối không được! Chuyện này không được phép xảy ra!

Diêu Nhật Hân nhìn Thẩm Dật Phàm, đáy mắt thoáng lóe lên một tia đồng cảm, nhưng rất nhanh liền bị kiên định thay thế. Đây là người có tình, nhưng có người được hạnh phúc, có người không, cắt đứt một lần, bớt đi sẽ một chút đau khổ!

Tiết Lạc từ trong vòng tay của Diêu Nhật Hân, ngẩng đầu nhìn Thẩm Dật Phàm đứng đó mà giống như đang chìm vào thế giới khác bị cô đơn cùng đau khổ bao phủ khiến cho trái tim trong lồng ngực cô như thắt chặt lại, bóp nghẹn đến đau đớn, liên vội vàng quay đầu đi không nhìn đến nữa. Cô đã ở bên Diêu Nhật Hân, là bạn gái của cậu, không thể tưởng niệm người đàn ông khác! Không thể!

Tiết Lạc liên tục nói trong đầu như vậy, nhưng sâu thẳm trong đáy mắt cô vẫn ngập tràn cô đơn. Vào khoảnh khắc này cô chân chính hiểu được rằng, cô không thể ở bên Thẩm Dật Phàm, nhưng cũng mãi mãi không quên được anh. Kí ức với anh, từ sớm đã ăn sâu vào máu thịt của cô, không cách nào xóa nhòa đi được. Chẳng qua, cô cũng thích Diêu Nhật Hân, cảm động vì những gì cậu ấy làm cho cô, yêu thích sự vô tư của cậu ấy, cái người ngốc nghếch vẫn luôn lấy cô làm trung tâm kia. Cô, rốt cuộc là người như thế nào? Tại sao có thể tham lam như vậy, một trái tim lại chia làm nhiều ngăn, âm thầm có loại tình cảm với cả hai người đàn ông...

Cô đến cùng là phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Vì Em Do Dự...

Diêu Nhật Hân không đưa Tiết Lạc về nhà cô mà đưa cô về nhà riêng của chính mình. Cậu cũng không đưa cô đi gặp ông nội vì cậu tình tứ cảm thấy được tâm trạng của Tiết Lạc đang suy sụp trầm trọng. Cái loại suy sụp này khác hẳn lúc trước cậu nhìn thấy ở cô, nhưng nó lại càng làm cậu thấy sợ hãi hơn nhiều lần. Bởi lẽ cậu biết rõ nhất, sự suy sụp đó bắt đầu từ đâu... Vào lúc này, Diêu Nhật Hân đột nhiên cảm thấy mình đã làm sai cách rồi, cậu đã kích Thẩm Dật Phàm thành công thì sao? Lạc Lạc của cậu không phải cũng sẽ tổn thương sao? Biết rõ quá khứ ấy là thứ cô không muốn chạm đến nhất nhưng cậu vẫn ép buộc cô đối diện... Cậu đứng là điên rồi!

Diêu Nhật Hân không ngừng tự trách bản thân, hành động đối với Tiết Lạc càng trở nên nhẹ nhàng, cố gắng không làm cô kích động thêm một chút nào nữa.

Sau khi đỡ Tiết Lạc lên giường, dặn cô nghỉ ngơi cho thật tốt, Diêu Nhật Hân khẽ đặt lên trán cô một nụ hôn, đợi cô khép mắt lại, hơi thở phát ra đều đều mới an tâm rời đi. Trước khi đi còn cẩn thận gọi điện thoại báo cho ba Tiết một tiếng rồi lập tức vào thư phòng, cứ như vậy trầm ngâm ở đó đến cuối buổi.

Ba mẹ Tiết là người rất quan tâm đến con gái, Điều Nhật Hàn phải trải qua rất nhiều cam đoan cùng bảo đảm mới khiến ông bà tạm thời yên tâm. Đáng lẽ bình thường, hai người chưa chắc đã đồng ý cho cô qua đêm trong nhà của đàn ông, nhưng lần này ngoại lệ, bởi lẽ hai người qua một số người ở công ty biết được, tâm trạng bảo bối nhà họ dường như không được tốt cho lắm. Con bé đồng ý đi cùng người kia, hẳn là rất đáng tin tưởng, chỉ mong rằng người này có thể giúp bảo bối đẹp bỏ được khúc mắc, ông bà sẽ cảm thấy vô cùng biết ơn.

Tiết Lạc dĩ nhiên không hề hay biết tâm tư của ba mẹ Tiết, cô ngây người ở nhà Điều Nhật Hàn đã mấy ngày, nhưng cũng là bấy nhiêu ngày không có tâm trạng, suốt ngày đi qua đi lại như người mất hồn. Có khi, Điều Nhật Hàn gọi cô mấy lần cô cũng không phát giác, bản thân cứ giống như chìm vào thế giới riêng của mình, không có cách nào thoát ra được...

Tiết Lạc ở chỗ này ngây người bao nhiêu, Điều Nhật Hàn cũng không thể nào thoải mái được. Bởi lẽ cậu là người trực tiếp gây ra cục diện như thế này, ngay cả khi biết cô không hề trách cậu nhưng cậu cũng vĩnh viễn không có cách nào thoải mái. Trừ phi Lạc Lạc trở lại bình thường, bằng không cậu không sớm thì muộn cũng sẽ bị đau lòng hành hạ cho đến chết...

Lạc Lạc, em bảo tôi phải làm thế nào bây giờ? Nguyên nhân chính là vì Thẩm Dật Phàm đúng không? Em yêu anh ta, nên mới như thế này, có phải không?

Tôi cảm nhận được tình cảm của em dành cho tôi, nhưng tôi cũng nhận ra ở trong em có một tình cảm tương tự dành cho Thẩm Dật Phàm. Em không nói ra là vì sợ tôi đau buồn, nhưng em không hiểu, em im lặng thế này mới là sự hành hạ ghê gớm nhất dành tôi...

Lạc Lạc, tôi nên làm gì đây?

Điều Nhật Hàn nắm chặt bàn tay, cậu đi qua đi lại trước cửa phòng Tiết Lạc mấy lần, nhìn kỹ gương mặt xinh đẹp ngày càng hốc hác của cô rồi cuộc cũng đi đến quyết định... Nếu như khúc mắc ở đâu, vậy cứ giải quyết từ chỗ đó đi! Tâm tư cậu mạnh mẽ, tuyệt đối không vì lý do gì nhân nhượng, nhưng duy chỉ vì cô, cậu có thể chấp nhận, kể cả có đau lòng cũng phải chừa ra một con đường... Bởi lẽ cậu biết rõ, nếu tiếp tục thế này, người sụp đổ đầu tiên sẽ là Lạc Lạc của cậu, còn cậu cũng sẽ vì thế mà thương tâm suốt đời...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Phương Pháp Giải Quyết...

Tiết Lạc vừa trở mình, cô mơ màng mở mắt, liền bắt gặp một tia nắng nhân nhật chiếu đến nhưng cũng đủ khiến cô nheo mày. Cô nằm đó, ngơ ngẩn nhìn ánh nắng chói chang ngoài cửa sổ một chút, ánh mắt có một tia mơ hồ không biết rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Điều Nhật Hàn đứng ở cửa, đem tất cả biểu tình của cô thu vào trong mắt, bàn tay vẫn luôn nắm chặt của cậu cuối cùng cũng thả ra. Cậu nhận mệnh rồi! Kể từ cuộc điện thoại hơn một tiếng trước được kết nối thành công cậu liền biết kết quả nhất định phải đi đến bước đường này. Lạc Lạc à, tôi yêu em, thật sự yêu em, vì em tôi có thể làm mọi thứ, chỉ cần có thể khiến em thôi bị nhấn chìm bởi những đau khổ khác cốt ghi tâm trước đây, bắt tôi đi vào con đường nào cũng có thể... Em có hiểu hay không?

Điều Nhật Hàn đứng tại chỗ tự chấn chỉnh tâm lý của chính mình, từ từ thở ra một hơi. Lúc này mới từ từ đi về phía Tiết Lạc, mãi đến khi cậu ngồi xuống bên cạnh giường, cô mới giật mình nhận ra sự có mặt của cậu trong phòng, biểu cảm ngơ ngẩn rồi cuộc bị thay thế bằng ngạc nhiên, rồi nhanh chóng đổi sang ngỡ ngàng... Cô tựa mình ngồi dậy đối diện với cậu, hai gò má từ sớm đã nổi lên một tầng hồng hồng đỏ đỏ có chút dụ hoặc. Để bạn trai bắt gặp mình ngơ ngẩn, lại là vì lần lần tình cảm với người đàn ông khác, nếu cậu biết được không biết sẽ đau lòng đến mức nào. Tiết Lạc, tình lại đi, tình lại đi có được không?

Điều Nhật Hàn chăm chú nhìn biểu cảm trên gương mặt nhỏ nhắn của Tiết Lạc, bàn tay cậu nâng lên, chạm nhẹ vào gò má của cô, từ từ trượt xuống khóe môi, lướt xuống cằm rồi nhanh chóng thu về. Cậu khẽ cười, nói.

"Em đang nghĩ đến Thẩm Dật Phàm sao?"

Điều Nhật Hàn nói ra câu này, trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng đến lúc phải đối mặt thì vẫn nên đối mặt đi. Qua lần này, đem mọi đau khổ đều giải quyết hết...

"Anh... Anh nói gì vậy?"

Tiết Lạc không ngờ Điều Nhật Hàn biết, càng không ngờ cậu lại nói trực tiếp đến vậy. Cô bất giác có chút bất lực và nhục nhã ghê gớm. Có phải cậu sẽ cảm thấy cô rất ghê tởm hay không? Vừa ở bên cậu, lại vừa suy nghĩ về người khác... Có phải cậu rất thất vọng về cô?

Tiết Lạc không thể nắm chắc được khi nghe câu nói của Điều Nhật Hàn, cảm giác của bản thân mình là gì. Cô nhếch môi muốn nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy giọng nói ảm áp của người kia vang lên.

"Lạc Lạc, đừng suy nghĩ gì cả. Những lời anh sắp nói ra sau đây, em nên nghe thật kỹ, rồi có quyết định của riêng em, được chứ? Em... Có nghe đến chế độ đa phu, đa thê chưa?"

Tiết Lạc ngay lập tức ngăn người vì câu nói của Diêu Nhật Hàn, so với câu nói trước đó, cô càng không bắt kịp được suy nghĩ của cậu. Cậu đang muốn nói cái gì vậy? Chế độ đa phu, đa thê có liên hệ gì ở đây?

Tiết Lạc dĩ nhiên biết đến chế độ này, đây cũng là lí do trong tiểu thuyết Đồng Phương Linh đã thu về hậu cung của mình một đàn mỹ nam. Trong số đó cũng có Diêu Nhật Hàn...

Chẳng qua cái này chỉ là trong tiểu thuyết, thực tế bây giờ đã có bước rẽ ngoặt vô cùng lớn. Cô có thể không quan tâm trong tiểu thuyết xảy ra chuyện gì, nhưng cái vô quan tâm bây giờ chính là, Diêu Nhật Hàn nói đến cái này để làm gì...

"Anh biết em đang thắc mắc, cũng biết tình cảm của em với Thẩm Dật Phàm chưa lúc nào chấm dứt. Bây giờ anh muốn nói, em chọn anh, anh ta hay chấp nhận hai người bằng chế độ đa phu?"

Tiết Lạc bị thông tin của Diêu Nhật Hàn nói ra làm cho vô cùng kinh ngạc, đợi đến lúc cô hồi thần thì vẫn nhìn thấy ánh mắt sâu lắng của người kia vẫn đang nhìn cô, tựa như kiên nhẫn chờ đợi đáp án. Cô hơi cúi đầu, gượng gạo nói.

"Em biết, em với Dật Phàm còn tình cảm không thể chia cắt. Nhưng em đã đồng ý ở bên anh, em sẽ không làm ra điều tổn hại đến tình cảm chúng ta. Chính em cũng không hiểu mình bị cái gì, một lúc có cảm giác với hai người đàn ông, anh nói xem, có phải rất ghê tởm hay không? Có phải... Anh muốn lựa chọn không?"

Diêu Nhật Hàn cười nhẹ, nụ cười mang theo chút buồn man mác, nhưng lại bị cậu nhanh chóng che giấu đi. Từ từ, mọi thứ sẽ tốt...

"Đồ ngốc! Em không quên được Thẩm Dật Phàm... Tuy anh không hiểu được là tại vì sao, nhưng anh biết, Lạc Lạc nhất định cũng không hi vọng như vậy. Chuyện đã xảy ra, lại nhất định không thể thay đổi, thì nút thắt ở đâu, hãy bắt đầu gỡ ở chỗ đó đi! Lạc Lạc, em biết không, anh là người ích kỷ, với riêng em, nhưng so với lòng ích kỷ của bản thân, anh càng hi vọng nhìn thấy nụ cười của em. Và lại, Thẩm Dật Phàm yêu em thật lòng, anh ta cũng xứng đáng có được tình yêu... Em cũng biết mà, phải không? Tuy quá khứ có đường rẽ, nhưng cũng là việc ngoài ý muốn, cả em và anh ta đều không hề mong chuyện đó xảy ra, anh ta không bận tâm, vậy sao em phải đem nguyên do đó cản anh ta ở ngoài? Anh ta... cũng rất cần em... Như anh vậy, rất yêu em!"

Diêu Nhật Hàn vừa nói, vừa nghiêng đầu hôn lên gò má Tiết Lạc rồi nhanh chóng đứng dậy, đi về phía cửa mở ra. Cánh cửa vừa mở, nhân vật chính trong câu chuyện của hai người đã đứng đó từ bao giờ, cô lập tức hiểu được, có một người đã vì cô sắp đặt tất cả... Hàn...

Diêu Nhật Hàn vỗ vai Thẩm Dật Phàm đang nhìn chăm chăm Tiết Lạc, khiến anh quay sang cậu khẽ gật đầu một cái. Hai người đối mắt với nhau một lát, sau đó chỉ thấy Diêu Nhật Hàn lách người qua, nhường vị trí lại cho Thẩm Dật Phàm, trước khi cánh cửa đóng lại, cậu quay đầu nhìn Tiết Lạc, khóe môi khẽ nhấp nháy, cô đọc được khẩu hình câu nói.

"Chúng tôi đều yêu em, đều xứng đáng có được hạnh phúc, sự việc còn lại là... Em có chấp nhận hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Tháo Gỡ Ngăn Cách

Tiết Lạc ngăn người ra nhìn cánh cửa đang từ từ đóng lại, sau đó ngơ ngác nhìn Thẩm Dật Phàm đang đứng đó, trái tim dưới lồng ngực đột nhiên không khống chế được đập lên thình thịch.

Thẩm Dật Phàm đang nhìn cô, cô biết và cảm nhận được mức độ cháy bỏng và yêu thương chồng chéo lên nhau đằng sau ánh mắt ấy. Anh nhìn cô chăm chú, gương mặt tuấn tú càng trở nên sáng rõ khi khóe môi của anh nhếch lên tạo thành một nụ cười.

"Lạc Lạc..."

Thẩm Dật Phàm gọi khẽ một tiếng, anh bước lại đây, bước chân có phần gấp gáp, anh đến bên cạnh giường, ngồi xuống. Bàn tay thon dài nâng lên, hướng về phía gò má của người đang ngơ ngác đến ngốc nghếch kia vuốt nhẹ một cái. Rốt cuộc anh cũng có thể ở gần bên cô rồi!

Mấy hôm trước sau khi gặp mặt Tiết Lạc, Thẩm Dật Phàm vẫn luôn đắm chìm trong một loại đau đớn. Nỗi đau ấy dường như đẩy tâm trạng rối loạn của anh lên đến cùng cực. Anh yêu Tiết Lạc, đó là sự thật, nhưng anh lại đến trễ. Khi anh gặp lại cô, cô đã ở bên một người khác. Một người ưu tú không kém bất kì ai, thật xứng đáng để cô yêu... Vậy còn anh thì sao? Và tình cảm của anh thì sẽ ra sao?

Thẩm Dật Phàm luôn tự hỏi mình như vậy, càng tự hỏi càng không có lời giải đáp, rồi sau đó càng dần chìm vào địa ngục không có lối thoát. Anh nghĩ, cả đời anh có lẽ cũng khó lòng thay đổi được cục diện này, mãi cho đến khi, số điện thoại kia gọi đến...

Người gọi thế nhưng lại là Điều Nhật Hàn... Thảm Dật Phàm cực kỳ bất ngờ trước chuyện này, nhưng anh càng bất ngờ hơn chính là những điều cậu ta nói với anh. Anh đã biết được nguyên do Tiết Lạc từ chối tình yêu của anh, một mình đến một đất nước xa lạ, cũng biết được cô tại sao chấp nhận tình yêu của người đàn ông khác...

Tất cả những chi tiết Điều Nhật Hàn kể ra đều khiến Thảm Dật Phàm cảm thấy đau lòng không thôi. Bởi lẽ ban đầu anh không hề biết những nỗi đau vật kinh khủng mà cô phải gánh chịu, anh chỉ nghĩ là do anh do dự trước chuyện giữa Lạc Lạc và Âu Thần Dương nên cô thất vọng về anh... Hóa ra mọi chuyện từ sớm đã vượt khỏi tầm kiểm soát của anh, mà người một mình gánh chịu nỗi đau đó là cô, anh vậy mà một chút cũng không hay biết, lại không được ở bên cô, không được ôm cô vào lòng... Chẳng trách, cô từ chối anh... Cô từ chối, thật ra là đúng lắm...

"Lạc Lạc còn yêu anh. Tôi thật sự không muốn đối diện với sự thật này, nhưng tôi lại không thể không nói ra. Lúc này tôi chỉ muốn biết, anh có còn yêu em ấy không? Biết được sự thật có khinh thường em ấy hay không?"

"Tôi yêu em ấy! Làm sao có thể khinh thường em ấy chứ? Chỉ trách lúc đó tôi do dự, trong lúc em ấy đau khổ nhất không thể ở bên em ấy..."

"Tôi sẽ không nhường em ấy cho anh! Nhưng tôi muốn cho anh một cơ hội... Một lần duy nhất thôi, chế độ đa phu, để em ấy, cùng chúng ta, anh có chấp nhận không?"

Bên đầu dây là một tiếng ừm trầm ngâm, giọng nói Điều Nhật Hàn rất nhẹ, nhưng anh nghe được một thứ tình cảm đè nén và khó chịu bên trong. Cậu ta rõ ràng cũng không muốn chuyện này, nhưng vì Lạc Lạc, cậu ấy lại chấp nhận, còn anh, anh chờ đợi cơ hội được trở về bên cạnh cô đã rất lâu, làm sao có thể thấy không hài lòng. Chỉ là, điều quan trọng nhất là phải được Lạc Lạc chấp nhận... Em ấy có sẵn lòng mở trái tim vì anh một lần nữa hay là không?

Tiết Lạc nhìn Thảm Dật Phàm, tinh tế bắt gặp đằng sau đôi mắt của anh lướt qua rất nhiều thứ cảm xúc hỗn loạn. Cô bất chợt nghĩ đến câu khẩu hình của Điều Nhật Hàn lúc này... Họ đều yêu cô ư? Họ chịu chấp nhận bản thân nhơ nhớp của cô ư? Còn vì cô mà bất chấp chế độ thiên lệch này ư? Cô... Thật sự xứng đáng sao?

Tiết Lạc cảm thấy cực kỳ mông lung. Từ lúc trong lòng cô xác định mình có tình cảm với cả hai người này, thì chính bản thân cô cũng không thể nào chấp nhận được. Bởi lẽ, cô vốn là một người có tư tưởng truyền thống và bảo thủ, trước đây nếu không phải bị Đông Phương Linh kích thích dưới tác dụng của rượu, cô nhất định không thể nào đi tìm Âu Dương Thần, dùng biện pháp ngu ngốc ấy để đá kích Đông Phương Linh. Cũng chính vì là người bảo thủ, nên khi cô cùng Cố Nguyên Phong xảy ra quan hệ vượt quá mức đồng nghiệp, cô mới không cách nào trở về bên cạnh Thảm Dật Phàm... Bản thân cô rốt cuộc có cái gì tốt đẹp mà lại xứng đáng để hai người đàn ông này yêu thương như vậy chứ?

"Lạc Lạc, em đang suy nghĩ gì vậy? Có phải em vẫn trách lúc trước anh không có mặt ở bên em khi em đang đau khổ nhất hay không? Lạc Lạc, tha thứ cho anh, có được không? Là anh sai lầm rồi!"

Thảm Dật Phàm thấy Tiết Lạc vẫn ngây người, trong lòng không khỏi dâng lên một nỗi lo lắng, vội vàng vòng tay ôm lấy cô, cố gắng để cô đừng lờ đi sự tồn tại của anh. Phải khó khăn lắm anh mới có thể được Điều Nhật Hàn chấp nhận, nếu Lạc Lạc không tha thứ cho anh... Không được, anh không thể để chuyện đó xảy ra được!

Tiết Lạc vốn đang chìm vào trạng thái mông lung, bất ngờ được một vòng tay ôm chặt lấy, lại vừa đúng lúc giải thoát cho trạng thái suy sụp của cô. Tiết Lạc đột nhiên cảm thấy mình thật ra rất yếu đuối, cô rất muốn dựa vào vai một ai đó, đem hết tất cả uất ức đều trút hết lên người này. Và quả thật cô đã làm như vậy!

Tiết Lạc ở trong vòng tay của Thảm Dật Phàm, cô thoáng nghiêng đầu, dựa vào bờ vai vững chãi của anh, khoe môi hơi hé ra, cắn mạnh lên phần thịt mềm dưới lớp áo sơ mi, một chút cũng không hề nhân nhượng. Cô mệt lắm rồi, thật sự mệt mỏi lắm rồi... Cô muốn được dựa vào anh... Muốn ở bên những người này, để những uất ức mà cô từng một mình gánh lấy được họ xoa dịu... Lúc này, cô không còn muốn suy nghĩ rằng mình xứng đáng hay không, cô chỉ nghĩ, cô yêu họ, là thực, và họ yêu cô, cũng là thực, như thế là đủ rồi... Còn việc xứng đáng hay không, cô nghĩ trong lòng họ rõ ràng nhất, cái này cô không thể dùng nhận thức cá nhân của mình thay đổi được...

Thảm Dật Phàm bị Tiết Lạc cắn đau, hơi thở của anh hơi nặng xuống, nhưng lại im lặng chấp nhận, tùy ý để cô phát tiết, ánh mắt nhìn cô càng phát ra dịu dàng và yêu thương không thể nào che giấu. Anh chợt cúi đầu, hôn lên khoe mắt cô, âm thầm chui đi dòng lệ không biết từ lúc nào đã chảy ra, giọng nói mang theo một tia đè nén ở bên tai của cô càng trở nên dục hoặc.

"Lạc Lạc, giao bản thân của em cho anh, có được không?"

Anh sợ, anh rất sợ! Rất sợ những thứ này đều không phải là thật! Anh thật sự muốn thay em lau đi những dấu vết em không muốn giữ lại... Thật tâm yêu em, chỉ yêu mình em và trọn đời yêu em..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Khoảnh Khắc Ngọt Ngào

Thẩm Dật Phàm không chờ Tiết Lạc trả lời đã cúi đầu, chạm nhẹ lên khóe môi cô. Đầu tiên anh không vội xâm nhập, mà ở bên ngoài dò xét, đầu lưỡi phác thảo viền môi nhỏ xinh. Một chút đụng chạm mở đầu ấy thôi cũng khiến anh không thể kiềm nén được tiếng thở trầm đục.

Đây là người con gái anh vẫn yêu thương, mong nhớ từng đêm! Lúc này rốt cuộc cũng được ở lại bên cạnh cô rồi!

Tiết Lạc không nghĩ đến Thẩm Dật Phàm lại gấp gáp như vậy, cô mở to đôi mắt, đợi cho cảm giác kinh ngạc qua đi, gương mặt cô liền bị phủ lên một màu đỏ ửng, ngại ngùng vờ tay đẩy anh ra.

Thẩm Dật Phàm bị Tiết Lạc từ chối, đôi mắt đã bắt đầu nhuộm màu tình dục trong phút chốc hiện lên vẻ mất mát tan vỡ. Em ấy từ chối... Em ấy vẫn không chấp nhận anh ư?

Thẩm Dật Phàm ngồi sững tại đó, cả người giống như bị một tầng không khí u ám bao phủ, khiến anh nhìn có chút đáng thương. Người đàn ông này từng cao ngạo như vậy, anh cao cao tại thượng được bao nhiêu người yêu thích, ánh mắt kia vậy mà chưa từng dừng trên người ai... Chẳng qua lúc này anh lại vì một người con gái như cô mà đau lòng đến mức này...

Tiết Lạc nhìn Thẩm Dật Phàm, đôi mắt to tròn thoáng chốc sụp xuống. Khóe môi đỏ mọng khẽ nhếch lên, giọng nói nhỏ đến mức chỉ vo ve như muỗi kêu nhưng lại lọt vào tai của Thẩm Dật Phàm không sót một chữ.

" Em... Em chưa đánh răng mà!"

Thẩm Dật Phàm ngậy người ra, nhìn gương mặt xinh đẹp gần trong gang tấc vì ngại ngùng mà đỏ ửng, khóe môi liền không nhịn được cong lên thành một nụ cười. Anh cúi đầu, lần nữa đem cô ôm lấy, ở bên tai cô nói khẽ.

" Lửa đã cháy, không thể dập!"

Nói xong lại không đợi cô phản ứng, cúi đầu hôn!

Nếu như vừa rồi Thẩm Dật Phàm còn mang một chút tâm lý khám phá, chậm rãi từng chút một thì bây giờ anh như hóa thành một con sói, hành động mang tính công lược vô cùng rõ ràng. Nụ hôn phủ xuống không chút nhân nhượng, đầu lưỡi thuần thực trượt vào, cạy mở hàm răng đã dần dần thỏa hiệp, ở bên trong cùng dây dưa với đầu lưỡi nhỏ xinh.

Tiết Lạc vẫn còn rất ngượng ngùng, cô cố gắng tránh né đầu lưỡi của Thẩm Dật Phàm đang điên cuồng khuấy đảo trong khoang miệng, nhưng dĩ nhiên cô không thể so sánh với Thẩm Dật Phàm, anh nhanh chóng bắt được cô, nhẹ nhàng mút vào, không cho phép từ chối.

Tiết Lạc bị Thẩm Dật Phàm hôn đến mơ hồ, không kiềm được phát ra tiếng rên khe khẽ, nhưng rất nhanh lại bị chìm vào trong tiếng môi lưỡi quấn quýt của hai người. Chẳng qua, Thẩm Dật Phàm lại nghe thấy rõ ràng âm thanh ấy, ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng dục vọng mạnh mẽ càng trở nên khêu gợi, điên cuồng chiếm đoạt tất cả ngọt ngào thuộc về cô.

Đây là Lạc Lạc của anh, là người anh luôn tưởng niệm. Anh rốt cuộc có được cô, lúc này, anh sâu sắc cảm nhận được điều đó!

Thẩm Dật Phàm cảm thấy máu toàn thân của mình đều trở nên nóng rẫy, nhiệt độ chạy dọc toàn thân ngưng tụ ở thân dưới làm dục vọng thô to không ngừng bành trướng mạnh mẽ, gào thét mong muốn người con gái dưới thân.

Thẩm Dật Phàm rời môi Tiết Lạc, vừa chuyển sang ngậm vành tai của cô, từ từ mút vào, trêu chọc cô, vừa đè nén tiếng rên trầm đục đầy khao khát. Anh không muốn vội vàng, đây là lần đầu tiên của hai người, anh nhất định phải trân trọng nó, để lần này sẽ lưu lại cho cô một dấu ấn khó quên nhất.

" Phàm... Đừng, đừng như vậy..."

Tiết Lạc cảm thấy toàn thân mình bị lửa nhiệt của người đàn ông này hôn đến nóng bỏng. Nhất là lúc anh chuyển sang trêu chọc vành tai cô. Tiết Lạc biết, vành tai mình là một địa điểm vô cùng nhạy cảm, chỉ cần chạm nhẹ tác động liền khiến cô không chịu được sang rên rỉ thành tiếng.

Thẩm Dật Phàm nghe thấy lời nói của Tiết Lạc, hai mắt anh phát ra ánh sáng, cũng không nghe theo lời cô rồi đi mà càng dồn lực trêu chọc địa điểm này, từ mút nhẹ chuyển sang dùng đầu lưỡi rờ ra trên vành tai nhỏ, lâu lâu còn hé răng cắn nhẹ vào phần thịt mềm bên trái tai. Tất cả những thủ đoạn trêu chọc tinh vi này của anh quả thực là làm cho Tiết Lạc vô cùng khó chịu, cả người hư không tràn lên một đợt khao khát... Khao khát được người đàn ông của mình vỗ về...

" Phàm, cho em... Cho em được không?"

Tiết Lạc không chịu nổi nữa, cô cất tiếng cầu xin, thân dưới có cảm giác ướt át càng làm khát vọng này trở nên bức thiết hơn lúc nào hết. Cô từ lúc nào lại trở nên nhạy cảm như vậy chứ? Đường như chỉ cần chạm nhẹ, lập tức sẽ mềm mại, yếu ớt, không còn chút sức lực nào...

Thẩm Dật Phàm ngừng đầu nhìn Tiết Lạc, thấy gương mặt cô phủ một tầng mồ hôi mỏng manh, vì phát tình mà còn đỏ hồng hơn vừa nãy làm anh không nhịn được cúi xuống hôn cô, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi đang không ngừng rỉ ra kia, khẽ nói.

" Bảo bối, ráng chịu đựng một chút, anh không muốn vội vàng... "

Thẩm Dật Phàm thật ra cũng cực kỳ khó chịu, so với Tiết Lạc chỉ có hơn chứ không hề kém. Anh mong nhớ cô lâu như vậy, bây giờ lại được ở bên cạnh cô... Làm sao có thể kiềm chế chính mình được. Chẳng qua, anh hiểu rõ, Lạc Lạc tuy lúc này phát tình có thể có khát khao cháy bỏng đặc biệt, nhưng

nếu anh thật sự tiến vào, nhất định sẽ làm cho cô bị tổn thương, cô mềm mại như vậy, làm sao anh có thể khiến cô chịu đựng loại đau đớn ấy được chứ...

Chỉ còn cách ủy khuất chính mình thôi...

Tiết Lạc không biết có nghe thấy lời của Thẩm Dật Phàm hay không, cô hé môi, từng đợt âm thanh rên rỉ mê hoặc lòng người tràn ra, không thể nghi ngờ là khiêu khích giới hạn của Thẩm Dật Phàm. Chỉ thấy Thẩm Dật Phàm gầm nhẹ một tiếng, anh cúi đầu xuống, cách lớp áo ngủ găm lên bầu ngực mềm mại của cô.

Tiết Lạc khi ngủ không hề mặc áo lót, vừa rồi phát tỉnh khiến cho nhũ hoa cứng lên, dựng thẳng dưới lớp áo vô cùng nổi bật. Vậy nên khi Thẩm Dật Phàm cúi xuống liền chuẩn xác bắt được nhũ hoa kia, vươn đầu lưỡi liếm chà sát lớp áo ngủ tạo ra âm thanh soàn soạt, nhưng lại là sự trêu chọc mạnh mẽ với nhũ hoa đang bung nở bên dưới.

"A... Phàm, đừng... Xin anh... Xin... Đừng như vậy... A..."

Thẩm Dật Phàm không ngừng đầu, tựa như không nghe thấy lời cô nói. Một bàn tay không chút rảnh rỗi xoa nắn bầu ngực còn lại, cách lớp áo ngủ nặn thành đủ loại hình dạng. Trêu chọc đến mức Tiết Lạc không thể nào nói thêm được câu gì khác ngoài những tiếng rên rỉ không tự chủ được mà ngân nga liên hồi.

Thẩm Dật Phàm rất hài lòng với hiệu quả này, anh ngừng đầu, chuyển đổi tư thế, đặt Tiết Lạc quay lưng lại với anh, vén tóc cô qua một bên, cúi đầu hôn xuống cái gáy trắng nõn, lâu lâu còn cắn và day nhẹ. Bàn tay ở phía trước vừa xoa nắn bầu ngực vừa thuận tiện cời từng cúc áo của cô, chừa lại hai cúc cuối cùng rồi kéo nó xuống tận khuỷu tay, bản thân mình bên này sẽ từ từ hôn xuống tấm lưng ngọc ngà. Phương thức kích thích từ nhiều hướng và đủ loại phương pháp này nhanh chóng kích thích con mèo nhỏ đang vô cùng khó chịu càng trở nên không thể nhịn nổi...

"A... Phàm... Làm ơn... Đừng... Đừng vậy mà..." Cô không chịu nổi, thật sự không chịu nổi nữa...

Thẩm Dật Phàm ôm xiết lấy Tiết Lạc, nhắc cô ngồi lên đùi mình, vừa lúc tiếp xúc với dục vọng nóng bỏng bên dưới của anh, cho dù cách mấy lớp vải cũng không che giấu được dục vọng nóng rẫy kinh người. Thẩm Dật Phàm động hông, từ từ ma sát dục vọng đang ngày càng phát triển lên bộ phận nhạy cảm mềm yếu nhất. Một mặt cúi đầu, thở ra từng đợt hơi thở nặng nề, lại nói nhỏ bên tai cô.

"Muốn anh cùng với em chứ? Lạc Lạc?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Lửa Tình Bùng Cháy

"Muốn anh cùng với em chứ, Lạc Lạc?"

Thẩm Dật Phàm cất tiếng hỏi, vừa hỏi vừa cắn nhẹ lên vành tai, trêu chọc sự nhạy cảm ngày càng yếu đuối của Tiết Lạc khiến cô phát ra từng đợt âm thanh rên rỉ không cách nào kiềm lại được.

Thẩm Dật Phàm rất kiên trì, mặc dù dục vọng bành trướng không ngừng thiêu đốt dưới lớp quần áo nhưng anh cũng không vội vàng, cố gắng dùng cách nguyên thủy nhất dụ hoặc Tiết Lạc nói ra lời tiếp nhận mình. Quả nhiên, Tiết Lạc không kiên trì được bao lâu, cô cúi đầu nức nở một tiếng, đứt quãng nói.

"Phàm... A... Em... Đồng ý... A... A a..."

Thẩm Dật Phàm được âm thanh của Tiết Lạc phát ra xoa dịu như được tắm một luồng gió xuân. Anh cúi đầu một lần nữa hôn lên cổ cô, vừa nhanh chóng đem quần áo của hai người thoát ra.

Dục vọng thô to không có vật cản lập tức dựng thẳng, đối diện thân thể trắng nõn mềm mại bản thân mình ao ước bấy lâu lại càng bành trướng thêm một vòng lớn. Thẩm Dật Phàm đè nén một hơi thở trầm đục, yêu thương xoay người Tiết Lạc lại, muốn cô đối diện với mình. Anh cúi đầu hôn lên môi cô, dục vọng cùng lúc đó tiến vào dẫm đạp hoặc nhất. Vừa rồi đã trải qua một màn dạo đầu này lửa, bên dưới Tiết Lạc đã tiết ra rất nhiều yêu dịch, nhưng khi tiếp cận với dục vọng to lớn của Thẩm Dật Phàm cô lại có chút chịu không nổi, chân mày lập tức nhăn lại, muốn hé môi thở dốc nhưng khoang miệng đã bị Thẩm Dật Phàm che trụ từ trước, nên một loạt âm thanh rên rỉ đau đớn đều bị tiếng môi lưỡi giao quần đè chặt.

Thẩm Dật Phàm dường như cũng ý thức được Tiết Lạc không tiếp nhận nổi chính mình, anh lập tức đè nén ham muốn đang bùng cháy dữ dội trong lòng, không tiến vào thêm để tránh làm cho cô bị tổn thương, một mặt lại cố gắng lấy lòng cô, trêu chọc cô thả lỏng thân thể.

Ban đầu Tiết Lạc tiếp nhận Thẩm Dật Phàm quả thật cảm thấy đau đớn không chịu nổi. Cô biết đây không phải lần đầu tiên của mình, nhưng kinh nghiệm của cô vốn dĩ vẫn là không có. Trước đây khi say rượu làm loạn, xảy ra chuyện không nên có với Âu Thần Dương, khi tỉnh dậy cô đều tận lực không muốn nghĩ tới, sau này Cố Nguyên Phong bị bỏ thuốc kích dục, điên cuồng cưỡng bức cô, cảm giác của cô trừ tê dại cũng chỉ có tê dại, làm sao có thể so sánh với lần này. Cô bây giờ chính là hoàn toàn tỉnh táo, từ thể xác đến tinh thần đều tiếp nhận Thẩm Dật Phàm. Anh là người đàn ông đầu tiên làm

cho cô rung động từ chân tâm, ý nghĩa vô cùng đặc biệt. Hai người đã trải qua rất nhiều trắc trở, không dễ dàng gì vượt qua trở ngại về lại bên nhau. Lúc này hai người cùng nhau làm loại chuyện thân mật nhất, cô tuy cảm thấy đau đớn khó chịu nhưng vẫn luôn dặn bản thân phải cố gắng thả lỏng, bản thân cô biết, cô ở đây khó chịu thì Thẩm Dật Phàm cũng không vui sướng gì, nhất là khi anh vì nghĩ cho cô mà không hề động, một mực cố gắng lấy lòng cô... Người đàn ông này là người đàn ông cô yêu, anh đối với cô chân thành như vậy, cô còn cầu mong gì...

Tiết Lạc nhẹ nhàng thở ra một hơi, cô mở to hai mắt, bên trong như được phủ qua một tầng sương mỏng ướt át mê người. Cô hôn lại Thẩm Dật Phàm, tuy cực kỳ trúc trắc nhưng cách thức lấy lòng của cô lại làm anh vừa kích động vừa vui sướng xen lẫn vào nhau, nụ hôn giữa hai người lại càng thêm sâu và mãnh liệt.

" Phàm... Động đi... "

Tiết Lạc tách ra khỏi đôi môi của Thẩm Dật Phàm, cố gắng hít thật sâu để tìm về đường khí, vừa mở miệng nói với Thẩm Dật Phàm. Dục vọng bên trong của anh trỗi dậy, tuy rằng hơi khó tiếp nhận nhưng anh không động cô lại cảm thấy cực kỳ hư không, nỗi khao khát vì đau đớn ban đầu dập tắt lại lần nữa bùng lên, cháy bỏng càng thêm mãnh liệt.

Tiết Lạc cũng không chờ Thẩm Dật Phàm động, cô vì khó chịu mà hơi xoay người, kết quả không ngờ là khiến cho người đàn ông nào đó đang cố gắng kiềm nén ham muốn của bản thân bùng phát lửa tình, dục vọng đang ngủ đông được ngoại lực tác động, một đường tách đường đạo chật hẹp đi vào bên trong, nhanh chóng khiến cho cả hai người hé miệng rên khẽ một tiếng mang theo mùi vị kích tình nồng đậm.

" Lạc Lạc, Lạc Lạc, Lạc Lạc..."

Thẩm Dật Phàm vừa gọi tên Tiết Lạc vừa đưa đẩy dục vọng của mình, không ngừng rút ra rồi lại trượt vào trong hang động mềm mại khép chặt mê hồn. Cảm giác vui sướng này là điều từ trước đến nay anh chưa từng được trải nghiệm qua. Đối với Thẩm Dật Phàm mà nói, anh tuyệt đối không chấp nhận loại quan hệ tùy tiện, người anh chấp nhận đi đến loại quan hệ này duy nhất chỉ có một mình cô... Lạc Lạc của anh... Bảo bối của anh...

" A... U... Phàm... Đứng... Chậm lại... Em không được... Không chịu được... "

Thẩm Dật Phàm lên đến cao trào, kích tình càng lúc càng phát ra mạnh mẽ, tốc độ đưa đẩy dục vọng cũng không ngừng tăng theo. Điều này khiến cho Tiết Lạc vừa cảm thấy thoải mái dâng trào vừa có một chút không thể tiếp nhận được. Cảm giác đau đớn không biết từ khi nào đã hoàn toàn mất đi, thay vào đó là khoái cảm dâng trào theo từng lượt động cộng hưởng đưa đẩy. Chẳng qua, kích tình đi vào cực hạn, nhanh như vậy, đã sớm vượt quá sức chịu đựng của cô rồi...

" Bảo bối, nhìn... Nhìn một chút! Không sao đâu! Rất nhanh sẽ được rồi... "

Thẩm Dật Phàm vừa thờ dốc vừa an ủi Tiết Lạc, lời nói phát ra đứt quãng, khàn khàn nhưng lại tràn ngập mê hoặc, khiến cô ở trong vui sướng cực hạn phần nào được xoa dịu, nghiêng đầu gác vào bờ vai dày rộng, hoàn toàn lệ thuộc vào anh.

Mồ hôi trên người của hai người không ngừng rỉ ra theo lượt động mạnh mẽ quấn vào nhau, kết hợp với hương khí yêu dịch càng làm mùi vị kích tình trong phòng tăng lên, hừng hực nung nóng hai người đang chìm đắm vào lửa say mê.

Thẩm Dật Phàm vẫn đang tăng tốc lượt động ra vào trong cơ thể Tiết Lạc, cô không tiếp nhận được đành phải ngửa đầu thờ dốc một hơi, tiếng rên rỉ khó nhịn không ngừng từ cái miệng nhỏ nhắn thoát ra giống như một liều thuốc tinh thần mạnh mẽ kích lệ Thẩm Dật Phàm. Anh cúi xuống cắn lấy nụ hoa dựng thẳng đỏ hồng ướt át trên bầu ngực mềm mại căng đầy kia, tinh dịch cũng vừa đúng lúc bắn ra, đẩy hai người lên đến hạnh phúc cực hạn...

Buổi sáng này, yêu thương nồng nàn... Lửa tình mạnh mẽ...

Buổi sáng này, đau khổ chấm dứt...

Buổi sáng này, người vui kẻ buồn...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chân Tình Của Hai Người

Khi Thẩm Dật Phàm tỉnh dậy thì Tiết Lạc vẫn đang trầm mình ngủ say. Gương mặt nhỏ nhắn hồng hào áp vào ngực anh, cánh môi nhỏ hơi mấp máy, không biết là trong giấc mơ nhìn thấy cái gì mà vẻ mặt cô an tường đến lạ.

Thẩm Dật Phàm nhìn đến say mê, nghĩ đến vừa rồi kích động mà đòi hỏi cô quá nhiều, trong lòng không khỏi dâng lên một chút tự trách. Cô mảnh mai như vậy, đột ngột tiếp nhận anh, anh lại là người không biết đủ, một lần lại một lần muốn cùng cô lên đỉnh ngọt ngào của ái tình. Cũng không biết cô có vì vậy mà buồn anh không đây?

Thật ra chuyện này cũng không thể trách anh được. Anh thương nhớ cô lâu như vậy, vậy và lắm mới có thể ở bên cạnh cô, anh làm sao có thể không chế

chính mình đừng yêu thương cô được cơ chứ?

Thẩm Dật Phàm nâng tay vuốt nhẹ gò má bầu bĩnh của Tiết Lạc, đáy lòng dâng lên một niềm hạnh phúc vô bờ. Lạc Lạc à, lần này có được em, anh nhất định sẽ không bao giờ buông tay nữa. Anh cũng mong, dù bất cứ chuyện gì xảy ra, em cũng đừng từ bỏ anh, mà phải nhớ, anh vĩnh viễn đứng ở bên cạnh em, làm hộ thuẫn cho em, bất kể điều em muốn có là gì, anh cũng sẽ dùng toàn lực mình tìm đến cho bằng được...

Thẩm Dật Phàm thở ra một hơi, dịu dàng hôn lên gò má mỗ mề nhỏ nhỏ vẫn đang ngủ say kia, từ từ ngồi dậy, cẩn thận hết sức để không gây ra tiếng động đánh thức cô. Dù Thẩm Dật Phàm đã cẩn thận hết mức có thể, nhưng Tiết Lạc vẫn cảm nhận được xung quanh có dị động, cô thoáng nhăn mày, bấu nhẹ môi mỏng, xoay người kéo cái gối ôm bên cạnh, tiếp tục ngọt ngào ngủ, không hề có dấu hiệu muốn tỉnh dậy.

Thẩm Dật Phàm ngồi nhìn các hành động vô thức của cô mà có chút dở khóc dở cười, phảng phất còn ần ần một chút chua xót cùng đau lòng không cách nào nói rõ được. Cô rốt cuộc đã bao lâu rồi mới được ngủ thoải mái như vậy đây hả?

--- ---

Khi Thẩm Dật Phàm thay quần áo đang hoảng bước ra thì mặt trời bên ngoài đã dần ngả về chiều, ánh sáng màu hồng cam chiếu qua khung cửa in hằn lên mặt đất. Nơi đó có một người con trai đứng từ bao giờ, cậu ta khoanh tay dựa lên gờ cửa, ánh mắt nhìn ra bên ngoài mang theo chút mộng lung cùng cô đơn không cách nào che giấu được. Người con trai đó không phải ai khác mà chính là Điều Nhật Hàn.

Dường như phát hiện sự có mặt của Thẩm Dật Phàm, Điều Nhật Hàn ngẩng đầu lên, ánh mắt ở trên người anh dừng lại đôi chút, hệt như đang đánh giá gì đó, giọng nói không nghe ra cảm xúc vừa hồ hững lại có chút gì đó sâu xa vang lên.

" Tỉnh rồi?"

" Ừm!"

Thẩm Dật Phàm ứng thanh một tiếng, nhấc chân đi về phía đó, đứng đối diện với Điều Nhật Hàn, đảo mắt học theo cậu nhìn ra cửa sổ, bất gặp một khoảng không gian trống vắng nhuộm màu u ám, thì trong lòng thoáng trùng xuống một nhịp, lặng yên khép mắt lại, cả người giống như đã đi vào một thế giới xa lạ khác... Im ắng đến trầm trọng!

" Anh có lẽ vượt quá giới hạn rồi đó, trước mắt tôi lại cùng cô ấy... "

Điều Nhật Hàn đột ngột mở miệng đánh vỡ im lặng. Thẩm Dật Phàm mờ mắt, nhìn về phía cậu, trầm giọng nói.

" Tôi nghĩ, cậu tìm đến tôi thì đã sớm nghĩ đến sẽ có chuyện này xảy ra chứ!"

" Làm người đừng có thông minh quá! Hoặc nên học cách giữ im lặng, anh muốn chọc tôi khơi ra lửa sao?"

Điều Nhật Hàn khó chịu nói mang theo chút ác ý. Tuy rằng cậu đã chấp nhận Thẩm Dật Phàm cùng mình ở bên cạnh Tiết Lạc, nhưng bản thân vẫn không cách nào nhìn được cảm thấy cô đơn vô cùng. Cậu biết, cậu không phải chán ghét Thẩm Dật Phàm mà là hận bản thân mình quá mức vô dụng, ngay cả tâm sự của bạn gái cũng phải nhờ vào người khác mới có thể xóa tan đi. Nói đến cùng thì cậu đã làm được gì cho cô chứ?

Điều Nhật Hàn ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt có chút bi thương không nói được thành lời. Thẩm Dật Phàm nhìn cậu chăm chú, lúc này thoáng thờ dài một hơi, tiến lại gần vỗ bả vai cậu.

" Đừng suy nghĩ nhiều! Lạc Lạc em ấy không thể thiếu một trong hai chúng ta. Nếu bây giờ đột nhiên không thấy cậu, em ấy nhất định sẽ đi tìm cậu! Ý nghĩa của cậu trong lòng em ấy vô cùng đặc biệt, không ai có thể thay thế được, kể cả là tôi. Hai chúng ta nhất định phải cùng ở bên em ấy, đó là thiên định!"

Điều Nhật Hàn nhìn Thẩm Dật Phàm, nhưng anh không nhìn cậu, rõ ràng nói được ra lời này thì người đàn ông đó cũng chẳng dễ chịu gì. Bọn họ không biết nên tính là bằng hữu hay là đối địch đây? Hoặc nói chính xác thì cái gì cũng không phải, gần như là một loại trộn lẫn giữa hai trạng thái này chẳng?

Điều Nhật Hàn cúi đầu, khóe môi đột nhiên nâng lên tươi cười, tâm trạng trong lòng nhờ lời nói của Điều Nhật Hàn mà tốt lên rất nhiều. Cậu vươn tay đẩy tay người đàn ông đặt trên vai mình, gương mặt biến về trạng thái nghiêm túc nhất, lẳng lặng nói.

" Cảm ơn anh! Nhưng tôi phải nhắc nhở anh một chuyện này : Theo tiền lệ từ trước đến nay, tỉ lệ đa phu hay đa thê cực kì hiếm thấy, nhưng một khi đã xuất hiện, quân số bên người chưa bao giờ dừng lại ở số hai. Người ta lí giải đó là một sự hấp dẫn đặc biệt không thể nào ngăn chặn. Anh cũng nên chuẩn bị trước tinh thần đi!"

Thẩm Dật Phàm khựng lại khi nghe Điều Nhật Hàn nói. Tâm tình vốn đã không yên lại càng trùng xuống. Sự thật mà cậu vừa nói, thật ra anh từ sớm đã biết rõ...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 97: Khó Hiểu

Chiếc xe BMW dừng lại trước cổng biệt thự Tiết gia. Cửa xe vừa mở, hai người đàn ông vô cùng tuấn tú bước ra, cùng tiến về đằng sau, một người căng dùi, một người mở cửa, đón lấy bàn tay của một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp.

Tiết Lạc nhìn Thẩm Dật Phàm và Điều Nhật Hàn trước mặt đang tranh nhau lấy lòng mình, đôi mắt đen láy trong trẻo hiện lên một phần bất đắc dĩ. Dừng nói là cô khó khăn, còn không phải hai người này đã lớn đến mức này còn đi chơi trò trẻ con, tranh cãi nhau toàn những chuyện bé nhỏ không đáng nói.

Giống như chuyện vừa nãy, rõ ràng hai người cùng có xe riêng, nhưng lại một mực tranh cãi đến chuyện cô sẽ đi xe nào. Ai cũng dùng đủ lí do để kéo cô về phía mình, cuối cùng thì sao chứ? Bất phân thắng bại! Cô đứng ở giữa giật giật chân mày, mạnh mẽ tách hai bọn họ ra, trừng mắt quyết định cùng đi một xe, như vậy không phải là được rồi sao?

Nhìn hai người hậm hực nhau, Tiết Lạc thật sự cảm thấy có chút đau đầu, không hiểu được động lực lớn thế nào mới có thể khiến Điều Nhật Hàn đi tìm Thẩm Dật Phàm đây? Hai người này sau này về một nhà liệu có gà bay chó sủa hay không? Cô rút cuộc bắt đầu phân vân lựa chọn của mình có đúng hay không rồi...

"Được rồi, hai anh về đi!"

Tiết Lạc vươn tay lấy cây dù trong tay Điều Nhật Hàn, trực tiếp xua đuổi hai thế nô lúc này tựa như con cún nhỏ lấy lòng chủ nhân. Trong lòng buồn bực muốn hỏi một câu, bọn họ đã đem uy phong của mình vất đi đâu hết cả rồi?

"Làm sao có thể! Không phải nên chào ba mẹ một tiếng hay sao?"

Điều Nhật Hàn nghe Tiết Lạc đuổi, gương mặt tuấn tú lập tức méo xẹo, ủy khuất thốt một tiếng. Thẩm Dật Phàm cũng gạt đầu đồng tình. Thật hiếm có khi nào nhìn thấy được cảnh bọn họ hòa hợp đến như vậy...

Tiết Lạc trừng mắt nhìn hai người, khiến cho Điều Nhật Hàn còn muốn nói gì đó liền nhỏ dần, nhỏ dần, rốt cuộc không nói gì nữa. Chỉ ai oán nhìn chằm chằm Tiết Lạc, một chút cũng không tình nguyện dỗi đi.

Tiết Lạc thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông vẫn còn tư thái băng mặt mà không băng lòng, đành phải ngẩng đầu, hôn nhẹ một cái lên gò má của hai người họ, thay thế cho lời an ủi, nhẹ giọng nói.

"Bây giờ chưa phải thời gian thích hợp đâu! Em biết tâm ý của hai anh, nhưng em vẫn còn đi học, nếu để ba biết hai anh cùng có ý với em, nhất định sẽ cho rằng các anh dụ dỗ em. Lúc đó, các anh đừng nói gặp được em, ngay cả cổng của Tiết gia cũng đừng nghĩ được đặt chân vào!"

Tiết Lạc nói không nhiều, nhưng tuyệt đối là có hiệu nghiệm. Chỉ thấy gương mặt hai người kia trong thoáng chốc lập tức trầm xuống, chân mày nhíu chặt, tựa như đang phán đoán thiệt hơn trong lời nói của Tiết Lạc. Phải hơn năm phút sau mới bị đã bại, đành phải ngoan ngoãn rời đi. Làm sao có thể không ngoan được chứ, đối với chuyện ba Tiết thương con gái, bọn họ biết rất rõ, khả năng giận chó đánh mèo lên người bọn anh là hoàn toàn có thể đuổi bọn anh khỏi biệt thự, không cho phép gặp Lạc Lạc nữa. Mà ngăn cản bọn họ gặp Lạc Lạc, có khác gì tự hướng bọn họ đi vào đường chết...

Là quân tử trước hết phải học cách nhẫn nhịn đi!

Tiết Lạc nhìn theo bóng lưng của Thẩm Dật Phàm và Điều Nhật Hàn đi xa, khóe môi không khỏi cong lên một nụ cười nhẹ, dịu dàng như gió xuân. Cô biết, bọn họ chính là trân trọng cô như vậy, không tình nguyện để cô gặp ủy khuất, lại càng không muốn lìa xa cô. Thật là... quá ngọt ngào mà!

Tiết Lạc lắc nhẹ đầu, quay người mở cổng đi vào biệt thự, vừa bước vào thì liền đụng phải Đông Phương Linh đã lâu rồi không gặp khiến cô không khỏi ngẩn người ra một chút, sau đó chân mày lập tức nhíu lại, ngơ vờ nhìn cô ta.

Trong cảm nhận của Tiết Lạc mà nói, Đông Phương Linh thật ra cũng có chút đáng thương. Cô ta làm đủ chuyện sai trái còn không phải vì có một người mẹ như Đông Phương Nguyệt Minh hay sao? Chẳng qua, những chuyện cô ta làm không tốt thì không thể chối cãi, nên mỗi khi gặp mặt, cô đều có một chút dè chừng và dự cảm không may mắn.

Đông Phương Linh lẳng lặng nhìn Tiết Lạc, cô ta cúi đầu, đôi bàn tay nắm chặt không biết đang lẩn tránh chuyện gì đó mà không nói một câu nào. Một lát im lặng bao phủ giữa hai người, sau đó Đông Phương Linh là người đầu tiên phá vỡ trầm mặc, nhỏ giọng nói một câu "Xin lỗi!" rồi vội vàng quay người rời đi.

Tiết Lạc bị lời nói kì lạ của Đông Phương Linh làm cho ngẩn người ngơ ngác đứng tại chỗ. Đợi đến khi cô hồi thần thì bóng dáng của Đông Phương Linh đã đi rất xa. Tiết Lạc nhíu chặt chân mày, ngẫm nghĩ một chút, cô sâu sắc cảm nhận được lần này Đông Phương Linh không hề có ác ý giống như trước đây... Là cô cảm nhận lầm rồi sao? Mà nếu như không lầm... Thì chuyện gì đã xảy ra vậy??

Thần Thần muốn nói: Đông Phương Linh phát hiện một bí mật lớn mà thay đổi, mọi người đoán xem là gì nào????

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 98: Kế Hoạch Của Đông Phương Nguyệt Minh

"Linh Linh, mẹ vào được hay không?"

Đông Phương Linh đang ngồi ngẩn người trong phòng thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, kèm theo đó là tiếng gọi dịu dàng thường thấy của mẹ cô, nhưng chẳng hiểu sao, đôi mắt của cô chợt tối lại, cúi đầu mím chặt môi, mãi một hồi lâu mới nói.

"Mẹ vào đi!"

Đông Phương Linh trèo lên giường, kéo lấy gấu bông đặt vào lòng ôm chặt, đôi mắt nhìn theo bóng dáng yếu đuối của Đông Phương Nguyệt Minh đang từ từ đi tới. Trên tay của bà còn cầm theo một đĩa cam được cắt tỉ mỉ, xếp lại thành hình cánh hoa đẹp mắt.

Đông Phương Nguyệt Minh ngồi xuống giường, nhìn chằm chằm Đông Phương Linh, sau một lúc lâu, bà quay đi, lấy một miếng cam đưa cho cô. Đông Phương Linh ngoan ngoãn cầm lấy, cúi đầu ăn, tâm trạng luôn nặng nề vẫn không cách nào buông lỏng. Cô đang chờ đợi mẹ mình mở miệng..

"Con không tính về Tiết gia à???"

Đông Phương Nguyệt Minh thấy Đông Phương Linh đã ăn cam, bà phúi phúi tay, thản nhiên nói. Lúc nói chuyện, đôi mắt của bà hơi lóe lên, Đông Phương Linh nhìn thấy được, chỉ thấy cam trong cổ họng chưa đến mức không nuốt nổi, liền đặt nó qua một bên, ngẩn đầu nhìn mẹ mình, cố gắng tìm ra một vài biểu cảm trong cái vẻ thản nhiên của bà.

Đông Phương Nguyệt Minh rất đẹp, nhưng cái đẹp của bà là cái đẹp của một bông hoa hồng đầy gai, trên gai còn phủ độc, dầu biết hoa đẹp, nhưng cũng không ai tình nguyện chạm vào, sợ bị gai đâm sẽ lập tức từ gĩa cõi đời. Sau bao nhiêu năm, vẻ đẹp ấy càng trở nên mặn mà, còn càng thêm độc trí mạng.

"Mẹ à, ngừng lại đi có được không? Con không muốn về Tiết gia nữa, Tiết gia không phải nhà của con. Đó là nhà của Tiết Lạc..."

"Con đang nói cái gì vậy? Nhà của Tiết Lạc? Đó vốn dĩ nên là của chúng ta, cả cái gia sản đó nên là của chúng ta mới đúng!"

Đông Phương Nguyệt Minh nghe Đông Phương Linh nói, bà ta lập tức quay đầu, lạnh lùng trừng mắt nhìn cô. Điều này nhanh chóng khiến cơ thể nhỏ nhỏ của Đông Phương Linh rụt lại, giống như e dè một chút, nhưng cuối cùng cũng mở miệng.

"Mẹ có thể đừng quá tham vọng như vậy có được không? Đông Phương gia chưa đủ hay sao? Ông ngoại thương chúng ta như vậy? Tại sao cứ phải nhắm đến Tiết gia chứ?"

Đông Phương Linh không hiểu. Cô chôn giấu cả tuổi thơ của mình rồi cuộc là vì cái gì. Ngay từ khi còn nhỏ đã học theo mẹ tính toán, mưu tính đủ đường, vì hận thù, vì chán ghét, vì cảm thấy không công bằng... Nhưng rồi cuộc thì sao, từ cái ngày vô tình hôm đó, cô mới biết rằng, tất cả những cảm giác trước đó của cô thật sự là buồn cười đến mức nào... Đều là giả dối... Tất cả đều là giả dối...

"Linh Linh, con đang nói cái gì? Mẹ làm như thế không phải là vì con sao? Chẳng lẽ con không thấy bất công khi..."

"Mẹ đừng nói nữa! Vì con? Vì con thật sao hay đó chỉ là cái cớ của mẹ biện ra để mình oan cho lòng tham lam và sự ích kỷ của mẹ? Mẹ hủy cả tuổi thơ của con chỉ vì lý do mớ cười rằng cùng là con gái tại sao Tiết Lạc có được tất cả? Trong khi... Con có phải con của chú Tiết hay không chẳng phải mẹ là người rõ ràng nhất hay sao?"

Đông Phương Linh cắt ngang lời của Đông Phương Nguyệt Minh, bà ta giật mình nhìn chằm chằm cô, ngón tay hơi run lên vì kinh ngạc, vô thức nói.

"Con... Con biết..."

Đông Phương Linh khép mắt lại, nụ cười đầy chua xót, cúi đầu nói.

"Trước còn cảm thấy không chắc chắn lắm, nhưng giờ thì con đã biết rồi..."

Quả nhiên... Quả nhiên sự thật là vậy... Thật đáng cười biết bao nhiêu... Tất cả những tự tôn, không cam lòng trước đây vốn lại là một trò hề...

"Con biết, biết thì đã sao? Con không phải con ông ta thì sao? Nếu không phải có Đông Phương Minh Nguyệt, ông ta chắc chắn sẽ thích mẹ. Đông Phương Minh Nguyệt rồi cuộc có cái gì hơn mẹ? Bà ta ngoại trừ vẻ đẹp trong sáng thuần khiết đó thì còn có gì tốt hơn nữa? Thân thể yếu đuối, tài năng tầm thường, hà có gì trong hai người ông ta vẫn chọn bà ta? Năm xưa bà ngoại con cũng mất đi ông ngoại trong tay bà ngoại Tiết Lạc, tại sao chứ? Tại sao chúng ta cả đời vẫn phải đứng sau bọn họ, không thể lên nổi? Con cam lòng sao? Cho dù con có cam lòng mẹ cũng không cam lòng..."

"Mẹ à... Bà ngoại không vào được hào môn cũng là do bà cố chỉ định không phải sao? Nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng hoàn toàn viên mãn đấy ư? Còn chú Tiết... Chú ấy không thích mẹ, cũng không phải là lỗi do dì..."

Đông Phương Linh cay đắng nói... Cô vốn không phải người xấu, lúc đầu vẫn luôn tự hỏi tại sao mình không có ba như người ta... mãi đến khi được mẹ đưa đến Tiết gia, nói ba Tiết chính là ba cô. Không thể nói được, lúc đó cô đã vui mừng đến mức nào. Mất mát được bù lại, cô dĩ nhiên vui vẻ, nhưng sau này nhìn ba Tiết với cô luôn lạnh nhạt, lại một mực yêu thương Tiết Lạc, nên cô mới nghe lời mẹ, để ba sai đâu đánh đó, cái chính là giành lấy tình thương của ba Tiết, đem ba mẹ về lại bên nhau. Rốt cuộc thì thế nào? Một tờ giấy xét nghiệm ADN làm tan biến tất cả. Tờ giấy này được nhìn thấy trong phòng ba mẹ Tiết, nhìn đã cũ như trải qua mười mấy năm. Điều này nghĩa là gì chứ? Nghĩa là ba Tiết từ sớm biết cô không phải con ruột họ, nhưng vẫn đồng ý để cô ở lại... Đã vậy còn chưa từng xử tệ với cô... Thế nhưng những gì cô làm đối với họ, càng chứng tỏ bản thân cô không đáng làm người...

"Thôi đủ rồi, con không muốn về Tiết gia thì ở yên đây đi. Cũng đừng ra khỏi phòng, mẹ sẽ cho người đem đồ ăn lên cho con. Mẹ sẽ nói với ông bà con bệnh, tốt nhất là ngoan ngoãn cho mẹ! Chuyện của Tiết gia, mẹ sẽ tự giải quyết!"

Đông Phương Nguyệt Minh lạnh lùng nói, đứng dậy bỏ mặc Đông Phương Linh tê dại trên giường, đợi đến khi cô nhớ phải phản kháng, chạy ra thì cửa đã đóng lại. Cửa Đông Phương gia thiết kế ô khóa bên ngoài, cô ở bên trong không thể mở được... cách âm lại tốt như vậy... Không được, cô phải làm gì bây giờ, mẹ lại có kế hoạch gì a?

Đông Phương Linh suy sụp ngã xuống đất, nước mắt chảy dài trên gò má, không cam lòng đập cửa. Mẹ à, mẹ luôn nói vì con, nhưng thật ra đều là vì mẹ thôi, có phải hay không?

Đông Phương Nguyệt Minh bước ra ngoài, quay đầu nhìn lại cánh cửa im lìm nhưng bà biết rõ người bên trong nhất định đang nỗ lực gõ cửa. gương mặt xinh đẹp cũng vì thế mà như phủ một tầng sương, bà ta lấy điện thoại, bấm một dãy số, nói.

"Hành động đi! Trước hết bắt đầu từ Tiết Lạc!"

Nói xong cũng không đợi bên kia trả lời, trực tiếp tắt máy. Ánh mắt lạnh lùng có một tia tự giễu. Các người không phải yêu nhất đứa con này sao? Tôi muốn xem mọi người sẽ suy sụp thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Về Lại Công Ty

Sáng sớm, Tiết Lạc còn đang vui đùa vào giấc ngủ say thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ nhẹ. Vân quân gia đứng ở bên ngoài, nghe thấy tiếng đáp lại mơ hồ mới nhẹ giọng nói.

"Tiểu thư, lão gia nhờ Vân thăm hỏi cô có muốn lên công ty hay không?"

Tiết Lạc vừa tỉnh giấc còn hơi mơ màng, nhưng cô vẫn có thể nghe được giọng nói của Vân quân gia. Lên công ty ư?

Tiết Lạc ngồi trên giường, trong đầu đột nhiên xuất hiện những hình ảnh không mấy vui vẻ trước đây. Chỉ là mọi chuyện đã qua cô cứ ôm ấp mãi cũng không phải là cách hay, vẫn nên vượt qua đi thôi!

Tiết Lạc nghĩ đến việc mình sắp phải nhập học lại để chuẩn bị cho kì thi đại học, lên công ty học hỏi thêm chút nào hay chút đó cũng có chỗ tốt. Nghĩ như vậy thì liền đáp ứng. Vân quân gia có được đáp án, hài lòng dặn dò cô chuẩn bị xuống lầu ăn sáng, rồi mới rời đi.

Tiết Lạc cười nhẹ một tiếng, bước xuống giường chuẩn bị đồ để đến công ty. Từ ngày cô trở về đã được ba ngày. Ba ngày này ba Tiết mẹ Tiết cực kì săn sóc cô, so với trước kia thì càng tỉ mỉ hơn. Đơn giản là vì trước đó họ phát hiện tâm lí cô không được ổn định. Mãi đến khi cảm thấy cô đã hoàn toàn thoát khỏi tình trạng quần bách mới yên tâm làm việc của mình.

Tiết Lạc tự cảm thấy cô là một người vô cùng hạnh phúc. Không chỉ có cha mẹ yêu thương còn có người yêu quan tâm hết mực. Ba ngày cô ở nhà đều dính với ba mẹ, nên liền nhắn tin cho họ không được tới làm phiền cô. Họ thực ra rất nghe lời, chẳng qua mỗi ngày đều gọi rất nhiều cuộc điện thoại, cơ hồ là không hề ngơi nghỉ, khiến cho cô nhận điện thoại vừa bực mình vừa buồn cười vừa cảm thấy xúc động đan xen. Những người này rốt cuộc là đã yêu cô đến mức độ nào rồi chứ?

Ba Tiết đã sớm lên công ty, mẹ Tiết thường thì ở nhà, nhưng thì thoảng cũng lên công ty với ba Tiết. Cô biết, mẹ là thư kí đặc biệt của ba, nhưng đó chỉ là một cái mỹ danh, còn sự thực là ba nhớ mẹ không muốn bà ở nhà một mình sẽ buồn, hay nói chính xác là ông không nỡ xa bà quá lâu đi. Ngay cả đi công tác, ba nhất định không để mẹ ở nhà một mình.

Hôm nay thật trùng hợp thấy mẹ ở nhà!

"Mẹ, chào buổi sáng!"

"Lạc Lạc, lại đây ăn sáng a!"

"Vâng ạ!"

Tiết Lạc cười ngay lập tức tiến lại bàn ăn. Mẹ Tiết lấy bánh mì quét bơ đậu lên rồi đưa cho cô. Đây là một cách quan tâm của bà, luôn tự làm đồ ăn cho con gái. Tiết Lạc đón lấy bánh, ngoan ngoãn cúi đầu ăn, mẹ Tiết lại tiếp tục quét cái bánh khác, nói.

"Mấy hôm nay Đông Phương Linh về Đông Phương gia liền không thấy về nữa!"

Mẹ Tiết thuận miệng nói một câu, thực ra bà rất thắc mắc, em gái Đông Phương Nguyệt Minh kia rất hiếm khi để Đông Phương Linh ở nhà lâu dài, hôm nay như vậy là thế nào đây?

Tiết Lạc hơi nheo mày khi nghe tin tức này, cô ngẩng đầu nhìn mẹ Tiết, hỏi.

"Mẹ gần đây có thấy Đông Phương Linh kì lạ hay không?"

"Có! Đường như trầm lặng hơn, hay lảng tránh, cảm thấy cũng khác trước!"

Mẹ Tiết từ trước đến nay không hề bạc đãi Đông Phương Linh nhưng bà không hề niềm nở mà rất lạnh nhạt. Đó không phải là vì bản tính bà khác, mà bởi vì Đông Phương Linh cho bà cảm giác rất phức tạp lại không an toàn, nên bà theo bản năng muốn tránh xa. Thời gian gần đây lại khác hẳn, giống như thực nhu hòa... Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Tiết Lạc nghe mẹ Tiết nói thì gật nhẹ đầu, trông mắt càng thêm sâu xa. Cô không ít lần phán đoán Đông Phương Linh đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại đoán mãi không ra mới quyết định không đoán nữa. Chỉ là, cô mơ hồ cảm thấy có điều gì đó rất lạ, dường như bên trong có gì đó mà cô không biết, đó là cái gì vậy?

Tiết Lạc càng nghĩ càng thấy rối rắm, cô lắc nhẹ đầu, quyết định không nghĩ đến nữa. Nếu thật sự có uẩn khúc bên trong, thì từ từ sẽ hé lộ, cô không muốn quan tâm nhiều việc không có liên can đến mình.

Tiết Lạc nghĩ như vậy, tâm trạng liền tốt lên, cùng mẹ Tiết ăn xong bữa sáng liền chào bà một tiếng chuẩn bị lên công ty. Lâu rồi không trở về, không biết sẽ có cảm giác thế nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Gặp Lại Âu Thần Dương

Đã rất lâu rồi không được lái chiếc xe yêu thích của mình, Tiết Lạc hiện tại rất là hưng phấn, nhẹ nhả vuốt ve thân xe màu đỏ bóng, khỏe môi không khỏi cong lên thành một nụ cười thần nhiên.

Tiết Lạc ngồi vào ghế lái, nhấn ga chạy đi, cô mở trần xe để gió mát luồng vào, trên choker mái tóc màu hạt dẻ xoắn nhẹ xoắn tung. Khắc họa hoàn mỹ thiếu nữ vừa xinh đẹp, vừa có vẻ non nớt đáng yêu, lại vừa có vẻ phóng khoáng yêu kiều, thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của người bên đường dõi theo.

Tiết Lạc đang đi trên đường, tầm mắt hơi đảo qua, nhìn vào kính chiếu hậu. Lúc này, cô tình cờ nhìn thấy được một chiếc xe BMW màu đen đang đi theo mình, tốc độ trầm ổn, khoảng cách không quá xa cũng không quá gần khiến cô nhũn nhẽo đường cong mày. Bàn chân thoáng dùng lực đạp vào chân ga, chiếc xe nhanh chóng lao vút đi. Không ngoài dự đoán của cô, chiếc xe kia cũng đuổi theo sát nút. Tiết Lạc căng thẳng giữ vững tay lái, cô không giỏi trong việc điều khiển tay ga chạy trốn, nên tuyệt đối không thể đi vào đoạn đường vắng người, nếu không rất nhanh sẽ bị đuổi kịp. Phải đi đường lớn, tuy đường lớn có rất nhiều người, rất khó đi, nhưng ít ra sẽ người theo sau dù là ai cũng sẽ không dám mạnh động.

Tiết Lạc suy nghĩ thập phần chu đáo, thế nhưng cô lại đánh giá sai bản lĩnh nhớ đường của mình, không bao lâu sau, chiếc xe đã đi vào một con đường cô không biết tên, mà đoạn đường này, kì thực lại rất vắng vẻ. Tiết Lạc hít vào một hơi, đằng sau chiếc xe kia vẫn đi theo không kiêng dè, cô có thể cảm nhận được một cảm giác bất an không ngừng xâm chiếm, chân đạp ga càng thêm mạnh mẽ, đem tốc độ đẩy lên càng nhanh hơn.

Cái này không thể trách Tiết Lạc liều lĩnh, cô đã cảm nhận được nguy hiểm nhất định sẽ không bao giờ đem tính mạng mình đánh cược. Dù đa phần nội dung tiểu thuyết đã thay đổi, nhưng ám ảnh của cô vẫn chưa giây phút nào mất đi. Cô không tin Đông Phương Nguyệt Minh buông tay mọi chuyện dễ dàng như vậy, lại liên tưởng đến thay đổi của Đông Phương Linh và khi cô ta biến mất, cô càng cảm thấy bất an của mình là hoàn toàn hợp lí. Nên làm gì bây giờ? Cô nên làm gì bây giờ...

Tiết Lạc quán quýt căng thẳng chạy trốn, ánh mắt đảo qua cố gắng tìm kiếm sự quen thuộc trên con đường này. Cô không dám liều mạng dùng xe để mở bản đồ mà vẫn phải duy trì tốc độ cao, tránh cho chiếc xe kia đi tới càng gần.

Một đoạn đường chạy chạy đuổi đuổi như vậy, xe đã gần ra đến ngoại thành, Tiết Lạc nhìn xung quanh, sự xa lạ khiến trái tim cô thắt chặt, con đường hoang trong lòng càng lúc càng dâng cao. Đúng lúc cô nghĩ mình không còn biện pháp nào chạy trốn thì chiếc xe đuổi theo đột nhiên rẽ sang đường khác,

rất nhanh mắt hút. Cô còn chưa kịp thở ra một hơi, thì đã thấy một chiếc xe khác từ ngã tư lao ra, chặn trước đầu xe của mình, khiến cô vội vàng đạp chân thắng. Cũng may vừa rồi khi thấy chiếc xe rẽ đi, cô đã giảm tốc độ xuống, nếu không lúc này dù có thắng lại cũng sẽ đâm vào xe phía trước, thiệt hại kèm theo nguy hiểm là không cần phải nói.

Tiết Lạc gục đầu trên vô lăng thở gấp, cô sợ hãi, thật sự sợ hãi. Vừa rồi vì căng thẳng nên hơi thở của cô quá mức hỗn loạn, bây giờ rốt cuộc có thể thở ra rồi.

Tiết Lạc tổn một thời gian điều tiết hơi thở của bản thân, nhưng cô vẫn chưa hết bàng hoàng, loạng choạng vươn tay mở cửa xe, đi ra ngoài ngồi sụp xuống mặt đất, ôm lấy khuỷu tay quàng trên đầu gối, toàn thân không ngừng run rẩy.

"Lạc Lạc, em không sao chứ?"

Cửa chiếc xe chặn đường lúc này đột nhiên mở ra. Âm thanh vừa quen thuộc vừa xa lạ thốt lên làm đầu óc cô cảm thấy mơ hồ. Trong đầu còn chưa kịp xác định đây là ai thì cả người đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Tiết Lạc mở to mắt, ngửi thấy mùi hương nam tính tràn đầy khoang mũi, đáy lòng đầy bất an mới dần dần vơi đi. Sau nguy hiểm, cô bất ngờ có một chút ỷ lại, nên cứ như vậy dựa vào vòm ngực của người đàn ông kia. Có điểm tựa, thật sự tốt quá!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Tin Xấu

Điều Nhật Hàn sau khi về nước vẫn luôn dẫn đo chuyện giữa Tiết Lạc và Cố Nguyên Phong. Sau một hồi suy nghĩ, cậu quyết định gọi điện đến công ty, hẹn Cố Nguyên Phong ra ngoài.

Lúc này trời vẫn còn sớm, ánh nắng chiếu qua cửa sổ thủy tinh, rũ xuống mặt bàn, đối diện là hai người đàn ông. Một trưởng thành tà mị, một tuấn tú nghiêm túc. Hai người đối mặt với nhau, bình tĩnh uống trà, ánh mắt tùy thời không ngừng đảo qua, âm thầm phán đoán và xem xét nhau.

Đối với Cố Nguyên Phong, Điều Nhật Hàn không phải là chưa từng nghe nói đến. Người đàn ông này còn trẻ, nhưng lại vô cùng tài năng. Đừng nhìn anh ta chỉ là một thiết kế thời trang nho nhỏ, thật ra đã đạt được rất nhiều giải thưởng lớn, hơn nữa, gia thế phía sau lại không hề tầm thường, có một chân trong hắc đạo, cùng với gia tộc của Âu Thần Dương cùng nhau xưng bá một phương.

Cuộc hẹn gặp này ban đầu vốn không dễ dàng, bởi lẽ Cố Nguyên Phong từ ngày Tiết Lạc rời đi, tâm trạng vô cùng xuống dốc, không những không màng đến kinh doanh, đến việc ra khỏi nhà đã là điều hiếm thấy. Nếu như không phải cuối cùng Điều Nhật Hàn nói ra tên Tiết Lạc, sợ là cuộc hẹn này đừng hòng thành được.

Điều Nhật Hàn nhấp một ngụm trà, đôi mắt khẽ cong lên. Cậu mơ hồ cảm thấy dao động cảm xúc mãnh liệt của Cố Nguyên Phong khi nghe thấy tên của Tiết Lạc. Trong lòng lập tức hiểu rõ, người đàn ông nay đối với Tiết Lạc nhà cậu cũng không phải là vô tình. Lại thêm một người có tình, nếu như anh ta không kiên cường thì tốt, nếu kiên cường, chỉ sợ tình cảm của Lạc Lạc lại bị anh ta cường ngạnh đoạt lấy. Loại người tà mị giống như anh ta chính là dạng mặt dày không có gì bị được... Lạc Lạc nhà cậu sợ rằng chỉ còn nước thúc thủ chịu trời mà thôi.

Bàn tay Điều Nhật Hàn nâng tách trà hơi run lên một cái, dù đã chuẩn bị tâm lý vô cùng vững vàng, nhưng mỗi lần nghĩ đến có một người đàn ông nào đó đến phân chia Lạc Lạc, thì lại thấy khó chịu vô cùng. Hơn nữa, Thẩm Dật Phàm còn nói, người muốn Lạc Lạc nhà họ, vẫn còn hai ôn thần là Âu Thần Dương và Lâm Quân Thần kia...

Điều Nhật Hàn bắt đầu cảm thấy đau đầu, thật muốn nghĩ biện pháp nào đó chặn bớt đào hoa của bảo bối nhà mình, nhưng xem ra vẫn thật vô cùng khó khăn...

"Cậu gọi tôi ra đây muốn nói chuyện của Lạc Lạc sao? Cô ấy như thế nào rồi... có khỏe hay không?"

Cố Nguyên Phong dù đã tận lực khắc chế, nhưng vẫn không nhịn được hỏi thăm Tiết Lạc. Trước đây anh vẫn luôn bị vây trong trạng thái mơ hồ, không rõ mình với cô rốt cuộc là dạng cảm xúc gì. Mãi đến sau khi cô rời đi, những dẫn vật, những nhung nhớ lần lượt tập kích vào điểm yếu ốt nhất trong linh hồn khô cằn của anh thì anh mới hiểu được, hóa ra bản thân mình đã bị cô gái đó bắt mất hồn từ lâu rồi.

Cố Nguyên Phong cười khổ tự giễu chính mình. Mọi người đều nói anh tà mị, hoa tâm, nhưng bọn họ lại không hay biết, anh là người vô cùng chán ghét gần gũi người khác. Từ trước đến nay, chưa từng có người nào có khả năng để lại một dấu vết trong tâm của anh... Mãi cho đến ngày gặp cô gái kia.

Rõ ràng ban đầu nhận thức của anh về cô xấu xí đến thăm thương, nhưng tại sao càng về sau càng bị cô hấp dẫn, cuối cùng vì một tai nạn, lại đẩy mình vào vực sâu không có lối về. Anh biết, Tiết Lạc đối với anh chán ghét đến cùng cực, vậy nên anh lần đầu tiên trong đời biết thân biết phận, sợ sẽ làm cô thương tổn, sẽ gây ác cảm cho cô, khiến cô không vui vẻ mà hết lần này đến lần khác ngăn bản thân mình đi tìm cô thổ lộ. Thổ lộ ư? Anh xứng đáng sao? Người ta ghét anh như vậy, anh nói ra tình cảm này càng làm cô lao tâm, khó xử, như vậy chẳng bằng anh đau đớn một mình, đem tình cảm này nỏ này giấu sâu trong lòng, chờ đợi đến khi chết đi. Anh biết được, bản thân anh, từ nay cho đến cuối đời, thật sự không thể yêu người nào khác, ngoại trừ

người con gái tên là Tiết Lạc kia...

Điều Nhật Hàn ngồi đối diện Cố Nguyên Phong nên cậu nhìn rất rõ tâm tình của người đàn ông này, cùng là đàn ông, dù tình cảm có che giấu đủ sâu, thì loại mùi vị vừa vui sướng, vừa hy vọng, vừa có chút đau khổ hỗn tạp này vẫn sẽ không ngừng tràn ra. Cậu là người đã từng trải qua, dĩ nhiên hiểu được. Lúc này, Điều Nhật Hàn đột nhiên có một loại dự cảm, mà loại dự cảm này cậu buộc phải chấp nhận...

Xem ra, những gì muốn nói đều không cần thiết rồi. Vốn muốn làm người này mãi mãi tránh khỏi tầm mắt Lạc Lạc, nhưng nhìn anh ta thế này, cậu lại không có cách nào nói ra. Yêu một người vốn là đau khổ như vậy, cậu cũng từng chìm ngập trong loại cảm giác ấy, đem thứ từng làm mình đau đớn đả vật đau đớn của người khác, dù cậu có là lính đặc công cũng không thể làm được.

Điều Nhật Hàn vốn đang không biết phải nói gì, thì điện thoại lại reo lên. Thấy là số của đặc công dưới trưởng ông nội, vội vàng nhấc máy. Bên đầu dây nói thực gấp gáp.

"Đội trưởng, không xong rồi, đối tượng X001 vừa rời lao trên đường với vận tốc rất kinh khủng, còn rẽ ra ngoại thành, dường như đang bị cái gì đó truy đuổi. Sau khi dừng lại thì không thấy động tĩnh gì nữa đã hơn một tiếng, kết luận là rất có khả năng bị bắt cóc!"

Điều Nhật Hàn vừa nghe thấy báo cáo sắc mặt lập tức trắng bệch. X001 vốn là biệt danh cậu đặt cho cô, đặc biệt ra lệnh cho đội đặc công thường trực 24/24 kiểm tra hành tung. Trước đây khi Tiết Lạc đến nhà anh học nhóm, cậu đã vụng trộm gắn thiết bị định vị trên xe cô, ban đầu chỉ nghịch cho vui, sau này càng lúc càng phát hiện tình cảm mình đối với cô khác thường, nên mới thường xuyên theo dõi. Nhờ vậy khi cô muốn rời nước A đi du lịch, cậu mới có thể kịp thời đuổi theo. Lần này lại nghe được tin cô bị bắt cóc sao?

"Lập tức đem người đến vị trí đó điều tra, xác thực thông tin. Nếu là thực lập tức khoanh vùng tìm kiếm, lật từng ngọn cỏ cũng phải tìm được em ấy cho tôi!"

Điều Nhật Hàn nắm chặt tay, kiềm chế tâm tình kích động ra lệnh. Sau đó vội vàng tắt máy, đứng dậy muốn rời đi gấp. Ai ngờ lại bị người đối diện là Cố Nguyên Phong cản lại.

"Chuyện gì xảy ra? Lạc Lạc gặp chuyện phải không?"

Cố Nguyên Phong hỏi như vậy hoàn toàn là vì cảm giác. Anh có cảm giác cô xảy ra chuyện gì đó, trong lòng lập tức phát lạnh.

Điều Nhật Hàn nhú mày, suy nghĩ đến việc mình điều động đặc công bên kia, nhưng vì đặc công vốn là quân đội của chính phủ, dù xuất ra cũng chỉ có thể bí mật mà làm, có phần thất thế hơn so với hắc đạo. Phải biết, chính phủ và hắc đạo tuy đối đầu nhau, nhưng đôi khi cũng phải hợp tác cùng nhau, nên chính phủ và hắc đạo đến nay vẫn nương nhau ba phần. Để Cố Nguyên Phong điều động càng nhiều người cơ hội tìm ra Lạc Lạc trước khi phát sinh chuyện càng thêm nhiều.

Trong đầu Điều Nhật Hàn xoay chuyển đủ bề, rốt cuộc đưa ra phương án tối ưu nhất, liền nói với Cố Nguyên Phong.

"Lạc Lạc có khả năng bị bắt cóc. Anh điều động người được không?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Hợp Tác Của Năm Người Đàn Ông

Cố Nguyên Phong vừa nghe được tin thì sắc mặt lập tức tối tăm, trong lòng giống như bị một tảng đá đè nặng đến mức suýt nữa không thở được. Phải mất một hồi mới có thể đem lí trí thu về, vội vàng gọi điện đưa người đến, hợp với đội đặc công của Điều Nhật Hàn thẳng tiến về phía ngoại thành.

Điều Nhật Hàn cùng Cố Nguyên Phong đi một xe rời đi, cậu gắn tai nghe Bluetooth lên vành tai, nhấn số điện thoại của Thẩm Dật Phàm.

Thẩm Dật Phàm sau khi cùng Tiết Lạc hòa hợp, không còn vướng mắc gì nữa liền lập tức đi làm lại. Điều này làm trưởng khoa của anh không biết có bao nhiêu vui mừng. Lúc này anh vừa khừ trùng sau một cuộc phẫu thuật xong, trở về phòng vừa lúc điện thoại trên bàn reo lên. Nhìn thấy số của Điều Nhật Hàn thì liền nhấc máy, kẹp ở giữa vai và tai vừa xem tài liệu phẫu thuật, vừa nói chuyện. Dù sao thì quan hệ của hai người bây giờ cũng không giống như ngày xưa, nên hữu hảo thì nhất định phải hữu hảo thôi!

"Nhật Hàn, có chuyện gì vậy?"

Thẩm Dật Phàm lật trang giấy, hỏi. Lúc đầu anh vốn không nghĩ là chuyện gì nghiêm trọng, cho đến khi nghe thấy nhịp thở nặng nề của Điều Nhật Hàn bên đầu dây thì chân mày lập tức nhíu lại, trầm giọng hỏi.

"Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Thẩm Dật Phàm, Mèo Con có thể bị bắt cóc rồi!"

Mèo Con là biệt danh Thẩm Dật Phàm và Điều Nhật Hàn đặt cho Tiết Lạc. Bởi vì cô thật sự rất giống một con mèo nhỏ, khi khả ái thì dịu ngoan nằm trong lòng người ta, dùng móng vuốt nhỏ cọ cọ vào từng điểm mềm yếu nhất khiến linh hồn trầm luân. Lại nói những lúc mạnh mẽ, móng vuốt nhỏ như một thanh đao sắc cửa vào da thịt người ta, rõ ràng không mấy đau nhưng lại làm cho người ta thương tiếc thật sâu... Mèo con xảy ra chuyện ư?

Thẩm Dật Phàm hít vào một hơi nặng nề, vội vàng bỏ tài liệu lại đứng dậy rời đi, vừa đi vừa hỏi.

"Ồ đâu? Tôi đến đó!"

Điều Nhật Hàn nói ra địa chỉ được người của mình thông báo, vừa định cúp máy lại chần chừ hỏi.

"Có nên báo cho ba mẹ Mèo Con không?"

Thẩm Dật Phàm im lặng, sau một lúc lâu cân nhắc mới nói.

"Gọi đến công ty đi. Đừng gọi về nhà, mẹ em ấy sợ là không giữ được bình tĩnh đâu! Bên tôi chỉ có quân đội, tôi sẽ liên hệ với Thần Dương mượn người, tìm kiếm càng nhanh càng tốt!"

Thẩm Dật Phàm nói xong thì lập tức tắt máy, vội vàng gọi đến tổng bộ hắc đạo dưới tay Âu Thần Dương, nhưng được người ta báo cáo người kia không ở đó. Chỉ là Thẩm Dật Phàm cùng Âu Thần Dương là bạn thân giao đã lâu, nên họ không nói hai lời liền tách một đoàn người ra, nghe theo lệnh của Thẩm Dật Phàm tiến về vị trí Tiết Lạc mất tích.

Thẩm Dật Phàm cúp điện thoại, thở ra một hơi nữa rồi nhấc chân chạy đi. Anh cần phải đi nhanh lên, Mèo Con không thể gặp chuyện gì được!

Điều Nhật Hàn bên này sau khi hỏi ý Thẩm Dật Phàm lập tức gọi điện đến Tiết thị, vốn là gọi trực tiếp vào văn phòng tổng giám đốc, nhưng người nghe máy lại không phải ba Tiết mà là Lâm Quân Thần.

"Tôi là Lâm Quân Thần. Đây là số điện thoại của tổng giám đốc Tiết thị, nhưng ngài ấy vừa có một cuộc họp khẩn cấp nên đã rời thành phố đi Duyên Hải, xin hỏi có gì cần nhắc lại hay không?"

Giọng Lâm Quân Thần rất trầm, lại từ tính dễ nghe chưa bao giờ thay đổi. Chẳng qua lúc này Điều Nhật Hàn không có tâm trạng dễ thương thức, nhất là khi được nghe Thẩm Dật Phàm nói đây chính là một tình địch của mình. Cậu chỉ có thể nói gấp.

"Nhờ anh báo cho Tiết tổng Tiết Lạc bị bắt cóc. Nhưng hãy tin ở chúng tôi, chúng tôi nhất định đưa em ấy về an toàn!"

Lâm Quân Thần nghe Điều Nhật Hàn nói liền hơi ngần ra. Đợi đến khi anh bình tĩnh lại thì điện thoại đã ngắt kết nối. Trong đầu anh không ngừng hiện lên hình ảnh của Tiết Lạc, không thể ngờ được bản thân mình trong lúc vô tình đã nhớ rõ cô đến vậy. Lúc này, cô đang gặp nguy hiểm ư?

Lâm Quân Thần hít sâu một hơi, vội dùng điện thoại cá nhân gọi lại cho Điều Nhật Hàn vừa chạy vội ra ngoài. Chỉ là kết nối bên kia đã tắt, anh không thể nào liên hệ được.

Lâm Quân Thần gấp đến nỗi bão, hai mắt dường như đỏ đậm thành hai viên than hồng, không chút chần chừ bấm một số điện thoại khác. Cả mười năm nay anh chưa từng nhờ vả những người này, bây giờ, đến lúc rồi...

Đầu dây ngay lập tức kết nối, Lâm Quân Thần nói ra yêu cầu của mình, lệnh lập tức được thi hành. Không bao lâu sau một tin nhắn đã gửi vào máy của anh. Bên trong chính là hướng đi của quân đội và hắc đạo gộp chung ở ngoại thành. Lâm Quân Thần không suy nghĩ nhiều, lái xe rời đi. Anh biết đó là người của nhóm Điều Nhật Hàn.

Lâm Quân Thần bóp chặt tay lái, tâm tình treo cao không hề được buông lỏng, trong lòng mặc niệm một câu, khẳng định lại lòng mình.

"Lạc Lạc, em nhất định không thể xảy ra chuyện. Anh còn chưa kịp nói với em tình cảm này mà..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Truy Đuổi

Tiết Lạc mơ màng tỉnh lại. Cô thấy cả người mình đều đau nhức, uể oải, dường như là tác dụng của thuốc gây mê vẫn còn chưa mất đi hoàn toàn.

Tiết Lạc khẽ cựa mình, phát hiện tay cùng chân mình đã bị trói, không cần nghĩ cũng biết tình cảnh của mình hiện tại đang vô cùng tệ hại. Cô bị bắt cóc rồi... Nhưng kẻ bắt cóc là ai đây, và mục đích của họ rốt cuộc là cái gì?

"Đừng cử động, Lạc Lạc!"

Một giọng nói trầm ấm vang lên bên tai, tuy lẫn trong đó còn có chút mệt mỏi và đè nén làm giọng nói khàn đi, nhưng Tiết Lạc vẫn nhận ra được, đó là giọng nói của Âu Thần Dương. Lúc này cô mới chợt nhớ ra, khi đó, người bị bắn thuốc gây mê cũng không phải chỉ có một mình mình. Âu Thần Dương là do mình liên lụy vào ư?

Tiết Lạc cảm thấy thật đau đầu, thêm vào đó là cảm giác có lỗi với Âu Thần Dương. Cô yên lặng, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Vì mắt bị bịt kín bằng băng keo, nên thính giác cùng khứu giác lúc này đặc biệt linh敏. Cô đoán đây là một nhà hoang, bởi lẽ cô nghe được tiếng gió đùa lá rì rào bên ngoài, chứng tỏ là vị trí tương đối vắng vẻ, xung quanh lại có mùi ẩm mốc cùng cảm giác bụi bặm bám vào nhóp nhóp khó chịu vô cùng.

"Lạc Lạc, em có sao không?"

Âu Thần Dương cũng bị trói, may mà bọn bắt cóc không có ý định trói gô tay hai người lại với nhau, nên hoạt động của anh khá dễ chịu. Lúc này, anh đặc biệt dựa theo cảm giác của mình, đến gần chỗ Lạc Lạc, quan tâm hỏi cô. Có trời mới biết được, khi anh tỉnh dậy từ trong cơn mê, người đầu tiên anh nghĩ đến chính là Tiết Lạc, thật sợ cô xảy ra chuyện gì đó... Anh sẽ thật đau lòng.

Tiết Lạc mím môi, cô phát hiện Âu Thần Dương đã đến ngay bên cạnh mình, trên người anh có một mùi hương chanh thanh mát dịu, ngay cả trong không gian chật chội ẩm mốc này cũng không hề bị mất đi, trái lại còn xoa dịu mùi mốc nồng nặc, khiến cô theo bản năng có xu hướng dựa vào, nhỏ giọng trả lời.

"Tôi không sao, xin lỗi đã liên lụy anh!"

Âu Thần Dương không nói gì, nhưng không ai biết rằng, từ lúc Tiết Lạc trả lời anh, anh đã vui mừng đến mức nào. Đã quá lâu rồi không nghe được giọng nói của cô, đêm nào cũng mơ, đêm nào cũng nhớ muốn phát bệnh... Đến giờ, giọng nói của cô lại tồn tại chân thực như vậy, sao anh có thể không vui sướng được chứ?

Âu Thần Dương không hề trách Tiết Lạc. Sau khi có tin tức Tiết Lạc về nước, anh đã bắt đầu trực dưới cổng nhà cô, hi vọng được nhìn thấy cô dù chỉ là từ đằng xa cũng thỏa mãn. Cũng vì thế khi anh phát hiện ngoài anh còn có một người khác theo dõi cô thì tâm tình rất phức tạp, anh cảm nhận được đó là thế lực thù địch, muốn tổn thương cô. Chẳng qua là, anh còn chưa kịp thông báo cho cô thì cuộc rượt đuổi đã bắt đầu. Chính anh cũng vội vàng theo sát phía sau, không có thời gian điều người của mình đến bảo vệ. Bây giờ nên làm gì để thoát ra đây?

Âu Thần Dương cực lực suy ngẫm. Vì bị trói chặt hai tay hai chân, còn bị bịt mắt, nên anh không biết xung quanh có cái gì có thể cắt dây trói được hay không. Mà ở yên chờ chết, lại không phải là phong cách của anh. Phải làm sao bây giờ?

Âu Thần Dương hơi cử động, cố thử dịch người qua các hướng để tìm kiếm gì đó cắt bỏ dây trói, nhưng đúng lúc này anh bị Tiết Lạc kéo lấy, còn chưa kịp hiểu gì đã nghe cô nói.

"Đừng cử động, có người đến!"

Âu Thần Dương nghe nói cũng nghiêng tai ra ngoài lắng nghe, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ đang đến gần, chứng tỏ người này có thân thủ không tệ chút nào. Trong lòng lập tức lo lắng dâng cao, thân thể theo bản năng nghiêng tới, tạo thành tư thế thủ vệ Tiết Lạc. Lạc Lạc, dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ bảo vệ em...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 104: Quá Trình Tìm Kiếm

"Có phát hiện ra cái gì không?"

Nhóm ba người Cố Nguyên Phong, Diêu Nhật Hàn và Thẩm Dật Phàm đi tới vùng ngoại thành. Ở đó đã có người của bọn họ chờ sẵn. Lúc này, một người trong nhóm Thẩm Dật Phàm mượn của Âu Thần Dương bước ra, hắn tên là Tiểu Hồ, trầm trọng chỉ tay vào cái xe đằng xa.

"Anh Thẩm! Ở đây ngoài xe của Tiết tiểu thư còn có một chiếc xe khác. Mà chiếc xe này vừa vận là của đại ca chúng tôi!"

"Cái gì? Không phải Âu Thần Dương chủ mưu vụ này chứ?"

Diêu Nhật Hàn trẻ tuổi nhất, dù tính tình đã sớm lạnh nhưng chỉ cần là việc liên quan tới Tiết Lạc thì cậu sẽ không có cách nào bình tĩnh nổi. Nghe như vậy rồi dĩ nhiên là mở miệng chất vấn, đôi mắt cũng đỏ lên.

Sắc mặt Tiểu Hồ trầm xuống, dĩ nhiên là không vui khi thấy đại ca của nhà mình bị nghi ngờ. Nếu như không phải nể mặt Thẩm Dật Phàm ở đây, hắn là thật sự không bằng mặt với Diêu Nhật Hàn.

Thẩm Dật Phàm nghe Diêu Nhật Hàn nói liền nhui mày, nhưng khác với Diêu Nhật Hàn, anh và Âu Thần Dương là bạn thân từ lâu, nên anh hiểu rất rõ

tính tình người kia. Dù cho cậu ta có thích Tiết Lạc đến điên cuồng, cũng sẽ không cưỡng ép em ấy. Nhất là còn dùng tới thủ đoạn bất cóc, đó hoàn toàn không phải phong cách của cậu ta. Chẳng qua cuối cùng ai mới là kẻ chủ mưu đây?

Cố Nguyên Phong từ lúc đến hiện trường bắt đầu đi qua đi lại xung quanh, anh nhận ra khu vực ngoại thành này rất vắng, xung quanh có rất nhiều cồn cỏ, ụ đất chông cao. Khoan đã! Còn cỏ, ụ đất?

"Mau cho người kiểm tra các cồn cỏ ụ đất xung quanh đi, nhất là những tầm có chiều hướng thuận lợi với vị trí xe của Lạc Lạc hoặc Âu Thần Dương!"

Cố Nguyên Phong ra lệnh. Nhóm người do anh mang tới lập tức thi hành, bước ra kiểm tra các cồn cỏ.

"Hôm qua trời vừa mưa, nếu có người bước lên cồn cỏ, ụ đất nhất định sẽ để lại dấu vết, dù ít hay nhiều cũng khó lòng xóa đi hoàn toàn. Xem thử có chất gây mê hay là không!"

Vừa rồi, lúc Cố Nguyên Phong đến đây, cái đầu tiên anh để ý chính là mùi lạ. Trời sinh mũi của Cố Nguyên Phong đặc biệt vô cùng nhạy cảm, chẳng qua lúc đó không để ý nhiều, mà giờ mới ngửi ra được. Kia chẳng phải là mùi thuốc gây mê tồn đọng lại trong quá trình bắn thoát ra ngoài hay sao?

Sắc mặt của Diêu Nhật Hàn và Thẩm Dật Phàm nháy mắt tối lại. Thẩm Dật Phàm tiến về phía xe của Tiết Lạc, nửa quỳ nửa ngồi trên mặt đất, quả nhiên ngửi thấy mùi dư chất gây mê vô cùng nhạt. Bọn người kia chuẩn bị thật kỹ!

Diêu Nhật Hàn nắm chặt bàn tay, cậu không đứng yên chờ mà chạy đi kiểm tra các cồn cỏ, ụ đất. Ánh mắt tinh anh hơi đảo sang, nhìn chăm chăm một ụ đất cách vị trí này không xa lắm, nhưng quả thật là một vị trí tốt. Đôi chân cũng lập tức liền tiến về phía đó.

Cố Nguyên Phong và Thẩm Dật Phàm cũng để ý đến ụ đất này. Vậy nên liền theo gót của Diêu Nhật Hàn. Trên mặt đất, dù là dấu chân rất nhạt, nhưng vẫn có thể nhận ra được, hơn nữa còn là dấu chân mới. Bọn người kia hẳn là vội vàng bắt người nên không có thời gian xóa sạch dấu vết.

"Có vòng bánh xe này!"

Cố Nguyên Phong ngồi xuống mặt đường, nhìn vào vành bánh xe màu bùn trên đường nhựa, lại nhìn cồn đất hơi bên đường, liền tưởng đến dấu chân bọn họ đi tới đây, ánh mắt lập tức tối đi, đứng dậy nói.

"Có cách nào truy tìm dấu xe không? Đoạn đường này rất vắng, dấu xe cực ít, nhưng nếu ra đoạn đường lớn, dấu xe này căn bản không thể phân biệt được! Còn nữa, điều tra xem xung quanh có chỗ nào bỏ hoang hay không?"

Cố Nguyên Phong đoán bọn người kia sau khi bắt cóc không dám trở về thành phố. Vì ở thành phố Tiết gia có trọng lượng không nhỏ, nếu vận sức tìm kiếm có thể tra cả camera giao thông, chỉ cần xác nhận được Tiết Lạc đi qua trên đường này thì bất cứ chiếc xe nào vòng trở về cũng bị liệt vào vòng nguy hiểm. Xung quanh đây lại không nối với thành phố khác, vậy chỉ có một địa điểm chính là nhà hoang. Nơi đó tiện lợi hành sự nhất.

Chẳng qua, chỗ này là vùng ngoại thành, về phía dưới sẽ là nông thôn. Tổng cộng sẽ có bao nhiêu chỗ bỏ hoang đây? Và tìm ra thì mất bao lâu?

Hai người Thẩm Dật Phàm và Diêu Nhật Hàn cũng có chung suy nghĩ với Cố Nguyên Phong, sắc mặt bọn họ thật không tốt, nhưng bọn họ lại không hề có ý nghĩ chần chừ, lập tức điều người đi điều tra. Cầu mong là sẽ tìm ra sớm... Như vậy Lạc Lạc càng an toàn...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Là Bà?

"Người đã tỉnh hay chưa?"

Là giọng một phụ nữ? Tiết Lạc nín thở lại, đằng sau lớp khăn che hai mắt liền trợn trừng. Đơn giản vì cô nghe ra giọng nói này, mặc dù chỉ nghe được đúng một lần. Là Đông Phương Nguyệt Minh sao?

Tiết Lạc không thể nào ngờ được Đông Phương Nguyệt Minh lại đi đến bước này. Đây là một con đường liêu lĩnh cỡ nào chứ? Không, không phải con đường liêu lĩnh, mà đó chính là một con đường không có lối về.

Tiết Lạc nghĩ đến kết cục của mình trong tiểu thuyết, không khỏi rùng mình một cái. Chẳng lẽ dù nội dung tiểu thuyết có thay đổi cô cũng không thể nào thoát khỏi được kết cục đó hay sao?

"Tôi nghĩ là không cần phải hỏi được? Con mèo nhỏ hoang đại kia hẳn là đã tỉnh táo lại rồi, đúng không?"

Trong bóng đêm tối tịch tiêu lạnh lùng này, giọng nói của Đông Phương Nguyệt Minh khiến cho không khí âm u dường như kết thành một tấm màn băng lãnh. Tiết Lạc khó khăn dịch người, thầm trách mình quá bất cẩn, vì cái gì vừa rồi lại không cẩn thận tạo ra tiếng động chứ!

Âu Thần Dương ở bên cạnh xoay lưng về phía Tiết Lạc, bàn tay bị trói chặt cố gắng xoay vặn, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiết Lạc, dùng hành động để cho cô cảm nhận được sự bảo hộ ấm áp hiếm hoi.

Khăn che mặt bị tháo xuống, đôi mắt không thích nghi được với ánh đèn chiếu tới nên hơi nheo lại. Tiết Lạc chớp chớp mắt, cố gắng nhìn xuyên qua ánh đèn, quả nhiên nhìn thấy Đông Phương Nguyệt Minh đang đứng trước mặt cô, đằng sau bà ta là năm người đàn ông cao lớn vạm vỡ, và một gã trung niên với vẻ âm dương quái khí không thể nào che giấu được. Tất cả bọn họ lúc này hoàn toàn không có che đậy gì, hiển nhiên để lộ ra gương mặt bặm trợn cùng ác liệt thì cô liền hiểu được - Bọn họ quả nhiên nuôi ý muốn hại chết cô...

"Tại sao ở đây lại có thêm một người?"

Đông Phương Nguyệt Minh lúc này mới để ý đến Âu Thần Dương đang ở phía sau Tiết Lạc, không khỏi có chút kinh ngạc thốt lên. Nhất là khi một gã đàn ông tháo khăn che trên mặt của anh xuống, để lộ ra gương mặt tuấn mỹ góc cạnh thì càng không thể khép miệng được...

"Âu tổng!"

Âu Thần Dương mím môi không nói, đôi mắt lướt qua tình trạng trong nhà kho bỏ hoang này, lập tức cũng cho ra kết luận giống như Tiết Lạc. Xem ra hôm nay không về được...

"Quân, tại sao cậu ta lại ở đây? Không phải tôi bảo chỉ bắt một mình con nhóc này hay sao?"

Đông Phương Nguyệt Minh hỏi, người đàn ông gọi là Quân - Tần Quân chính là người đàn ông có vẻ ngoài âm dương quái khí, ông ta liếc nhìn Âu Thần Dương nơi đó, đôi mắt hơi nheo lại, khóe môi nhất thời để lộ ra ý cười âm độc.

"Thật không thể ngờ được lại gặp người kế thừa của hắc đạo Âu gia ở đây. Cậu yếu đuối hơn tôi nghĩ, lại còn không hề có phòng bị. Chết sớm, quả thật là không thể nghĩ ngờ!"

Tần Quân không trả lời Đông Phương Nguyệt Minh, ngược lại hướng về phía Âu Thần Dương nói chuyện. Âu Thần Dương lạnh mặt, nhưng không hề nói gì. Chuyện này quả thật là do anh bất cẩn, lúc đó chỉ lo nghĩ đến Tiết Lạc, làm gì có thời gian để ý đến nguy hiểm khác. Tuy rằng khiến bản thân mình lâm vào nguy hiểm, nhưng điều anh nuối tiếc nhất, duy chỉ có mình bất lực không bảo vệ được cô ấy, chứ hoàn toàn xem nhẹ nguy hiểm của mình là vì cô mới xây dựng. Chết vì người mình yêu, thật ra chính là điều hạnh phúc.

"Hắc đạo Âu gia, anh đang muốn nghĩ cái gì? Tôi chỉ cần Tiết Lạc chết, không muốn kéo nguy hiểm vào người!"

"Bắt cũng đã bắt rồi. Còn nói gì nữa? Lê nào bà muốn thả Âu Thần Dương để người này đem người đến bắt hết chúng ta sao? Đừng nghĩ Âu Thần Dương sảy chân một lần thì xem hán không có năng lực, sợ là cả Đông Phương gia và Tần gia đều không được yên thân đâu!"

Đông Phương Nguyệt Minh thở gấp, mắt đỏ lên vì tức giận và giãy giụa, nhưng không lâu sau đã tỉnh táo trở lại. Đúng vậy, không thể thả hổ về rừng. Không thể!

Đông Phương Nguyệt Minh đối với Tiết Lạc đã không có đường lui. Lần này đã trừ thì phải trừ hết. Tốt nhất là để hai người ở Tiết gia kia đau lòng đến chết mới tốt. Bọn họ không phải yêu thương nhất đứa con gái này hay sao? Như vậy bà sẽ hủy con nhóc này trước!

"Đông Phương Nguyệt Minh, bà rốt cuộc muốn làm gì?"

Muốn làm gì? Cái này thật ra đã quá rõ ràng, chẳng qua cô chỉ là kéo dài thời gian thôi!

"Cô không phải nên gọi tôi là dì hay sao? Gọi thẳng tên người khác như vậy là gia giáo mà người đàn bà kia dạy cho cô sao?"

Đông Phương Nguyệt Minh cười lớn, đôi mắt nhìn Tiết Lạc đầy trêu chọc. Tiết Lạc mím chặt môi, khó chịu khi nghe Đông Phương Nguyệt Minh nói về mẹ mình bằng thái độ như vậy.

"Bà không có quyền xúc phạm mẹ tôi như vậy!"

"Không có quyền? Trên đời này người duy nhất có quyền đó chính là tôi. Đông Phương Nguyệt Minh có cái gì tốt? Rõ ràng tôi gặp ba cô trước, từ khi tôi vừa tròn tám tuổi, nhưng tại sao người ông ta thích lại là người đàn bà đó. Tôi rõ ràng có thời gian hơn, bắt đầu trước hơn, nhưng từ đầu đến cuối tôi nhận được cái gì?"

"Tình yêu có thể dùng thời gian đo đếm sao? Cho dù ba tôi không yêu bà, bà chẳng phải cũng hạ bẫy ông ấy sinh ra Đông Phương Linh hay sao?"

Tiết Lạc lên giọng, cũng không hề nể tình chút nào. Không nói thì thôi, vừa nói Đông Phương Nguyệt Minh liền cười lớn, đôi mắt híp kia lại không có lấy một tia vui vẻ mà là oán hận.

"Hạ bẫy? Đúng, là hạ bẫy! Tôi đã hạ bẫy ông ta, dùng xuân dược mạnh nhất, bày ra tư thái quyến rũ nhất, nhưng ông ta thì sao? Người đẹp trước mắt, vừa đẩy ra vừa gọi tên người phụ nữ kia? Ông ta khinh thường tôi, ghê tởm tôi... Cô nói đi, vì sao hả?"

Tiết Lạc tròn mắt khi nghe Đông Phương Nguyệt Minh nói như vậy. Hóa ra Đông Phương Linh không phải là con của ba cô sao?

"Bà nói Đông Phương Linh không phải con của ba tôi, là thật?"

"Không ngờ đúng không? Người sống ở Tiết gia lâu như vậy thật ra là con của tôi và người đàn ông khác. Vốn là muốn cho Đông Phương Linh trả thù các người, không ngờ con bé lại phát hiện ra sự thật, không chịu giúp đỡ tôi! Thật không ngờ được a! Các người không những cướp đi người đàn ông của tôi, còn mê hoặc con gái của tôi, các người đáng chết!"

Đông Phương Nguyệt Minh tức giận đến mất lí trí, bà ta tiến lại, nâng lên bàn tay bóp lấy cổ Tiết Lạc, vừa quát to.

"Đông Phương Linh là con gái của tôi và Tần Quân, là các người mê hoặc nó. Tôi thống hận các người. Hận mẹ cô, hận người đàn ông kia. Cô không phải người họ yêu thương nhất hay sao, hôm nay, tôi giết cô trước, xem bọn họ đau đớn thế nào!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

Tiết Lạc không ngờ Đông Phương Nguyệt Minh lại kích động như vậy. Hay tay cô bị trói chặt căn bản không thể tránh ra được. Cô cảm giác cổ họng mình bị siết đặc biệt đau đớn, giác quan bắt đầu không kiểm chế được nữa, chỉ nghe loáng thoáng bên tai tiếng cười điên cuồng của Đông Phương Nguyệt Minh và tiếng hét lớn lo lắng sợ hãi của Âu Thần Dương. Tiết Lạc hé môi thở dốc một cách khó khăn. Cô mơ màng nghĩ đến những lời bà ta vừa nói. Trước khi bị bóp cổ chết đi nghe được chân tướng thật sự, nói lạc quan một chút thì có thể xem như an ủi. Tiết Lạc nghĩ như vậy, cô mím chặt môi nhìn Đông Phương Nguyệt Minh chăm chăm, cô không tài nào ngờ được rằng Đông Phương Linh kỳ thực không phải là con gái của ba Tiết. Nói như vậy chuyện ba Tiết phản bội mẹ Tiết căn bản chưa hề có ư?

Sự thật này dù thật sự khiến cô vui vẻ thì cũng có chút không kịp tiếp nhận mà!

Tiết Lạc lúc này chợt nhiên nghĩ đến kết thúc truyện nguyên tác ban đầu, những bí mật này chưa từng một lần được hé lộ ra. Tiết Lạc nguyên tác chân chính căn bản là không cứu chữa nổi. Một cuộc đời của cô ấy nói cho cùng cũng có một chút đáng thương. Rõ ràng là từng thân tượng ba của mình như vậy, nhưng chỉ vì thất vọng vì ba phản bội mẹ mà gây ra quá nhiều chuyện đáng tiếc. Không những đưa câu chuyện vào đoạn đường bế tắc không chết không ngừng mà còn kéo theo hậu quả liên đới gây ảnh hưởng đến ba mẹ và rất nhiều người khác. Nghĩ đến đây cô lại không khỏi có chút thương cảm dành cho Tiết lạc nguyên tác. Hơn nữa còn có một chút cảm thán cho thân phận của mình. Sự thật là từ khi mới đọc tiểu thuyết lần đầu cô đã có ấn tượng rất lớn với nội dung truyện, mặc dù ai cũng thấy nữ phụ thật dâm ô vô sỉ, nhưng trong mắt của cô thì cô ấy khá thuần khiết. Nếu thật sự dâm ô vô sỉ như lời của người ta nói thì làm sao có thể kiên trì giữ vững lần đầu tiên, để mãi đến khi cô xuyên qua, trong lúc say rượu mới trao cho Âu Thần Dương đâu? Tiết Lạc nguyên tác làm nhiều đến vậy nói cho cùng cũng chỉ vì tranh giành với Đông Phương Linh mà thôi. Chỉ tiếc rằng, mãi cho đến cuối đời cô ấy cũng không tìm được chân tướng thật, mà còn chết một cách đáng thương. Đi đến bước đường này, cô cuối cùng cũng hiểu được rằng cô vì sao đến thế giới này, phải chăng chính là vì thay thế nguyên tác tìm ra nguyên nhân chân chính. Có lẽ nếu bây giờ nguyên tác còn có chút hỗn phách nào dư lại trên thế gian này, có lẽ cô ấy cũng được ra đi một cách thanh thản.

Và cô hẳn cũng ra đi thanh thản. Chỉ là, có chút tiếc nuối... Cô không thuộc về thế giới này... Nhưng thời gian qua sống ở đây, cô đã bắt đầu chấp nhận cuộc sống này, tự tin hòa mình vào nó. Bà ngoại, ba. Mẹ,... còn có hai người vẫn luôn chờ đợi cô nữa. Vừa xác định quan hệ không lâu nhưng lại phải ra đi thế này, không phải quá đáng tiếc rồi sao?

"Không! Tạm thời chưa thể giết cô được!"

Giữa lúc Tiết Lạc gần buông tay sự sống này, thì bàn tay bóp chặt trên cổ cô lại thả ra. Tiết Lạc nghe thấy tiếng bước chân lùi về sau và tiếng thở phào của người đàn ông bên cạnh, trong lòng vừa thấy may mắn, nhưng cũng có một chút xót xa. Chỉ là lúc này cô không có nhiều thời gian quan tâm đến chuyện này cho lắm, mà phải cúi đầu tham lam hít thở không khí, xoa dịu đi cơn đau đớn lúc này. Vừa rồi cô thật quá sơ suất, để bà ta tức giận muốn hủy diệt mình, lần này tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra nữa.

Tiết Lạc đưa ra kết luận rất nhanh trong đầu. Mặc dù vừa rồi cô có chút rối loạn, nhưng thực tế lại không biểu hiện quá nhiều. Sau phút giây cận kề sinh tử qua đi, về mặt cô rất nhanh đã trở về trạng thái bình tĩnh vốn có, lạnh nhạt hỏi.

"Bà cho tôi biết sự thật này không phải là vì muốn tôi đem sinh mạng ra làm thành cái giá đó chứ?"

"Kỳ thực cô rất thông minh! Đúng là giá trị như thế đó. Chẳng qua dù đúng thì vẫn còn thiếu. Tôi không những muốn cô lấy mạng trả giá, mà còn muốn lấy mạng của cô trước mắt hai người kia. Không phải họ yêu thương nhất là cô sao? Tôi chính là muốn họ vô cùng đau khổ trước cái giá này!"

Đông Phương Nguyệt Minh cười khiến cho sống lưng Tiết Lạc có chút lạnh, cô trừng mắt nhìn bà ta.

"Bà có phải quá biến thái rồi hay không?"

"Biến thái? Biến thái như vậy so với những năm qua của tôi thì đáng là gì? Người ngoài không phải nói Đông Phương gia chủ yêu thương nhất chúng tôi sao? Các người còn không biết những năm qua ông ta cố ý làm những gì cho Đông Phương Minh Nguyệt. Năm đó ông ta cũng biết rõ tôi yêu thương ai, cuối cùng lại vẫn toàn vẹn cho các người, an ủi tôi ngoại trừ tiền ra thì chỉ còn có tiền, tôi không hận sao? Tôi thật hận số phận của mình. Ông ta yêu thương kỳ thực là mẹ tôi, mẹ tôi từng vì ông ta trả giá cái gì, nhưng ông ta cũng không thể nào vì chúng tôi mà xây dựng một mái nhà hoàn mỹ. Ông ta

thật có đôi mắt tốt, nhìn ra được mẹ của cô nội tâm lương thiện nên sớm ngày thành toàn để bọn họ lấy nhau. Ông ta không muốn thiên vị bất kỳ ai, nhưng lại làm tôi vô cùng bất mãn. Tôi đã nhìn đủ lắm rồi, lần này, tôi sẽ đem ân oán ba đời trút hết, không còn muốn tiếp tục sống trong loại phú quý giả tạo này nữa!"

Đông Phương Nguyệt Minh vô cùng kích động. Tiết Lạc thì hơi nheo mắt, thật không nghĩ Đông Phương lão gia kia thực tế không tệ lắm. Bên ngoài công khai bảo bọc hai mẹ con Đông Phương Linh nhưng kỳ thực đối với mẹ của cô không kém. Trước đây cô còn nghĩ không biết tại sao ba mẹ cô đồng ý nuôi con không cùng huyết thống với mình, nhưng giờ nghĩ lại mới thấy hẳn là có nguyên nhân từ Đông Phương lão gia. Ông từ sớm đã nhìn ra được cái tâm của Đông Phương Nguyệt Minh nên muốn dùng cách này để nuôi dưỡng Đông Phương Linh thật tốt. Chỉ trách đời trước Đông Phương Linh sớm đã bị mẹ cô ta tẩy não. Kiếp này mọi thứ lại đổi khác rồi.

"Thật ra vốn không phải người khác thiên vị mà là do cái bà muốn không có điểm dừng mà thôi! Phải không?"

"Cũng đúng lắm. Những gì tôi không có khả năng giành được thì người khác đừng mong dễ dàng hưởng thụ!"

Đông Phương Nguyệt Minh cay nghiệt nói. Bà ta nhắc điện thoại bấm số, dường như muốn liên hệ với ai đó, nhưng kết nối có vẻ không thông khiến gương mặt bà ta càng trở nên vận vẹo khó coi. Sau mấy lần đều không có người nhắc máy, bà ta quả quyết quăng điện thoại, hung ác nhìn Tiết Lạc.

"Tại sao bọn họ lại không nghe máy? Không phải bỏ mặc cô sống chết không lo chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

Đông Phương Minh Nguyệt giống như tiến vào trạng thái điên cuồng, ánh mắt chạm vào người Tiết Lạc vô cùng hung ác, khiến cho Âu Thần Dương ngồi bên cạnh vô cùng lo lắng. Hôm nay là hán thất thủ, nên mới liên lụy đến Lạc Lạc. Chết tiệt thật!

Gia tộc Âu gia chuyên về hắc đạo, tuy mấy năm nay đã tẩy trắng không ít, nhưng chung quy đại bộ phận một sớm một chiều không thể nhanh chóng hoàn lương được.

Vì liên quan đến nghề nghiệp của gia tộc, Âu Thần Dương từ nhỏ đã được huấn luyện để tiếp nhận sản nghiệp. Một trong số đó chính là thân thủ. Hắn đã ba mươi tuổi, những năm qua người ta nghe thấy tên hắn dù không thể sợ mất mật thì cũng sẽ kiêng kỵ một hai. Vậy mà lúc này thì thế nào, bị trói lại thì thôi đi, nhưng ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không có cách nào bảo vệ, hắn còn xứng đáng làm con người sao?

Tiết Lạc đồng dạng cũng bắt gặp ánh mắt của Đông Phương Nguyệt Minh, nói không sợ là nói dối. Nhưng cô càng lo ngại đến người đang tựa vào lưng mình. Lúc này, cô dường như đọc thấu được tâm trạng cũng lo nghĩ của hắn, ánh mắt không khỏi có một tia xót xa. Người đàn ông này, là người cùng cô trải qua lần đầu tiên. Nhưng sau đó lại bị cô tuyệt tình phủ nhận, không phải cái gì khác, mà là cô lo lắng cho cốt truyện, lo lắng cho hành vi phóng đảng của mình trong mắt người ta không đáng một đồng. Càng lo lắng khi hắn vì hứng thú với cơ thể cô mới muốn bên cạnh cô. Chẳng qua, hẳn thật sự là dạng người đó sao?

Dĩ nhiên không phải! Chỉ nhìn sự quan tâm của hắn dành cho cô lúc này cô đã không nhìn được cảm động. Âu Thần Dương...

Tiết Lạc hít vào một hơi thật sâu, cố gắng gạt bỏ Âu Thần Dương ra khỏi suy nghĩ, lúc này vẫn chưa phải lúc để cảm động. Cô bây giờ thật sự vô cùng hạnh phúc khi biết ba mẹ mình đều không nghe máy. Đối với tâm tình hiện giờ của Đông Phương Nguyệt Minh, cùng âm mưu của bà ta, nếu ba mẹ thật sự đến đây thì cũng chỉ có thể cùng cô đồng quy vu tận mà thôi. Là con người, thông minh một chút đều phán đoán được, nhưng điều cô lo lắng là, ba mẹ sẽ vì lo lắng cho cô mà bất chấp nguy hiểm chạy tới. Cô không cho phép !!!

"Nguyệt Minh, bà đừng kích động! Nếu giờ tức giận lập tức sẽ đánh mất quyền chủ động! "

Tần Quân vẫn đứng nguyên một chỗ nhìn chuyện tình biến chuyển lại đột nhiên tiến lên một bước, chắn đi tầm mắt hung ác của Đông Phương Nguyệt Minh. Trong thứ ánh sáng lập lóe về mặt của ông ta càng trở nên yêu dị, mạnh mẽ áp chế con giận của bà ta.

Tiết Lạc chỉ nhìn hai người đó nói chuyện bàn bạc mà một câu cũng không nói, cô cũng không ngốc đến nỗi nghĩ rằng Tần Quân có ý tốt. Chung quy lại chính là đều có âm mưu như nhau. Chẳng qua, Đông Phương Nguyệt Minh chỉ muốn trả thù, còn Tần Quân là hướng về gia sản của Tiết gia mà thôi. Cô nhất định không để bọn họ hoàn thành âm mưu được! Cô phải làm gì bây giờ, làm sao có thể thoát ra khi dây thừng trói vô cùng chặt, dây rất mới, càng muốn bứt ra sẽ càng siết chặt, rất đau đớn...

Âu Thần Dương đột nhiên nắm lấy tay của Tiết Lạc. Anh cũng bị trói giống cô, trong lúc di chuyển khó khăn vẫn cố gắng trấn an cô. Lần này anh không những nắm mà còn nắm rất chặt. Tiết Lạc có chút ngạc nhiên với hành động của anh, nhưng khi nhìn thấy anh hếch cằm ra ngoài thì cô đã rõ. Có người đến cứu sao?

Chương 108

Tiết Lạc bỗng cảm thấy hơi thở của mình nghẹt lại, không dám nhìn lâu ra ngoài, càng không dám có bất kỳ biểu hiện gì bất thường, chẳng qua, bàn tay bị Âu Thần Dương nắm càng thêm siết chặt, như báo cho anh biết rằng : cô đã biết.

Đồng Phương Nguyệt Minh hít một hơi thật sâu, trước lời khuyên bảo của Tần Quân, rốt cuộc cũng ép bản thân mình bình tĩnh lại. Bà ta cúi xuống, ánh mắt sắc bén ngắm chừng Tiết Lạc, lại nhìn sang Âu Thần Dương bên cạnh, nghiêng răng nói ra lời tiếc rẻ.

"Ba của cô hẳn là đang đi công tác đi. Còn mẹ cô, chị ta đang bận bịu cái gì, thế nào lại không nghe máy? Chẳng qua cũng không sao, tôi dư dả nhất chính là thời gian, sẽ từ từ chơi đùa đủ với các người. Cô có thấy những bình xăng kia không. Tôi chính là chuẩn bị cho các người đó. Hôm nay nếu như phải chết ở đây, bên cạnh còn có một Âu tổng đẹp trai sáng giá, lại có ba mẹ đi theo bồi cùng, trên đường xuống hoàng tuyền, cô hẳn sẽ không cảm thấy cô đơn đâu ha!"

"Đồng Phương Nguyệt Minh, bà quá biến thái rồi!"

Âu Thần Dương hết sức bình tĩnh, ngay cả khi nghe lời đe dọa của Đồng Phương Nguyệt Minh, chỉ là, anh không chấp nhận được có người lại đánh chủ ý lên Tiết Lạc. Tiết Lạc vốn nên là người anh nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, tại sao lại vì bất cẩn của anh mà khiến cả hai cùng lâm vào bước đường không có lối thoát này?

Tiết Lạc ngồi tại một chỗ, cô giống như cảm nhận được trong lòng Âu Thần Dương bất ổn, không biết đã suy nghĩ thế nào mà nhẹ nhàng siết lấy đôi tay anh. Hai người bị trói quặt tay lại, nên động tác nắm tay rất đau đớn, chẳng qua, cái nắm tay bây giờ không có gì khác với một lời động viên cùng nhau mạnh mẽ. Không phải đã có người đến cứu bọn họ rồi sao?

Âu Thần Dương nhận được cái nắm tay của Tiết Lạc nhất thời kích động, càng thêm cố nắm lấy bàn tay cô. Tham lam cảm nhận đôi bàn tay mềm mại đang nằm trong lòng bàn tay mình. anh mặc kệ là sau đó có ra sao, nhưng nếu như anh vì phút giây tốt đẹp này mà trả giá, anh cũng vô cùng hạnh phúc nói rằng : đáng lắm!

"Âu tổng quá lời rồi. Tôi lúc đầu vốn không có ý định nhắm vào cậu. Nhưng cậu lại xuất hiện, cái này làm sao có thể trách tôi. Có trách, thì cậu nên trách cậu yêu nhắm người đi."

Đồng Phương Nguyệt Minh còn chưa kịp nói hết lời muốn nói, bên ngoài bỗng phát ra âm thanh xôn xao. Bà ta nhăn mày hỏi.

"Chuyện gì vậy?"

"Không biết. Minh, cậu ra ngoài xem sao!"

Tần Quân lắc đầu với Đồng Phương Nguyệt Minh, tỏ ra ông ta cũng không biết. Nhưng là, về mặt thì có chút tối sầm không vui, lập tức nói với một đàn em, để hẳn ra ngoài xem thế nào. Khi đó, ánh mắt của ông ta còn liếc về phía Tiết Lạc, mang theo một chút ý vị thâm trường, lại có thêm một phần hung ác.

Tiết Lạc hơi co người lại, nhưng ánh mắt cũng không có trốn tránh tầm mắt của ông ta. Hai người nhìn nhau cũng không lâu, Tần Quân đột nhiên cười phá lên, ông ta từng bước đi lại chỗ Tiết Lạc, học theo Đồng Phương Nguyệt Minh khập một chân xuống đất, nửa quỳ nửa ngồi bắt lấy cảm Tiết Lạc, bóp chặt.

"Bé con, cô ngửi thấy mùi gì không?"

Tiết Lạc cảm nhận được đau đớn truyền đến từ cảm mạnh khàn, hơi nhủ chặt chân mày lại, không trả lời Tần Quân. Cô làm sao không nhận ra mùi xăng phả ra chứ. Bọn người này bắt đầu đổ xăng rồi?

Tiết Lạc không quan tâm đến đau đớn, đơn giản là vì lòng cô đang rất loạn, nhưng Âu Thần Dương cũng loạn, có điều, anh ta càng loạn vì bàn tay của Tần Quân đặt trên cảm cô. Không chịu được liền quát.

"Ông mau buông cô ấy ra!"

"Buông? Ha ha, Âu tổng giờ ngay cả mình cũng không cứu nổi nhưng vẫn quan tâm đến một người phụ nữ. Người chết vì tình nên thấy không đáng tiếc sao? Tôi cảm thấy, cậu phải cảm ơn chuyện lần này đây!"

Tần Quân cười lớn, buông cảm Tiết Lạc ra đứng dậy, Đồng Phương Nguyệt Minh lập tức nắm tay hẳn, ánh mắt lo lắng nhìn ra bên ngoài, mím môi hỏi.

"Bên ngoài làm sao vậy? Lẽ nào có người đến cứu sao?"

"Có thể lắm. Nhưng không sao, con tin vẫn còn đang ở trong tay chúng ta mà!"

Tần Quân vỗ tay an ủi Đông Phương Nguyệt Minh, vẻ mặt có tia ác độc quét ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

"Đại ca, không xong rồi, ở ngoài có nhiều người lắm. Đang đánh nhau với người của chúng ta. Bên chúng ta cầm cự không nổi!"

Người tên Minh chạy ra ngoài không bao lâu thì chạy ngược vào, vẻ mặt hốt hơ hốt hải thét lên. Tần Quân nheo lại chân mày, khoe môi nhếch lên liếc mắt nhìn Tiết Lạc.

"Tôi đã biết cô không phải là người bình thường mà! Theo tôi đoán ba cô không có khả năng đưa người tới như thế này, người tới, hẳn là những người đàn ông của cô đi!"

"Ông đang nói cái gì?"

Tiết Lạc cao giọng nói, vẻ mặt thoáng chốc trầm xuống. Lời nói của Tần Quân, ông ta ám chỉ ông ta biết mối quan hệ giữa cô với Diêu Nhật Hàn và Thẩm Dật Phàm. Làm sao ông ta có thể biết được chuyện đó chứ?

"Ngạc nhiên lắm hả? Cô đúng là người rất có sức hút đấy. Không những được hai người ưu tú của hai dòng họ quân nhân Diêu - Thẩm mà còn được hậu duệ của Âu gia hắc đạo chú ý. Quên không nói, ngay cả Cố Nguyên Phong cùng Lâm Quân Thần cũng có một phần phải hay không? Tính ra cũng thật kì lạ. Theo như tôi thấy cô cũng chỉ là một người rất bình thường thôi, tại sao đàn ông lại đều vây quanh cô như vậy? Hai người Diêu - Thẩm vì cô chấp nhận chế độ đa phu, phải biết, chế độ này tồn tại trong luật pháp nhưng thật sự vô cùng hiếm có. Đàn ông ai không có tham vọng độc chiếm phụ nữ đâu? Phải không, Âu thiếu gia?"

Ánh đèn theo lời nói của Tần Quân chiếu lên ngời Âu Thần Dương vì kinh ngạc mà mở to mắt. Anh ngồi lặng ở đó, ngăn người, thông tin đến vội vàng có phần khó tin, nhưng trong lòng lại không hề có một tia ghét bỏ, thậm chí có một sự may mắn không nói nên lời. Chế độ đa phu, đúng vậy, sao anh lại quên điều này cơ chứ? Nếu như Lạc Lạc có thể chấp nhận Thẩm Dật Phàm và Diêu Nhật Hàn thì có phải anh cũng sẽ có chút cơ hội hay không?

Bàn tay của Âu Thần Dương không tự chủ xiết chặt, nắm lấy tay của Tiết Lạc như truyền sự phấn khích của anh cho cô biết, Tần Quân cũng phát hiện điều đó, ông ta ngửa đầu cười lớn, vỗ vỗ hai bàn tay vào nhau, khen ngợi.

"Quả nhiên là có sức hấp dẫn lớn, nhưng mà..."

Tần Quân thoáng ngừng lại, đôi mắt nguy hiểm:

"Các người sợ là không có cơ hội đó đâu!"

Ông ta vừa nói xong thì rút trong túi ra một khẩu súng, dí sát súng vào đầu Tiết Lạc, cười một cách kinh dị.

"Ba cô đã nuôi ra một đứa con gái tốt. Còn hấp dẫn, thông minh, tài năng hơn cả mẹ cô năm đó! Năm đó, ba cô lấy được lòng mẹ cô, cùng bà ấy đi tới lễ đường, còn tôi, tôi đến bây giờ vẫn nhớ như in người phụ nữ vì ba cô mà từ chối tôi. Ha ha ha, hôm nay, tôi sẽ đem hết oán hận tình cừu trút luôn một lần, dùng tính mạng cô đổi lấy. Thế nào?"

Tiết Lạc tiếp tục bị kinh ngạc, ngoài cô ra, ngay cả Đông Phương Nguyệt Minh đứng bên cạnh cũng không tin nổi, bàn tay theo nỗi kinh ngạc thoáng run rẩy, chỉ tay vào mặt Tần Quân một câu cũng không nói lên được.

Tần Quân đứng thẳng dậy, túm lấy cánh tay của Tiết Lạc kéo cô đứng lên, Âu Thần Dương không thể nắm lấy bàn tay cô mà bối rối, lại càng lo sợ Tần Quân sẽ tổn thương cô, vẻ mặt gấp như kiến bò chảo nóng. Ánh mắt đầy lo lắng nhìn cô, cổ gồng cựa cựa chân quắt lớn.

"Ông không được làm tổn thương cô ấy!"

"Không được?"

Tần Quân cười ngất, khinh thường nhìn Âu Thần Dương, lạnh lẽo nói.

"Âu thiếu có biết gì là tình cảm không được đáp trả đau đớn thế nào không? Tôi hận muốn giết chết gã đàn ông có được người đàn bà tôi yêu. Tôi mất bao nhiêu năm, bao nhiêu năm nhìn bọn họ êm ấm hạnh phúc mà thù hận, âm thầm xây dựng thế lực đến ngày hôm nay chính là để trả thù. Tôi, rất giống Đông Phương Nguyệt Minh, tôi muốn Đông Phương Minh Nguyệt hối hận vì bà ta đã không chọn tôi, muốn người cướp mất người đàn bà tôi yêu của

nát nhà tan. Tôi hôm nay, nhất định cho con bé này châu trời!"

"Ông không thể làm thế. Tôi cũng yêu Lạc Lạc, em ấy không yêu tôi, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ hủy hoại em ấy, hủy hoại người khác, chỉ mong thương em ấy càng nhiều, hi vọng em ấy hạnh phúc. Nếu ông nghĩ không chiếm được sẽ phá hủy, thì đó không phải là tình yêu, ông chỉ vì tự tôn của bản thân ông mà thôi!"

"Nói hay lắm!

Tần Quân vẫn cười, nòng súng càng dí sát đầu của Tiết Lạc, ghé sát vào tai cô. Nói.

"Nghe chưa. Cô làm bao nhiêu người đàn ông điên cuồng vì yêu. May mắn là hắn đã bao dung vì cô như vậy! Đáng tiếc, cô không bao giờ có cơ hội đáp lại hắn. Hay là, tôi để tất cả đều xuống dưới đó cùng cô, các người sẽ thành một gia đình hạnh phúc nhé!"

"Ông điên rồi!"

Tiết Lạc bị trói hai tay, chân cũng bị thắt chặt, cô khó khăn gào lên, thì cảm thấy nòng súng càng dí sâu hơn, đem đến một trận run rẩy co rụt lại.

Đông Phương Nguyệt Minh ở trước mặt cũng không khá hơn, bà ta vừa hồi thần sau sự ngạc nhiên. Bà ta hẳn là không ngờ được, người đàn ông sinh con với bà lại yêu người bà căm ghét nhất. Như vậy, trong cuộc chơi này, bà không phải chỉ là một trò cười, một kẻ qua đường hay sao?

"Tần Quân, ông khôn kiếp!"

Đông Phương Nguyệt Minh nổi điên lên, lao tới túm lấy cổ áo Tần Quân hết lớn. Tần Quân bị bất ngờ hơi run tay, sau đó tức giận quay báng súng đánh mạnh xuống ngực bà ta, khiến bà ta choáng váng ngã ngửa, như một con điều đứt dây ngã xuống mặt đất, sợi dây chuyền có hình mặt trăng của bà ta cũng tuột ra, rơi xuống mặt đất choang một tiếng, vì đau mà ngất đi.

Âu Thần Dương nhìn sợi dây chuyền trên ngay cạnh mình chằm chằm. Anh nhận ra sợi dây chuyền này, sợi dây được thiết kế số lượng có hạn, bên ngoài là Bạch Kim hình mặt trăng, bên trong rỗng có mảnh thép mỏng dính ghi lời chúc phúc.

Mảnh thép???

Âu Thần Dương nghiêng người, cẩn thận với lấy sợi dây chuyền, dùng sức mở nó ra, hơi khó khăn. Vừa mở vừa ngó chừng, vừa cố gắng dịch người, lui về góc tối cuối căn phòng. Tần Quân đang cau mày nhìn ra ngoài, những tên đàn em của ông ta cũng vây lại đây, không ai chú ý về phía này. Ánh mắt của anh nhìn Tiết Lạc bị khống chế, trong lòng càng gấp gáp, càng cố gắng mở chiếc dây chuyền.

"Đừng động, tôi giúp anh!"

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110

"Đừng động, tôi giúp anh!"

Âu Thần Dương lui vào góc vốn định dùng sức cứa dây trói, nhưng nói thế nào thì ở góc độ này và một mảnh thép vô cùng nhỏ cũng rất khó lòng thực hiện. Chẳng qua, đúng vào cái lúc anh nghĩ mình đã muốn phát cuồng, thì lại bất ngờ nghe được một giọng nói, theo bản năng ngẩng đầu lên, nhưng chỉ thấy được một dáng người không rõ ràng cho lắm, chỉ tại vị trí này quá tối tăm, mà tất cả bọn người kia đều chiếu đèn ra bên ngoài, về cơ bản không có ánh sáng nào lọt đến bên này.

"Tôi, Lâm Quân Thần! Không có thời gian nói nhiều! Để tôi giúp anh đã!"

Âu Thần Dương không ngờ người đến là Lâm Quân Thần, nhưng anh không có thời gian để suy nghĩ xem mọi chuyện không đúng ở chỗ nào. Bởi lẽ lúc này Tiết Lạc còn đang bị khống chế, khẩu súng kia đặt ngay bên thái dương cô, chỉ cần gã Tần Quân kia nổi cơn điên, nhất định sẽ lấy mạng của cô ấy. Tiết Lạc, so với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn. Không thể cân đo!

Lâm Quân Thần dĩ nhiên không biết Âu Thần Dương đang nghĩ gì, anh là đi theo lộ trình của Iris thông báo, một đường chạy thẳng đến đây, nên cũng không biết rằng ngoài Tiết Lạc còn có Âu Thần Dương cũng xui xẻo bị bắt. Tuy anh tới hoàn toàn là vì Tiết Lạc, nhưng anh cũng không có ý định bỏ quên Âu Thần Dương. Không nói đến giới hạn nhân phẩm, chỉ nói trước đây hai người cũng có chút giao tình. Lại có, anh ta hình như có không ít quan hệ đến Tiết Lạc.

Lâm Quân Thần vừa nhìn Tiết Lạc bị khống chế, trên tay lại không biết từ lúc nào xuất hiện một con dao sắc lẹm, cẩn thận đánh giá vị trí dây trói trong đêm tối rồi mạnh mẽ cứa một đường xuống, nhanh chóng cắt tất cả những trói buộc trên người Âu Thần Dương.

Âu Thần Dương được cời trói không có chần chừ, anh đứng bật dậy, cùng với Lâm Quân Thần xông về phía Tàn Quân, dường như tiếng cắt dây trói hơi gây sự chú ý, vậy mà đã khiến nhóm người kia nhìn về phía này. Ánh mắt của nhóm đàn em có kinh hoàng và dè chừng, còn ánh mắt của Tàn Quân thì tối tăm như rắn độc, ông ta vội vàng thu mình lại, kéo Tiết Lạc lách người càng xa so với vị trí của nhóm đàn em, bảo trì khoảng cách an toàn với hai người Âu Thần Dương và Lâm Quân Thần.

" Cậu đến bằng cách nào?"

Tàn Quân cất giọng cao vút nói với Lâm Quân Thần, thật ra, câu nói này chỉ đơn thuần là thắc mắc của hắn trong lúc bối rối chứ không cần anh trả lời, chỉ có điều Lâm Quân Thần rất để ý đến tay súng run rẩy của ông ta, rất sợ ông ta thật sự không ngăn được bóp cò, cả người vội vàng đứng sững lại, trông mắt xoay chuyển nhìn đôi mắt kinh ngạc của Tiết Lạc, thoáng cho cô một ánh mắt an tâm, khi chuyển đến trên người Tàn Quân, lại là một mảnh lạnh nhạt. Theo anh đoán, nhóm người ngoài kia cũng không cầm cự được bao lâu, anh chỉ cần kéo dài thời gian, tránh cho gã kia chó cùng rứt giậu, hơn nữa, tình huống nguy hiểm thế này, anh đoán Tàn Quân không dám tùy tiện lấy mạng Tiết Lạc, bởi cô chính là đường sống duy nhất. Mọi người đến đây đều là vì cô.

" Dùng contener rỗng đáy làm thành nhà hoang, thuốc ăn mòn cực mạnh có thể phá bỏ mà! Ông không biết sao?"

" Cậu xem tôi đây là kẻ ngu? Thuốc ăn mòn có tác dụng lớn đến thế sao? "

Ánh mắt Tàn Quân rất dữ tợn, Lâm Quân Thần nhét tay vào túi, không nói gì, chỉ cười nhạt, một bên còn kéo tay Âu Thần Dương, sợ anh ta kích động. May mắn, Âu Thần Dương quan sát rất tốt, cũng giống anh không dám manh động. Hai bên gườm gườm nhìn nhau, trạng thái lâm vào bế tắc cho đến một nhóm đàn em của Tàn Quân ngã trái ngã phải chạy vào, theo sau là nhóm của ba người Thẩm, Cố, Diêu, hai nhóm người đánh giết mà vào, động tĩnh vô cùng lớn, khiến cho ai nấy đều quay đầu lại nhìn bọn họ. Nhất là Tàn Quân, hắn dĩ nhiên không ngờ được tình huống đã vào tới mức này, cả người đều run lên bần bật.

Tiết Lạc bị khống chế là người rõ ràng nhất trạng thái của hắn, tuy cả tay và chân cô bị trói, nhưng phán đoán thì vẫn có thể, nhìn nhóm đàn em đứng trước mặt Tàn Quân, lại đánh giá mức độ không kiểm soát được của Tàn Quân, khóe môi hơi nhếch lên một chút, giả vờ bị tê chân hơi nghiêng người ngã xuống mặt đất, vội vàng lăn về phía sau.

Âu Thần Dương và Lâm Quân Thần bị động tĩnh của Tiết Lạc làm cho từng mình, bọn họ không ngờ Tiết Lạc mao hiểm thế, nhưng không có thời gian thương tâm, vội vàng tiến lên trước dùng dao vừa rồi cứa dây trói cho Tiết Lạc.

Tàn Quân bị lực đụng vào cầm cuối cùng cũng hồi thần trở lại, đôi mắt oán độc trừng lớn, không quan tâm đến nhóm đàn em đang đấu tranh quyết liệt với nhóm ba người bên kia, ông ta vờn súng, nhắm ngay người Tiết Lạc bắn tới.

Âu Thần Dương nhìn Lâm Quân Thần cắt dây trói cho Tiết Lạc, nhưng vẫn chú ý hành động của Tàn Quân, biết ông ta có ý định giết người, đồng tử mở lớn kinh hoàng ngã người xuống, che khuất tầm Tiết Lạc và Lâm Quân Thần chứ không đẩy bọn họ né ra, bởi vì rất sợ sẽ khiến đường dao đi không ổn định, cứa vào người Tiết Lạc.

Viên đạn xé gió lao đến, không ngoài dự đoán bắn vào người Âu Thần Dương, ghim vào bả vai anh, đau đớn khiến anh không nhìn được rên khẽ một tiếng. Lâm Quân Thần đã cắt xong dây trói cho Tiết Lạc, cũng bị màn này làm giật mình, vội vàng đứng bật dậy đỡ lấy người Âu Thần Dương.

Tiết Lạc thoát được dây trói đứng thẳng lên, cũng đến bên cạnh Âu Thần Dương, bàn tay chạm nhẹ lên lưng anh, di chuyển một vòng cảm nhận được máu dính lập tức tối mắt, quay đầu trừng về phía Tàn Quân vô cùng mãnh liệt.

Tàn Quân thấy mình bắn trượt rất tức giận, vốn định bắn thêm một súng, nhưng Cố Nguyên Phong đang đối phó bọn đàn em cũng chú ý đến bên này, nghiêng chặt răng đá mạnh vào bụng một người, bức người đó lao thẳng vào người Tàn Quân, viên đạn bắn trượt ra ngoài trúng vào thùng xăng, mùi nồng nặc liên bay ra, đổ trần trên mặt đất.

Tàn Quân hai mắt sáng lên, lia súng nhắm vào tất cả bình xăng khắp phòng, cho đến khi hết đạn, mới quăng súng đi, cả người lao về phía bình xăng gần nhất, cười đến man rợ.

" Tất cả bình xăng đều có dây dẫn vòng tròn quanh contener, chúng mày hết cứu rồi."

Thẩm Dật Phàm không thể ngờ được còn có trò này, vốn không định dùng súng nhưng nhìn thấy Tàn Quân lấy bật lửa ra, vội vàng cho tay vào túi áo, bóp cò hướng vào người hắn. Chẳng qua vẫn muộn, Bật lửa đã rơi xuống, nhắm vào bình xăng, cháy bùng lên, người gần nhất là Tàn Quân cũng bị ảnh hưởng, cháy xén vào quần áo, viên đạn lia tới găm mạnh vào tay ông ta, đau đớn đến độ khom người, lập tức bị lửa liếm vào.

Diêu Nhật Hàn cũng rút súng ra từ bao giờ, cậu không muốn bắn người, nhưng không còn cách nào khác, mạnh mẽ nhắm vào gót chân của Tàn Quân mà bắn, ngăn cho hắn chạy đi. Nhóm người đi theo ba người nhanh chóng khống chế được người của Tàn Quân, lúc lửa cháy đã quay người tìm đường máu ra ngoài, lửa cháy càng lúc càng lớn, Tiết Lạc phụ Lâm Quân Thần đỡ Âu Thần Dương ra. Khi đi ngang qua người Đông Phương Minh Nguyệt, tâm mất hơi chuyển, cuối cùng hạ quyết tâm vẫn cứu bà ta. Người này xuẩn ngốc, oán hận mờ mắt, nhưng đây coi như là nể tình thân cuối cùng, sau này... sẽ không nhân nhượng nữa.

Nhóm ba người Thẩm, Cố, Diêu lao đến bên cạnh Tiết Lạc, một đàn em giúp đỡ cô đỡ lấy Đông Phương Minh Nguyệt, người khác đỡ lấy Âu Thần Dương. Viên đạn vừa rồi bắn trên đầu vai của anh, vị trí khá hung hiểm, mất máu nhiều khiến sắc mặt anh tái nhợt. Tiết Lạc nhìn không khỏi có chút động tâm, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện trong quá khứ, đáy mắt bị soi sáng bởi lửa ngùn ngụt hơi tối tăm.

Nhóm người mà ba người Thẩm, Cố, Diêu đưa đến đều là đặc vụ, khả năng phán đoán rất cao, rất nhanh đã dẫn đường bọn họ ra khỏi contener, tuy ai

này đều có chút chất vật, nhưng không có tổn hao gì lớn. Nhóm Thẩm, Cố, Điều đánh giá tình hình, lập tức để đàn em dọn dẹp hiện trường, liên hệ cảnh sát, còn họ thì cũng Tiết Lạc đưa Âu Thần Dương đi bệnh viện.

Thời gian không thể chờ đợi được nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111

Thẩm Dật Phàm vội vàng phân phó nhóm người trời tất cả thuộc hạ của Tần Quân lại một góc trong khi đội cảnh sát đến làm việc. Còn chuyện trong container anh quyết định không đề ý nữa, lửa cháy quá lớn, lúc bọn họ ra được bên ngoài đã bùng lên đến nhiệt độ dữ dội, Tần Quân đã bị thương ở chân, về cơ bản là không thể nào thoát được, để giảm thương vong cho mọi người, anh cũng không cho người dò xét, chỉ nhanh chóng tập hợp người đưa Âu Thần Dương vào bệnh viện.

Viên đạn bắn vào người Âu Thần Dương không đến mức lấy mạng anh ấy. Nhưng góc độ cũng khá hiểm, máu ra rất nhiều, nên cuối cùng không thể chạy về bệnh viện thành phố, mà phải trực tiếp chuyển vào bệnh viện nhỏ ở ngoại thành.

Thẩm Dật Phàm là kỳ tài trong giới y học, hầu như ai cũng biết mặt anh vậy nên vừa thấy anh xuất hiện, các y tá trực ban đã nhanh chóng gọi điện báo cáo với viện trưởng. Được biết tình hình khá là nguy kịch, lập tức không nói nhiều mà chuẩn bị cho anh một phòng cấp cứu tốt nhất, cũng nhường quyền phẫu thuật lại cho anh. Dù sao, có Thẩm Dật Phàm ở đây, trong này không có ai dám múa rìu qua mắt thợ.

Thẩm Dật Phàm cũng không từ chối đặc quyền mà viện trưởng giao cho, phân phó mọi người xét nghiệm máu cùng chuẩn đoán sơ bộ cho Âu Thần Dương trước, còn anh thì nhìn thoáng qua Tiết Lạc, đôi mắt trong trẻo ẩn hiện một tia sâu lắng, chẳng qua, lúc này Tiết Lạc đang nhìn theo xe đẩy Âu Thần Dương rời đi, nên không có chú ý đến anh. Thẩm Dật Phàm nhìn bàn tay cô nắm chặt dưới tay áo, trong lòng cảm thấy càng yêu thương. Chuyện xảy ra sắp tới, anh nghĩ, anh đã đoán được ít nhiều rồi..

Lạc Lạc, hẳn là không thể nào chỉ của riêng anh hay Điều Nhật Hàn, biết đâu không chỉ Âu Thần Dương mà còn cả hai người đang âm thầm tháp tùng đằng sau lưng cô kia nữa. Thật đúng là không thể phủ nhận sức hấp dẫn của mèo hoang nhỏ nhà mình. Móng vuốt giơ lên một chút vậy mà đã thu được một giàn mỹ nam, tương tự đến cô như một đề vương hằng ngày lật thẻ bài, quyết định người thị tẩm, anh bỗng có chút cảm giác dờ khóc dờ cười.

"Lạc Lạc, đừng lo lắng, đến đội ở bên phòng cấp cứu trước đi, có anh ở đây rồi!"

Thẩm Dật Phàm dịu dàng xoa đầu nhỏ của Tiết Lạc, an ủi tâm trạng bất an của mèo hoang nào đó. Nhìn thấy ánh mắt của cô di chuyển về phía anh, đôi môi hơi tái cắn chặt. Hồi lâu mới lên tiếng.

"Sẽ không sao chứ? Mất rất nhiều máu... anh ta vừa rồi còn ngất đi mà!"

"Vết thương không nguy hiểm đến vậy, chỉ cần lấy viên đạn ra, bổ sung máu và băng lại là được rồi. Vừa rồi anh có sơ cứu cho cậu ấy, sẽ cầm cự được mà! An tâm đi!"

Thẩm Dật Phàm thấy Tiết Lạc bất an càng dụng tâm vỗ về cô, ánh mắt lại lia đến đồng hồ trên cổ tay, thấy thời gian không sai biệt lắm, liền nhìn về phía ba người đằng sau, yên lặng ủy thác họ chăm sóc Tiết Lạc. Những người này cũng rất quan tâm cô, chẳng qua họ không có chuyên môn, không thể nào khiến cô yên lòng được như Thẩm Dật Phàm nên mới quyết định giữ yên lặng. Lúc này, bất gặp ánh mắt của anh nhìn tới thì ngay lập tức chuyển cho anh một ánh mắt yên tâm.

Thẩm Dật Phàm gật đầu với họ, lại cố tình xoa đầu Tiết Lạc hai cái nữa mới vội vàng đi đến phòng diệt khuẩn, chuẩn bị tiệt trùng trước khi cấp cứu. Đến khi anh trở lại thì mọi việc đã tiến hành khá ổn, Âu Thần Dương đã được đưa vào phòng, vừa đập cửa vừa quay đầu nhìn Tiết Lạc đang ngồi trước phòng đợi, đúng lúc có một y tá hốt hải chạy đến, gấp gấp nói.

"Bác sĩ Thẩm, không xong rồi, nhóm máu của Âu thiếu gia là nhóm AB RH-, trong bệnh viện không có sẵn loại máu hiếm này!"

"Đã liên lạc được với ngân hàng máu chưa?"

Thẩm Dật Phàm bị vấn đề đẩy tới làm cho giật mình, kinh sợ nghĩ đến lượng máu Âu Thần Dương đã mất, nếu như không tìm được nguồn máu thì phải làm thế nào?

"Đã liên hệ, nhưng ngân hàng máu ở cách đây rất xa, về cơ bản không có cách nào chuyển được lượng máu về tới đây đúng thời gian được. Âu thiếu chờ không nổi!"

Y tá càng khó xử, sắc mặt cũng chẳng tốt đẹp gì. Thẩm Dật Phàm khép mắt lại, cảm thấy cả người đều không khỏe, cố gắng nói.

"Vậy thì người trong bệnh viện thì sao, có ai cùng nhóm máu này có thể trợ giúp được không?"

"Bác sĩ Thẩm, anh cũng biết nhóm máu này rất hiếm, bệnh viện này nằm ở ngoại thành, bình thường không có nhiều người đến cho lắm, chúng tôi có liên hệ với tổ chức hiến máu tình nguyện ở địa phương, nhưng người có nhóm máu này hôm qua đã lên máy bay đi công tác rồi!"

Lời của y tá nói khiến Thẩm Dật Phàm triệt để chết lặng, chẳng lẽ không còn cách nào khác hay sao?

"Em có thể. Nhóm máu của em chính là AB RH-"

Tiết Lạc không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh bọn họ, kiên định lên tiếng.

"Anh ta vì em nên mới bị thương. Tình hình lúc đó rõ ràng có thể đẩy em để né tránh thương tổn nhưng lại không làm. Em không thể để anh ta chết, bắt kẻ rút bao nhiêu máu cũng phải cứu anh ta!"

"Nhưng cần rất nhiều máu, một người không đáp ứng nổi!"

Y tá càng khó xử. Là một y tá, cô có nhiệm vụ thông báo mọi tình huống liên quan đến chuyên môn, cứu người là quan trọng, nhưng lỡ cứu được người trong phòng thì người bên ngoài gục xuống vậy phải làm thế nào?

"Trước hết cứ dùng máu của Lạc Lạc đi, cầm cự trước đã. Chúng tôi vừa liên hệ với vài tổ chức trong thành phố, không lâu sau sẽ đem người có nhóm máu này đáp trực thăng tới đây. Sẽ không ảnh hưởng gì đâu!"

Ba người đằng sau cũng lên tiếng, không thể không nói, họ rất hiểu kiên định trong lòng Tiết Lạc, kể cả Thẩm Dật Phàm, anh cũng biết rõ điều đó, nên cũng gật đầu. Hai người này, một là bạn thân anh, một là vợ của anh... Dù là ai cũng ngần lẩn không thể bỏ được!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

Ca phẫu thuật của Âu Thần Dương được tiến hành hết sức thuận lợi nhờ có nguồn máu được tiếp ứng kịp thời. Ngay đêm hôm đó, nhóm người bàn nhau đưa anh về thành phố để tiện cho việc điều dưỡng vì điều kiện ở bệnh viện ngoại thành không được tốt cho lắm.

Tiết Lạc đi theo xe bệnh viện đưa Âu Thần Dương đi, bên cạnh cô còn có Thẩm Dật Phàm và Diêu Nhật Hàn. Cố Nguyên Phong lại cùng Lâm Quân Thần đi xe khác, trước khi rời đi, ánh mắt của hai người đồng loạt dán lên người Tiết Lạc, sâu bên trong là một tia giãy giụa cùng lưu luyến vô cùng mãnh liệt.

"Cậu ấy sẽ không sao đâu! Anh chắc chắn!"

Thẩm Dật Phàm nắm lấy tay Tiết Lạc, độ ấm từ bàn tay anh truyền đến khiến cô phút chốc ngẩn ngơ, từ từ ngẩng đầu đối diện với ánh mắt dịu dàng sâu thẳm của anh, khóe môi bất chợt hơi run rẩy rồi lại mím chặt, nhưng thủy chung không thốt lên được lời nào.

Diêu Nhật Phàm ngồi một chỗ, hết nhìn Âu Thần Dương sau ca phẫu thuật vẫn tái nhợt thiếu sức sống, lại nhìn sang Tiết Lạc cũng không kém phần ủ rũ bên cạnh, đột nhiên có một tia sáng lóe lên trong đầu, trao đổi ánh mắt với Thẩm Dật Phàm lại nhận được cái gật đầu rất khẽ, không khỏi thờ dãi một tiếng, cũng trở tay nắm lấy bàn tay của cô.

"Lạc Lạc, em có phải có tình cảm với anh Âu rồi không?"

"Không có!"

Tiết Lạc lắc đầu, cô ngồi dựa vào thành xe, suy nghĩ đắn đo một hồi lâu, rồi mới lên tiếng.

"Em không có tình cảm với Âu Thần Dương. Em vẫn luôn có ám ảnh về chuyện cũ, dù biết anh ta không có lỗi. Nhưng lần này, anh ta chủ động đỡ đạn cho em. Lúc ấy, em thật sự cảm thấy khủng hoảng. Em có cảm giác có thứ gì đó không theo như em không chế nữa..."

"Lạc Lạc... em không thích, nhưng có phải đã bắt đầu không còn ghét nữa hay không?"

Thẩm Dật Phàm nghiền ngẫm, nhớ đến thái độ của Tiết Lạc và Âu Thần Dương trước đây, lại so sánh thái độ bây giờ, cẩn thận hỏi. Diêu Nhật Phàm cũng nhìn sang, chờ đợi câu trả lời của cô.

"Hình như là thế..."

Tiết Lạc mím môi một hồi mới trả lời, ai có nghĩ lại nghe được tiếng cười khẽ của Thẩm Dật Phàm, anh vuốt nhẹ lên ngón tay của cô, nói.

"Em có chắc em không có tình cảm với cậu ấy chứ? Anh có cảm giác, em rõ ràng đã thay đổi, không chỉ là không ghét! Dương rất thích em! Cậu ấy cũng yêu em như anh và Diêu vậy. Anh biết, em chấp nhận anh và Diêu thì trong lòng em đã có một giới hạn. Nhưng nếu em cũng thích Dương, hoặc chỉ ít có chút gì tình cảm đối với cậu ấy thì khoan hãy từ chối. Không công bằng cho em, mà cũng không tốt cho Dương. Cậu ấy không quay đầu được nữa rồi!"

Diêu Nhật Phàm mím môi, nghĩ nghĩ, hết nhìn Âu Thần Dương lại nhìn Thẩm Dật Phàm, cảm thấy mình không đời nào tốt bụng được như anh ta. Dù rằng, cũng bị tình cảm của người kia đối với mèo nhỏ nhà mình khiến cho lung lay một đoạn. Ai đưa vợ mình lên giường người khác mà lại thấy dễ chịu cơ chứ. Đừng nói là cậu, cho dù Thẩm Dật Phàm đang rộng lượng khuyên nhủ đằng kia cũng sẽ thấy khó chịu mà thôi... Chẳng qua... Tâm tình của Tiết Lạc thay đổi, bọn họ biết rõ. Có điều, em ấy là người thế nào, bọn họ rõ ràng nhất, thà rằng tự mình vượt qua khó khăn, đè nén, cũng không muốn gây cho bọn họ trở ngại. Bọn họ cũng không muốn em ấy khó xử...

Tiết Lạc lắc đầu, vẫn không nói gì... Cô không biết bây giờ mình có cảm giác thế nào với Âu Thần Dương, cùng lắm chỉ là cảm kích anh, nhưng đó tuyệt đối chưa phải là tình yêu... cô nên làm thế nào mới đúng đây...

"Em cứ suy nghĩ kỹ đi. Thuận theo tự nhiên. Thật sự, nếu em không yêu anh ta, anh với anh Phàm sẽ càng hạnh phúc. Chẳng qua, nếu sau này thật sự có tình cảm đó, nhất định đừng ép buộc mình."

Diêu Nhật Hàn thêm vào một câu, nhất thời nghĩ đến Cố Nguyên Phong và Lâm Quân Thần đang đi theo phía sau, chợt có cảm giác mình đang làm chướng mắt dọn đường sẵn cho bọn họ. Cậu với Thẩm Dật Phàm đều hiểu được, những người đàn ông theo đuổi mèo nhỏ nhà mình đều không phải người bình thường, họ sẽ không dễ dàng buông tay... mà với sự cương quyết của họ, sớm hay muộn Lạc Lạc cũng mềm lòng... Thật ra, bọn họ cũng xứng đáng... chuyện vừa xảy ra khiến anh hiểu rõ điều đó. Chẳng qua, cố gắng thế nào, tác dụng bao nhiêu, còn là việc của họ... cậu với Thẩm Dật Phàm chính là những người đã qua cửa an toàn, tự nhiên cũng thấy tự hào lắm...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Đông Phương Linh Rời Đi

Khi Tiết Lạc tỉnh dậy, cô đã nằm trên giường lớn trong phòng của mình, đầu rất đau, tạm thời không nhớ được nguyên do vì sao mình lại ở chỗ này. Trước đó không phải cô đang cùng Thẩm Dật Phàm và Diêu Nhật Hàn đưa Âu Thần Dương về bệnh viện thành phố hay sao? Tại cái gì lại đột ngột trở về phòng, mà trong đầu một chút ký ức cũng không có chứ?

"Lạc Lạc, con tỉnh rồi?"

Mẹ Tiết đẩy cửa vào phòng, trên tay bà đang cầm theo một ly sữa, nhìn thấy Tiết Lạc đang ngồi ngốc ở đầu giường không khỏi có chút ngạc nhiên, sau đó rất nhanh lại biến thành vui vẻ, vội vàng tiến gần bên giường, đặt tay lên trán cô kiểm tra, sau đó mới lặng lẽ thở phào.

"May quá, con hết sốt rồi! Con không biết hôm trước bác sĩ Thẩm lo lắng cho con như thế nào đâu! Con làm sao gặp được cậu ấy vậy?"

Tiết Lạc nhìn mẹ Tiết, cô đoán là Thẩm Dật Phàm sẽ không bao giờ nói chuyện cô bị bắt cóc ra, nên cũng không dám nói nhiều, đón lấy ly sữa từ tay của bà, khẽ khàng uống một ngụm rồi đặt trở lại đầu giường, xoa xoa thái dương nói.

"Mẹ, con nhức đầu quá!"

"Vẫn nhức đầu sao? Mẹ sẽ liên hệ bác sĩ Thẩm, cậu ta nói khi con tỉnh nhất định phải báo cho cậu ta biết. Đợi mẹ một chút nhé!"

Mẹ Tiết hoàn toàn không biết Tiết Lạc đang lảng tránh câu hỏi của mình, nhưng ít ra, cô cũng thật sự không giả bộ, đầu cô lúc này đang rất đau. Hơn nữa cũng không nhớ được gì, có vài ký ức đã trôi mất, hoặc vốn không có những đoạn ký ức đó khiến cô cảm thấy thật sự hoang mang và mờ mịt.

Chẳng qua, không đợi cô bình tĩnh lại, ngoài cửa đột nhiên có tiếng gõ cửa rất nhẹ, thoạt đầu cô nghĩ là Thẩm Dật Phàm, nhưng khi cửa được đẩy ra, người xuất hiện lại là Đông Phương Linh, cô gái ngày nào vẫn luôn bày ra vẻ mặt yếu đuối vô hại đã trở nên cứng cỏi hơn rất nhiều, chỉ là khi nhìn thấy cô vẫn sẽ xuất hiện một chút rụt rè.

"Em vào có được không?"

"Ừm!"

Tiết Lạc gật nhẹ đầu, chống người ngồi thẳng hơn, yên tĩnh nhìn Đông Phương Linh. Trước đây cô quả thật không thích cô gái này nổi, nói sao thì nội dung tiểu thuyết quá mức cường đại, khiến cô phải phòng bị mọi nơi, nhưng là, khi cô đã sống đến thời điểm này, cô bắt đầu đem cuộc sống mình tách ra khỏi nội dung cuốn tiểu thuyết. Vì thật sự đã có quá nhiều thứ thay đổi, cô thậm chí còn mở ra nhiều bí mật động trời mà nguyên tác không hề đề cập đến. Có lẽ, chính những lỗ hổng đó đã đưa cô vượt không gian đến đây. Âu cũng là một việc tình cờ, cũng là một duyên phận. Gặp Đông Phương Linh, khám phá cô ta, thấy cô ta thật sự cũng không đáng ghét lắm. Nói một cách chính xác hơn, cũng chỉ là một con rối dưới bàn tay điều khiển của người khác, dù có chiến thắng cuối cùng, cũng có một chút đáng thương, huống chi lúc này cô ta còn chẳng có được thứ gì.

Đông Phương Linh cười nhẹ, đóng cửa đi vào phòng, ngồi xuống bên giường quan sát trạng thái của Tiết Lạc mới thở ra một hơi, thấy cô đã không có vấn đề gì mới an tâm, sau lại nhanh chóng trở về bộ dáng nghiêm túc, nói.

"Em đã sớm biết mẹ của em có ý đồ, nhưng em bị nhốt, không làm gì được, may mắn là chị không sao. Vừa rồi mẹ em vừa tỉnh dậy trong bệnh viện, bà yên lặng một lúc lâu, rồi dặn em phải đến xin lỗi chị. Còn nữa, bà nói, muốn cùng em rời đi thành phố, về nông thôn..."

"Tại sao lại phải thế?"

Tiết Lạc hơi kinh ngạc thốt lên, tự động lược bỏ những câu thoại mà nắm bắt đúng trọng tâm. Cả Đông Phương Linh và Đông Phương Nguyệt Minh đều đã quen với cuộc sống thành phố, về nông thôn, bọn họ có thể bươn chải sao?

Đối diện với thắc mắc của Tiết Lạc, Đông Phương Linh chỉ cười nhẹ, nói.

"Em cũng biết là chẳng dễ dàng gì. Nhưng em thật tâm muốn như thế. Em cần một nơi để an tĩnh, mà mẹ em cũng vậy, bà đã tranh đấu nửa cuộc đời cho những thứ phù phiếm này, thù hận che mắt rồi. Bởi vậy, mẹ con em muốn thoát khỏi quá khứ, sau này cuộc sống khó khăn hơn, em mong là mình tìm được niềm vui trong đó. Sau này lấy một người chồng bình thường, yêu thương em thật lòng, cùng em phụng dưỡng mẹ, thế là đủ. Đợi đến khi em và mẹ có đủ dũng cảm, sẽ lại trở về thành phố, chăm sóc ông ngoại."

"Suy nghĩ kỹ càng rồi?" Tiết Lạc trầm ngâm, Đông Phương Linh gật nhẹ đầu chắc nịch nói.

"Vâng."

"Vậy... lên đường cẩn thận! "

Tiết Lạc đan tay vào nhau, không nhiều lời mà chỉ nói một câu này. Đông Phương Linh cười càng dịu dàng, từ từ đứng dậy, nhẹ nhàng nói.

"Cảm ơn chị rất nhiều. Em đã làm nhiều việc sai. Không cầu chị tha thứ, nhưng chỉ mong chị đừng buồn em, lúc đó, em thật sự nông cạn. Năm nay em về dưới quê, cũng sẽ thi đại học, chúc chị thi tốt!"

Tiết Lạc gật gật đầu, nhìn Đông Phương Linh đi ra cửa, hơi thở hắt ra, quay đầu nhìn bầu trời sau khung cửa sổ, trong đầu nhớ tới những chuyện trong nguyên tác và những chuyện đã xảy ra. Tai ương, bất trắc thật nhiều, nhưng kết quả qua đi, có người quay đầu thấy bờ, có người tìm được chân ái, có người tìm được đường sống trong cõi chết, thân phận thay đổi... Đây có lẽ cũng là cái số, đã được định sẵn...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Vô Đề

Sau khi Đông Phương Linh rời đi, Tiết Lạc lười biếng nằm bẹp trên giường, ngẩng đầu nhìn những đám mây bay ngang qua cửa sổ, trong đầu trôi nổi một vài đoạn thoại nguyên tác.

Nội dung của cuốn tiểu thuyết thật văn kìa đến tận lúc này cô vẫn còn nhớ khá rõ ràng, vì trước đây vẫn dằn vặt và lo sợ những chuyện trong nguyên tác sẽ trở thành sự thật. Chỉ là lúc này, cô bắt đầu muốn tìm quên. Cô biết, cả đời này mình đừng mong có được cơ hội trở về thế giới thực, cô chỉ có thể ở lại chỗ này đến khi hơi thở tàn lụi. Thực sự thì, nếu là trước đây, cô nhất định có chút không đành, vì lo sợ sẽ bị tặng mạng dưới tay các nam chính và nữ chính mưu mô, có điều bây giờ cô không muốn rời đi nữa. Mặc dù có chút luyến tiếc cô bạn thân ở hiện đại, nhưng ở đây cô có một gia đình, có người cô yêu, còn có những người sẵn sàng vì cô trả giá. Không phải cô tham lam, nhưng nói không bị bọn họ làm cho dao động thì chỉ là giả dối. Trái tim con người làm bằng da bằng thịt chứ nào phải sắt đá vô tri. Những người không ngại an nguy tìm kiếm cô, có người vì lo cô bị thương mà chắn trước họng súng thì cô có thể ngồi yên đứng nhìn được sao? Tình cảm cô đối với họ, cô không rõ, đó hẳn là không phải tình yêu, nhưng cũng không phải là vô cảm, càng không còn chán ghét như lúc ban đầu. Tiết Lạc cũng biết, con đường này, một khi cô đi trật đường ray thì rất có thể sẽ không thể nào quay đầu lại được...

"Lạc Lạc, em đang suy nghĩ cái gì?"

Thẩm Dật Phàm từ bên ngoài đẩy cửa vào, nhìn thấy Tiết Lạc đang ngơ ngác nhìn ra ngoài, khóe môi không khỏi hiện lên nụ cười yêu chiều, cẩn thận khóa cửa, rồi vô thanh vô thức lại gần, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, ghé sát vào vành tai thầm thì.

"À!"

Tiết Lạc bị sự xuất hiện cùng động chạm bất ngờ dọa cho giật mình. Giật người ngồi thẳng dậy thì thấy Thẩm Dật Phàm đang mặc blouse trắng, trên sống mũi vắt ngang qua một chiếc kính không độ, nhìn qua thật là tuần tú tri thức. Anh lúc này nhìn cô rất dịu dàng, thấy cô ngáy người liền vươn ngón tay nhẹ nhàng chọc vào gò má mềm mại của cô.

"Em thật là giỏi đó. Nhất định ở lại bệnh viện rồi tự nhiên ngắt xiu. Có biết là đã dọa bọn anh sợ đến mức nào hay không?"

Thẩm Dật Phàm cũng không có ý trách cô, chỉ muốn đùa cô một chút mà thôi. Nhưng lại thấy Tiết Lạc ngây người ra, khỏe mỗi không khỏi cong lên, ôm cô ngã xuống giường, yêu thương hôn nhẹ lên gò má mềm mại.

Tiết Lạc bị Thẩm Dật Phàm ăn đậu hủ hơi nhăn mũi, cô nắm lấy bàn tay anh, lấy thế xoay người lại, đối diện với anh, cẩn thận hỏi.

"Hôm ấy xảy ra chuyện gì vậy? Em không nhớ gì cả! Chỉ nhớ mình đưa Âu Thần Dương vào bệnh viện thành phố. Xong rồi..."

"Xong rồi sao? Xong rồi em trực tiếp ngắt xiu, làm anh và những người kia sợ hãi gần chết. Em nằm viện hồi sức một đêm thì chú Tiết đến đưa em đi. Chuyện của em chú Tiết đã biết, nhưng mẹ em chưa biết, vậy nên em phải cẩn thận đó!"

Thẩm Dật Phàm xoa xoa đầu cô, cẩn thận dặn dò. Tiết Lạc đỏ mặt gật nhẹ đầu. Cô cũng đoán trước là họ sẽ không nói cho mẹ cô biết. Bà là người rất nhạy cảm, nhất định sẽ lo lắng đến chết, dù bây giờ cô đã rất an toàn.

"À, còn chuyện này nữa... Sau khi em ngắt xiu không lâu thì Đông Phương Nguyệt Minh tỉnh lại. Bà ấy không vào thăm em, nhưng có nhờ anh chuyển lời xin lỗi cho em. Bà ấy nói bà ấy muốn cùng Đông Phương Linh rời đi, ăn oán cả đời đều là bà ấy sai, sau này nếu có cơ hội nhất định chuộc tội với mẹ của em và em. Anh thấy cũng không giống giả dối!"

"Điều này em biết rồi! Đông Phương Linh vừa đến đây. Lời cô ấy nói cũng tương tự như vậy!"

Tiết Lạc gật nhẹ đầu, trong lòng cũng cảm thấy thật nhẹ nhõm. Cô không phải thánh nhân, dù cho Đông Phương Nguyệt Minh có thật sự hối hận, muốn cô yêu thích bà ta cũng khó, chỉ là nếu nói hận thì hẳn là không. Chẳng cần tính đến họ là có một ít quan hệ họ hàng, chỉ nói đến bà ấy dù quá đáng, nhưng cũng chỉ là người bị lợi dụng đáng thương. Bà ấy từng ngốc nghếch một thời, xem như chuyện lần này là một cơ hội để bà ấy trả giá. Hơn nữa, cô thật lòng muốn cảm ơn bà ấy, vì bà ấy đã cho cô thấy được rất nhiều khúc mắc mà trong tiểu thuyết không giải thích được. Giống như Tần Quân xuất hiện và đã tâm của ông ta khiến cô suy nghĩ thật nhiều, nguyên tác có nói Lâm Quân Thần là người chiếm giữ công ty sau cùng, nhưng trước đó cũng xảy ra một trận bạo động, anh ta một mình leo lên, vất vả lắm mới có thể ổn định được công ty. Xem ra, thế lực đứng sau lưng kia chính là Tần Quân, còn Lâm Quân Thần lại buộc phải tiếp nhận công ty... Hơn nữa, cô có một loại cảm giác, dường như giữa ba cô và anh ta có một mối liên hệ nào đó, vì ông cực kỳ tin tưởng người này, vượt quá chuẩn mực ông chủ và trợ lý... Bí ẩn đằng sau là gì đây?

"Em đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Thẩm Dật Phàm lại lên tiếng. Anh không thể nói mớ mè oang của mình khi suy nghĩ mông lung thật sự rất hấp dẫn đúng không. Đôi mắt đó, làn môi đó... Thật sự là muốn hại chết người... Mà thời thế bây giờ thật sự không thích hợp làm việc quan trọng đó. Vậy nên, dù vô cùng luyến tiếc, nhưng anh vẫn phải khiến cho cô tỉnh táo lại.

Tiết Lạc đang suy nghĩ bị Thẩm Dật Phàm gọi liền hồi thần lại. Chỉ là cô không nói rõ ra, mà chuyển sang một chuyện khác, vừa lúc nhớ đến Tần Quân, liền hỏi.

"Tần Quân, ông ta thế nào rồi!"

"Tần Quân đã bị thương ở chân, lúc đó lửa cháy mạnh vậy, ông ta sợ là đã táng thân bên trong đó rồi. "

Thẩm Dật Phàm biết cô lo lắng, liền nói mọi chuyện cho cô nghe. Tiết Lạc nghe xong hơi an tâm gật đầu. Xem ra cuối cùng cũng có thể thở phào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Chiến Tranh Đoạt Nam Chủ Của Nữ Phụ: Nữ Chính Mau Tránh Ra!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.